

TONKE DRAGT

LEVÉL A KIRÁLYNAK

TONKE DRAGT

**LEVÉL
A
KIRÁLYNAK**

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Tonke Dragt: *De brief voor de koning*

Copyright © 1962, *De brief voor de koning* by Tonke Dragt,
Uitgeverij Leopold, Amsterdam
Hungarian translation © Wekerle Szabolcs, 2016
Illustrations © Tonke Dragt
Jacket art copyright © 2015 Jeffrey Alan Love
Jacket design by Chris Stengel and Mary Claire Cruz

This book was published with the support of the Dutch Foundation for
Literature.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

A HÁROM NYUGATI CSILLAGNAK AJÁNLOM

Bevezetés

DAGONAUT KIRÁLY LOVAGJAI

EZ EGY RÉGES-RÉGI TÖRTÉNET, abból az időből, amikor még éltek lovagok. Két királyságban játszódik: Dagonaut király országában, amely a Nagy-hegységtől keletre, és Unauwen király országában, amely a Nagy-hegységtől nyugatra fekszik. A két birodalom fővárosait a királyaikról nevezték el: Dagonaut és Unauwen. Szerepel majd a történetben egy harmadik ország is, de arról itt még szükségtelen szót ejteni.

A történet Dagonaut király birodalmában kezdődik. Először is azonban nem árt, ha egy kicsit megismeritek őt és lovagjait. Ehhez idemásolok néhány részletet egy nagyon öreg könyvből.

A mi Dagonaut királyunk hatalmas király; bölcs és igazságos, birodalma pedig semmihez sem fogható. Benne temérdek domb és legelő, földje termékeny, folyói szélesen hömpölyögnek, erdei végeláthatatlanok. Északon hegyek magasodnak, nyugaton még magasabb hegyek. Azokon túl terül el Unauwen király országa, melyről trubadúrjaink szép dalokat énekelnek. Keleten és délen nincsenek hegyek, ellenségeink ezért időről időre ebből az irányból kísérlik meg a betörést országunkba, mert irigylik a nálunk uralkodó jólétet. De még soha, senkinek nem sikerült meghódítania a birodalmat, mert a király lovagjai éberren őrzik határait, és bátran megvédik minden támadástól. Jó élni határaink között, országunk békés és biztonságos.

Dagonaut királyt sok lovag szolgálja; daliás, rátermett férfiak, akik segítenek neki a birodalom kormányzásában és a rend fönntartásában. Sokuk messze földön híres: ki ne hallott volna még Fartumar lovagról, vagy a Merész Tiuriról, netán Déli

Ristridinről – hogy csak néhányat említsünk. A király legtöbb lovagjára területeket bízott, melyeket az ő nevében kell kormányozniuk. Egyben kötelesek azonnal megjelenni, ha a király hívhatja őket, hogy erejükkel és harcosaikkal a segítségére legyenek.

Vannak föld nélküli lovagok is; nagyobbik részük még fiatal, később azonban megöröklik apjuk birtokait. És aztán ott vannak azok, akik nem vágnak birtokokra, ők a kóbor lovagok, akik keresztül-kasul bebarangolják a birodalmat, mindenütt felajánlva szolgálataikat; őrzik a határokat, s olykor portyát szerveznek a birodalom területén túlra, hogy később jelentsék a királynak, mi történik arrafelé.

Sok lovag él Dagonaut király birodalmában, mégsem könnyű közéjük kerülni. Annak ugyanis, aki arra vágyik, hogy lovaggá üssék, mindenekelőtt bizonyítania kell rátermettségét. Kemény próbaidőszakot kell kiállnia: először egy éven át apródként áll egy tapasztalt lovag szolgálatában, majd újabb egy évet tölt el a király katonái között. Nem elég, ha jól bánik a fegyverekkel, és sok mindent tud, mindenekelőtt azt kell bizonyítania, hogy hűséges és őszinte, gyámolítja az elesetteket, és mindig bátor. Vagyis, hogy minden tekintetben méltó a lovag névre.

Négyévente egyszer, nyáron Dagonaut király összehívja városába birodalma minden lovagját, akik hét napon át maradnak. Elmondják neki, hogy mennek a dolgok a birodalomban, és hogy ők maguk mit tettek, milyen munkát végeztek.

És ezen a bizonyos héten, a nyári napfordulókor azokat az ifjakat, akik méltónak bizonyultak rá, a király ünnepélyesen lovaggá üti.

Nagy nap ez! A lovaggá ütés után szentmise következik a

katedrálisban, melyet a palotában adott ebéd követ. Ezután a szemképráztató menet végigvonul a városon; részt vesz benne az összes lovag, teljes fegyverzetben, pajzsokkal és lobogókkal, legelől az újdonsült ifjú lovagok haladnak. Az alattvalók messze földről a városba sereglenek, hogy láthassák a pompás fölvonulást. Végül hatalmas ünnepséget tartanak, nemcsak a palotában, hanem szerte a városban. A piactéren búcsút rendeznek, mindenütt szól a zene, az utcákon énekelnek és táncolnak az emberek, először még napsütésben, később ezernyi fáklya fényénél. Másnap a király összehívja lovagjait, a találkozón életükben először az ifjú lovagok is részt vehetnek. Másnap pedig szerepelnek a nagy lovagi tornán, amely sokaknak a hét fénypontját jelenti. Sehol máshol nem láthatnak ennyi pompát és csillogást, ilyen hatalmas bátorságot és ügyességet.

Ám még mielőtt kiélveznék e fényes napok gyönyöreit, az újdonsült lovagoknak ki kell állniuk az utolsó – legnehezebb – próbát. Lovaggá ütésük előtt huszonnégy órán át böjtölnek – sem enni-, sem innivalót nem vehetnek magukhoz. Az éjszakát pedig virrasztva töltik a város falain kívül álló, piciny kápolnában. Kardjuk az oltár előtt fekszik, ők maguk pedig, fehér ruhában, térdelve imádkoznak, így készülnek fel az előttük álló, hatalmas feladatra. Megfogadják, hogy Dagonaut lovagjaként hűen szolgálják királyukat és birodalmát, amely a hazájuk. Eltökélik, hogy mindig becsületesek lesznek, és segítőkészek, és csak a jó célért küzdenek.

Egész éjjel virrasztanak, és elmélkednek, és imádkoznak, hogy legyen erejük feladatuk elvégzéséhez. Sem aludniuk, sem beszélniük nem szabad, s nem szabad meghallaniuk semmiféle, a külvilág felől érkező hangot egészen reggel hét óráig, amikor a lovagok megbízottja eljön értük, és a király elé vezeti őket.

Történetünk egy ilyen éjszakán kezdődik, a Dagonaut városa melletti dombon álló, piciny kápolnában. A szent helyen öt fiatalember virraszt lovaggá ütése előtt: Wilmo, Foldo, Jiuszipu, Arman és Tiuri. Tiuri a legfiatalabb köztük: csupán tizenhat éves.

ELSŐ RÉSZ

A MEGBÍZATÁS

VIRRASZTÁS A KÁPOLNÁBAN

TIURI A KÁPOLNA KŐPADLATÁN térdelt, és az előtte álló gyertya sápadt lángját bámulta.

Mennyi lehet az idő? Elvileg azokra a kötelezettségekre kellett volna gondolnia, amelyek lovaggá ütése után várnak rá, de a gondolatai minduntalan elkalandoztak. Sőt néha egyáltalán nem is gondolt semmire. Vajon a barátaim ugyanígy vannak vele?, töprengett.

Oldalra pillantott. Foldóra és Armanra, aztán Wilmóra és Jiuszipura. Foldo és Wilmo a gyertyájukra meredtek, Arman a tenyerébe temette az arcát. Jiuszipu egyenes derékkal ült, és felfelé bámult, de hirtelen megmozdult, és egyenesen Tiuri arcába nézett. Egy darabig szótlánul bámulták egymást, aztán Tiuri elfordult, és újra a gyertyára szegezte a tekintetét.

Vajon min jár Jiuszipu esze?

Wilmo megmozdult, cipője megnyikordult a padlón. A többiek egyszerre kapták oda a tekintetüket. Wilmo lehajtotta a fejét, mintha szégyellné magát.

Milyen csönd van!, gondolta Tiuri. Még életemben nem hallottam ilyen csöndet. Csak a légzésünket hallani, és ha nagyon figyelek, talán még a szívem dobogását...

Az öt fiatalember nem beszélhetett egymással, egyetlen szót sem ejthettek ki a szájukon egész éjjel. A külvilággal pedig végképp tilos volt bármiféle kapcsolatot teremteniük. Ők maguk reteszelték el belülről a

kápolna ajtaját, hogy legközelebb másnap reggel hét órakor nyissák ki újra, amikor Dagonaut király lovagjai eljönnek értük.

Másnap reggel! Tiuri már látta is maga előtt az ünnepi felvonulást: a lovagokat gyönyörűen felszerszámozott lovaikon, a színes pajzsokat, a lobogó zászlókat. Saját magát is látta, amint egy tüzes paripa hátán feszít, vakító páncélzatban, sisakban, melynek tetején tollforgó bólogat.

Elhessegette a képet. Hiszen neki nem a lovagi lét külsőségeivel kell foglalkoznia, most csupán annyi a dolga, hogy eltökélje, örökké hú lesz, és becsületes, bátor, az elesettek gyámolítója!

A gyertyafény megfájdította a szemét. Az oltárra pillantott, amelyen ott feküdt az öt kard. Fölöttük a pajzsok ragyogtak a gyertyák lobogó fényében.

Holnaptól két lovag viseli ugyanazt a címet, gondolta: apám és én. Apját ugyanúgy hívták, mint őt, messze földön úgy tisztelték: Tiuri, a Merész. Vajon most ő is virraszt, és a fiára gondol? Remélem, ábrándozott Tiuri, éppoly jó lovag leszek, mint atyám!

Nemsokára újabb gondolat merült fel benne: mi lenne, ha valaki kopogna az ajtón? Nem lenne szabad kinyitnunk. Eszébe jutott egy történet, amelyet egyszer Fartumar lovag – nála szolgált apródként – mesélt neki: annak idején, amikor ő virrasztott a kápolnában a lovaggá ütése előtti éjszakán, egyszer csak hangos dörömbölés hallatszott. Három barátjával volt ott, de egyikük sem nyitott ajtót. Jól tették; később kiderült, hogy a király szolgája kopogott, így akarván próbára tenni őket.

Újra a társaira pillantott. Ugyanúgy ültek, mint az előbb. Már biztosan elmúlt éjfél. Tiuri gyertyája majdnem egészen leégett; az övé volt a legrövidebb az öt közül. Talán azért, mert ő ült legközelebb az ablakhoz. Huzat volt, érezte a hideg légáramlatokat. Ha leég a gyertyám, nem gyújtok meg újat, tűnődött. Szívesebben ült volna sötétben, akkor legalább nem láthatják a többiek. Attól nem félt, hogy elbóbiskolna.

Wilmo vajon alszik? Nem, most megmozdult!

Nem jól virrasztok, gondolta Tiuri. Összekulcsolta a kezét, szemét a kardra szegezte, melyet csakis nemes célok érdekében forgathat majd. Elmormolta magában a szavakat, melyeket másnap a király előtt kell majd elmondania: Esküszöm, hogy lovagként felséged hű szolgája leszek, és hűen szolgálom felséged alattvalóit, és mindenkit, aki gyámolításomat kéri. Esküszöm, hogy...

Ekkor kopogtak az ajtón – halkan, de tisztán hallhatóan. Az öt ifjú visszatartotta a lélegzetét, de egyikük sem moccant.

Ismét kopogtak.

Az ifjak egymásra néztek, de nem szóltak egy szót sem, és továbbra sem mozdultak.

Hallották, hogy valaki megrángatja a kilincset. Aztán távolodó lépések zaja hallatszott.

Mind az öten egyszerre sóhajtottak fel.

Hát megtörtént!, gondolta Tiuri. Furcsa, de mintha mindvégig, az egész virrasztás alatt erre várt volna. A szíve olyan hangosan dobogott, hogy úgy hitte, a többieknek is hallaniuk kell.

Hé, szedd össze magad!, korholta magát. Talán csak egy idegen volt, aki nem tudta, hogy virrasztunk, vagy valaki meg akart tréfálni bennünket, netán próbára tenni...

Mégis feszülten figyelt, nem hall-e ismét valamilyen zajt. Gyertyája egy pillanatra fellobbant, aztán sísteregve kialudt. Most sötétben ült.

Nem tudta, mennyi idő telt el, amikor halk neszt hallott a feje fölül. Mintha valaki kaparná az ablaküveget!

Aztán – egészen halk volt, akár egy sóhaj – egy ember hangját hallotta:
– Isten nevében, kérem, nyissátok ki az ajtót!

KÉRÉS EGY ISMERETLENTŐL

TIURI KIEGYENESEDETT, és az ablakra nézett. Nem látott semmit – a falra nem vetült árnyék így egy pillanatig azt hitte, csupán a képzelete játszik vele. Bárcsak úgy lenne! Hiszen, hiába hangzott oly sürgetőnek, semmiképpen sem tehet eleget a kérésnek. Tenyerébe temette az arcát, és igyekezett kiüríteni az elméjét.

De ekkor újra meghallotta a hangot, egészen tisztán, pedig pusztán halk suttogás volt:

– Isten nevében, kérem, nyissátok ki!

Talán most még sürgetőbb volt a hang, mint az imént.

Tiuri a barátaira pillantott. Úgy tűnt, semmit sem hallottak. Ő viszont hallotta. Teljesen tisztán!

– Isten nevében, kérem, nyissátok ki!

És most? Nem szabad ajtót nyitnia...de mi van akkor, ha a hang gazdája bajban van, ha üldözik, és menedéket keres?

Tiuri hallgatózott. Csend. De az iménti hang még a fülében csengett, és tudta, hogy soha többé nem tudja elfelejteni. Ó, miért épp most kell ennek történnie? Miért épp neki kellett meghallania azt az esdeklő hangot? Hiszen nem válaszolhat rá – miközben tudta, hogy egészen addig nem nyugodhat úgysem, míg meg nem teszi...

Egy ideig tétovázott, aztán meghozta a döntést. Nesztelenül felállt – nem ment könnyen, mivel a hideg kövön való hosszú térdepléstől egészen elgémberedett –, majd a falat tapogatva az ajtó felé indult. Olykor

hátrapillantott a barátaira. Úgy vélte, semmit sem vettek észre – vagy mégis? Hiszen Arman most felé pillantott! De Arman sohasem árulná el.

Úgy érezte, egy örökkévalóságba telt, mire végre elérte a kápolna kapuját. Még egyszer hátranézett: a barátaira, az oltárra, a fölötte függő pajzsokra, a négy gyertya fényére és köröttük az oszlopok és a boltívek közt megbúvó sötét árnyakra. Aztán a kis előcsarnokon át egyenesen az ajtóhoz lépett, és megfogta a kulcsot.

Ha kinyitom, gondolta, megszegem a szabályokat. És akkor holnap nem ütnek lovaggá.

Elfordította a kulcsot, résnyire nyitotta az ajtót, és kikukucskált.

A küszöbön egy férfi állt bő köpenyben, a kapucnit a fejére húzta. Túl sötét volt, így Tiuri nem tudta kivenni az arcvonásait. Kinyitotta az ajtót, és várta, hogy a másik megszólaljon.

– Köszönöm! – suttogta az ismeretlen.

Tiuri nem válaszolt.

Az ismeretlen várt egy pillanatig, azután – továbbra is suttogva – így folytatta:

– A segítségedet kérem, úrfi! Élet-halál kérdésről van szó! – Mivel Tiuri továbbra is hallgatott, a férfi tovább beszélt: – Segítesz nekem? Segítesz? – esdekelt. – Az ég szerelmére, miért nem válaszolsz, uram?

– Miben tudok segíteni? – suttogta Tiuri. – Miért jöttél ide? Hát nem tudod, hogy holnap lovaggá ütnek, és addig senkivel sem szabad szóba állnom?

– De – felelte az ismeretlen –, tudom. Pontosan ezért jöttem épp ide!

– Jobb lett volna, ha máshová mégy! – vágta rá Tiuri mérgesen. – Most megszegtem a szabályokat, így holnap nem fognak lovaggá ütni!

– Épp hogy nagyon is megérdemelten ütnek majd lovaggá, jó uram! – válaszolta az ismeretlen. – Hiszen a lovagnak kötelessége segíteni, ha kéri tőle, nem? Gyere ki, akkor elmondom, miről van szó. Siess, nincs sok időnk!

Végül is, gondolta Tiuri, már beszéltem, és kinyitottam az ajtót – most már nyugodtan kiléphetek a kápolnából is...

Az ismeretlen megragadta a kezét, és maga után húzta a kápolna külső fala mentén. Keze csontos volt és ráncos – mint az öregembereké. A hangja is öreg, gondolta Tiuri. Ki lehet ez?

Az ismeretlen megállt egy kis falfülke mellett.

– Húzódjunk be ide, úrfi – suttogta és halkán beszéljünk, nehogy meghalljon bennünket valaki! – A falfülkében eleresztette Tiuri kezét, és megkérdezte: – Hogy hívnak, jó uram?

– Tiurinak – válaszolta az ifjú.

– Tiuri úrfi, benned van minden bizodalمام!

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Tiuri.

Az ismeretlen közelebb hajolt:

– Van nálam egy levél – súgta. – Egy roppant fontos levél. Nyugodtan mondhatom, hogy a királyság sorsa függ tőle. A levél Unauwen királynak szól.

Unauwen király! Tiuri már sokat hallott róla. Ő volt a hegyektől nyugatra eső birodalom ura. Azt beszéltek róla, hogy nemes és igazságos uralkodó.

– Ezt a levelet el kell juttatni a királyhoz – mondta az ismeretlen. – Amilyen gyorsan csak lehet!

– Csak nem azt akarod, hogy... – hitetlenkedett Tiuri.

– A levelet a Fehérpajzsos Fekete Lovag kézbesíti – vágott a szavába az ismeretlen. – Ő most az erdőben van, a Yikarvara vendégfogadóban. Tőled azt kérem, úrfi, vidd el neki a levelet. Jómagam nem tudom: öreg vagyok, és az ellenség a sarkamban van.

– Miért nem mást kérsz meg erre? – kérdezte Tiuri. – Tele van a város lovagokkal; épp elég akad köztük, akiben megbízhatok!

– Egyik lovagot sem kérhetem meg erre – válaszolta az ismeretlen. – Túl feltűnő mindegyik. Hiszen mondtam: mindenütt ott az ellenség! Az

egész városban hemzsegek a kémek, akik mind meg akarják kaparintani a levelet. Híres lovag ezért szóba sem jöhet. Olyasvalakire van szükségem, úrfi, akit nem ismernek, és ezért nem is feltűnő. Ugyanakkor olyasvalakire, akire nyugodt szívvel rábízhatom ezt a levelet. Egy szó, mint száz: olyan embert keresek, aki lovag, de mégsem egészen az! Épp rád van tehát szükségem, úrfi; téged méltónak találtak, hogy holnap lovaggá üssenek, ugyanakkor ifjú vagy, és még nem szereztél hírnevet.

Tiuri, ha akart sem tudott volna ellentmondani. Próbálta újra kivenni az ismeretlen arcvonásait, de ezúttal sem járt sikerrel.

– Fontos az a levél? – kérdezte.

– Felbecsülhetetlenül fontos! – suttogta az ismeretlen. – Rajta, jó uram, ne tétovázz tovább! – tette hozzá remegő hangon. – Máris túl sok időt vesztettünk! A kápolna mögött a mezőn találsz egy lovat; ülj fel rá, és három órán belül a vendégfogadóban lehetsz – ha keményen vágatsz, még előbb is. Most negyed kettő lehet. Hét órára vissza is érhetsz, és még meg is jelenhetsz Dagonaut király előtt! Kérlek, úrfi, tedd, amit mondtam!

Tiuri érezte, hogy nem mondhat nemet. A szabályok, melyeket a leendő lovagnak követnie kell, fontosak, ám ez a kérés – tudta – még annál is fontosabb.

– Rendben – felelte. – Add ide a levelet, és mondd el, hogyan jutok a vendégfogadóhoz!

– Köszönöm, úrfi! – sóhajtotta az ismeretlen, majd suttogva így folytatta: – A vendégfogadó neve Yikarvara. Tudod, hol van Dagonaut király vadászkastélya? Amögött keskeny út indul északnyugati irányban. Haladj azon, míg el nem érsz egy erdei tisztást. Onnan két ösvény vezet tovább: a bal oldalin menj tovább, az már a célodhoz visz. Ami pedig a levelet illeti: esküdj meg lovagi becsületszavadra, hogy úgy vigyázol rá, mint tulajdon életedre, és nem adod oda másnak, csak a Fehérpajzsos Fekete Lovagnak!

– Még nem vagyok lovag – válaszolta Tiuri – de ha az volnék,

megesküdnék lovagi becsületszavamra.

– Helyes, úrfi. Ha valaki el akarná venni tőled a levelet, semmisítsd meg – de csakis akkor, ha már nincs más megoldás! Értetted, úrfi?

– Értettem – felelte Tiuri.

– És jól jegyezd meg, ha találkozol a Fehérpajzsos Fekete Lovaggal, először is kérdezd meg tőle: Uram, miért fehér a pajzsod? Mire ő így felel majd: Mert a fehérben az összes szín benne van. Utána megkérdezi: Honnan jössz, fiú? Erre a következőképpen válaszolj: Messziről jövök. Csak ez után szabad átadnod neki a levelet.

– A jelszó – mormolta Tiuri.

– Úgy van, ez a jelszó. Tudod hát, mi a teendő?

– Igen – felelte Tiuri. – Add ide a levelet!

– Még valami – mondta az ismeretlen. – Légy nagyon óvatos, úrfi! Figyeld, nem követnek-e! Tessék, itt a levél. Vigyázz rá!

Tiuri átvette a levelet. Lapos volt, kisméretű. A tapintásából érezte, hogy több pecsét is van rajta. Óvatosan elrejtette az inge alá.

– Nem fogod elveszíteni? – kérdezte az ismeretlen.

– Nem – válaszolta Tiuri. – Itt biztonságban lesz.

Az ismeretlen megragadta a fiú kezét, és megszorította.

– Menj hát – mondta. – Isten áldjon, úrfi!

Azzal eleresztette Tiuri kezét, sarkon fordult, és a következő pillanatban már ott sem volt, mintha a föld nyelte volna el.

Tiuri várt még egy pillanatot, aztán gyors, ám halk léptekkel a másik irányba indult. Vetett egy pillantást a kápolna halványan világító ablakaira, melyek mögött barátai az oltár előtt virrasztottak.

– Rajta – mondta magában –, sietnem kell!

Megszaporázta hát lépteit, és folytatta útját a mező felé, ahol – legalábbis az ismeretlen elmondása szerint – egy ló várja majd.

ÚT A VENDÉGFOGADÓBA

SZÉP NYÁRI ÉJSZAKA VOLT; az égen ragyogtak a csillagok. Tiuri a kápolna mögött valóban rátalált a lóra. Ki volt kötve egy kerítéshez, és sem nyereg, sem kantár nem volt rajta.

Még szerencse, hogy korábban is lovagoltam már felszerszámozatlan lovon, gondolta Tiuri, miközben enyhén reszkető ujjakkal elkezdte kioldani a kötelet. Kár, töprengett, hogy nincs itt a késem, mert alaposan megcsomózták. Semmilyen fegyver nem volt nála, mindet a kápolnában hagyta.

A ló halkán felnyerített, ami azonban az éjszakai csöndben nagyon hangosnak hatott. Tiuri körülnézett. Most, hogy a szeme némiképp hozzászokott a sötéthez, meglátott a közelben egy épületet – alighanem a legelőhöz tartozó tanyát. Végre sikerült kioldania a kötelet.

– Gyere – súgta a lónak. – Induljunk!

Az állat újra felnyerített. Ugatni kezdett egy kutya, a házban fény gyulladt. Tiuri felkapaszkodott a ló hátára, és csettintett a nyelvével.

– Gyí!

Az állat lassan megindult.

– Hejj! – hallatszott hirtelen egy kiáltás. – Ki van ott?

Tiurinak eszébe sem volt válaszolni!

A kutya vadul és hangosan ugatott, a ház ajtajában pedig megjelent egy férfi, lámpással a kezében.

– Tolvaj! – kiáltotta. – Megállni! Jian, Marten, gyertek ide! Ellopták a

lovamat!

Tiuri megijedt. Hiszen ő nem akart meglopni senkit! De most nem volt veszteni való ideje. Előrehajolt, és nagyobb iramra ösztökélte a lovat. Az állat engedelmeskedett, és átváltott ügetésbe.

– Gyorsabban – suttogta idegesen Tiuri. – Gyorsabban!

A háta mögül éktelen láрма hallatszott, kiabálás, üvöltözés, bős kutyacsaholás. A ló megriadt, hátracsapta a fülét, és szélesebb vágtaiba kezdett.

Sajnálom, hogy kölcsön kellett vennem a lovadat, mondta magában Tiuri a férfinak, akinek még mindig hallotta a kiabálását. Nem loptam el. Nemsokára visszahozom!

Amikor egy idő után hátrapillantott, a tanya már nagyon távol volt, és az üldözőit sem látta maga mögött. Ennek ellenére vágtaiban folytatta útját.

Az ismeretlen igazán említhette volna, hogy a ló másvalaki tulajdona, töprengett magában. Alighanem tényleg nagyon fontos az a levél, és rettentő titkos is. Lassított a tempón, és megtapogatta az ingét, hogy megvan-e még az értékes irat. Megvolt – ugyanott lapult, ahová rejtette. Körülkémlt, mert eszébe jutott, hogy az ismeretlen azt mondta, ellenségek lesnek majd rá. De senkit sem látott. A város felé meredt – szinte teljesen sötét volt –, aztán a kápolnára is vetett egy pillantást, amely most még kisebbnek látszott, és féhéren derengett a dombtetőn.

Utána továbblovagolt az erdő felé.

Az erdő nem esett messze Dagonaut városától. Hatalmas volt, és a szóbeszéd szerint egyes részein még sohasem járt ember. A vadászházhoz vezető utat Tiuri jól ismerte; többször is részt vett vadászaton a király kíséretében.

Az erdőben még nagyobb sötétség honolt, de szerencsére széles volt az út, így továbbra is gyorsan haladhatott. Olykor azonban lépésre váltott, hogy jól körülnézhesen. Nem látott senkit, mégis úgy érezte, hogy az

erdőt láthatatlan lények népesítik be, akik árgus szemmel lesik lépteit, és bármelyik pillanatban rávethetik magukat...

Végül azonban gond nélkül elérte a vadászházat, és könnyen rátalált az útra, amelyről az ismeretlen beszélt neki; szűk, kanyargós ösvény volt, így Tiuri kénytelen-kelletlen visszavett a tempóból.

Remélem, időben megjárom az utat, mormolta magában. Mi van, ha nem leszek ott, amikor értünk jönnek a király lovagjai? De az ismeretlen azt mondta, három óra alatt odaérek a vendégfogadóhoz.

Aztán eszébe jutott a Fehérpajzsos Fekete Lovag, akinek kézbesítenie kell a levelet. Még sosem hallott róla. Ki lehet az? Honnan jön? Dagonaut király egyik lovagja sem viselt ilyen fegyverzetet – ezek szerint valószínűleg Unauwen király szolgálatában áll. De vajon mit keres itt, ilyen távol a hazájától? Rejtély. Tiurinak felrémlettek a történetek, amelyeket a déli vidékeket megjárt utazók meséltek, akik találkoztak Unauwen lovagjaival. A lovagok olykor leereszkedtek a Nagy Déli Úton Eviellan, a Szürke-folyó túlsó partján fekvő, barátságtalan ország felé, amelyben Unauwen egyik fia uralkodott.

Tiuri azon tűnődött, vajon mennyi ideje kelhetett útra. Egy órája? Akkor most negyed három van. De lehet, hogy jóval több idő telt el – nagyon távolinak tűnt a jelenet, amikor a kápolnában térdelt, és az idegen hang arra kérte, nyissa ki az ajtót...

Dombos, lankás terepre ért; az út néha emelkedett, aztán újra lejtett. Úgy tűnt, a ló jobban lát, mint lovasa; legalábbis minden gond nélkül haladt előre.

Milyen csöndes az erdő éjjel! Mégsem ugyanolyan volt ez a csönd, mint a kápolnában. Tiuri furcsa, halk neszeket hallott – nyilván állatok lehettek. És levélzizegést, lova lépteit, meg a száraz ágak roppanását, amint letörtek, ha nekik ütközött. Valami az arcának repült – alaposan megijedt tőle. De hamar megnyugodott – csak egy éjszakai lepke vagy valamilyen más rovar...

Az út most ismét fölfelé vezetett. Kezdtt világosodni. Gyérültek a fák. Biztosan közeledem a tisztáshoz, gondolta Tiuri.

Csakhamar egy fennsíkra ért, amelyen nem állt egyetlen fa sem. Bizonyára erről a helyről beszélt az ismeretlen. Itt kell balra fordulnia.

Végiglovagolt a fennsíkon, amikor hirtelen hangokat hallott – ám ezek egészen más hangok voltak, mint a korábbiak. Nyerítés és patadobogás!

Tiuri belátta az erdő egy részét. Ahogy meresztgette a szemét, a távolban sötét alakokat vett ki, és látta, amint a fény megcsillan a fegyvereiken: egy csapat lovas vágatott arrafelé sietve.

Tiuri behúzódott a fák közé, és azon töprengett, kik lehetnek ezek a lovasok, és mi keresnivalójuk az erdőben az éjszaka közepén. Kis idő múltán visszamerészkedett a fennsíkra. Nem látott, nem hallott senkit; mintha az egészet csak álmodta volna. De nem merengett sokáig a dolgon, inkább gyorsan ráfordult a lejtős ösvényre, amelyről az ismeretlen tett említést.

Még ösvénynek sem nevezném, gondolta, miközben továbblovagolt: inkább csak csapás. Felsőhajtott – bosszantotta, hogy lassítania kell. Nemsokára még a lóról is le kellett szállnia, gyalogosan vezette tovább, miközben tapogatva próbált az úton maradni, rettegve, nehogy eltévedjen. Ágak csaptak az arcába, cipője átázott a harmatos, magas fűben.

Mennyi lehet az idő?, töprengett újra meg újra. Ha így haladok, sosem érek vissza!

Közben egyre világosabb lett, és az első madarak is csicseregni kezdtek.

Tiuri megkönnyebbülten sóhajtott, amikor végre kiszélesedett az út, és ismét lóra szállhatott.

Még szürke volt minden, de küszöbön állt a pirkadat, mire egy újabb tisztáshoz ért. Kis faépület állt rajta; bizonyára a vendégfogadó.

YIKARVARA FOGADÓ

LESZÁLLT A LÓRÓL, és egy fához kötötte. Gyors léptekkel indult a vendégfogadó felé. Az épületben nem égett fény, és hang sem szűrődött ki belőle; be volt zárva az összes ajtó és ablak. Az ifjú felemelte, majd elengedte a kopogtatót; hangosan, döngve zuhant az ajtó fájára a fém, erre mindenkinek fel kellett volna ébrednie. Ám a vendégfogadó továbbra is némaságba burkolózott. Megrángatta az ajtót, de zárva volt. Türelmetlenül ragadta meg újra a kopogtatót, és elengedte. Erre kinyílt az egyik emeleti ablak. Hálósipkás férfi hajolt ki rajta, és álmos hangon megkérdezte, mit akar.

– Ez a Yikarvara fogadó? – kérdezte emez.

– Ez volna – felelte a férfi mogorva hangon. – Azért vertél fel engem és tán még a vendégeimet is, hogy ezt megkérdezd? Nem aludtunk valami sokat az éjszaka!

– Te vagy a fogadós? – érdeklődött Tiuri. – Beszélnem kell az egyik vendégeddel.

– Az éjszaka közepén? – kérdezte dühösen a férfi. – Szó sem lehet róla! Gyere vissza reggel!

– De fontos! – mondta Tiuri sürgetően. – Kérlek, ne csukd be az ablakot! A férfi kijjebb hajolt.

– Ki vagy te? – kérdezte. – És kivel akarsz beszélni?

– Hogy ki vagyok, nem számít – suttogta Tiuri. – A Fehérpajzsos Fekete Lovagot keresem.

A férfi különös hangot hallatott; Tiuri nem tudta eldönteni, mérges, vagy csak meglepődött. Az iménti álmoság mindenesetre egészen elillant a hangjából:

– Várj, ifjú, lejövök!

Eltűnt az ablakból, és Tiuri kisvártatva hallotta, hogy az ajtó túlsó felén megcsikordulnak a reteszek. Kinyílt az ajtó, a küszöbön ott állt a fogadós. Hálóingben volt, kezében égő gyertyát tartott.

– Itt vagyok – mondta, és tetőtől talpig végigmérte az ifjút. – Én volnék a fogadós. Most pedig áruld el, miért verted ki az álmot a szememből!

– A Fehérpajzsos Fekete Lovagot keresem – felelte Tiuri. – Most azonnal beszélnem kell vele!

– Te vagy, ifjú, ma éjjel a második – nézett rá a fogadós. – De most semmiképpen sem tudsz beszélni vele.

– Hiszen, felébresztheted a kedvemért! – kiáltotta Tiuri.

– Nem fog menni – mondta a fogadós. – A Fehérpajzsos Fekete Lovag nincs itt. Elment még az éjszaka.

Tiuri megijedt.

– Nem! – kiáltott fel. – Az lehetetlen!

– Már miért volna lehetetlen? – kérdezte a fogadós nyugodt hangon.

– És hová ment? – folytatta riadtan Tiuri.

– Ha tudnám, megmondanám – válaszolta a fogadós. – De nem tudom. – Észrevehette Tiuri riadalmát, mert hozzáfűzte: – Szerintem visszatér majd, föltéve, ha olyan jó lovag, amilyennek látszik. Mit akarsz mondani neki, ifjú?

– Azt nem árulhatom el – válaszolta az ifjú. – De nagyon sürgős. Nem tudod, mikor jön vissza?

– Ha tudnám, megmondanám, de ezt sem tudom. Az égvilágon semmit sem tudok erről a lovagról. Furcsa történet – mondta a fogadós, és olyan hevesen vakarta meg a fejét, hogy a hálósipka is leesett róla.

– De hát valamit csak tudsz! – fakadt ki Tiuri. – Miért ment el, és

mikor? Merrefelé indult?

– Ez jó sok kérdés egy szuszra – dörmögte a fogadós. Nehézkesen lehajolt, és felvette a földről a sapkáját. – Kerülj beljebb, uram – folytatta. – Nem szeretem ezt a párás, reggeli hideget; nem jó az én fájós lábamnak.

Az ebédlőben az asztalra tette a gyertyát, és komótosan visszahelyezte a fejére a hálósipkát.

– Hová ment a Fekete Lovag? – sürgette Tiuri.

– Tegnap reggel érkezett – kezdte a fogadós. – Fura fickó – no, nem mintha kételkednék benne, hogy derék lovag, szó sincs róla, ellenkezőleg, nagyon is rátermettnek tűnik! Teljesen egyedül volt, még apród sem kísérte! Fegyverzete koromfekete, csak a pajzsa fehér, mint a hó. Fekete rostélyát akkor sem húzta fel, amikor szobát kért tőlem éjszakára. Természetesen adtam neki szobát, majd valamivel később ételt vittem be neki, mert előzőleg azt is rendelt. Gondoltam, ekkor megláthatom az arcát – de nem! Fegyverzetét lecsatolta ugyan, és levette fejéről a sisakot is, de még ott, a szobában is fekete selyemmaszkot viselt, melyen keresztül csak a szemét láthattam. Különös, nem? Biztosan tett valamilyen fogadalmat, vagy ilyesmi. Te tudsz erről valamit, ifjú?

– És hová ment? – kérdezte Tiuri válasz helyett.

A fogadós csöppet sértődötten válaszolt:

– Épp ezt akartam elmesélni! Két óra körül – én már ágyban voltam – valaki vadul dörömbölt a bejárati ajtón. Kinéztem az ablakon – újabb fekete lovag érkezett! Eressz be! – kiáltotta. Aztán meg azt kérdezte: Itt tartózkodik a Fehérpajzsos Fekete Lovag? Igen – feleltem. De kicsit késő van, nem gondolod? Nyisd ki az ajtót – förmedt rám a lovag –, vagy beszakítom! Erre persze lerohantam, kinyitottam az ajtót. Ott állt előttem a lovag. Az ő fegyverzete is koromfekete, de a pajzsa vörös, mint a vér. Rám mordult: hol van a Fehérpajzsos Fekete Lovag? Alszik – feleltem. Akkor eridj, ébreszd fel! – mondta. Beszélnem kell vele. És szedd a lábad, amíg szépen mondom! Az igazat megvallva eléggé megijedtem, úgyhogy már

rohantam is. Ám mielőtt elérhettem volna a vendégem szobájáig, ő már jött is lefelé a lépcsőn. Tetőtől talpig felöltözött: fekete páncél, sisak, rostély lehúzva. Nála volt minden fegyvere, karján a fehér pajzs. Bement az ebédlőbe. A Vöröspajzsos Fekete Lovag már ott várta. Megálltak egymással szemben. A Vöröspajzsos Lovag lehúzta a kesztyűjét, és a másik lába elé dobta. A Fehérpajzsos Fekete Lovag felvette a kesztyűt, és megkérdezte: Mikor? Most azonnal! – vágta rá a Vöröspajzsos Lovag.

A fogadós elhallgatott, de csak azért, hogy levegőt vegyen a történet befejezéséhez:

– Aztán egyetlen szó nélkül kísértáltak az ebédlőből, néhány perc múlva pedig láttam, hogy ellovagolnak az erdő felé.

– Párbajozni mentek – mormolta Tiuri.

– Igen, szerintem is – felelte a fogadós. – És mostanáig egyikük sem tért vissza.

– Szóval azt mondd, két órakor mentek el? – kérdezte Tiuri. – Most hány óra van?

– Fél öt lehet – válaszolta a fogadós. – Pirkad.

– Melyik irányba indultak? – kérdezte Tiuri.

A fogadós kilépett vele az ajtón, és megmutatta.

– De azt nem tudom, hová mentek – tette hozzá.

– Megpróbálom követni a nyomaikat – mondta Tiuri. – És nagyon köszönöm!

Mielőtt a fogadós bármit mondhatott vagy kérdezhetett volna, az ifjú máris a lovánál termett, felugrott a hátára, és tovavágtatott.

A FEHÉRPAJZSOS FEKETE LOVAG

KELETEN RÓZSASZÍNŰ ÉS NARANCSSÁRGA volt az ég; közeledett a napfelkelte. A madarak úgy csiviteltek, csiripeltek és fütyültek, mintha a kezdődő napnak örülnének. Tiuri nem örült velük; bosszantotta, hogy már ilyen késő van, és ő még nem is teljesítette a feladatát. Így hogy fog időben visszaérni a kápolnához?

Mégis követte a nyomot, amelyet a két fekete lovag hagyott maga után. Megígérte, hogy kézbesíti a levelet, és nem akarta megszegni az ígérését. Magában azonban tovább morgott. Átkozta a Vöröspajzsos Fekete Lovagot, amiért párbajra hívta a Fehérpajzsos Fekete Lovagot, utóbbtól pedig rossz néven vette, hogy elfogadta a kihívást. Azért pedig egyként átkozta mindkettőt, hogy nem voltak képesek rendes nyomokat hagyni, mert ahelyett, hogy valamelyik erdei ösvényen indultak volna el, csak úgy nekivágtak a sűrűnek.

Legalább öt óra lehet, gondolta. Teljesen kivilágosodott. Hová mehettek, az ég szerelmére?

Elképzelte, milyen döbbséget vágnak majd Dagonaut lovagjai, ha hét órákor nem találják a kápolnában. Mit gondol majd róla a király, a szülei, a barátai és a többiek, ha megtudják, hogy eltűnt a lovaggá ütése előtti éjjelen? De felidézte magában az ismeretlen szavait, és tudta, hogy nem cselekedhetett másképp. Aztán hirtelen visszacsöppent a valóságba: rájött, hogy elvesztette a lovak nyomát.

Egy tisztásra ért, amelynek széttaposott, homokos talaját számtalan

nyom borította. Vajon melyik lehet a lovagoké?

Körülkémlelt. Úgy tűnt, mintha csapatnyi lovas járt volna erre – talán azok, akiket még az éjszaka látott. Átszáguldottak az erdőn, letaposva a növényeket, ágakat törve. Ám a két lovas nyomait hiába kereste. Végül arra indult, amerről a lovasok érkeztek; ők nagyon is jól látható csapást hagytak maguk után. Miközben továbblovagolt, azon tűnődött, vajon a lovasoknak lehet-e valami közük a fekete lovagokhoz. Noha már világos volt, hirtelen nagyobb rettegés költözött a szívébe, mint az éjszaka...

Aztán meghallott valamit – halk, ideges nyerítést. A következő pillanatban meglátott egy lovat. Pompás, fekete jószág volt, kantárja, nyerge egyszerű, egy fához kötötték. Bánatos, sötét szemét az ifjúra emelte, majd újra nyihogott egyet.

Tiuri megsimogatta az orrát, és suttogni kezdett:

– Várj türelemmel, megkeresem a gazdádat. Gondolom, itt lehet a közelben.

Ment tovább, és egyszer csak megpillantott valamit a világoszöld fűben. Fekete, fehér és vörös valami volt... Tiurinak torkában dobogott a szíve, de gyorsan leugrott a lováról, és odarohant, hogy megnézzze, mi az.

A földön egy ember feküdt fekete, összezúzott és horpadt páncélban. A fehér, amit Tiuri az imént látott, a pajzsa volt, ott hevert mellette. A vörös pedig: vér! Megtalálta hát a Fehérpajzsos Fekete Lovagot, de sebesülten – vagy lehet, hogy holtan?

Letérdelt a lovas mellé; valóban súlyos sebet kapott, de még lélegzett. Sisak nem volt rajta, de arcát fekete maszk takarta. Tiuri egész testében reszketett, de aztán összeszedte magát. Tennem kell valamit, gondolta, meg kell néznem, milyen súlyos a sebe, és mielőbb el kell látnom!

A lovas megmozdult.

– Ki van itt? – suttogta.

Tiuri fölé hajolt.

– Feküdj nyugodtan, lovas uram – mondta. – Segítek. Fáj valamid?

Látta, hogy a lovag rápillant a fekete maszk alól.

– Nem ismerlek – mondta gyenge, remegő hangon –, de örülök neki, hogy rám talált valaki, mielőtt meghalok. A sebeimmel ne törődj; rajtam már nem lehet segíteni.

– Ne mondd ezt – felelte Tiuri, és óvatosan elkezdte lefejtetni a férfiről a páncélt.

– Ne fáradj – suttogta a lovag. – Tudom, hogy meghalok.

Tiuri tartott tőle, hogy a férfinak igaza van. Mégis igyekezett enyhíteni a sebesült szenvedését. Letépett egy darabot a ruhájából, és úgy-ahogy bekötözte.

– Köszönöm – súgta a lovag. – Ki vagy te, és mit keresel itt?

– Tiuri vagyok – válaszolta az ifjú. – Hozzak vizet?

– Nem kell – felelte a lovag. – Tiuri... Ezt a nevet ismerem. Merész Tiuri rokona vagy talán?

– Ő az apám – válaszolta Tiuri.

– És hogy kerülsz most ide? – kérdezte a lovag.

– Én... én igazából épp téged kereslek, és szörnyen sajnálom, hogy...

– Engem keresel? – vágott a szavába a Fekete Lovag. – Engem? Hála Istennek, akkor talán még nem késő... – Szeme felragyogott a fekete maszk mögött, amint Tiurira nézett. – Hoztál nekem valamit?

– Igen, uram – felelte Tiuri. – Egy levelet.

– Tudtam, hogy az apródom talál majd küldöncöt... Várj még! – szólt rá, amikor látta, hogy Tiuri elő akarja venni a levelet. – Nem kell kérdezned tőlem valamit?

Tiurinak erre eszébe jutott a jelszó.

– Miért... miért fehér a pajzsod? – dadogta.

– Mert a fehérben az összes szín benne van – válaszolta a lovag. Most jóval erősebb volt a hangja, mint az imént. Olyan hang volt, amely nagy bizalommal töltötte el Tiurit.

– Honnan jössz, fiú? – kérdezte a lovag.

– Messziről jövök – felelte Tiuri.

– Most mutasd a levelet! – utasította a lovag. – Vagy nem is, várj! Előbb nézz körül, nem láthat-e minket valaki.

Tiuri körülkémlelt.

– Senki sincs a közelben – mondta végül csak a lovaink. – Elővette a levelet, és megmutatta a lovagnak. – Ó, uram – fakadt ki –, mennyire sajnálom, hogy alulmaradtál a párbajban!

– Párbaj? Nem volt itt semmiféle párbaj! Engem még nem győzött le senki. A Vöröspajzsos Fekete Lovag kelepcebe csalt. Amikor ideértem, rám rontottak a Vörös Lovasai.

– Ez borzasztó! – dadogta rémülten Tiuri.

– De nem találták meg, amit kerestek – folytatta a lovag. – Ők ugyanis nemcsak engem akartak megsemmisíteni, hanem a levelet is. A levelet, amelyet az imént mutattál meg nekem! Rejtsd el újra jól, és elmondom, mit kell tenned vele... De előbb meséld el, Tiuri, hogyhogy te hoztad el nekem!

Tiuri elmesélte.

– Jól van – suttogta a lovag, aztán elhallgatott. – Ne nézz olyan szomorúan! – folytatta kedves hangon. Tiuri érezte, hogy mosolyog a maszkja alatt, és arra gondolt, bárcsak láthatná az arcát!

– Jól figyelj – folytatta a lovag. – Rövid leszek, mert már nincs sok időm... Ez a levél Unauwen királynak szól, és rendkívül fontos. Mivel én már nem tudom elvinni a királynak, neked kell megtenned!

– Nekem? – suttogta rémülten Tiuri.

– Igen, senki más nem képes rá. Te igen; benned bízom. Azonnal indulnod kell, már épp elég időt vesztettünk. Nyugat felé kell haladnod, először át az erdőn, aztán tovább a Kék-folyó mentén, míg el nem éred a forrást. Ott lakik egy remete, úgy hívják, Menaures... Vedd le a gyűrűt az ujjamról! Ha a remete meglátja, tudni fogja, hogy én küldtelek. Segít neked átjutni a hegyeken, mert egyedül nem juthatsz át. A hegyek

túloldalán aztán egyértelmű lesz, merre kell menned... – A lovag felemelte a kezét. – Tessék, húzd le a gyűrűt... Tudom, hogy sokat kérek tőled, de jelen pillanatban te vagy az egyetlen ember, aki véghez tudja vinni ezt a feladatot.

Tiuri óvatosan lehúzta a gyűrűt a lovag ujjáról.

– Szívesen megteszem, uram – mondta –, de nem tudom, hogy...

– Meg kell tenned – vágott közbe a lovag. – Bár nem hallgathatom el előled: nehéz küldetés lesz. Immár te is tudod, hogy ezt a levelet ellenségek is meg akarják kaparintani; számos veszély leselkedik majd rád az úton. Ezért tartsd titokban utad célját – senkinek ne beszélj róla, egyetlen szóval sem! És a levelet senki másnak ne add oda, csakis Unauwen királynak!

– De...mi áll a levélben? – kérdezte Tiuri, miközben lassan felhúzta az ujjára a gyűrűt.

– Az titok! – felelte a lovag. – Neked sem szabad kinyitnod. Csak akkor olvashatod el, ha fennáll a veszélye, hogy elveszik tőled, és szóban kell továbbítanod az üzenetet. Ez esetben magát a levelet természetesen mielőbb meg kell semmisítened. De erre csak végszükség esetén keríts sort! – A lovag elhallgatott, majd jóval erőtlenebb hangon folytatta: – Elviszed a levelet?

– Igen, uram – válaszolta Tiuri.

– Add lovagi becsületszavad! – suttogta a lovag.

– Lovagi becsületszavamra mondom – felelte Tiuri. – Csakhogy – tette hozzá rövid hallgatás után – én még nem is vagyok lovag...

– Majd az lesz – mondta a haldokló. – És most kérek, vedd le rólam a maszkot! A halállal mindig nyílt sisakkal kell szembenézni!

Tiuri remegő ujjakkal tett eleget a kérésnek. Amikor megpillantotta a Fekete Lovag nyugodt, nemes arcát, úgy megrendült, hogy megragadta a férfi kezét, és újfent megesküdt: kézbesíti a levelet.

– Utána pedig – tette hozzá – bosszút állok a gyilkosaidon!

– Az nem a te dolgod – suttogta a lovag. – Neked az a feladatod, hogy a követem légy.

A férfi lehunyta a szemét. Erőtlenül megszorította a fiú kezét, aztán elernyedtek az ujjai.

A fiú ránézett. Gyengéden kiszabadította a kezét. Tudta, hogy a férfi meghalt, és ettől mérhetetlenül szomorú lett, pedig alig néhány perce ismerte. Kezébe temette az arcát, és imádkozni kezdett a lovag lelki üdvéért.

A VÖRÖS LOVASOK

TIURI FELÁLLT, ÉS MIUTÁN egy utolsó pillantást vetett a Fehérpajzsos Fekete Lovag kisimult arcára, megfordult, és a lovához sietett. Ideje, hogy teljesítse a feladatot, amellyel megbízták, és elvigye a levelet nyugatra, a Nagy-hegységen túlra, Unauwen király országába.

Megállt a lova mellett, és végiggondolta, mit tegyen. Dagonautba nem térhet vissza, azzal túl sok időt vesztené. Ráadásul, ha visszamenne, magyarázatot kellene adnia eltűnésére, de erről szó sem lehet, hiszen titokban kellett tartania küldetését. Valahogyan azonban mégiscsak üzennie kellett a városba, a szüleinek, nehogy nyugtalankodjanak, és kerestetni kezdjék. Gondoskodnia kellett arról is, hogy a Fehérpajzsos Fekete Lovagot méltó módon eltemessék, és mindenki megtudja, kinek a lelkén szárad a halála. A legjobb, gondolta Tiuri, ha visszalovagolok a fogadóhoz, az nincs is messze. Elmondhatom a fogadónak, hogy a Fehérpajzsos Fekete Lovag halott, és megbízhatom, hogy küldjön üzenetet a városba.

A következő pillanatban már úton volt, és sokkal idősebbnek és komolyabbnak érezte magát, mint alig fél órával korábban. Csakhogy alig tett meg néhány száz métert, ágak reccsentek, majd nem messze tőle feltűnt egy lovas, és feléje közeledett. Harci öltözéket viselt: sisakot és sodronyíngot, kezében lándzsát és kardot tartott. Fegyverkabátja, pajzsa, a sisakján a tollak: mind vörös volt, mint a vér. Egy Vörös Lovas!, gondolta Tiuri. Eszébe jutott, hogy egyáltalán nincs nála fegyver. Ennek ellenére

higgadtan továbblovagolt a katona felé, és próbált úgy tenni, mintha nem lenne semmi félnivalója.

A Vörös Lovas félrehúzódott, hogy utat engedjen neki. Tiuri vadul kalapáló szívvel haladt el mellette, ám mielőtt elhagyta volna, a katona megszólította:

– Hé, barátom! – mondta –, mi keresnivalód ilyen korán az erdőben? Honnan jössz, hová mész?

– Az az én dolgom – vetette oda neki Tiuri. – Isten veled!

Továbblovagolt, és tudta, hogy bármelyik pillanatban a hátának szegezhetnek egy fegyvert. Ám végül semmi sem történt. Fellélegzett, de nem mert hátrafordulni, sem gyorsabb haladásra ösztönözni a lovát. Aztán hallotta, hogy a lovas a háta mögött kiált valamit; hogy mit, nem értette. Ám most visszanézett, és látta, hogy az első Vörös Lovashoz újabb csatlakozott. Mindketten őt nézték. Egyikük újra elkiáltotta magát. Tiuri hallotta, hogy a kiáltásra a távolból válaszol valaki. Megijedt, és megsarkantyúzta a lovát.

Csakhamar hallotta, hogy a Vörös Lovasok követik!

Még nagyobb iramra ösztökélte elcsigázott lovát – már nem lehet messze a vendégfogadó! Ekkor jobbról hirtelen újabb Vörös Lovas tűnt fel, és durván rákiáltott, hogy álljon meg. Még mielőtt Tiuri bármit is válaszolhatott volna, a másik oldalról még egy lovas bukkant elő, alig győzte kikerülni.

Tiuri ekkor tényleg menekülőre fogta. Egyszerre mintha az egész erdő nyüzsgögni kezdett volna a Vörös Lovasoktól, akik kivétel nélkül őt akarták elfogni. Üldözték, és közben kiabáltak neki, hogy azonnal álljon meg.

Tiuri nem tudta, meddig vágtatott hegynek fel, hegyről le, bokrokon, fákön és tüskés bozótokon át, miközben folyamatosan hallotta maga mögött a kiabálást és az üvöltéseket. Egyet tudott: nem akarta, hogy megöljék, mint a Fehérpajzsos Fekete Lovagot. Egy kis idő múltán hátrapillantott, és látta, hogy némi előnyre tett szert. De nem lehetett

nyugodt; a lova fáradt volt, az erdő nehezen járható, és üldözői jóval többen voltak. Hirtelen remek ötlete támadt. Leugrott a lóról, nagyot csapott a farára, hogy továbbvágasson, ő maga pedig eliramodott a másik irányba, és – amilyen gyorsan csak bírta – felmászott egy fára. Aztán mozdulatlanul gubbasztott a magasban, lihegve és reszketve a levelek takarásában, várva, vajon mi fog történni. Kisvártatva lovasok vágattak el a fa alatt. Nem vették észre. Nemsokára hallotta, hogy a távolban kiabálnak; csak ekkor mert megmozdulni, hogy valamivel kényelmesebben elhelyezkedjen. De továbbra sem mászott le a fáról, mert félt, hátha a katonák visszatérnek.

Egy darabig ült még a fán, ám a Vörös Lovasok nem jöttek vissza. Az erdő békés volt és csendes, alig lehetett elhinni, mi minden játszódott le itt az elmúlt néhány órában.

Tiuri körülnézett, aztán óvatosan előhúzta a levelet, hogy végre alaposabban szemügyre vegye. De nem látott rajta semmi különösét: kikalakú, fehér és lapos küldemény volt, és nem volt ráírva semmi. Megvizsgálta a három pecsétet: mindhárom kis koronát ábrázolt, de egyebekben semmi sem árulkodott a levél fontosságáról. Eltette a levelet, aztán hirtelen eszébe ötlött, hogy már elmúlhatott hét óra. Nekitámaszkodott a fatörzsnek, és lehunyta a szemét. Talán, gondolta, Dagonaut lovagjai épp most fújnak bele kürtjeikbe a kápolna előtt. Arman, Foldo, Wilmo és Jiuszipu talán épp most tápászkodik fel, hogy kinyissák az ajtót... Láta maga előtt a lovagokat, amint a kápolna ajtajánál állnak, és hallotta a hangjukat: „Nagy napra virradtunk, urak, Dagonaut király hívat benneteket! Fogjátok kardotokat és pajzsotokat, és kövessetek bennünket!” Próbálta elképzelni, mi történik ez után, de hiába. Ekkor a Fehérpajzsos Fekete Lovag jelent meg lelki szemei előtt, és hallotta, amint a sebesült férfi azt mondja neki: Neked az a feladatod, hogy a követem légy!

Kinyitotta a szemét. A kápolna, akárcsak a virrasztás, most nagyon távolinak tűnt. Ez a múlt. Lepillantott a fáról. Úgy vélte, most már nem

leselkedik rá veszély. Lemászott, és halkan osonni kezdett az erdőben; közben folyamatosan kémlelte a környéket, és minden egyes szokatlan hangra összerezzent.

Nemsokára váratlan találkozásban volt része: rátalált a lovára. Az állat nyugodtan legelészett.

– Okos vagy – dicsérte meg, miközben felült a hátára. – Gyere, visszamegyünk a fogadóba, ott jól megtömheted a hasadat.

Ekkor eszébe jutott, hogy ez nem is az ő lova!

Te jó ég, majd elfelejtettem!, gondolta. Minél előbb vissza kell juttatnom a tulajdonosának.

Visszalovagolt a vendégfogadóhoz. Szerencsére hamar odaért, és útközben nem történt semmi különös.

A MENEKÜLÉS

AZ EBÉDLŐBEN A FOGADÓS épp a padlót söpörte. Időközben felöltözött, de még mindig rajta volt a hálósipka. Az egyik asztalnál, a nyitott ablak közelében két férfi ült, és falatozott. Amikor Tiuri belépett, mindhárman csodálkozva néztek rá.

– Szent ég, ifjú! – szólalt meg a fogadós. – Veled meg mi történt?

Tiuri rádöbbsent, milyen csapzottnak tűnhet. Fehér ruháját az éjszaka átélt kalandok közben szerzett foltok és szakadások borították. Hajpántját elvesztette, tincsei vadul és kuszán meredeztek, teste tele volt karcolásokkal, melyekre akkor tett szert, amikor a Vörös Lovasok elől menekült.

– Megtaláltad a Fekete Lovagot, uram? – kérdezte a fogadós.

– Igen, megtaláltam – felelte komolyan az ifjú.

A fogadós tetőtől talpig végigmérte. Tekintete végül a fiú bal kézfejen állapodott meg, és csodálkozó arckifejezését lassanként rémület váltotta fel.

Tiuri követte a férfi tekintetét, és rájött, mi döbbsentette meg. A gyűrű, amelyet a lovagtól kapott!

– Ez a gyűrű nem a... – kezdte a fogadós.

– A Fehérpajzsos Fekete Lovag meghalt – vágott a szavába halkán Tiuri.

– Hogy mondod, uram?! – kiáltott fel a fogadós. – A Vöröspajzsos Lovag győzött a párbajban?

– Nem volt párbaj – válaszolta Tiuri. – A Fehérpajzsos Lovagot

meggyilkolták...

– Szentséges ég! – kiáltott ijedten a fogadós. – Meggyilkolták?

– Figyelj rám! – szólt rá Tiuri. – Nincs sok időm, és fontos dolgokat kell mondanom.

Az asztalnál ülő két férfi abbahagyta az evést, és tátott szájjal bámulták a fiút. Egyikük felállt, és megkérdezte:

– Történt valami a Fekete Lovaggal, aki tegnap érkezett?

Még mielőtt Tiuri válaszolhatott volna, kivágódott az ebédlő ajtaja, és egy vaskos hang hasított a levegőbe:

– Kié ez a ló, ami itt áll a fogadó előtt?

Tiuri a hang felé fordult. Az ajtóban megtermett, lángoló képű férfi állt, villogó szeme körbejárt a helyiségben. Tiuri nem ismerte, de a hangját mintha már hallotta volna valahol.

– Ezé a fiatalemberé – mondta az asztalnál ülő férfi. – Ő érkezett lovon.

– Valóban – szólalt meg Tiuri –, az én lovam. Vagyis... nem egészen...

Elhallgatott. Hirtelen rájött, honnan volt ismerős neki az ajtóban álló férfi hangja. A ló tulajdonosa volt az!

A férfi közelebb lépett, és az arcába üvöltött:

– Nem egészen? Hát persze hogy nem! Mert ez az én lovam! Te pedig a tolvaj vagy, aki ellopta az éjjel!

– Én nem loptam el! – felelte Tiuri – Épp csak kölcsönvettem! Kérlek, bocsáss meg, de hidd el, hogy...

De a férfi túl mérges volt ahhoz, hogy végighallgassa a fiú érveit. Durván karon ragadta Tiurit, és felkiáltott:

– Megvagy, tolvaj! – Aztán a többiekhez fordult. – Fél éjszaka követtem a nyomát, de aztán elvesztettem. Végül ideértem ehhez a fogadóhoz, és láss csodát: ott áll előtte a lovam, idebent pedig megvan a tolvaj is!

Tiuri kitepte magát a férfi szorításából.

– Nem vagyok tolvaj! – kiabálta. – Vissza akartam juttatni a tulajdonodat. Hallgass meg, mindent megmagyarázok!

– Mézesmázos beszéd! – mondta gúnyos hangon a férfi. – Egy szavadat sem hiszem!

– Kérlek...

– Nem érdekelnek a kifogásaid! – horkant fel a férfi. – Te is csak olyan vagy, mint azok a fiúk, akiknek nagy a szájuk, de közben igazi semmirekellők!

– Hadd magyarázzam meg! – kiabálta Tiuri.

– Mindjárt megmagyarázhatod a bírónál! – vigyorgott a férfi. – Velem jössz a városba.

A városba? Tiurinak esze ágában sem volt odamenni! Hatalmas idővesztés lenne. Egyébként pedig kezdett rájönni, hogy úgysem tud megmagyarázni semmit. Hiszen nem beszélhet a megbízatásáról, ilyenformán az ahhoz vezető történésekről sem. Hátralépett, és így szólt:

– Nem megyek a városba! Nem vagyok tolvaj, becsületszavamra mondom!

– Hogy oda ne rohanjak! – kacagott a férfi. – Becsületszavadra? Tényleg? Hogy mersz ilyet kiejteni a szádon, te kis gonosztevő?

– Hogy merészelsz gonosztevőnek nevezni? – fortyant fel Tiuri. Mérges volt, hogy így nevezik, éppen őt, aki – ha nem jön közbe semmi – most már lovag lenne, akit az egész világ tisztelettel kezel. Gonosztevő: ő, akit hatalmas és fontos feladattal bíztak meg?

– Egy mukkot sem értek! – szólt közbe a fogadós. – Ez az ifjú ellopta a lovad? Éjnek idején jött ide, az imént meg elújságolta nekem, hogy meggyilkolták a Fehérpajzsos Lovagot. Az ujján pedig a lovag gyűrűjét viseli. Mire véljem ezt az egészet?

– Mindent megmagyarázok – ismételte harmadszor is Tiuri. – De mit tegyek, ha meg sem hallgattok? – Higgadtnak tűnt, pedig valójában nagyon is zaklatott volt. A négy férfi olyan fenyegetően nézett rá! – Azért vittem magammal a lovadat – folytatta –, mert sürgős küldetéssel bízott meg valaki...

– Mesebeszéd! – vágott közbe a ló tulajdonosa. – Akkor talán kölcsönkérhetted volna tőlem, nem? Azért az nem olyan sok idő. Most pedig fogd be a szád, és gyere velem! Elegendem van a hazudozásaidból!

– Nem, várj még! – szólalt meg a fogadós. – A fiú még nekem is tartozik egy magyarázattal! Mi történt a Fehérpajzsos Fekete Lovaggal?

– A Fehérpajzsos Lovag meghalt – felelte Tiuri –, és szeretném megkérni fogadós uramat, gondoskodjék róla, hogy olyan temetést kapjon, amelyet egy nemes lovag megérdemel. Megtalálja, nem messze innen...

Elmondta, hol fekszik a lovag holtteste.

– Ki ölte meg? – kérdezte a fogadós.

– A Vörös Lovasok – válaszolta Tiuri. – Kelepcébe csalták.

– A Vörös Lovasok! – kiáltott fel az asztalnál ülő férfi. – Én láttam őket! Ma kora reggel itt lovagoltak el, amikor...

– Miket hordtok itt össze? – szólalt meg a ló tulajdonosa. – Ez egy tolvaj, és én meg fogom büntetni.

– De hát itt gyilkosságról van szó! – háborodott fel a fogadós.

– Remek, akkor ez a legény erről is beszámolhat a bírónak! – vágta rá a ló gazdája, és újra karon ragadta Tiurit. – Nem tudom, mi folyik itt, de egy biztos: ez a fickó nem szökhet meg!

– A Vörös Lovasok... – kezdte az asztalnál ülő férfi.

– ...a Fekete Lovag – folytatta a fogadós.

De Tiurinak esze ágában sem volt kivárni, mit akarnak mondani. Kitépte magát a férfi markából, és kirohant az ebédlőből. Azt sem bánta, ha tolvajnak hiszik: semmiképpen sem hagyhatja, hogy a városba vigyék! A négy férfi hangos üvöltéssel vetette utána magát. Tiuri beiramodott az erdőbe. Hamar előnyre tett szert, de tudta, hogy ez nem tarthat sokáig. Torkában dobogott a szíve, szeme előtt fekete foltok cikáztak. Lelassított, és hátrapillantott. Aztán összeszedte minden erejét, és megint felmászott egy fára.

A csel másodszor is bevált; üldözői kisvártatva elrohantak rejtekhelye

alatt, és egyikük sem vette észre.

Harmadszor már nem élhetek ezzel a lehetőséggel, gondolta Tiuri, amikor végre lélegzethez jutott. Azt mondják, hogy háromszor ugyanaz a csel az ördög megkísértése!

Holtfáradt volt. Szerencsére kipihenhette magát egy kicsit, úgyis meg kellett várnia, míg tiszta nem lesz a levegő. Nemsokára látta, hogy a ló tulajdonosa és a fogadós visszafelé baktat az erdőben. Halkan beszélgettek, és közben nagyokat grimaszoltak. A fogadós elvesztette a hálósipkáját; Tiuri, bármilyen szorult helyzetben volt is, jót nevetett magában ezen.

Bizony, gondolta, nem áll valami jól a szénám! Útra kell kelnem egy távoli országba, kézbesítenem kell egy fontos levelet, és nincs nálam semmi a szakadt ruhámon kívül. Se fegyverem, se pénzem, se lovam nincsen! Tolvajnak tartanak. Nem is beszélve a legveszélyesebb ellenségeimről: a Vörös Lovasokról, és urukról, a Vöröspajzsos Fekete Lovagról!

Tiuri nagyot sóhajtott. Nem áll előtte könnyű feladat. És most még a városba sem tudott üzenetet küldeni. Pedig valahogyan muszáj lesz. A ló gazdája egészen biztosan felkeresi a bírót. Vajon rájönnek a városban, hogy az az ügynevezett tolvaj ugyanaz a fiatalember, aki eltűnt a kápolnából a lovaggá ütése előtti éjjelen? Apám, anyám és a barátaim nem hiszik majd el, hogy tolvaj lettem, gondolta Tiuri, és szerintem a király sem. De ettől még nyugtalankodni fognak. Újra felsóhajtott.

De most már elég!, gondolta végül. Nekem most csak egyvalamivel szabad foglalkoznom: hogy eljuttassam a levelet a rendeltetési helyére. Megígértem a lovagnak!

Ránézett az ujján ragyogó gyűrűre. Szép gyűrű volt, benne hatalmas kő, úgy szikrázott, mint a gyémánt. Talán nem is okos dolog, ha az ujjamon viselem, töprengett. Sőt ez jó nagy butaság! Kioldotta, aztán kihúzta a zsinórt, amellyel a nyakánál kötötte meg a köpenyét, és miután ráfűzte a gyűrűt, jó erősen megcsomózta. Aztán felvette a nyakába, és elrejtette az

inge alá, hogy ne látsszon.

Most pedig ideje indulnom, gondolta. Úgy vélte, már biztonsággal útra kelhet. És előbb-utóbb talán lovat és fegyvert is tud szerezni valahonnan.

Hogy én milyen ostoba vagyok!, döbbsent rá hirtelen. Hiszen ott van a lovag lova! Azt nyugodtan elvihetem.

Lemászott a fáról. Most már tudta, mit kell tennie. Először elmegy a lóért, aztán útnak indul!

MÁSODIK RÉSZ

AZ ERDŐN ÁT

ÚTON; A FEKETE LÓ

TIURI ÚJRA AZ ERDŐBEN OSONT; oda tartott, ahol rátalált a Fehérpajzsos Fekete Lovagra. Egyszer csak füttyszóra lett figyelmes. Halkan közelített a hanghoz, és végül meglátott egy vele egykorú sihedert, aki rózsét szedett. A fiú vidáman fütyörészett, és nem vette észre őt.

Egy ideig töprengve nézte a legényt. Odalépjen? Aztán előbújt a cserjék mögül, és így szólt:

– Adjon isten!

A fiú megijedt, abbahagyta a fütyülést, és tátott szájjal bámult rá.

– Adjon isten! – ismételte meg Tiuri. – Megtennél nekem valamit?

A másik továbbra is szótlanul meredt rá. Aztán felkiáltott:

– Nem lehet igaz! Te biztos az a fiú vagy, akit égre-földre keresnek! A lótolvaj!

– Csitt – suttogta Tiuri. – Ne kiabálj úgy!

A fiú hátrált egy lépést, tekintete a lába mellett heverő fejszére tévedt.

– Nem kell félned tőlem – mondta gyorsan Tiuri. – Nekem több okom van félni tőled, mert nincs nálam semmilyen fegyver. Igazad van, én vagyok, akit keresnek, de hidd el, nem vagyok tolvaj, becsületszavamra mondom!

– Akkor mit keresel itt – fürkészte a fiú –, és mit akarsz tőlem?

– A segítségedet szeretném kérni – felelte Tiuri. – Megtennéd nekem, hogy bemész a városba, és átadsz egy üzenetet valakinek?

– Átadni egy üzenetet? – kérdezte a fiú. – Mégis miért? Mi okból

segítenék neked?

– Csak mert megkérlek rá – válaszolta Tiuri. – Ha nem akarsz megtenni, nem tudlak kényszeríteni. De végtelenül hálás lennék, ha mégis megtennéd. Hidd el, tényleg nem vagyok tolvaj!

– Hm – vonta össze a szemöldökét a fiú. – Mondd hát, mit akarsz tőlem? De ezt ne úgy vedd, hogy biztosan meg is teszem! Még fogalmam sincs, hajlandó leszek-e rá.

– Menj el Dagonautba, keresd meg Merész Tiuri lovagot, és mondd meg neki, hogy a fia jól van, de egyelőre nem tud hazamenni. Mondd meg neki továbbá, hogy a fia egészséges, és hogy nem kell a keresésére indulnia.

– Miért nem mész a városba te magad? – kérdezte a fiú. – Nincs közel, és nekem rengeteg a dolgom.

– Én sajnós nem mehetek – felelte Tiuri. – Hiszen te is tudod, hogy üldöznek! Kérlek, tedd meg! S ha lehet, mihamarább!

– Merész Tiuri lovag? Hogy kerüljek én egy ilyen hatalmas úr szeme elé? Nem fog meghallgatni.

– De meg fog hallgatni, mert a fiától viszel neki üzenetet. De elmehetsz az anyámhoz is, ha akarsz, és neki is elmondhatod, ha úgy egyszerűbb. Várj csak! Nincs nálad véletlenül egy zsinór?

– De van – válaszolta a fiú, és átnyújtott neki egy darab zsinórt.

Tiuri leoldotta az övét, és a zsinórt kötötte a helyére. Az övet odaadta a fiúnak. Nagyon szép öv volt: édesanyja hímezte, az aranycsatot az édesapja vásárolta hozzá a város legjobb ötvösmesterénél.

– Nesze – mondta. – Ezt add oda Tiuri lovagnak vagy a feleségének, akkor tudni fogják, hogy én küldtelek! A csatot pedig megtarthatod, az lesz a fizetséged.

A fiú bátortalanul elvette az övet.

– Mit kell mondanom?

Tiuri elismételte az üzenetet.

– El ne feledd! – tette hozzá. – És máris indulj. És még valami: kérlek,

senkinek ne áruld el, hogy találkoztál velem!

– Kivéve persze Tiuri lovagot – mosolyodott el a fiú.

– Tehát megteszed? – kérdezte Tiuri.

– Meg – felelte a fiú, és óvatosan feltekerte az övet.

– Ígérd meg, hogy nem felejtet el!

– Ha lovag volnék – mondta a fiú széles vigyorral – lovagi becsületszavamat adnám!

– Köszönöm – válaszolta Tiuri komoly képpel.

A fiú átható pillantást vetett rá.

– Azonnal indulok – mondta és senkinek sem árulom el, hogy találkoztam veled. Nem hiszem, hogy tolvaj vagy, bár azt látom, hogy valami nincs rendjén veled, csak nem tudom, mi.

– Köszönöm – mondta újra Tiuri.

A fiú félszegen elmosolyodott, sarkon fordult, és távozott.

Ezt elintéztem, gondolta Tiuri, miközben maga is továbbindult. A fiú megtartja az ígérését, efelől nem volt kétsége. Végre nyugodt szívvel szentelhetette magát a rá bízott feladat megoldásának.

Kisvártatva odaért a paták dúlta tisztásra. Halkan odaosont, ahol a Fekete Lovag feküdt. Amikor közelebb ért, hangokat hallott. Már ideérték volna az emberek a fogadóból? A többi közt felismerni vélte a fogadós hangját, de azt nem értette, miről beszélnek, csak foszlányokat tudott kivenni (ó!, nahát!, gyilkosság!). Odaért a fekete lóhoz, amely még mindig ki volt kötve a fához. Egy szempillantás alatt eloldozta, és felugrott a hátára. Az állat eleinte nyugodt maradt, de amint Tiuri felült rá, felágaskodott.

– Nyugalom! – csitította az ifjú. – Maradj veszteg! A gazdád megbízását teljesítem.

A ló hátravetette a fejét, és nagyot nyerített. Tiuri alig bírta a hátán maradni, de végül sikerült. Kiáltást hallott:

– Ott van valaki!

Sarkát a ló oldalába vágta, és a nyakára csapott.

– Gyí, te! – sziszegte. A ló engedelmeskedett, és hirtelen nekiiramodott. Vadul nyargalt a fák között, némelyik bokron átgázolt, volt, amelyiken átugrott, nyomában hullottak a levelek, recsegték az ágak. Tiurinak igencsak kapaszkodnia kellett. Mintha egy férfi kiáltását hallotta volna, de az is lehet, hogy csak képzelődött. Mindenesetre pillanatok alatt maga mögött hagyta a baljós tisztást.

A ló gyors volt és tüzes, a Fekete Lovaghoz méltó, pompás paripa. Vajon érzi, hogy gazdája utolsó kívánságát teljesíti, amikor a lehető leggyorsabban repíti Tiurit nyugat felé, Unauwen király országába? Már ha valóban nyugat felé vágat éppen – Tiurinak ezt még nem volt módja ellenőrizni. Hogyan is lett volna, miközben sebesen száguldottak a sűrű rengetegen keresztül?

Hagyta a lovat, hadd nyargaljon, míg el nem értek egy széles, egyenes utat. Ott megállította, mert végre jól körül akart nézni, és megállapítani a helyes irányt. Szerencséje volt: a nap állásából látta, hogy az út nagyjából kelet-nyugati irányban húzódik. Ez minden bizonnyal az Első Nagy Út, gondolta Tiuri.

Dagonaut birodalmából két nagy út vezetett Unauwen országába: az Első Nagy Út, melynek egy része az erdőn át vitt, és a Harmadik Nagy Út, amely délről megkerülve az erdőt, a határ mentén haladt. Korábban létezett Második Nagy Út is, ám annak a végső szakasza évek óta járhatatlan volt; benőtte a Nagy Vadon. Réges-régen nagy forgalom bonyolódott a három nagy úton: akkoriban még sok utazó közlekedett Unauwen és Dagonaut birodalma között. Később gyérebb lett a kapcsolat, az egyik út tönkre is ment. Tiuri azonban úgy hallotta, hogy az utóbbi időben megint egyre többen használják a déli utat Unauwen birodalmából Dagonaut országa felé. Lovagok is voltak köztük; a Fehérpajzsos Fekete Lovag is közéjük tartozhatott.

Végignézett az úton mindkét irányba. Egy lelket sem látott. Úgy

gondolta, nem lehet baj belőle, ha egy darabig az úton megy tovább: mindenképp gyorsabb és kényelmesebb lesz, mint az erdőn keresztül. Nyugatnak fordult, és elindult.

A ló gyorsan és látszólag fáradhatatlanul haladt, Tiuri azonban nagy bosszúságára rájött, hogy alig képes egyenesen ülni a nyeregben. A patadobogás úgy dübörgött a fejében, hogy attól tartott, menten széthasad, néha pedig fátyol ereszkedett a szeme elé, és alig látott valamit. Végül olyan rosszul érezte magát, hogy attól félt, leesik a lóról. Megrántotta a gyeplőt, és balra fordult, az erdőbe. Ott megállította a lovat, lecsusszant a nyeregből, és a földre rogyott. A feje fölött mintha mozogtak és alakjukat változtatták volna a fák; a szeme előtt gomolygó köd egyre sötétebbnek tűnt. Hasra feküdt, arcát a hűvös fűre szorította.

Nemsokára valamivel jobban érezte magát, de ekkor máris újabb kínzó érzés hasított belé: majd megőrült, olyan szomjas és éhes volt! Eszébe jutott, hogy egy falatot sem evett és egy kortyot sem ivott előző reggel óta, és máris megértette iménti rosszulléte okát. Felült, és körbenézett. Ennie kell valamit, gondolta, hogy erőre kapjon. De honnan szerezzen ételt? Talán talál valamilyen gyümölcsöt. A nyugodtan legelésző lóra nézett maga mellett. Tekintete a nyeregtáskára tévedt...lehet, hogy akad benne valami harapnivaló? Felállt, kinyitotta. A ló egy pillanatra felemelte a fejét, de aztán ismét megnyugodott. A nyeregtáskában alig volt valami: két darab száraz kenyér, egy bőrbe göngyölt csomag és egy lóvakaró. Tiuri igencsak megőrült a kenyérnek, és mindjárt harapott is belőle egy nagyot. A ló úgy nézett rá, mintha ő is várna egy falatot.

– Ezt a kenyeret a gazdád biztosan neked tartogatta – szólalt meg az ifjú –, de remélem, nem bánod, ha most én eszem meg. Te ehetsz fűvet, én nem.

A ló megértő pillantást vetett rá – Tiuri legalábbis megértést vélt kiolvasni a szeméből. Evett még egy falatot, amitől rádöbbsent, hogy a szomjúsága még gyötrőbb, mint az éhsége volt. Megfogta a kantárt.

– Gyere – mondta a lovának –, keresünk vizet. Egy forrást, egy patakot, mindegy. Mentek egy darabig az erdőben, eleinte Tiuri haladt elől, maga után húzva a lovat, de csakhamar szerepet cseréltek: a ló vezette őt, ő pedig engedelmesen követte. Nemsokára odaértek egy magas mirtok közt csörgedező, keskeny kis patakhoz. Tiuri hasra feküdt, és mohón ivott. Amikor felállt, ezekkel a szavakkal fordult a lóhoz:

– Csodálatos vagy! A híres lovagoknak voltak ilyen lovaik, akikről a trubadúrok énekei szólnak; remek paripák, akik mindent értenek, és éppoly értelmesek, mint az emberek. Elvezettél a vízhez, amit hálásan köszönök neked!

Kivett egy darab kenyeret a nyeregtáskából, és beleharapott. Ezúttal a lónak is adott belőle. A maradék kenyeret (nem volt valami sok) kettétörte, és visszatette a helyére. Az egyik jó lesz estére, a másik holnap reggelre, gondolta. Utána magamnak kell ételről gondoskodnom.

Akkor óvatosan kibontotta a bőrbe csavart csomagot. Három tűzkő volt benne.

– Ez még jól jöhet – mormolta, majd visszacsomagolta a köveket, és betette őket a kenyér mellé. – És természetesen a lóvakarót is használni fogom! – fordult a ló felé. – Nem tudom, mi a neved, de Hú Segítőnek foglak nevezni, és Fekete Hátasnak, meg Jó Bajtársnak. Boldog vagyok, hogy elfogadsz lovasodként, és igyekezni fogok, hogy méltó legyek a korábbi gazdád emlékéhez!

Tiuri újra leheveredett a földre, és a Fehérpajzsos Fekete Lovagra gondolt. Vajon mi lehetett a neve, és miért érkezett Dagonaut birodalmába? És mi állhat abban a levélben? Megtapogatta az ingét... semmiképpen sem szabad elvesztenie! Ekkor eszébe jutott, milyen hosszú út áll még előtte: keresztül az erdőn, végig a Kék-folyó mentén, aztán át a nyugati hegyeken. Ideje indulnia! De, gondolta, jobb, ha mégsem a Nagy Úton lovagol: ott túlságosan szem előtt lenne. Inkább az erdő fáinak közt marad, ügyelve rá, nehogy eltévessze az irányt.

A következő pillanatban talpra ugrott, és folytatta útját. A víz és a kenyér jót tett neki, bár még korántsem lakott jól. Egy ideig párhuzamosan haladt az úttal, egyszer lóháton, aztán gyalog, a terepviszonyoktól függően. Néha egészen közel került hozzá, olyankor vágyakozva nézte. Mennyivel gyorsabban haladhatna rajta! De tudta, hogy nem lenne okos dolog, főleg miután a nap folyamán több embert is látott az úton – fejszés favágókat és lovasokat is. Egyikük sem tűnt az ellenségei közül valónak, de ha meglátnák, elmondhatnák nekik.

Dél körül elment egy vadalmafa mellett, ám a legtöbb gyümölcs sajnos még éretlen volt. Néhányat azonban le tudott szakítani; hármát betett a nyeregtáskába, egyet pedig – bár igencsak kemény és savanyú volt – legott elmajszolt.

Amikor a nap nyugaton már a fák koronáját súrolta, beljebb húzódott az erdőbe, hogy alvóhelyet keressen magának éjszakára. Egy kis füves tisztáson a lovat kikötötte egy fához, levette róla a nyeret meg a szerszámot, aztán amúgy is szakadt ruhájából letépett egy darabot, és alaposan végigtörölgette vele az állatot. Utána elköltötte fél darab kenyérből és almából álló vacsoráját. Közben eléggé lehűlt az idő. Fogta a nyeregtakarót, lefeküdt, és jól beburkolózott. A lóra pillantott, és odasúgta neki:

– Jó éjszakát! Kelts fel, ha baj van.

Lehunyta a szemét, és – hiszen épp elég fáradtságot és izgalmat élt át aznap! – azonnal elaludt.

AZ ERDEI KUNYHÓ BOLONDJA

ELEINTE ÚGY ALUDT, MINT a bunda, de egyszer csak felriadt. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hol van. Vaksötét volt, és néma csönd. Egy darabig mozdulatlanul feküdt a hátán, és az eget bámulta. Semmit sem látott. Csak a csönd volt és a sötétség, mindkettő oly végtelenül mély, hogy elállt tőle a lélegzete. Tiuri rájött, hogy fél. Halálosan fél. Moccanni sem mert, kiverte a hideg veríték...

Ekkor halk neszt hallott, amitől végképp elfogta a rémület, de gyorsan összeszedte magát. Még mindig félt, de a félelem már nem bénította meg az akaratát. Rájött, hogy az iménti hang ártatlan: a ló prüszkölt csupán.

Mélyet sóhajtott. Legalább nem volt egyedül: volt mellette egy élőlény. De mitől ébredt fel? Csak úgy, vagy mert volt valami vagy valaki, aki leskelődött utána? Butaság!, gondolta. Senki sem láthat ebben a vaksötétben.

Lehunyta a szemét, majd gyorsan kinyitotta – nem mintha lett volna különbség. Mellére szorította a kezét, kitapogatta a levelet. Egyszerre úgy érezte, lehetetlen feladatra vállalkozott. A Fehérpajzsos Fekete Lovagot meggyilkolták a Vörös Lovasok. Hogyan teljesíthetne ő, a fiatal és tapasztalatlan legény bármit is, amit egy ilyen derék és hős lovag nem tudott? A ló megint prüszkölt. Tiuri szívesen mondott volna neki valamit, de nem mert megszólalni, nehogy meghallja valami – vagy valaki. Újra felpillantott az égre, és hirtelen meglátott rajta egy csillagot. Picinyke csillag volt, de fényt adott... és reményt. Nem múlt el tőle a félelme, de a

bátorsága visszatért. Szeme kezdett hozzászokni a sötéthez. Mintha csak halványan a levegőbe lennének rajzolva, ágakat látott, leveleket, és egy világos fatörzset.

Próbált másra gondolni, mint a feladatára és az ellenségeire. Igyekezett maga elé idézni a barátait, a szüleit, Dagonaut királyt és a városi ünnepeket. Vajon hogyan zajlottak? Másképp, mint eddig, most, hogy az egyik leendő lovag – ilyesmi alighanem soha nem történt még azelőtt – eltűnt a kápolnából? Vajon a ló gazdája elment a bíróhoz, hogy bejelentse, ellopták a lovát? Vajon a favágó fiú elvitte a városba az üzenetét? Vajon a barátai, akikkel a kápolnában virrasztott, hallották az ismeretlen kérését? Tiuri ezt nem tartotta valószínűnek. Arman látta, ahogy kionson az épületből, de egy szót sem szólt.

Újra felidéződött benne az a pillanat a kápolnában...a kaparás az ablakon, a suttogó hang... Bárcsak egyik se történt volna meg! Akkor már lovag lenne! Hihetetlen!, gondolta. Most itt fekszem, és nem vagyok lovag, viszont olyan feladattal bíztak meg, amelynek a megvalósítása még egy kipróbált lovagnak is nehezebbre esne...

Sóhajtott. Hogy is mondta az ismeretlen? „Ifjú vagy, és még nem szereztél hírnevet. Benned van minden bizodalمام.”

Gondolatai egyre kuszábbak lettek, noha mindegyre ugyanazon aggodalmak és történések kavargtak a fejében. Már egészen belefáradt. De azért továbbra is mozdulatlanul és éberem feküdt, tartva a rá leselkedő veszélytől.

Aludnom kell, gondolta. Holnap jókora utat kell megtennem. De nem tudott elaludni. Pedig nem először töltötte az éjszakát szabad ég alatt – sokszor aludt az erdőben apja vára, Tehuri közelében. Csakhogy az békés, barátságos erdő, és ott nem is leselkedtek rá ellenségek.

Halkan a másik oldalára fordult, és újra lehunyta a szemét. Egy idő után sikerült elszenderednie, de nyugtalanul aludt, s közben kusza álmok gyötörték.

Mire felébredt, már világos volt, az erdőt vidám madárcsicsergés töltötte be. Nagyot ásított, és kinyújtóztatta tagjait. Elcsigázottnak érezte magát, teste elgémberedett, haja nedves volt a harmattól. A fekete ló ezzel szemben pihentnek és jókedvűnek tűnt, és kíváncsian leste gazdája mozdulatait.

– Szép napra virradtunk! – köszönt oda neki Tiuri. – Nemsokára indulnunk kell! Nem mondhatnám, hogy égek a vágytól... De nem tagadhatom, hogy ebben a reggeli fényben minden sokkal barátságosabban fest.

Körülnézett: éjszakai félelmei alaptalanok voltak. Sehol senki.

Nemsokára, miután szerény, a maradék kenyérből és egy szem almából álló reggelijét elfogyasztotta, újra a nyeregben ült. Kiért a Nagy Úthoz, amely most elhagyatottnak tűnt. Korán volt, hét óra is alig múlhatott. Mégsem ment ki az útra, inkább, csakúgy, mint előző nap, mellette haladt az erdőben. Egész jó iramban jutott előre, mert itt viszonylag ritkásan nőttek a fák, és nem volt csalitos az erdőalja sem.

Jó darabig ment anélkül, hogy bárkivel találkozott, vagy bármi különlegeset látott volna. Fáradtsága elillant, és egészen derűsnek érezte magát. Szép idő volt, a nap besütött a fák közé, aranyfénybe vonva a leveleket. Tiuri most csöppet sem érezte olyan távolinak Unauwen birodalmát, sem pedig veszélyesnek az oda vezető utat.

Megpillantott egy ribizlibokrot, és leszállt a lóról, hogy minél többet szedjen a gyümölcsből. Egyszer csak ismerős hangok ütötték meg a fülét: lódobogás! Leguggolt a bokor mögé, onnan leselkedett. Csakhamar meglátta a hang okozóit – és iménti jókedve azonnal szertefoszlott. Két Vörös Lovas!

Nyugati irányba vágattak, nem néztek se jobbra, se balra. Tiuri mozdulatlanul guggolt, míg el nem halt a lódobogás. Akkor halkán felállt, kiosont az útra, és mindkét irányban körülnézett. Senkit sem látott. De

épphogy megúsztá! Még jó, hogy nem ott lovagolt!

Felült a lovára. Még távolabb kell kerülnöm innen, gondolta. Ez a két lovas most nem figyelt, de ha odanéznek, egész biztosan észrevettek volna vagy engem, vagy a nyomaimat. Délebbre kell mennem, keresztül az erdőn.

Rögvest el is indult a sűrű felé, de hamar rá kellett jönnie, hogy nem lesz könnyű tartania a megfelelő irányt.

Dél körül keskeny ösvényhez ért, amelyet rövid töprengés után követni kezdett. Nemsokára elmajszolta az utolsó almát. (A ribizlit már korábban megette.) Nem volt nála több étel, és – bár igencsak éhes volt – nem akarta arra vesztegetni az idejét, hogy nekiálljon ennivalót keresni. Az ösvény egy ponton kétfelé ágazott. Tiuri megállt. Nem tudta, melyik irányba folytassa útját.

– Hahó, délceg paripa és lovasa! – kiáltotta egy hang a háta mögött. – Hová igyekeztek? Ne egyenesen, ne egyenesen menjetek! Hanem erre!

Tiuri, aki jócskán megdöbbsent, hátrafordult. Emberi lény állt az ösvényen, láthatóan akkor mászott elő a bozótból. Közelebb jött, és megismételte:

– Ne egyenesen, idegen, lovas, vándor, hanem erre, a házamba! Értem jöttetek, délceg fekete paripa és idegen lovasa?

Csuda fura fickó volt. Zömök, izmos férfi, haja bozontos és sötét, szakálla göndör és rövid. Rojtos, vörösesbarna nadrágot és szürke báránybőrt viselt. Peckesen, vidáman, hátratett kézzel állt, miközben csupasz lábujjaival a földet markolászta.

– Miért nem üdvözölsz, délceg fekete paripán ülő idegen? – kérdezte. – Miért nem üdvözölsz, lovas és vándor? Miért nem üdvözölsz engem? Én vagyok az Erdei Kunyhó Bolondja.

Közelebb lépett, kezét kinyújtotta a ló felé.

– A lovad bezzeg köszönt – mondta. – Te miért nem, idegen lovas? Hívhatsz úgy, hogy az Erdei Kunyhó Bolondja; mindenki úgy hív, kivéve

anyámat, mert ő Mariusnak.

– Ó, üdvözöllek – szólalt meg Tiuri, és megrántotta a gyeplőt.

– Nem, itt ne hagyj! – kiabálta a szakállas ember. – Itt ne hagyj! Beszéljess velem, idegen, vándor, és gyere el velem a kunyhómba!

Tiuri nézte a fickó kerek, világoskék szemét, gyermeki pillantását. Szegény nagyon csalódottnak tűnt, és közben csöppet sem nézett ki veszélyesnek.

– Miről kellene beszélgetnünk? – kérdezte a szakállas alaktól.

– Csak úgy, beszélgetni – felelte a másik. – Elmondanád, honnan jössz, hová mész, és hogy ki vagy. Én az Erdei Kunyhó Bolondja vagyok – így hívnak a favágók és a szénégetők, de még a tulajdon atyám és a testvéreim is. Csak anyám hív Mariusnak.

Megragadta a kantárt, és esdekelve nézett Tiurira.

– Kedves Marius – mondta emez –, üdvözöltelek, de semmiképpen sem maradhatok itt beszélgetni veled. Sietek, tovább kell mennem.

– Miért sietsz? Miért? Szólíts csak nyugodtan Bolondnak, nem zavar. Én sohasem sietek. És a fák sem, miközben nőnek. Néhány állat siet olykor, de továbbmenniük nekik sem kell soha, kivéve a költöző madarakat, amikor beköszönt a tél. Te miért sietsz, és miért kell továbbmenned? Gyere velem a kunyhómba! Én pedig majd megmondom atyámnak és anyámnak, hogy hozzám jöttél, mert beszélgetni fogsz velem.

– Majd máskor – mondta Tiuri, és finoman meghúzta a kantárszárat. – Most nem tudok beszélgetni veled; tovább kell mennem.

– Tovább, tovább, tovább, és megint csak tovább?

– Igen – felelte Tiuri.

– Hová? – kérdezte a Bolond. – Hová igyekszel, idegen lovas a szép, fekete paripán, hová sietsz, fura ruhájú lovas?

Tiuri kezdte elveszteni a türelmét.

– Elég legyen! – csattant fel. – Nincs erre időm! Engedj utamra!

– Hová, hová? – kérdezte a Bolond szinte kiabálva.

– Messzire – válaszolta Tiuri.

– A napot követed? A szép fehér, sárga, narancssárga, csodás aranynapot?

– Igen – mondta Tiuri –, a napot követem.

Miért beszél ilyen hangosan ez a Bolond? A végén még meghallják a Vörös Lovasok!

– Nincs itt senki – mondta a Bolond, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. – Anyám a kunyhóban sző, atyám pedig nemsokára hazaér, a testvéreimmal együtt. Amott, a völgyben vannak fát vágni – mutatott kelet felé. – Szinte soha nem jár erre senki. Az Erdei Kunyhó Bolondjához meg végképp nem jön soha senki. Előfordul, hogy erre vetődik valaki, de soha nem engem keres.

Szomorúan nézett Tiurira.

Az ifjúban egy kis szájalom ébredt iránta.

– Ha lenne időm, beszélgetnék veled – mondta –, de most tényleg tovább kell mennem.

– A napot követed.

– Igen, és már így is sokat beszélgettem veled.

– Nem sokat – vágta rá a Bolond buja szőrzetét vakarva dehogyis sokat, idegen vándor! A napot követed. Néha én is szívesen elindulnék a nap nyomában, de atyám azt mondja, a nap lemegy, és anyám sírna, ha elmennék. Visszajössz majd, hogy elmondd, hol megy le a nap? Vagy nem ott megy le, ahol lakik? Visszajössz?

– Igen – felelte Tiuri –, visszajövök, és akkor majd beszélgetek veled, és mindent elmesélek.

– Mindent! – kiáltott fel a Bolond boldogan. – Mindent, de mindent! És akkor eljössz majd a kunyhómba is?

– Pszt! – szólt rá Tiuri.

– Félsz az erdőtől, idegen vándor? Az erdő nem bánt, ahogy a rókák meg a madarak sem. És én sem!

– Mástól is lehet félni – felelte halkan Tiuri.

– Pszt – mondta a Bolond. – Mitől? Lopózkodó dolgoktól és sziszegő kígyóktól? Hát ki keres téged, idegen?

– Láttál valakit? – kérdezte Tiuri ijedten.

– Semmit – válaszolta a Bolond. Beletúrt a hajába, a homlokát ráncolta.

– De éreztem dolgokat, lopózkodó és sompolygó dolgokat. De nincsenek itt. Még nincsenek itt.

– Tovább kell mennem – mondta Tiuri izgatottan.

– Még nincsenek itt – ismételte a Bolond Tiuri szemébe nézve. – Különös idegen vagy te, ifjú vándor a délceg fekete paripán. Éhes vagy?

Tiuri körülnézett, és nem válaszolt.

– Éhes vagy? – ismételte meg a kérdést a Bolond, és újra megragadta a kantárt.

– Igen – felelte Tiuri.

– Akkor gyere velem a kunyhóba, és anyám ad neked enni.

– Köszönöm – mondta Tiuri – de mennem kell.

– Ha nem, hát nem – suttogta a Bolond. – Követed a napot. Hogy hívnak, idegen?

– Nem mondhatom meg – felelte Tiuri. – Most még nem.

– Titok? – kérdezte a Bolond. – Talán valamilyen titkod van, idegen vándor?

– Miből gondolod?

– Gondolni? Nem gondolok, nem gondolkodok, azt mondják – ezért vagyok ugyebár Bolond. De tudni tudok... sok mindent tudok, amit más nem akar tudni.

– Mégis mit tudsz?

A Bolond halkan felnevetett, és vidáman nézte Tiurit.

– Hát kérdezel, idegen! – mondta. – Tőlem soha nem kérdez senki semmit. Majd meglátod, mit tudok. Lovagolj csak tovább, nem kell velem jönnöd. Lovagolj tovább lassan, és én majd hozok neked ételt.

Ételt! Tiurinak nagyot kordult a gyomra.

– De kedves Bolond – mondta – senkinek sem szabad elárulnod, hogy találkoztunk.

– Anyámnak se?

– Anyádnak se.

– Nem árulom el senkinek, anyámnak se!

– Ígérd meg! – kérte Tiuri.

– Én mindig azt teszem, amit mondok – felelte szemöldökét összevonva a Bolond. – Akkor tényleg visszajössz, hogy beszéljess velem, és hogy mindent elmesélj?

– Én is azt szoktam tenni, amit mondok – mosolygott Tiuri.

A Bolond sarkon fordult, és elszaladt a bal oldali ösvény felé. Tiuri nézte, míg el nem tűnt. Akkor lassan folytatta útját, és közben azon töprengett, nem kellett volna-e még jobban a Bolond lelkére kötnie, hogy ne árulja el. Vajon tényleg hoz majd ételt? Megállította a lovát, és körülnézett. Sehol senki. Várt egy darabig, aztán ment tovább. Nemsokára sietős lépteket hallott a háta mögött; a Bolond volt az, két keze alaposan megpakolva mindenfélével.

– Lovagolj csak tovább, lovagolj csak, fürge idegen – lihegte. – Mindjárt ehetsz! – Utolérte Tiurit, aztán meg is előzte, és közben halkán dudorászott. – Így, ni – szólalt meg egy idő után. – Itt zsenge a fű és édes a víz. Hallod?

Tiuri csakugyan vízcsobogást hallott. Az ösvény mellett egy darabon keskeny kis patak folyt. A Bolond letérdelt a fűbe, és kipakolt a kezéből, óvatosan, mintha drága kincseket cipelt volna idáig. Miután Tiuri leszállt a lóról, és mellételepedett a földre, látta, mi mindent hozott: két jókora vekni fekete kenyeret, egy fél szalonnás palacsintát és egy darab sajtot. Neki valóban drága kincsek!

– Ez mind a tied – mondta a Bolond büszkén. – Anyám kamrájából. De ő nem tud róla. Beosontam, elhoztam, nem is vette észre.

– Ha tudná, nem lenne mérges?

– Nem árulhatok el neki semmit – jelentette ki a Bolond. – Nem árultam el semmit, nem mondtam semmit. Titok.

– Ha visszajövök, majd én elmondom neki, és mindent kifizetek – mondta Tiuri. – De nem lesz bajod ebből, ugye?

– Mi bajom lenne? Semmit sem kell kifizetned. Van miből adnom, és anyám se bánja, bár nem tud róla. Egyél, titkot hordozó idegen.

Tiuri nem tiltakozott – ahhoz túlságosan is éhes volt. Megköszönte a Bolondnak, és nekilátott. Napok óta először evett rendszeren, és nem is falt fel mindent, mert annyi volt, hogy még a szűkösebb időkre is félretehetett belőle. A Bolond elégedetten nézte, közben boldogan birizgálta a haját, a szakállát, és helyeslően biccentett minden egyes falatnál.

– Te is kérsz? – kérdezte tőle Tiuri a Bolond sóvár pillantását látva.

– N-neem, nem – felelte a Bolond. – Ez a tiéd. Na, jó, egy darabka sajtot adhatsz.

Jóízűen befalta a falatot, amit Tiuri adott neki, de többet nem fogadott el.

– Ez nagyon jólesett! – sóhajtott Tiuri, miután belakmározott. – Igen hálás vagyok ám neked!

– Hiszen még nem ettél meg mindent! – mondta a Bolond. – Van még egy darabka kenyér, kis palacsinta is.

– Megengeded, hogy magammal vigyem? Hosszú út áll még előttem, így későbbre is marad.

– Hát persze! – felelte a Bolond. – Hosszú még az út, hosszú. Ez nem is lesz elég! De ehetsz útközben ribizkét is, van itt nem messze sok, kék ribizke, édes, savanyú. És a rojtos levelű növények gyökere, mint a répa, olyan finom. – Felállt, kihúzott a földből egy növényt. Végén jókora répa nőtt. Lesöpörte róla a földet, és nagyot harapott bele. – Jó répa – mondta rágva. A lóhoz lépett, odaadta neki a maradékot, amit az állat hálásan elfogadott.

– Most már ezt is tudom! – mosolygott Tiuri. – Még egyszer köszönöm. És most mondj meg nekem még valamit! Ez az út nyugatra vezet?

A Bolond összeráncolta a homlokát.

– Hogy érted ezt? – kérdezte.

– Ez az út nyugatra visz? Tudod, arrafelé, ahol lemegy a nap?

– Ó, ahol lemegy a nap! – mondta a Bolond. – Igen, egy darabon. Aztán véget ér, a tisztásnál. De továbblovagolhatsz út híján is, idegen, mindig csak egyenesen. Csak arrafelé ne – délre mutatott –, mert ott veszélyes dolgok vannak.

– Akkor egyenesen megyek – mondta Tiuri. – És jegyezd meg, kérlek, senkinek se beszélj arról, hogy találkoztunk! Tudod, lehet, hogy engem is követnek, méghozzá veszélyes dolgok, amik el akarnak fogni és meg akarnak ölni.

– Ez titok, idegen lovas és vándor. Nem mondom el senkinek, hogy megetted az ennivalómat, és a napot követed. Amikor madárfészket találok, amiben kis tojások bújnak meg, nem mondom el a testvéreimnek, mert ők kiszívnák őket. Az a madarak titka. A te titkodat sem mondom el senkinek. De visszajössz, és akkor beszélgetünk!

– Megígérem – felelte Tiuri komolyan.

– Mennyi ideig leszel távol, vándor?

– Nem tudom – válaszolta sóhajtva Tiuri. – Hosszú ideig, attól tartok. De visszatérek – legalábbis szándékom és reményem szerint.

Lassan felállt.

– Visszatérsz – jelentette ki a Bolond, tiszta tekintetét Tiurira függesztve. – Most indulj hát el egyenesen, idegen, lépdelj egyenesen, délceg, fekete paripa. De nehogy igyatok a sötét pocsolyából, amely mellett hamarosan elhaladtok, mert abból csak az erdei szellemek ihatnak!

Tiuri a nyeregtáskába pakolta a maradék ételt, megszorította a Bolond kezét, felült a lóra, és elindult. Néhányszor hátranézett, és integetett. Az erdőlakó állt az út közepén, és csüngő karral bámult utána. Aztán, amikor

Tiuri harmadszor fordult hátra, már sehol sem látta.

Ez igazán jó ember volt, gondolta Tiuri, és szerintem egyáltalán nem is olyan bolond, bár kétségtelen, hogy más, mint a többi ember. Tiuri ismét erősnek érezte magát, és bizakodónak.

Az ösvény valóban véget ért egy tisztáson, amelyen körben farakások álltak. Tiuri ment tovább egyenesen, keresztül az erdőn. Elhaladt egy sötét pocsolya mellett, melyet különösen magas, öreg fák vettek körül. Ez biztosan az a pocsolya, amelyről a Bolond beszélt. Tiuri megint szomjas volt, de megfogadta a Bolond tanácsát. Annál inkább, mert a pocsolya tényleg nem volt túl bizalomgerjesztő: csöndes, mélysötét vizén egyetlen fodrozódás sem látszott. Könnyen lehet, hogy elvarázsolt hely. De mindenképpen furcsa, és az emberekkel ellenséges. Tiuri gyorsan továbblovagolt, és igencsak megkönnyebbült, amikor a pocsolyát maga mögött hagyta.

A terep lassanként lankásabbá és vadabbá vált: a fák ágas-bogasabbak lettek, az aljnövényzet egyre sűrűbb. Tiuri embermagasságú páfrányokat látott, és tekergő folyondárokat, melyek függönyként csüngtek a fák ágairól.

Nehezen haladt előre, és néha attól tartott, elvéti az irányt.

Alkonyodni kezdett, mire talált egy bokrokkal körülvelt, sekély gödröt, és úgy döntött, ott tölti az éjszakát.

KÜRTHARSOGÁS; A GYŰRŰ

TIURI MÁSNAP REGGEL MINDENEKELŐTT felmászott egy fára. Igyekezett minél magasabbra jutni, hogy a nap állása alapján megállapíthassa, merre kell továbbmennie.

Nemsokára ismét úton volt. Azon töprengett, mennyi idő alatt jut ki az erdőből, és vajon milyen messzire lesz a Kék-folyótól, amikor kiér a fák közül.

A Kék-folyó kettészelte Dagonaut városát, de elfolyt Tehuri kastélya, vagyis Tiuri otthona mellett is. A Nagy-hegységben eredt, először kelet felé folyt, majd nagy kanyart véve északnak fordult, végig a Kék-erdő mentén, hogy utána délkelet felé folytassa útját, keresztül Dagonaut városán, végül pedig az ország keleti határa mentén. Tiuri hallott arról, hogy az Első Nagy Út a hegység mellett egy darabon a folyóval párhuzamosan halad, azt azonban nem tudta, hol van a forrás, amelyből a folyó eredt. Dagonautból a nyugati hegyekbe legalább nyolc-tíz napba telt az út. Tiuri maga sosem járt arra, de a vándorok és a kóbor lovagok ezt mesélték. Neki biztos több időbe telik majd, és ő ráadásul még csak a hegyeknél járt. Hosszú az út, a levél pedig fontos, és nem szabad vesztegetnie az időt – ezt mondta neki a Fekete Lovag. A Fekete Lovag talán a Nagy Úton ment volna, de neki volt fegyvere.

Tiuri keservesen haladt az erdőben; ügyelnie kellett, nehogy eltévedjen, olykor pedig alig tudott utat törni magának a fák között. Csak lassan jutott előre. Reggel megette a Bolondtól kapott utolsó darab kenyeret is, és most

azzal kellett beérnie, amit talált: gyümölcsökkel és gyökerekkel. Nem volt fegyvere, hogy vadásszon, csapdát állítani pedig nem jutott ideje. Megkurtította a ruháját – egyszerűen letépett az aljából egy jókora darabot. Gyakran kellett gyalognia, kezében a kantárral; így valamivel gyorsabban haladt.

Egész nap egy lélekkel sem találkozott; nem is úgy nézett ki az erdő, mintha valaha betette volna oda a lábát bárki is.

Ám útja negyedik napján történt valami: ágak reccsentek a háta mögött, és emberi hangokat hallott.

Igyekezett láthatatlanná válni. Várt. Hallotta, hogy a hangok távolodnak, ám nem sokkal később megpillantott egy ifjút: a fák között gyalogolt. Szürke öltözéket viselt, lovát kantárszáron vezette. Olykor megállt és körbekémlelt, de nem vette észre Tiurit, sem fekete lovát. Kisvártatva eltűnt, de Tiuri hallotta, hogy beszélget valakivel.

– Vajon hová tűntek?

– Északabbra vadásznak – mondta egy másik hang. – Láttál valamit?

– Semmit. És úgy hiszem, nyomokat sem. De erre nem mernék megesküdni. Nagyon vad és buja ez az erdő. Napokig is kutakodhatunk, akkor sem találunk senkit. De akkor is itt kell lennie.

– Csak fákat látok, fákat és fákat! – méltatlankodott a másik hang. – Meg tövist és bozótot, folyton orra bukik az ember! Jó rejtekhely ez az erdő, annyi szent.. Ott aztán el lehet tűnni...

A hangok egyre távolibbak és érthetlenebbek lettek. Ekkor a messzeségben tisztán kivehetően vadászkürt harsant.

– Gyere! – kiáltotta valaki.

Csönd lett. Tiuri átkarolta a ló nyakát, és odasúgta neki:

– Kik voltak ezek? Tán vadászok? De vajon mire vadásznak?

A ló nem válaszolt, de az ifjúnak az volt az érzése, hogy érti, és nagyon is megvan a véleménye az erdőben bolyongó emberekről.

Ha vigyázok, nem fognak észrevenni, gondolta. Felsőhajtott. Végig így

kell majd haladnia, gyanakvón, rettegve az ellenségtől? Folytatta útját, és közben még jobban figyelt, de mással nem találkozott. Csak olykor hallotta a távolból a kúrtharsogást.

Fartumar lovagnak is volt kúrte: híres kúrte. Csatába szólította vele az embereit, réges-régen, amikor keletről ellenség tört be az országba. Tiuri egy darabig az apródjaként szolgált, és mindig lélegzet-visszafojtva hallgatta, amint a lovag a kalandjairól mesélt. Most pedig ő maga is egy kaland részese – nyakig... Ki tudja, gondolta, lehet, hogy egyszer majd az én apródom is lélegzet-visszafojtva hallgatja, ha mindezt elmesélem neki... Már ha ép bőrrel megúszom... és ha valaha is lovaggá ütnek...

Délután ismét megváltozott az erdő. Kevésbé volt sűrű, a fák magasabbra nyúltak, vékony törzsük szálegyenesen nőtt. Tiuri egészen messzire ellátott. Olyan volt a táj, mint egy hatalmas terem, melynek dimbesdombos, mohalepte padlatából megannyi karcsú oszlop tör az ég felé. Itt végre kényelmesen lovagolhatott – igaz, fennállt a veszély, hogy messziről megláthatják. Nem volt valami szívderítő gondolat, főleg, miután ismét meghallotta a távolban a kúrte harsogását.

Kisvártatva elért egy nem túl mély völgyet, amelyben kis patak folyt. (Milyen sok patak szelte át az erdőt!) A földet alacsony bokrok és sárga virágok borították. Leereszkedett a völgybe, és úgy döntött, megpihen, és megvárja az estét. Sötétben folytatja majd az útját: ez biztonságosabbnak tűnt.

Hamar elnyomta az álom egy bokor ágai alatt. Mire felébredt, teljesen besötétedett. Tapogatózva kúszott oda a patakhoz, és előrehajolt, hogy igyon. Ekkor furcsa dolgot vett észre: feje alatt ide-oda mozgott egy apró, világító pötty. Először azt hitte, talán egy szentjánosbogár, és gépiesen kinyújtotta a kezét, hogy elkapja. Sikerült is megfognia; kerek volt, és kemény. Nagy meglepetésére rájött, hogy a Fekete Lovag nyakában lógó gyűrűjét kapta el. Figyelmesen nézegette. Igen, a gyűrűben lévő kő

világított a sötétben! Halványan, akárha távoli csillag lenne, de azért jól láthatóan. Mintha a Fehérpajzsos Lovag afféle végső búcsúja lett volna, finom figyelmeztetés, hogy el ne feledje, mire tett ígéretet. Tiurinak könnybe lábadt a szeme. Leoldotta a nyakából a zsinórt, és a gyűrűt az ujjára húzta.

Ez a gyűrű megvédelmez és vezet, gondolta. És megtartom, amit ígértem, legyen bármilyen nehéz!

Aznap éjjel nagy utat tett meg, és sem a sötétség, sem különös hangok nem ébresztettek félelmet benne. A fák között néha megpillantott egy fénylő csillagot, mely mintha a gyűrűjében ragyogó kő nővére lett volna. A reggeli szürkületben is rendületlenül folytatta az útját, és csak akkor állt meg, amikor teljesen kivilágosodott.

Rövid pihenő után elindult ételt keresni, majd folytatta útját. Nem találkozott senkivel, viszont olyan helyet sem talált, ahol meghúzhatta volna magát. Láta, hogy bal kéz felé, délen emelkedni kezd a terep, a fák mind magasabb dombokon álltak. Keresztezett egy ösvényt, amely a dombok felől északra tartott – talán a Nagy Úthoz csatlakozik? Az ösvény azt is jelentette, hogy emberek lehetnek a közelben.

Ideje rejtekhelyet keresnem, gondolta. A dombok között biztosan találok valamit. Amúgy is ránk fér a pihenés, különösen Fekete Hátra. Majd éjjel továbbmegyünk.

Talált egy jó helyet, és miután szorosabbra húzta a derekán a zsinórt (mert nem talált semmi ehetőt), leheveredett a földre, és aludni próbált. Félálomban újra meghallotta a kürtszót.

Éjszaka továbbmegyünk, gondolta, aztán elnyomta az álom.

AZ ÚTONÁLLÓK

KEVÉSSSEL NAPSZÁLLTA ELŐTT FOLYTATTA útját. Tört magának egy ágat egy fáról, ez volt az egyetlen fegyvere. Gyönyörű volt az erdő: mintha lángolt volna a lemenő nap fényében.

– A napot követem... – jutott eszébe az Erdei Kunyhó Bolondja.

Sötétedett. Ujján a gyűrű újra világítani kezdett. Túl nagy fényt nem adott, de arra jó volt, hogy bátorsággal töltse el. Nem hallott mást, csak a szokásos éjszakai hangokat, amelyekhez mostanra egészen hozzászokott. A ló gyors és biztos léptekkel haladt. Tiuri egy idő után észrevette, hogy kiértek egy ösvényre; eléggé kanyargott ugyan, de úgy tűnt, nagyjából nyugat felé vezet.

Ekkor történt.

Sugdolózás, de nem a fák közt susogó szélé... ágak reccsenése: ezek nem erdei állatok... Hirtelen előugráltak az út két széléről...sőt egyikük egy fáról pottyant elé! Sok, legalább tíz férfi állta körül a lovát, és ráparancsoltak, hogy álljon meg. Az egyik lámpást tartott a magasba, melynek fényénél Tiuri jól kivehette támadói képét: csupa durva, szakállas, botokkal, kardokkal és törökkel felfegyverkezett fickó.

– Megállni! – kiáltották. – Pénzt vagy életet!

Útonállók!

Tiuri szörnyen megijedt, és érezte, hogy minden tagjában remeg. De elég bátor volt ahhoz, hogy ne mutassa, mennyire megrettent. Végignézett a fenyegető arcokon, és így szólt:

– Nincs pénzem. Szegény vagyok!

– Hohó! – kiáltotta a lámpást tartó haramia, és belevilágított Tiuri arcába.

– Tényleg nem nézel ki valami gazdagnak, de a lovad igen derék állat!

– És nézzétek ezt a gyűrűt az ujján! – csatlakozott hozzá egy másik, megragadva Tiuri kezét.

Az ifjú kirántotta karját a rabló szorításából, botját a magasba emelte.

– Már messziről láttam azt a gyűrűt – szólalt most meg egy harmadik útonálló. – Világít.

– Engedjetelem utamra – mondta Tiuri. Határozott volt a hangja, de a szíve vadul kalapált.

Az útonállók úgy meglepődtek, hogy egy pillanatra hátrahőköltek.

– Nocsak, nocsak – kiáltotta egyikük –, ez aztán a bátor legény!

– Nem engedünk át, míg oda nem adod mindenedet – felelte a rabló, amelyik korábban azt mondta, hogy világított a sötétben a gyűrű. Közelebb lépett, és megragadta a ló kantárját. Az állat a magasba emelte a fejét, és dühösen prüszkölt.

Tiurinak átfutott a fején a gondolat, hogy gyorsan kereket oldhatna. Ám mielőtt bármit is tehetett volna, a többi útonálló is közelebb jött, és fenyegetően hadonásztak felé a fegyverükkel.

– Ugyan, esélyed sincs ellenünk! – mondta a kantárt tartó rabló. – Az életeddel nem megyünk sokra, de a pénzed kell nekünk! – Odafordult a többiekhez.

– Vegyétek el tőle azt a botot, mielőtt fejbe kólint vele valakit!

Láthatóan ő volt a vezérük.

Tiuri megmarkolta a botot.

– Nincs semmim – mondta. – Egy fityingem se! Tőlem nincs mit elvennetek. Engedjetelem utamra!

Az egyik haramia erre gúnyosan felkacagott, egy másik meg így kiáltott:

– Fogjátok már be a fickó száját! Szedjétek le a lóról!

A fekete ló megint felemelte a fejét, és nyerített.

A rablóvezér elengedte a kantárszárat, és nyers hangon rászólt Tiurira:

– Való igaz, szegénynek tűnsz, mint a templom egere, fiú, de az ujjadon ott az a lélegzetelállító gyűrű. Kell nekem!

A gyűrű! Nem lett volna szabad az ujjamra húznom, gondolta Tiuri elkeseredetten.

– A gyűrűt nem adom! – mondta.

– Ilyet még nem pipáltam! – horkant fel a rablóvezér. – Szállj le a lóról, de rögtön!

Durva kezek ragadták meg, kicsavarták a markából a botját, és lerángatták a nyeregből. Borzalmas volt. A ló felágaskodott és nyerített, három haramia tudta csak megfékezni. A többiek már épp rávetették volna magukat Tiurira, de a vezérük félrelökdöste őket.

– Hozzá ne érjtek! Én láttam meg először a gyűrűt: úgy ragyogott a távolban, mint egy csillag!

A rablók engedelmeskedtek, de továbbra is körbeállták Tiurit. Az ifjú nagy levegőt vett, egyik kezét a másikra szorította, és megismételte:

– A gyűrűt nem adom. Soha!

– Akkor elveszem – felelte a vezér. – Nem hiszed? Egyébként meg mi keresnivalód van itt éjnek évadján?

Tiurinak inába szállt a bátorsága. A gyűrűt nem szabad elveszítenie! Hiszen meg kell mutatnia a remetének a forrásnál, hogy az átvezesse a hegyeken! Nem, a gyűrűt tényleg nem hagyhatja.

A vezérre nézett.

– De, elhiszem. Nincs esélyem ellenetek. Nincs fegyverem, egyedül vagyok. De a gyűrűt nem adhatom. Inkább meghalok, semhogy odaadjam!

Vakmerő beszéd volt, és Tiuri nem igazán remélte, hogy ér vele valamit.

– Ej, elég már a sok locsogásból! – szólalt meg az egyik rabló türelmetlenül.

– Vágd le az ujját! – javasolta egy másik. – Akkor letudva a gond!

– Tehetetlen vagyok – fordult Tiuri a rablóvezérhez –, de könyörögve kérem, hadd tartsam meg a gyűrűt. Akié volt, meghalt, ezért a gyűrűje különösen fontos nekem.

A vezér egészen közel lépett, és megragadta Tiuri kezét.

– Vagy úgy – mondta –, szóval fontos a gyűrű, mi? De, gondolom, az ujjaid is fontosak, vagy nem? Levágom az egyik ujjadat. He?

Tiuri hasztalan próbált megszabadulni a rabló szorításából.

– Cserébe levágom egy ujjad, és akkor megtarthatod a gyűrűt! Ehhez mit szólsz?

Tiuri értetlenül meredt a rablóra.

– Ezt hogy érted? – dadogta.

– Lenyisszantom egy ujjadat, és megtarthatod a gyűrűt. Egy ujj a gyűrűért cserébe! Milyen ajánlat?

Tiuri remegni kezdett. Vágassa le az ujját? Hát a gyűrű? A derék Fehérpajzsos Fekete Lovag gyűrűje? Amit majd meg kell mutatnia a remetének!

– Ám legyen! – nyögte ki végső elkeseredésében. – Négy ujjam úgy is marad!

Mintha nem is az ő szavai lettek volna: meglepetten hallotta saját magát.

A vezér eleresztette a kezét.

– Rendben – mondta nyersen.

Máris ott termett egy másik rabló, markában karddal.

– Csinálhatom én? – kérdezte röhögve. – Jó éles a kardom!

Tiuri lehunyta a szemét, de nem vonta vissza, amit az imént mondott.

– Hadd csináljam én! – sziszegte a kardos rabló.

Tiuri kinyitotta a szemét, és épp látta, ahogy a vezér kitepi a kardot a másik kezéből, majd kiadós pofont kever le neki.

– Nesze! – üvöltötte. – Ezt érdemled, te! Ezt a fiút pedig békén hagyod, értetted? – Körbejáratta a tekintetét a rablókon, aztán folytatta: – Egyetlen ujjában több bátorság van, mint bennetek összesen szőröstül-bőröstül! –

Tiurihoz fordult. – Tartsd meg a gyűrűt: bátran megvédted. De most már rejtse el, mert az erdőben más rablók is tanyáznak!

Tiuri alig hitt a fülének: úgy érezte, mintha hatalmas kő esett volna le a szívére.

– Most pedig menj! – szólt rá a rablóvezér. – És ajánlom, hogy eztán messzire kerüld ezt a környéket! A lovadat megtartom. Valami hasznom azért legyen belőled.

A hűséges fekete ló!

– De... – motyogta Tiuri –, hiszen akkor...

– Egy szót se többet! – ordított fel a vezér. – Takarodj innen, mielőtt megbánom a dolgot!

Magasba emelte a törét, és villogó szemmel nézte a fiút. A többi haramia ugrásra készen várt.

Tiuri habozott, de aztán belátta, hogy jobb, ha engedelmeskedik. Sarkon fordult, és rogyadozó térddel odébbállt. Még hallotta, hogy a rablók mintha veszekednének. Aztán végigsüvített a fák közt a vezér hangja, amint dühösen csöndre és engedelmességre inti az embereit. Ekkor meghallotta a ló nyerítését: erre már hátrafordult.

Az útonállóak közrefogták a fekete csődört, és az ellenkező irányba indultak. Néhány pillanat múlva el is tűntek szem elől. Egy darabig még kivehető volt a sötétben a lámpás imbolygó fénye, aztán az is elenyészett.

Tiuri vonszolta magát még néhány métert, aztán lerogyott a földre, és zokogásban tört ki. Sírt az átélt félelem, no meg pompás fekete lova elvesztése miatt.

A SZÜRKE LOVAGOK

AMIKOR VALAMELYEST MAGÁHOZ TÉRT, először is lehúzta az ujjáról a gyűrűt, és visszaakasztotta a nyakába. Aztán felállt, és tapogatózva folytatta útját a sötét erdőben. Letért az ösvényről, dombos terepen haladt, amely tele volt sziklával és jókora kövekkel. Végül feladta. Lefeküdt a földre, és nyomban elaludt, mintha elkábították volna.

Kora reggel ébredt. Láta, hogy egy ösvény mellett fekszik – alighanem ugyanaz lehetett, amelyen az útonállókkal találkozott. Egy darabig ott ment tovább. Bal kézre a kopasz fenyőkkel ritkásan benőtt dombok egyre meredekebben emelkedtek. Az ösvényre sütött a nap.

Nemsokára patakcsobogásra lett figyelmes, és balra, az egyik domb derekánál egy kis barlang sötét nyílását fedezte fel. Jót tudnék pihenni benne, gondolta; úgy érezte, nem sokáig bír már menni. De először is vízre vágyott. Odaért az utat keresztező patakhoz, és miután ivott belőle, látta, hogy a partján ugyanolyan növények nőnek, amelyeket a Bolond húzott ki a földből. Kezében néhány megtermett, fekete gyökérrel mászott fel a dombra, ahol belépett a barlangba. Meglehetősen rövid volt, és fölöttébb alacsony, de úgy tűnt, még egyetlen állat sem jelölte ki lakhelyét. Tiuri leült, hátát a sziklaszerű falnak vetette, és befalta a gyökereket. Utána – bár igencsak kényelmetlenül ült – egy időre elbóbiskolt.

Emberi hangokra riadt fel. Óvatosan kikukucskált. Az ösvényen, a domb lábánál három férfi beszélgetett. Ijedten ismerte fel bennük az előző esti rablók némelyikét.

– Hol marad már a vezér? – dörmögte egyikük.
– Próbálja megülni az új hátasát! – felelte a másik gúnyosan röhögve. –
Már kétszer leesett róla!
– Nem leesett: a ló ledobta! – tette hozzá kárörvendőn a harmadik.
Mindhárman felnevettek, de egyikük hirtelen csendre intette a többit:
– Csitt!
Két férfi közeledett – egyikük a rablóvezér volt.
– Fogjátok be a szátokat, és bújjatok el! – mordult az embereire. – Már
közeledik, nemsokára itt is lesz!

Habozás nélkül engedelmeskedtek neki. A rablók eliszkoltak az ösvényről, és behúzódtak a domboldalban lévő sziklák és bokrok mögé. A rablóvezér is eltűnt.

Tiuri joggal feltételezhette, hogy valami rosszban sántikálnak. De ki lehet, aki jön, és nemsokára itt lesz? Összeszedett néhány követ a barlangban, aztán feltornyozta őket a bejáratnál. Hasra feküdt, leste az ösvényt, és várta a fejleményeket.

Nem kellett sokáig várnia.

A távolból patadobogás hallatszott – klikk-klakk, klikk-klakk –, majd kelet felől kisvártatva egy lovag tűnt fel az úton. Nagyon lassan haladt, így Tiuri alaposan szemügyre vehette. Sötétszürke páncélt viselt, kezében szürke pajzsot tartott; szürke volt a lova, sötétszürke a sisakja – a rostély leeresztve –, és szürke a köpeny, amelyet viselt. De a nyakában függött valami, ami úgy ragyogott, mint a nap: egy nagy – és a távolból úgy tűnt, ezüstből készült – kürt.

Tiuri látta, hogy megmozdul a bokor, és visszafojtotta a lélegzetét. Az útonállók biztosan ezt a magányos lovagot szemelték ki következő áldozatnak! Nagyon is jó harcosnak nézett ki, de kétséges volt, vajon öt emberrel szemben is megállná-e a helyét. Segítenem kell neki, gondolta Tiuri, figyelmeztetnem...

A rablók ebben a pillanatban hangos üvöltéssel előugráltak rejtekükből.

– Megállni! – kiáltották. – Pénzt vagy életet!

A lovag megállította a lovát. Tiuri felemelkedett, és felvett egy követ. A lovag felhúzta a rostélyát, ajkához emelte a kürtöt, és erősen belefúj. Aztán gyorsan lecsapta a rostélyt, és előrántotta a kardját.

Az útonállók mintha némileg megriadtak volna a kürtszótól. Egy kicsit tétováztak, majd megismételték az iménti felszólítást:

– Pénzt vagy életet!

– Egyiket sem kapjátok meg! – felelte a lovag, és magasba emelte a kardját. A távolból emberi hangok hallatszottak, lódobogás.

A rablók egymásra pillantottak, és úgy tűnt, most már inkább kereket oldának. A lovag megsarkantyúzta a lovát, és elléptetett a haramiák mellett, de kicsivel távolabb megfordult, és megállt.

– Hová menekültök, gyávák? – kiáltotta. – Rajta, támadjatok meg, hiszen ez volt a tervetek, nem?

– Támadás, gyávák! – üvöltötte a rablóvezér, és karddal a kezében a lovag felé lendült.

Ám a többiek riadt kiáltást hallattak. Az ösvényen hét lovas száguldott feléjük; szürke lovakon ültek, és mind szürke ruhát viseltek. Három sisakos-kardos lovag és négy ifjú – bizonyára az apródjaik.

Tiuri még mindig a barlangban rejtőzött. Láta, hogy már nincs szükség a segítségére, úgyhogy csak figyelte, mi történik. Négy rablót – köztük a vezérüket – egy szempillantás alatt lefegyvereztek és gúzsba kötözték. Az ötödik menekülőre fogta: két lovag utána vetette magát. A többiek összegyűltek Tiuri dombja alatt, és az ezüstkürtös lovag a foglyul ejtett rablóknak magyarázott valamit.

Őket hallottam tegnapelőtt, gondolta Tiuri. Az egyik apródot láttam is. Kik lehetnek?

Egyik lovag sem húzta fel a rostélyát, pajzsukon nem volt címer. A kürtös, alighanem a vezetőjük, szigorú hangon beszélt:

– Most meglakoltok gaztetteitekért! Dagonaut birodalmában, mint

minden birodalomban, ahol rend uralkodik, tilos az útonállás!

– Kegyelem! – nyöszörögte az egyik haramia.

– És hozzá még gyávák is vagytok! Magányos lovagokat bezzeg meg mertek támadni, de ha többen jönnek, nyomban menekülnétek! Napszállta előtt lógni fogtok!

– Lovag úr – szólalt meg a rablóvezér –, útonálló vagyok, minek is tagadnám. De soha életemben nem öltem meg senkit! Ti miért akarnátok elvenni az életemet?

Tiuriban szájalom ébredt iránta. Végtére is meghagyta a gyűrűjét.

Ekkor visszatért a két lovag; egyikük hozta az iménti rablót, a másik pedig a magáén kívül egy másik csődört vezetett. Tiuri ezer másik közül is felismerte volna: a Fehérpajzsos Lovag fekete lova volt az.

Amikor a kürtös Szürke Lovag látta, hogy közelednek, leszállt a nyeregből, és elébük ment. Egy darabig halkán beszélgettek, és a fekete csődört nézegették. Azután csatlakoztak a többiekhez.

A kürtös lovag ismét a rablókhoz fordult, és nekik szegezte a kérdést:

– Kié ez a ló?

– Az övé! – vágta rá az egyik rabló, és fejével a vezére felé bökött.

– Vagy úgy – mondta a lovag. – Kitől szerezted ezt a jószágot? Honnan loptad?

– Ez az én lovam, uram – felelte mogorván a rablóvezér.

– Hazudsz! Loptad. Felismerem ezt az állatot, útonálló!

– Ugyan, uram, van néhány fekete mén a világon! – válaszolta a rablóvezér mérgesen.

– Mit értesz te a lovakhoz! – torkolta le a lovag. – Nincs két egyforma. Bármennyi közül felismerném ezt az állatot, és azt is tudom, hogy hívják... Ardanwen a neve, vagy Éjjeli Szél, és gyalázat, hogy egy magadfajta fel mer ülni a hátára!

Tiuri egyre döbbenetebben hallgatta a párbeszédet. Ezek a lovagok tehát ismerik a fekete csődört, és akkor nyilván a Fehérpajzsos Fekete Lovagot

is. Már arra gondolt, előbújik, és megszólítja őket, de valami (meg nem tudta volna mondani, mi) visszatartotta. Ült hát tovább a barlangban, és izgatottan várta a fejleményeket.

A rablóvezér lehajtotta a fejét, és hallgatott.

– Kitől loptad? – kiáltotta dühösen a Szürke Lovag.

– Egy ifjútól, múlt éjszaka – felelte az egyik rabló.

– Ez az igazság, uram – morogta a rablóvezér.

A lovag közelebb lépett hozzá, és – a hangja erről árulkodott – izgatottan kérdezte:

– Egy ifjútól? Múlt éjszaka? Hogy nézett ki? Fialat volt, nem több, mint tizenhét éves, sötét hajú, szürkés-kék szemű, fehér ruhában?

– Annyira azért nem volt fehér az a ruha – válaszolta a rablóvezér –, de a többi, azt hiszem, ráillik. A szeme szürkés-kék volt, igen...

– És a haja sötét! – szolt közbe egy másik rabló. – Az ujján pedig...

– Egy gyűrű! – kiáltott fel a Szürke Lovag. – S ragyogott, akár egy csillag!

– Igen, lovag úr – bólintott a vezér. – Különös gyűrű volt, ragyogó darab, a bal kezén viselte.

Úgy tűnt, a Szürke Lovagokat igencsak felvillanyozza a hír.

– És hol van? – kiáltotta egyikük.

– Hol az a gyűrű? – emelte fel a hangját egy másik is.

– Nem bántottam, lovag urak! – hadarta a rablóvezér. – És még a gyűrűt sem vettem el tőle.

– Megint hazudsz – mordult rá a kürtös lovag. – Miért loptad volna el a lovat, miközben a drága ékszert meghagyod? Add csak ide!

– Nincs nálam! – kiabálta a rablóvezér. – Megesküszöm, ha kell! Úgy tűnt, nagyon ragaszkodik hozzá, ezért nem vettem el tőle, és útjára engedtem.

– Így történt! – helyeselt a másik négy útonálló.

A Szürke Lovagok halk tanácskozásba kezdtek: Tiuri nem értette, miről

beszélnek.

– Nagy hiba volt – fordult végül a kürtös lovag a rablóvezér felé.

– Nagy hiba? – kiáltotta emez.

– Te egy gyáva haramia vagy, de ez az ifjú még rajtad is túltesz! Ha megöled, csak a megérdemelt jussát kapta volna.

A vezér láthatóan csodálkozott e szavak hallatán. Hát még Tiuri! Ő egészen megrökönyödött!

– Merre ment? – kérdezte mérgesen az egyik lovag. – Rajta, mondjátok meg, hol van!

– Az erdő felé indult, uram, arra – bökött a fejével a fák felé a rablóvezér. – De nem figyeltem, hová tart.

– Nem juthatott messzire – szólt közbe egy másik rabló. – Hiszen gyalogolnia kellett.

– De miért keresitek, jó uram? – kérdezte a rablóvezér.

– Az nem a te dolgod – felelte a kürtös lovag. – De olyan hálás vagyok neked ezért a hírért, hogy hajlandó vagyok meghagyni az életedet és a szabadságodat. Egy feltétellel: próbáljátok előkeríteni azt az ifjút, és ha megtaláljátok, hozzátok elém élve vagy halva, de lehetőleg élve. És vigyázzatok, mert veszélyes!

– Nem csodálkozom – dörmögte az egyik rabló, az, amelyik le akarta vágni Tiuri ujját.

– Oldozzátok el őket! – utasította a lovag az apródokat. – Kegyelemben részesítem őket! De – tette hozzá – hamarosan visszatérek, és aki még akkor is rabló közületek, azt elkapom és fellógatom! A birodalomban rendnek és biztonságnak kell lennie.

– Egyszer megtisztítjuk ezt az erdőt minden szeméttől – fűzte hozzá a mellette álló lovag. – Most azonban fontosabb feladatunk van. Keressétek meg nekünk azt az ifjút, útonállók!

Aztán mindenki útnak indult – persze két külön csoportban. Először a Szürke Lovagok a kíséretükkel és a fekete lóval. Utánuk, halkán

diskurálva, a rablók. Mindannyian nyugat felé tartottak.

Tiuri még mindig elképedve ült a barlangban. A Szürke Lovagok őt keresik! És el akarják fogni, élve vagy halva! De hát miért? Hiszen ezek nem a Vörös Lovasok. Akárhogy is: ugyanúgy ellenségek, akiktől rettegnie kell. Áldotta a jó szerencsáját, hogy nem bújt elő a rejtekhelyéről.

Hirtelen azonban szörnyen elcsüggedt. Neki is nyugatra kellett mennie, de a Szürke Lovagok keresték, és az útonállók is utána kémkedtek. S könnyen lehet, hogy a Vöröspajzsos Lovag Vörös Lovasai is követik, vagy figyelik...ó, és ki tudja, hány lény lopódkodik és sompolyog még körülötte, ahogyan az Erdei Kunyhó Bolondja mondta. Hogyan fogja teljesíteni a feladatát? Hiszen egyedül van, fegyvertelenül, gyalog!

Elővette a levelet, forgatta az ujjai között. Milyen piciny tárgy, mégis milyen fontos üzenet... Mi lehet benne, ami elég fontos ahhoz, hogy az életét kockáztassa érte? Mi lenne, ha felnyitná és elolvasná? „Erre csak végszükség esetén keríts sort!”, ezt mondta neki a Fehérpajzsos Lovag...

Ez most végszükség? Elolvasná a levelet, aztán megsemmisítené... és ha elég fontos az üzenet, szóban vinné el. Miért kockáztatná az életét olyasvalamiért, aminek sem a tartalmával, sem a jelentőségével nincs tisztában? Hiszen ez örültség!

Reszkető ujjal simított végig a pecséteken. „Csak akkor olvashatod el, ha fennáll a veszélye, hogy elveszik tőled!” De már senki sem volt a közelben. A Szürke Lovagok pedig egy szót sem ejtettek a levélről. Persze hogy nem: annál agyafürtabbak!

A Fehérpajzsos Fekete Lovag bizonyára nem sejtette, hogy ennyi veszéllyel jár a levél kézbesítése... Vagy mégis?

Nem tudom megcsinálni, gondolta Tiuri. Képtelenség.

Ám ekkor viszonthallotta a saját hangját: „Esküszöm, hogy kézbesítem a levelet... Ha lovag volnék, megesküdnék lovagi becsületszavamra...”

Eloszlott minden kételye. Eltette a levelet – tudta, még nem jött el a

pillanat, hogy kinyissa. Aztán így szólt magához:

– Tovább kell mennem, és mindent meg kell tennem, hogy sikerüljön. Hiszen megígértem! El kell jutnom Unauwen királyhoz a Nagy-hegység nyugati oldalára!

A BARÁTOK ÉS A BARNA KOLOSTOR

TIURI EGÉSZ NAP a barlangban maradt. A Szürke Lovagok távolabb keresték; ügyelnie kellett, hogy minél nagyobb legyen a távolság köztük. Csupán egyszer merészkedett elő, hogy igyon a patakból.

Hosszú, unalmas várakozás volt. Próbált aludni, de a kemény, sziklás talajon nemigen tudott. Egy ideig elszórakozott azzal, hogy nézte a szemközti fán játszadozó két mókust. Nagyon sajnálta, amikor az állatkák eltűntek, hogy másutt folytassák a kergetőzést.

Estefelé ismét útra kelt. Igyekezett párhuzamosan haladni az ösvénnyel; éber volt, és elővigyázatos. Végtelenül hosszú volt az éjszaka, és alig jutott előre valamicskét. De legalább nem találkozott ellenséggel.

Kora reggel letelepedett megpihenni egy bozótos mögött. Kiszámolta: hat napja volt úton. Vajon mikor ér ki végre az erdőből? Azon töprengett, továbbinduljon-e, vagy várjon egy kicsit. Úgy döntött, megy tovább – napközben többet lát, így gyorsabban halad. Veszély így is, úgy is leselkedhetik rá.

De ekkor megint megmerevedett – moccanni sem mert. Lábak csoszogását hallotta. A leveleken át figyelte a közeli utat. Emberek közeledtek.

Nemsokára meglátta őket. Nem útonállóak voltak, sem lovagok vagy Vörös Lovasok. Hanem két barna csuhás szerzetes. Barátságosnak és békésnek tűntek.

Ezekben az emberekben bízhatok, gondolta Tiuri. Mi lenne, ha egy

darabon velük mennék? A társaságukban talán nagyobb biztonságban leszek.

Felállt, kilépett az ösvényre, és rájuk köszönt:

– Dicsértessék!

A barátok megálltak.

– Mindörökké, ámen! – mondta egyikük. Úgy tűnt, nem lepődtek meg a felbukkanásán, vagy, ha mégis, nem mutatták, pedig a napok óta tartó kóborlás után épp elég csapzott lehetett.

Tiuri szemügre vette a két barátot. Mindketten bizalmat ébresztettek benne. Az egyik idősebb volt, magas és vékony, arca barna, haja ősz. A másik alacsony volt, és meglehetősen fiatal, szeplős arcú, szeme világosszürke, tekintete átható.

– Korán keltetek útra, tiszteletre méltó barát urak – mondta Tiuri, aztán elhallgatott, mert nem tudta, miképp folytassa a beszélgetést.

– Ami azt illeti, te is, fiam – válaszolta az idősebbik szerzetes.

– Nyugat felé tartotok? – kérdezte Tiuri.

– Igen – felelte a másik szerzetes az ösvényre mutatva. – A kolostorunkba megyünk.

– Veletek tarthatok egy darabon? – kérdezte Tiuri.

– Természetesen, fiam – felelte az idősebbik. – Komótosan, de egyenletesen haladunk, és velünk jöhetsz, ameddig csak akarsz.

– Köszönöm.

– Mindjárt el is mondom, kik volnánk – folytatta az idősebbik barát. – Ez Martin testvér, az én nevem pedig Laurentius testvér. A Zöld-folyónál álló Barna Kolostorban lakunk.

Tiuri meghajolt, de hirtelenjében nem tudta, mit válaszoljon. Elárulja a nevét? A barátoktól nem félt, de mi van, ha elárulják másnak, hogy találkozott vele?

– Nem számít, fiam, mi a neved – előzte meg Laurentius testvér. – Gyere, sétáljunk tovább!

– Ó, dehogyis, atyám, megmondom én – hebegte Tiuri. – Csak azt nem tudom... nehéz elmagyarázni, de...

– Ugyan, fiam, ne szabadkozz – intette az idős barát. – Elmondod, vagy nem mondod, mindegy.

Egy darabon csöndben ballagtak tovább.

– Messze van a kolostor? – kérdezte Tiuri egy idő után.

– Bízunk benne, hogy még sötétedés előtt odaérünk – felelte Martin testvér.

– Hol van? – érdeklődött Tiuri.

– Ennek az útnak a végén – válaszolta a barát. – Az erdő szélén.

– A Zöld-folyónál, ugye? – mondta Tiuri. – Nekem a Kék-folyóhoz kell mennem.

– Az északabbra van – szólt közbe Laurentius testvér – ahol a Nagy Út nyugatnak fordul.

Vagyis eltévedtem, gondolta Tiuri.

– És messze van a kolostortól? – faggatózott tovább.

– Nem annyira – válaszolta Laurentius testvér. – Talán egynapi járóföldre. Nem igaz, Martin testvér?

– Szerintem sincs sokkal messzebb – válaszolta a másik szerzetes, miközben oldalvást figyelmesen méregette a fiút.

Az út széles volt, kényelmesen lehetett haladni rajta. Mintha csak kirándulnánk, gondolta Tiuri. Olyan békés volt az erdő; egészen másnak tűnt most, mint az éjjel. Vajon a barátok miatt? Olykor azért a biztonság kedvéért oldalra és hátrapillantott.

Észrevette, hogy Martin testvér megint őt figyeli.

– Most honnan jöttök, atyám? – kérdezte.

– Egy faluból, délről, a dombok túloldaláról – bökött háta mögé hüvelykujjával a barát. – Betegség ütötte fel a fejét, szükség volt a segítségünkre.

– Nem féltek átkelni az erdőn? Rablók garázdálkodnak a közelben.

– Tudjuk – mondta Laurentius testvér bánatos hangon. – Szomorúsággal tölt el, hogy rossz útra tértek. De félni nem félünk tőlük. Ugyan mit tudnának elrabolni tőlünk?

– Te viszont félsz valamitől – jegyezte meg Martin testvér. – Figyeltelek, láttam, hogy rendszeresen hátrapillantasz, mintha azt lesnéd, mikor támad rád valaki. Mitől tartasz?

Tiuri enyhén elvörösödött, és nem válaszolt azonnal.

– Tegnap éjjel útonállók támadtak rám – bökte ki végül.

– Ó – nézett rá Martin testvér. – És bántottak?

– Kiraboltak – felelte Tiuri.

– Látom rajtad, fiam – mondta együtt érzően Laurentius.

Tiuri jobbnak látta nem elárulni, hogy csapzott külsejét nem a rablókkal való találkozásnak köszönheti.

– Most már tényleg tennünk kell valamit – ráncolta szemöldökét Martin testvér, aztán Tiurihoz fordult: – Azt hiszem, most már nincs mitől tartanod. Az útonállók sosem merészkednek ilyen közel az erdő határához. Amúgy pedig, ahogy elnézem, nem is igen tudnak már elvenni tőled semmit.

De mennyire, hogy tudnak!, gondolta Tiuri, de nem mondta ki hangosan.

– De nem csak a rablóktól félsz, ugye? – folytatta Martin testvér. – Valami más is nyomja a lelkedet.

– Miből gondolod? – bámult rá Tiuri.

– Nem tűnsz félős legénynek – felelte Martin testvér. – A rablóktól már nem kell tartanod, főképp most, fényes nappal. Valamitől mégis tartasz. Mitől?

– Tiszta a lelkiismereted? – kérdezte Laurentius testvér.

– Igen – válaszolta Tiuri –, azt hiszem... vagyis: tudom!

– Akkor nincs mitől félned – nyugtázta az idős barát.

– Akármilyen is aggasszon, próbálj most nem foglalkozni vele – javasolta a

fiatalabbik. Körbemutatott. – Az erdő gyönyörű, az idő csodálatos. Szép nap a mai!

Sétáltak tovább, és Tiuri félelme valóban szertefoszlott – ám ébersége nem csökkent.

Egy óra múltán Martin testvér megkérdezte, éhes-e.

Mi az hogy! De udvariasan csak így válaszolt:

– Igen, barát uram!

– Korábban is eszünkbe juthatott volna! – csóválta a fejét Laurentius testvér.

– Ennek az ifjúnak már semmije sincs, természetesen ennivalója sem.

Letelepedtek az út szélére, és a két barát megosztotta a kenyerét Tiurival. Aztán mentek tovább. A barátok olykor váltottak egymással néhány szót – a közeli falvakban végzett munkájukról, az út szélén látott növényekről. Tiurival is beszélgettek, de egyetlen kérdést sem tettek fel neki. Délután megpihentek, és megint ettek valamit.

– Biztosan hazaérünk időben – mondta elégedetten Laurentius testvér, miután folytatták útjukat.

– Te hová tartasz? – kérdezte Tiuritól Martin testvér.

– A Kék-folyóhoz – válaszolta az ifjú.

– A Kék-folyóhoz? A forrásánál él egy remete – töprengett Laurentius testvér.

– Menauresnek hívják. Ugye, Martin testvér?

– Úgy van, Menaures – válaszolta emez. – Nagyon bölcs és nagyon öreg ember. Korábban sok zarándok látogatta meg a hegyi kunyhójában.

– Szóval ismeritek? – kérdezte érdeklődve Tiuri.

A két barát a fejét rázta.

– Hyronimus atya ismeri – felelte Laurentius testvér. – Az apátunk.

– Vagy úgy – mormolta Tiuri.

– Megalhatsz nálunk, ha gondolod – ajánlotta fel Martin testvér.

– Ó, köszönöm, örömmel! – vágta rá hálásan Tiuri.

– A fáradt vándorokat mindig szívesen látjuk – mondta Laurentius testvér.

– Tiurinak hívnak – mondta hirtelen az ifjú.

Martin testvér elmosolyodott, Laurentius testvér pedig kedvesen biccentett.

A fiú megkérdezte a két barátot, találkoztak-e valakivel az erdőben. Nem, felelték, nem láttak senkit. Csak kúrtharsogást hallottak a távolból.

Közben a nap megtette égi útjának nagyobbik felét. Még megállt nyugaton: most az út végén ragyogott. A három utazó úgy érezhette, homályos folyosón lépdel; ha előrenéztek, sötét fákkal keretezett, vöröslő korongot láttak.

– Mindjárt ott vagyunk – szólt Martin testvér.

Nemsokára elérték az erdő szélét. Dimbes-dombos táj terült el előttük, megművelt földekkel, itt-ott piciny, fehér házakkal és facsoportokkal. Azok mögött, a távolban, alig kivehetően kék hegyek hullámoztak. A déli oldalon folytatódott az erdő: Tiuri kis templomot és egy másik épületet látott, mindkettő fából és barna kőből épült. Kanyargós ösvény vezetett hozzájuk.

– Az a kolostorunk – mutatta Laurentius testvér. – Amott pedig az északra vezető út: ha elindulsz rajta, kiérsz a nyugatra vezető Nagy Útra, a Kék-folyónál. A Zöld-folyó innen nem látszik: az az erdőn át folyik, a kolostor mögött.

Elindultak a kolostor felé. Tiuri még egyszer hátranézett; az erdőre. Örült, hogy végre kiért belőle; maga mögött tudhatta útja egyik nehéz szakaszát.

Negyedóra sem telt el, és Laurentius testvér kopogott a kolostor kapuján. A kapus barát – alacsony, pirosposzgás férfi – ajtót nyitott, és szívélyesen üdvözölte az érkezőket. Kis, oszlopokkal körülvett belső udvarra léptek be. Barátságos hely volt, a közepén, illatozó virágoktól övezve, kút állt.

– Megint gyönyörű a kerted, Julius testvér – jegyezte meg Laurentius.

– Csodaszép! – sóhajtotta elégedetten Tiuri is.

A kapus rámosolygott.

– Ez Tiuri – mutatta be Martin testvér. – Útközben találkoztunk vele. Nálunk tölti az éjszakát. Jót fog tenni neki a pihenés, mert rablók támadták meg, és mindenéből kifosztották.

– Micsoda szörnyűség! – kiáltott fel a kapus. – De a teste-lelke hála Istennek sértetlenül megvan. És az is valami, fiam, nem is kevés! Ez vigasztaljon. – Tetőtől talpig végigmérte Tiurit. – Keletről jössz, az erdön át?

– Igen, barát – felelte Tiuri.

– Bizonyára akad még ifjú, aki kelet felől, az erdön át jön – folytatta a kapus –, de lehet, hogy... Bizony, nagyon is lehet!

– Mi történt? – kérdezte Tiuri nyugtalanul.

– Ma reggel kopogtatott valaki a kapun – mondta Julius testvér. – Egy ifjú után érdeklődött. Olyan te korodbeliről. Hangosan, határozottan beszélt, és azt kérdezte... no, várjunk csak, mit is...

– Mit mondott az az ember? – kérdezte Tiuri. – És hogy nézett ki?

– Lovag volt, szürke lovag! Apród is kísérte. Épp a kertben dolgoztam, amikor bekopogott. Ajtót nyitottam, ott állt, és azt kérdezte, nem láttam-e egy ifjút. Kék szeműt, ha jól emlékszem, így mondta... szóval olyasfélét, mint te! – A kapus a fejét csóválta. – Igen türelmetlen volt, de én megkértem, húzná föl a rostélyát, és mondaná meg, kicsoda... Jobb szeretek ugyanis egy archoz beszélni, mint vashoz, ugye... Erre úgy is tett, már hogy felhúzta a rostélyt. De a nevét nem árulta el.

– Hogy nézett ki? – ismételte meg a kérdést Tiuri. Egyre feszültebb lett.

– Igen zord uraság, sötét bőrű, szakállas. Én pedig mondtam neki, hogy nem járt erre olyan ifjú, akit keres... Merthogy akkor még nem is, ugye... Erre széleseben elvágatott. Utánanéztem, és láttam, hogy eltűnik az erdőben. Utána pedig egy kürtöt hallottam: tisztán, hangosan harsant.

Tiuri elsápadt. Tehát az ellenség még ide, ebbe a békés kolostorba is eljött... A három szerzetes kíváncsian fürkészte a fiút.

– Talán ismered azt a lovagot? – kérdezte Martin testvér.

– Nem – válaszolta Tiuri a valóságnak megfelelően. – Egyiküket sem ismerem. Négyen vannak, meg az apródjaik. És engem keresnek.

– De hát miért? – kiáltott fel a kapus.

– Azt nem tudom – felelte Tiuri. – Vagyis, azt hiszem, igazából tudom, de nem szabad elárulnom. Ha rám találnak, megölnék.

Mintha sötét árnyék suhant volna át a kedves belső kert fölött.

Martin testvér Tiuri vállára tette a kezét. Az ifjú rápillantott.

– Nem ismerem ezeket a lovagokat, nem ártottam nekik. Ők viszont vadásznak rám, és a halálomat kívánják.

– Van benned valami titokzatos – vélte a szerzetes. – És értem, hogy vannak dolgok, amelyeket nem akarsz elmondani, vagy nem mondatsz el nekünk. De a kolostorban biztonságban vagy. Sem a szürke lovagok, sem más nem árthat neked.

– Mentsvár – mormolta Tiuri.

– Úgy van, mentsvár – bólintott Martin testvér.

– Fogadjátok köszönetemet, amiért megbíztok bennem – mondta Tiuri.

– Boldog vagyok, hogy itt maradhatok.

– Addig maradsz, ameddig csak akarsz – felelte Laurentius testvér.

– Csak holnapig – mondta Tiuri. – Tovább kell mennem.

Önkéntelenül is nagyot sóhajtott. Most olyan ellenségesnek és veszéllyel telinek tűnt a külvilág.

– Ne gondolj a holnappal! – intette Martin testvér. – Mindenekelőtt ki kell pihened magad.

– Ha az a lovag netán visszajön, nem árullak el neki – jelentette ki a kapus. – Nem te vagy az az ifjú, akit keres, és kész! Ó, jut eszembe... Valami gyűrűről is beszélt... nálad nincs is gyűrű, ugye?

– De, van nálam gyűrű – válaszolta Tiuri, és a mellkasára tette a kezét.

– Gyere – szólt közbe Martin testvér. – Julius testvér, kérlek, mutasd meg Tiurinak, hol fog aludni! Laurentius testvérnek és nekem most mennünk kell apát urunkhoz.

– Kövess, kérlek – fordult Tiurihoz a kapus. – Fél óra múlva vacsora: épp jókor jöttél!

– Nemsokára találkozunk – búcsúzott Martin testvér. Ő is, Laurentius is kedvesen odabiccintett a fiúnak, majd mindketten távoztak.

Tiuri követte a kapus barátot. Végimentek a kerengő oszlopai között, aztán fel egy lépcsőn. Hosszú folyosóra értek, melyből jobbra-balra ajtók nyíltak. A kapus megállt a folyosó végén, és kinyitotta az egyiket.

– Itt fogsz aludni – mondta, majd távozott.

Tiuri belépett. Kicsi, fehérre meszelt falú cellába jutott, melyben egy keskeny ágy és egy kis pad jelentette az összes bútorzatot. A magas, mély ablakon át behullottak a helyiségbe a nap utolsó sugarai. Leült az ágyra, és a falon függő feszületet nézte.

Ekkor sietős lépteket hallott; a kapus tért vissza, karján kopott, barna csuhával.

– Nesze – nyújtotta át a ruhadarabot –, vedd csak fel! Jobb, mint a szakadt gönceid.

Tiuri kis idő múlva a csuhába burkolózva ballagott át a kerten. A kapus büszkén mutogatta végig különleges virágritkaságait. Aztán közölte, hogy még van egy kis dolga, és magára hagyta a fiút.

Tiuri az elhagyatott kerengőben sétálgatott. Az egyik sarokban nyitott ajtót vett észre, amelyen át egy újabb belső udvarra jutott. Átvágott rajta, a túloldalán néhány lépcsőfok vezetett a templomhoz. Halkan belépett. Térdeplő barátokat látott, az oltáron gyertya világított. A késő délutáni napfény beáradt a festett üvegablakokon, titokzatos ragyogással vonva be a belső teret. Tiuri letérdelt, és imára kulcsolta a kezét.

Egy idő után felállt, és visszasétált az első udvarra, ahol szembetalálkozott Martin testvérral. Martin egy magas, sötét hajú szerzetes

társaságában időzött, aki azonnal be is mutatkozott: ő volt Hyronimus testvér, az apát. Örül, mondta, hogy vendégül láthatják Tiurit. Megszólalt a kolomp, jelezvén, hogy érkezett a vacsoraidő.

Az ebédlőben Tiuri a hosszú asztalnál foglalt helyet Martin testvér és a kapus között; nagyon ízlett neki az egyszerű vacsora.

Evés után intett neki az apát, hogy kövesse őt. Tiuri utánament a cellájába.

– Laurentius testvér és Martin testvér mindent elmesélt rólad – kezdte az apát. – Már mindent, amit tudnak. Ha jól értettem, holnapig leszel a vendégünk, majd folytatod utad a Kék-folyó felé.

– Igen, Hyronimus atya – felelte Tiuri.

– Veszélyes úton vagy? – kérdezte az apát.

– Igen, Hyronimus atya – válaszolta.

– Martin testvér azt mondta, nagyon titokzatos vagy – folytatta az apát.

– És igencsak fiatalnak tűnsz, hogy ilyen veszélyes küldetésben legyen részed.

– Már tizenhat éves vagyok – mondta Tiuri.

Az apát elmosolyodott.

– Honnan jössz? – érdeklődött. – És hová tartasz?

– Dagonautból jövök – felelte Tiuri és a Kék-folyó forrásához tartok... Menaures remetéhez.

– Menaures remete! Jó ideje nem láttam. Kérlek, add át neki üdvözlétemet, ha találkozol vele! Ő utazásod végcélja?

– N...nem – válaszolt Tiuri. – De sajnos nem árulhatom el, atyám, hová megyek...

Felsóhajtott.

– Ha utad Menaurest is érinti, akkor jó úton jársz – felelte az apát. – És a szemed meg a hangod ugyanerről árulkodik nekem. Nem faggatlak, hová tartasz, és mivel bíztak meg. Csak azt mondd meg, lehetek-e még valamiben a segítségedre!

– Ó, atyám – válaszolta Tiuri. – Annyit kérek csupán, senkinek ne áruljátok el, hogy itt jártam, és hogy a Kék-folyóhoz megyek.

– Ígérem, így lesz – mondta az apát. Összevonta a szemöldökét, majd – félig magában – így szólt: – De nem lehetsz ilyen védtelen. Jobb lesz, ha a csuhát legalább magadon tartod. Ha a kámzsát a fejedre húzod, legalább úgy-ahogy álcázni tudod magad.

– Köszönöm, atyám – felelte Tiuri.

– Most pedig aludj – mondta az apát. – Töltsön el a pihenés újult erővel!

Tiuri újra megköszönte az apát jóságát, aztán bement a cellájába. Nyugodtan, álom nélkül aludt.

Másnap reggel elbúcsúzott a kolostortól és a barátoktól, különösen Laurentiustól, Martintól és Juliustól. Az apát előtt aztán letérdelt:

– Atyám, kérem áldásodat.

Az apát Tiuri fejére tette a kezét, és megáldotta:

– Isten legyen veled, fiam, és Ő kísérjen hosszú, nehéz utadon!

HARMADIK RÉSZ

MISTRINAUT VÁRA

A ZARÁNDOK ÉS A SZÜRKE LOVAGOK

TIURI ÚJULT ERŐVEL, JÓKEDVŰEN indult útnak a Kék-folyó felé. Ráadásul végre biztonságban érezhette magát: barna csuhájában, fejére húzott kámzsával, bottal a kezében zarándoknak nézhetne bárki. Ellenségei nem egykönnyen ismerhetik fel benne az ifjút, akit égre-földre keresnek. Határozott léptekkel haladt a hullámzó mezők között észak felé vezető úton. Jobb kézre a sötét erdő húzódott, amelyet előző nap hagyott maga mögött. A Szürke Lovagoknak nyomát sem látta, és ezúttal kürtszót sem hallott. A földeken emberek dolgoztak, akik barátságosan üdvözölték, amikor elsétált mellettük. Tiuri ugyancsak barátságosan visszaintett nekik.

A délelőtt derekán beérte egy szamárfogat. A bakon barnára sült parasztember ült, és megkérdezte, elvigye-e egy darabon. Tiuri hálásan elfogadta az ajánlatot. A következő pillanatban már ott zötykölődött a férfi mellett, és érdeklődésére, hová igyekszik, azt felelte, hogy a Kék-folyóhoz.

– Én nem megyek odáig – mondta a paraszt –, de azért jó darabon velem tarthatsz, jámbor barát. Addig sem kopik a lábad. Bizonyára a Barna Kolostorból jössz, ugye?

– Igen – felelte Tiuri.

– Zarándokúton vagy? – érdeklődött a parasztember.

– Nos – válaszolta Tiuri –, úgy is mondhatjuk, igen.

Csak most jutott eszébe, hogy útjának valóban van valami zarándoklat jellege.

– Ifjúkoromban sok zarándok ment a Kék-folyóhoz – mesélte a

parasztember. – Folyásiránnyal szemben haladtak, egészen a forrásig. Ott, a hegyekben lakott egy remete... nem emlékszem, hogy hívták. Talán még most is ott lakik. Van, aki nem érti, miért indul valaki zarándokútra, de én mindig azt mondom, igen hasznos elfoglaltság, bár a haszna nem mindig mérhető azonnal. Az egyik odahaza marad, és végzi a dolgát, a másik messzire zarándokol, és épp ezzel tesz valami olyat, amit nagyra értékelnek az égiek. Azt szoktam mondani: sosem lehet tudni, mi mire jó! Te is így véled, barát? – Nem várta meg a választ, folytatta az eszmefuttatást: – A régiak még csodálták a zarándokokat, a remetéket meg az efféle embereket. Megboldogult apám sokat mesélt erről. Nehéz időket éltünk akkoriban, és ha az ember tanácstalan, mindig az égiek segítségével reménykedik. Én alig emlékszem már valamire mindebből, te pedig, testvér, végképp nem emlékezhetsz rá. De, gondolom, a Mistrinaut várát uraló gonosz szellemről te is hallottál.

Tiuri hallgatott: nem hallott még erről. A paraszt nem zavartatta magát, máris folytatta:

– Az országban ma béke van és jólét, Istennek hála – mondta. – Talán ezért látni kevesebb zarándokot is. Jártál már a Kék-folyónál?

– Ilyen magasságban még nem – felelte Tiuri. – Estére, ugye, odaérek?

– Könnyedén – válaszolta a parasztember. – Ma éjjel már Mistrinaut várában alhatsz. A Kék-folyó túlszéljén áll, épp szemben azzal a hellyel, ahol ez az út a Nagy Úttal találkozik. Messziről megpillantod majd.

– Mistrinaut vára? – mormolta Tiuri, és a paraszt iménti, az ott uralkodó gonosz hatalomról szóló szavain töprengett.

– Ugyan, most már nincs mitől tartani! A mostani várúr évekkal ezelőtt kiséprúzta onnét a gonoszt. Vagy nem hallottál erről? Idegen országból érkezett, és legyőzte az előző várurat. Kiűzte a gonosz szellemeket, amiért a király személyesen mondott neki köszönetet. Mistrinaut azóta vendégszerető hely. A hídja mindig le van engedve, mindenkit szívesen látnak, a vándor tiszta ágyat kap, és annyit ehetsz, amennyi csak beléfér. Én

is jártam ott néhányszor, amikor a folyó túlsópartján élő testvéremhez mentem látogatóba...

És beszélt, egyre csak beszélt, a fivérééről, aztán a feleségéről, a gyerekeiről és a gazdaságáról.

Ömlött belőle a szó, de Tiuri nem bánta. Csak hallgatnia kellett, és végre nem faggatta senki, kiféle-miféle, honnan jött, és hová tart.

Dél felé elérték a falut, ahová a parasztember igyekezett. A barátságos fickó azonban ragaszkodott ahhoz, hogy az ebédet még közösen költsek el.

– Jó utat, barát – mondta, miután végeztek. – Emlékezz meg rólam az imáidban! Remélem, időben odaérsz a Kék-folyóhoz és a várhoz. Azt hiszem, nagy vihar lesz ma éjjel.

Tiuri gyalog folytatta útját. Eleinte még napos és meleg volt az idő, de ahogy telt a délután, a parasztembernek igaza lett: beborult az ég, metsző szél támadt. Tiuri megszorította a lépteit. Nemsokára megpillantotta a várat, körvonala élesen vált el az ég sötétjétől. Ez bizonyára Mistrinaut, gondolta, és akkor itt kell lennie a Kék-folyónak és a Nagy Útnak is.

Alig indult el újra, esni kezdett az eső. A Kék-folyó nem kék volt, hanem ólomszürke: keskenyebb volt, mint Dagonaut városánál, sodrása is jóval erősebb. A túlsó partján ott magasodott a vár.

Tiuri még sosem hallott Mistrinautról, pedig a legtöbb vár nevét ismerte a birodalomban. Ám ez a nagy, erdőn túli terület meglehetősen elszigetelt volt, és ritkán játszott szerepet a legendákban és az ország történelmében. Tiuri állt az esőben és a folyót meg a várat nézte. A két masszív toronnyal közrefogott várkapuhoz leeresztett felvonóhíd vezetett. A leeresztett híd dacára a vár nem tűnt sem barátságosnak, sem vendégszeretőnek. Hatalmas volt, komor és titokzatos, zord falait bevehetetlen tornyok őrizték.

Tiuri körülnézett: sehová sem bújhatott el az eső elől. Miért ne sétálnék át a hídon, gondolta, s kérnék szállást éjszakára? Álruhában senki sem ismerhet fel, és ha nem muszáj, ma inkább nem aludnék a szabad ég

alatt... Lám ott, az egyik ablak mögött épp fény gyúl: odabent biztosan jó meleg van, és nem zuhog az eső...

Átkelt a hídon, és megfogta a súlyos kopogtatót. Alig dörömbölt be vele a kapun, az máris kinyílt.

– Gyere beljebb! – mondta a kapuőr. – Micsoda ítéletidő! Nagyon megáztál, tiszteletre méltó barát?

– Nem annyira – felelte Tiuri. – Az isten áldjon meg! Megszállhatnék itt ma éjszakára?

– Természetesen – válaszolta a kapuőr. – Rendelkezel a várúr meghívásával?

– Nos, azzal éppen nem... – felelte Tiuri.

– Sebaj, akkor is szívesen látunk – nyugtatta meg a kapuőr. – Csak a rend kedvéért kérdeztem. Bárki, aki hozzánk jön, megálhat a várban. Kérlek, kövess!

Tiuri követte az őrt az egyik kapu melletti torony kis, kerek szobájába. A helyiségben másik kapuőr ült, és elmélyülten tanulmányozta az előtte álló sakktábla figuráit.

– Vendég érkezett – mondta az első kapuőr. – Felírod?

– Egy pillanat – felelte a másik. Lépett az egyik bábuval, majd diadalmasan közölte: – Veszélyben a várad!

Aztán felállt, odalépett a szekrényhez, és vastag könyvet, lúdtollat és tintatartót vett elő belőle. Visszaült a helyére, kinyitotta a könyvet, majd Tiurihoz fordult.

– Mi a neved, barát?

– Tarmin – válaszolta Tiuri. Ez volt az első név, ami eszébe jutott.

– Tarmin – ismételte az őr. Belemártotta a tollat a tintába, majd gondosan lekörmölte a nevet. – A Barna Kolostorból jössz?

Tiuri igenlő választ adott.

A kapuőr ezt is szépen feljegyezte. Aztán megfújta a betűket, majd becsukta a könyvet.

– Így ni – szusszant. – Ezzel megvolnánk. A várúr kívánsága, hogy minden vendége nevét felírjuk ebbe a nagy könyvbe. És lásd, lassankint betelik ez a sok oldal... – A másik őrhöz fordult. – Te következel – bökött fejével a sakktábla felé.

– Légy egy kicsit türelemmel – felelte emez. – Először útba igazítom Tarmin testvért. Te is szép kis alak vagy, hallod-e! Hiszen még nem is üdvözölted!

– Légy üdvözölve, Tarmin barát! – mondta a kapuőr, majd hóna alá csapta a nagy könyvet, felállt, és mélyen meghajolt. – Imádkozz értem, szegény bűnösért. És kérlek, ne tartsd fel túl sokáig a társamat: épp elég lomha amúgy is! Hagyd, hogy őrizze a várát... már nem Mistrinautra gondolk, amelynek a felvonóhídja mindig le van eresztve, hanem a sakktáblán álló, fekete erődre...

– Kérlek, kövess! – mondta Tiurinak az első kapuőr. – Vele nem lehet beszélni, csak sakkozni.

A belső udvarra kísérte Tiurit; az udvar túloldalán újabb kapu volt. Átszaladtak az udvaron (még mindig zuhogott az eső), majd az őr egy nagy kulccsal kinyitotta a kaput.

– Ha továbbmész – mondta biztosan találkozol valakivel, aki megmutatja, merre találsz az ebédlőt és a hálósobákat.

Tiuri megköszönte a segítségét, majd úgy tett, ahogyan a kapuőr mondta. Újabb belső udvarra ért, amely nagyobb és díszesebb volt az előzőnél, ám az esőben barátságtalannak és elhagyatottnak hatott. A túloldalon azonban észrevett egy fedett körfolyosót, amelyen emberek jártak. Odasietett hozzájuk. Egy kék ruhás férfi lépett hozzá.

– Áldott estét kívánok – hajolt meg Tiuri. – Zarándok vagyok, fedelet keresek az éjszakára.

– Isten hozott, zarándok! – válaszolta a férfi. – Menj be azon az ajtón, mögötte találsz a lovagtermet és az ebédlőt. A kandallóban ropog a tűz: megszárihatod nedves ruháidat, míg el nem jön a vacsoraidő.

– Hálásan köszönöm.

A lovagterem valamelyest hasonlított Tiuri otthona, Tehuri várának lovagtermére, de öregebb volt, és jóval komorabb. A tetőgerendákat feketére pácolta a füst, a falak szürkék voltak, és mállottak. A teremben hosszú padok és bakokra állított asztalok sorakoztak. A helyiség egyik végében pódium állt, amelyhez falépcső vezetett. Azon is volt egy asztal, rajta fehér terítő. Persze, ez a várúr és családtagjainak helye. Ünnepi alkalmakkor pedig a trubadúroké és a zenészeké is. A méretes kandalló előtt kék ruhás szolgáló állt, és szorgosan forgatott egy hosszú nyársra tűzött, jókora húsdarabot. Csodálatos illata volt. Tiuri a kandallóhoz lépett, hogy megszáradjon egy kicsit.

– Isten hozott, barát – mosolygott rá a szolgáló. – Korán érkezted. Nagyon éhes vagy? Vagy böjtölsz?

– Ma nem – nevetett vissza rá Tiuri.

További szolgálók léptek a terembe, akik kancsókat és ón kenyeresálakat hoztak, és az asztalokra állították őket. Egyikük meggyújtotta a falakra erősített fémgyűrűbe tűzött fáklyákat. A sötét helyiség egy csapásra megváltozott: a fény mindent meleg, vöröses ragyogással vont be.

Tiuri pillantása a várúr helye fölött függő falikárpitra tévedt. A szőnyegen ábrázolt jelenet mintha egyszerre életre kelt volna... Úgy látta, csuda dolgok vannak ott... busa fejű, szárnyas sisakot viselő, sárkányszerű szörnyel küzdő harcosok; a szörnyeteg tekergő nyakain rémisztő fejek nyúltak a katonák felé.

Szép kép volt, titokzatos, és egy picit hátborzongató is a fáklyák imbolygó fényében.

Az egyik szolgáló megütötte a gongot. Nem telt bele sok idő, emberek tódultak a terembe, várlakók és vendégek, akik mind helyet foglaltak a hosszú asztaloknál. Tiuri is leült egy sötét sarokban. A mellette ülők üdvözölték, de egyébként nemigen törődtek vele. Annál inkább figyeltek

egy másik vendégre, egy vándorárusra, aki harsány beszéddel körítve kínálta árucikkeit.

Utolsóként a várúr és családtagjai léptek a terembe. A várúr magas, erős férfi volt, arca sápadt és szigorú, haja, szakála rőt. Két nemesasszony és egy pap kísérte. A teremben összegyűlt emberek csak az után láttak neki a vacsorának, hogy ők is leültek, és a pap áldást mondott.

Tiurinak nagyon ízlett az étel. Volt ott bőségesen fehér és barna kenyér, sült hús, gyümölcs és könnyű sör. Csöndben ült a homályos sarokban, evett, s közben nézte és hallgatta, mi történik körülötte. Nem is oly régen, gondolta, még jómagam is egy várban ültem a várúr asztalánál, a pódiumon... Nálunk is mindig sok volt a vendég, arra járó utazók, akiknek szállást adtunk éjszakára... Tiuri Fartumar várára gondolt, ahol apródként szolgált, aztán pedig Tehurira, az otthonára, ahol gondtalan gyermekéveit töltötte. A szüleire gondolt, akik most biztosan nyugtalankodnak, hová tűnt a fiuk.

Vacsora után egy szolgáló megmutatta a vendégeknek az alvóhelyüket. Folyosókon vezette végig őket, lépcsőkön mentek fel, aztán le. Tiuri úgy látta, a vár hatalmas, és nagyon bonyolult felépítésű. Szobáján a vándorárussal és egy hallgatag paraszttal kellett osztoznia. Kicsi, egyszerű, de tiszta helyiség volt, három priccsel. Tiuri és a paraszt mindjárt lefeküdt, a vándorárus azonban közölte, hogy ő még visszatér a lovagterembe, hátha sikerül üzletelnie.

– Talán a várúr is venne valamit – mondta. – Gyönyörű ékszereim vannak a felesége és a lánya számára: nyakláncok, karperecek, ruhacsatok.

– Hogy hívják a várurat voltaképpen? – kérdezte Tiuri.

– Ejnye, ez fogós kérdés! – felelte a vándorárus. – Pedig tudtam, csak elfelejtettem. Lehetetlen neve van, beletörik az ember nyelve! Én ezért csak úgy hívom, Mistrinaut várának ura, végtére az is, nem? Nem idevalósi.

– Hát akkor hová? – kérdezte Tiuri.

– Északra. Azt mondják, ott minden embernek ilyen vörös a haja. De már hosszú évek óta itt él. Hatalmas úr, és jó úr, úgy beszélnek.

A vándoráros összeszedte a batyuját, jó éjszakát kívánt, aztán kiment a szobából.

Tiuri kisvártatva az ágyán feküdt. Hallotta, hogy odakint még mindig esik. A paraszt – amint hangos és egyenletes szuszogásából hallani lehetett – hamar elaludt. Tiuri szemére viszont nem jött álom. Ez meglepte, mivel éppenséggel lett volna oka álmosnak lenni, ráadásul nem kint, a puszta földön feküdt, hanem a meleg ágyban. Nem tudta, mióta fekszik ébren, de hallotta, ahogy a várlakók valahol távolabb beszélgetnek, hallotta, ahogy lassan minden elcsendesedik, hallotta, hogy a vándoráros visszatér, és lefekszik...és közben le sem hunyta a szemét. Aztán nagy csönd telepedett a várra: úgy tűnt, mindenki lefeküdt. Még az eső zúgása is abbamaradt.

Mi a csuda ez, korholta magát Tiuri. Nem is érdekled ezt a jó és száraz ágyat! Gyerünk, aludj már el!

De miközben próbált álomba merülni, egy másik érzés is motoszkált benne, melyről igyekezett nem tudomást venni. A közelgő veszély érzete... Halkan felkelt, kinyitotta az ajtót, és kilépett egy kis belső udvarra. Már nem esett, de az ég még felhős volt: nem látszottak a csillagok. Metsző szél fúj; Tiuri megborzongott, és gyorsan visszabújt az ágyába.

Végül mégiscsak sikerült elaludnia, de csakhamar a felvonóhídon átdobogó paták hangjára riadt. Ki lehet az, ilyen késő éjszaka? – gondolta Tiuri, de most már túl álmos volt ahhoz, hogy választ találjon a kérdésre. Újra álomba merült, és csak másnap reggel ébredt fel.

A paraszt és a vándoráros még aludt. Tiuri megtapogatta az inge alatt a levelet (ébredés után mindig ez volt az első dolga), felkelt, és kiment a szobából. Továbbra sem esett, de az ég még mindig szürke volt: valószínűleg újabb eső várható. Tiuri megmosakodott a kútnál, aztán az ebédlőbe ment. A nagy belső udvaron sűrögtek-forogtak a várbeliek.

Egyikük fehér tyúkot kergetett, ami hangos kotkodácsolással szaladt be az ebédlőbe, épp, amikor Tiuri odaért. A fiú lehajolt, és elkapta a csapdosó állatot.

– Köszönöm, kedves barát – vette át tőle a tyúkot a várlakó. – Elkényeztetett szárnyas: azt hiszi, neki mindent szabad! Jó korán keltél, atyám.

– Nem akarok túl későn továbbindulni – válaszolta Tiuri. – Kaphatok valami harapnivalót?

– Természetesen – hangzott a felelet. – Már minden elő van készítve. Többen már ettünk – a várúr is. De elindulni még nem tudsz, nem engedték le a hidat.

– Ó – mondta Tiuri. – És mikor engedik le?

– Ilyenkor már le szokták. Nyáron rendszeren hat órákor. Még az is előfordul, hogy fel sem vonják. De a várúr most megparancsolta, hogy a hidat addig nem engedhetik le, míg ő nem engedélyezi. Nemsokára le fogják, mert több vendég is el szeretne már indulni, sokan pedig a földekre készülnek dolgozni.

– Akkor várok – mondta Tiuri. – És azt tudod, ma miért tartják felvonva a hidat?

– Nem tudom – felelte a várlakó. – Azt mondják, az éjjel a várúrhoz váratlanul vendégek érkeztek, utána vonták fel a hidat. De most azt javaslom, egyél; mire végzel, már biztosan szabad lesz az út.

Tiuri nyugtalanul fogott hozzá a reggelihez. Nem tetszett neki ez a felvont híd. De azért igyekezett megnyugtatni magát: ne láss rémeket, Tiuri! Nem retteghetsz mindig! Ráadásul jó az álcád, mindenki barátnak néz. Csak az a fontos, hogy ne vegyék észre rajtad a türelmetlenségedet!

Reggeli után az udvaron ögyelgett, és közben el-elcsípte a várlakók beszélgetéseinek részleteit: „Idegen lovagok...” „Az éjszaka közepén...” „A várúr barátai...”

Egyre nyugtalanabb lett, úgyhogy odament a várkapuhoz. A kapuhoz

vezető folyosón ott ült a padon az egyik őr, és az íját próbálgatta.

– Dicsértessék! – köszöntötte Tiuri.

– Mindörökké! – felelte az őr.

A kapu melletti szobából kiszólt a másik őr:

– Te jössz! A királyod sakkban áll!

– Hagyj már egy kicsit békében, az ördögbe is! – kiabált vissza az őr.

Letette az íját, és Tiurihoz fordult. – Nos, Tarmin barát, elhagysz bennünket? Egy kicsit még várnod kell. Még nem engedték le a hidat.

– Mikor indulhatok el? – kérdezte Tiuri.

– Ó, azt sajnós nem tudom. Ilyenkor rendszeren már le szoktuk eresztetni a hidat – válaszolta a kapuőr, és újra kézbe vette az íját.

Tiuri türelmetlenül sóhajtott.

– Nagyon indulnál már, tiszteletre méltó barát? – kérdezte hirtelen egy hang a háta mögül.

Tiuri megijedt, és gyorsan hátrafordult. A várúr állt ott; nesztelenül lépett a háta mögé. A kapuőr fel akart állni, de a várúr intett neki:

– Maradj csak ülve, és végezd tovább a dolgodat! – vetette oda. Aztán Tiuri felé fordulva folytatta: – A többi vendég még reggelizik. Nemsokára parancsot adok, hogy engedjék le a hidat, és nyissák ki a kaput.

Tiurinak feltűnt, hogy a várúr idegen akcentussal beszél.

– Honnan jöttél, barát? – kérdezte. – És hová tartasz?

Tiuri csak az első kérdésre válaszolt.

– A Barna Kolostorból jövök, uram. És ha már találkozunk, megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem neked a szíves vendéglátást, amelyben a váróban részesülhettem!

– Nincs mit, igazán! – szabadkozott a várúr.

Tiuri úgy érezte, beszélgetőtársa figyelmesen méregeti, de nem volt biztos benne, mert az átjáróban sötét volt, és a várúr a fénynek háttal állt. Mindenesetre nagyon örült, hogy reggel a fejére húzta a kámzsát.

A várúr sarkon fordult, és elindult a belső udvar irányába.

– Igaz is, barát, azt mondom, a Barna Kolostorból jössz – fordult vissza hirtelen. – Hadd kérdezzek akkor még valamit!

Tiuri odalépett hozzá. A kapufolyosó előtt álltak. A várúr a szürke égre pillantott.

– Úgy látom, megint eső lesz – jegyezte meg, aztán ismét Tiurira nézett. Emez végre alaposabban is szemügyre vehette vendéglátóját: látta, hogy az arca nem is sápadt, inkább természetétől fogva különösen világos; szemöldöke dús, szeme halványzöld, a tekintete pedig módfelett szúrós.

– Nem találkoztál véletlenül útközben egy ifjúval, barát? – kérdezte a várúr. – Úgy tizenhat éves, sötét hajú, szürkéskék szemű.

Tiuri úgy érezte, jéghideg marok szorítja össze a szívét.

– Egy ifjúval? – dadogta. – Nem emlékszem. Nem figyeltem.

Tűnődött, vajon meggyőzően hangzik-e a válasza, vagy a várúr észrevette, mennyire megijedt. Hiszen olyan átható volt a tekintete!

– Annyi mindenkivel találkozik útközben az ember, uram.

– Ez a fiú alighanem nem került volna el a figyelmedet – felelte a várúr. – Szakadt, gyűrött, egykor valószínűleg fehér ruhát visel, az ujján pedig káprázatos gyűrűt hord, benne fehér, ragyogó drágakövel.

Tiuri megrázta a fejét.

– Nem, uram – válaszolta lassan. – Nem láttam ezt az ifjút. Biztos vagyok benne.

– Pedig akár láthattad is volna – mondta a várúr. – Végére is ugyanabból az irányból jöttök – igaz, ő távolabbról, keletről érkezett.

– Sajnálom, uram, hogy nem lehetek segítségére – mondta Tiuri könnyednek szánt hangon. – De ki ez az ifjú? Talán ismerősöd? – tette hozzá némi töprengés után.

– Még sosem találkoztam vele – válaszolta a várúr, aztán elhallgatott.

Tiuri is hallgatott, nem tudta, mit kellene mondania. Bámulta az üres belső udvart, és azon gondolkodott, vajon a várúr még mindig méregeti-e. A kapu melletti szobából újra hallotta a második ór hangját:

– Gyere ide, és nézd csak meg! Sakkban a királyod!
– Hogy hívnak téged, barát? – szólalt meg a várúr.
– Tarmin – felelte Tiuri.
– Fiala a hangod, barát – folytatta a várúr. – Hány éves vagy? Tizenhat, tizenhét? Lettetted már az örökfogadalmat? – Közelebb hajolt. – Szeretném látni az arcodat! Levennéd a kámzsát a fejedről?

Mielőtt Tiuri válaszolhatott volna, a várúr le is húzta a fejről a kapucnit.

– Nocsak – ráncolta sűrű szemöldökét. – Sötét haj, szürkés-kék szem! És az életkor is stimmel, úgy látom!

Tiuri hátrált egy lépést, és csodálkozást színlelve válaszolt:

– Csak nem azt hiszi, hogy én vagyok az ifjú, akit keresnek?
– Tudom, hogy a személyleírás sok emberre illhet – felelte a várúr –, ám a vendégeim közül csak rád illik, barát. Ezért kérlek, kövess!

– De hát miért? – játszotta tovább a meglepettet Tiuri. – Igazán nem tudom, mit akarsz tőlem, uram! Tarmin testvér vagyok a Barna Kolostorból, és...

– Nincs mitől félned – vágott a szavába a várúr. – Feltéve, ha valóban az vagy, akinek mondod magad. Csak azt kérem, gyere el velem a barátaimhoz, akik ma éjjel érkeztek a várba. Ha nem te vagy, akit keresnek, semmi bajod nem esik.

– Engem nem keres senki! – kiáltott fel Tiuri. – Nem értem, mit akarsz tőlem, uram!

– Nem akarok tőled semmit – csitította a várúr, aztán a vállára tette a kezét, és ráparancsolt, hogy kövesse.

Tiuri engedelmessé vált. Minél jobban tiltakozik, annál gyanúsabb lesz, gondolta, elmenekülni pedig semmiképpen sem tud, amíg zárva van a vár vastag kapuja, és nem engedik le a felvonóhidat. A szíve majd kiesett a helyéből; sajnos nagyon is sejtette, kik a várúr említett barátai. De úgy döntött, végigjátssza a szerepét. Átvágtak a belső udvaron, aztán beléptek a

második kapun. A várúr egy pillanatra sem vette le a kezét a válláról: mintha tartott volna tőle, hogy a fiú szökni próbál. A második udvaron Tiuri észrevett valamit, amitől önkéntelenül is lelassította a lépteit.

Két legény egy fekete ló szőrét kefélte; az állat minden mozdulatukra idegesen felhorkant. Néhány várlakó a jelenetet ügyelte, és nem fukarkodtak megjegyzéseikkel:

- Ez ám a tüzes paripa!
- Micsoda pompás csődör!

Rögtön felismerte! Az ő „Fekete Segítője” volt az, a Fehérpajzsos Fekete Lovag lova, akiről már azt is tudta, hogy hívják: Ardanwen, vagy Éjjeli Szél. Nyilvánvaló volt, hogy az állat hogyan került ide.

Amikor a ló megpillantotta, magasba emelte a fejét, és hangosan felnyerített.

– Mintha téged üdvözölne – jegyezte meg a várúr. – Talán ismered ezt a lovat?

– Nem – válaszolta Tiuri. Bánta, hogy meg kell tagadnia hűséges barátját, de nem volt más választása.

A várúr rásandított oldalról, de nem szólt. Mentek tovább, át az oszlopcsarnokon és a lovagtermen, egy ajtón be, egy lépcsőn fel. A lépcső végén újabb ajtó következett; a várúr kinyitotta. Eleresztette Tiurit, és megállt az ajtónyílásban, úgyhogy a fiú nem látta, mi van odabent.

– Egy ember van a vendégeim között, akire illik a személyleírásotok – mondta. – Akartok vele beszélni?

Tiszta hang válaszolt:

– Várj egy pillanatot! – Aztán így folytatta: – Küldd be, kérlek!

A várúr Tiurihoz fordult:

– Lépj be! – parancsolt rá.

Tiuri engedelmeskedett. Hallotta, hogy becsukódik mögötte az ajtó. Alacsony helyiségbe lépett, közepén jókora asztal, rajta ételmaradékok. Az asztal körül, némelyik ülve, némelyik állva, ott sorakoztak azok, akikre

számított.

A négy Szürke Lovag és az apródjaik!

Mindannyian sisakot viseltek, rostélyuk leeresztve.

– Tarmin barátnak nevezi magát – hallatszott a várúr hangja. – Egyebekben viszont illik rá a leírásotok.

Tiuri hátrapillantott: vendéglátója hátát az ajtónak vetve állt mögötte, és szemöldökét összevonva nézte a Szürke Lovagokat. Emezek mind felálltak a helyükről. Tiuri látta a sisaknyílások mögül rámeredő szempárokat.

– Ő az, akit kerestek? – kérdezte a várúr.

– Nem tudom – felelte az egyik lovag. – Nála van a gyűrű?

Most nem szabad, hogy azt lássák, félek!, gondolta Tiuri. Csodálkozó pillantást vetett a lovagokra, és így szólt:

– Mit akartok tőlem? Kik vagytok? Nem ismerlek benneteket!

– Nálad van a gyűrű? – mordult rá egy másik lovag.

– A gyűrű? Miféle gyűrű? Miről beszélsz, uram? – kiáltotta Tiuri.

A Szürke Lovagok nem válaszoltak. Apródjaik is némák maradtak. Csak álltak moccanatlanul, és mind Tiurit bámulták.

– Szóval akkor nem őt keresitek? – kérdezte a várúr.

– Nem tudjuk – mondta, aki először szólalt meg. Tiuri megismerte a hangját: az ezüstkürtös lovag volt az.

– De meg fogjuk tudni – tette hozzá a második.

– Meg bizony – mondta az első, azzal Tiurihoz fordult: – Keletről menekülsz, a király erdejéből?

– A Barna Kolostorból jövök – válaszolta Tiuri.

– Nálad van a gyűrű? – kérdezte a második lovag.

– Nem tudom, milyen gyűrűről beszélsz, uram.

– Úgyis kiderül, igazat beszélsz-e – szólalt meg az első Szürke Lovag. – Talán a csuhád alatt rejtetted el!

– Nem tudom, milyen alapon bántok így velem! – fakadt ki Tiuri felháborodottan. – Inkább húzzátok fel a rostélyotokat, és mondjátok meg,

kik vagytok!

– Hát így viselkedik egy alázatos laikus testvér? – szólalt meg a harmadik lovag.

– Kutassátok át a ruháit! – parancsolta az apródoknak az első lovag. – Akkor megtudjuk, igazat mond-e.

Az apródok Tiurihoz léptek. Ő hátrálni kezdett, míg neki nem ütközött a várúrnak.

– Nem tűröm, hogy így bánjatok velem! – kiáltotta. – Nem ismerlek titeket, és fogalmam sincs, miféle gyűrűről beszéltek!

Nem motozhatják meg! Érezte a mellkasán a levél tapintását – a levélét, amelyről senki sem szerezhethet tudomást! Ha átkutatják, biztosan megtalálják! Jobb, ha odaadja a gyűrűt, akkor talán nem fedezik fel a levelet...

Felemelte a kezét, és levette a nyakából a zsinórt.

– Nem kell, hogy megmotozzatok! – mondta. – Nálam van a gyűrű. Tessék.

FOGSÁGBAN

AZ APRÓDOK UTAT ENGEDTEK a Szürke Lovagoknak, akik kíváncsian léptek közelebb Tiurihoz, hogy megnézzék a zsinóron függő, tenyerében tartott gyűrűt.

– A gyűrű! – kiáltott fel egyikük.

– Ő az... – suttogta egy másik.

A harmadik kitepte a kezéből az ékszert, olyan durván, hogy a zsineg is elszakadt.

– Ez az enyém! – tiltakozott Tiuri. – Add vissza!

– Még hogy a tiéd! – felelte a lovag gúnyos, megvető hangon. – Szégyelld magad, hogy mersz ilyen ruhát magadra húzni?!

– Ő az, akit keresünk – fordult az első lovag a várúrhoz. – Úgy fogunk bánni vele, ahogy megérdemli. Mostantól a mi foglyunk.

Tiuri a várúrra nézett.

– Engedj utamra! – mondta. – Nem ismerem ezeket a lovagokat, és nem tettem semmit, amiért le kellene fogniuk!

A várúr még mindig az ajtót támasztotta. Végigmérte Tiurit, de nem válaszolt. – A vendéged vagyok! – kiáltott fel Tiuri. – Uram, miért hagyod, hogy sértegensenek, és foglyul ejtsenek ezek a lovagok, akik még a nevüket sem árulják el, és a sisakrostélyukat sem húzzák fel? Ez a vendégszeretetet szent törvényének megsértése! Azt akarom, hogy azonnal adják vissza a gyűrűt, és engedjenek utamra! A várúr elfordította róla a tekintetét, és hallgatott.

- Fogjátok le! – adta ki a parancsot az egyik Szürke Lovag.
- Legalább azt mondjátok meg, miért ejtetek foglyul! – kiabált Tiuri, miközben minden irányból kezek ragadták meg.

Ám a Szürke Lovagok nem válaszoltak. A várúr félreállt, és kinyitotta az ajtót. Tiurit két lovag és az apródjaik kísérték ki a szobából: végigmentek egy folyosón, aztán felmásztak egy magas lépcsőn. Egész idő alatt egy szót sem szóltak, ahogyan Tiuri sem, mert tudta, hogy úgysem érne vele semmit.

Végül elértek egy ajtóhoz, amely mögül kis szoba nyílt. Belökték a helyiségbe, aztán rácsapták az ajtót. Mistrinaut várának foglya volt.

Nyolcszögletes szoba volt egyetlen, nyitott ablakkal. Tiuri odalépett, és kinézett rajta. Rájött, hogy toronyszobában van: sok méterrel alatta elhagyatott várudvar feküdt. Az ablakával szemben egy másik torony és egy tűzfal magasodott. Nagyot sóhajtvá lépett el az ablaktól: innen lehetetlen elmenekülni.

Körbenézett a szobában. Néhány nehéz, súlyos bútor állt benne, egy nagy és egy kisebb asztal és két párnázott szék. A padlót szőnyeg, a nagy asztalt terítő borította, a falakon kárpitok függtek, a plafonról szépen megmunkált rézlámpa lógott. Tetszetősen berendezett börtön volt, de akkor is: börtön!

Tiuri leült az egyik székre, és gondolkodni próbált.

Volt valami, ami meglepte. Vajon miért keresték rajta a Szürke Lovagok a gyűrűt, miközben a levélről egy szót sem ejtettek? Talán nem akarták, hogy a várúr tudomást szerezzen róla? És csakhamar idejönnek, hogy elvegyék tőle a levelet is? Talpra ugrott, és nyugtalanul járkálni kezdett a szűk helyiségben. De hamarosan megállt. Izgatottan fülelt.

Kívülről hangokat hallott, aztán fémes koppanást, mintha letettek volna a földre egy lándzsát. Valaki öröködik az ajtaja előtt? Vagy be akar jönni? Mormolást hallott, több emberét, de nem értette, mit beszélnek. Fülét a

kulcslyukra szorította. Így már elkapott néhány szót.

– Jól be van zárva.

– ...ahogy ő bánt velem, úgy bánunk majd mi is övelem...

– De hát olyan fiatal! Nem tehettem...

– ...nincs igazad... a gonosz nem... menekült... De majd mi...

Ennek így se füle, se farka!, gondolta.

Kulcs csikordult a zárban. Tiuri hátraugrott. Kinyílt az ajtó, és belépett rajta az egyik Szürke Lovag, leeresztett sisakrostéllyal. Nem szólt semmit, és máris távozott; az ajtót bezárta maga mögött. Tiuri ismét lépéseket és fojtott hangokat hallott.

Reszkető ujjal elővette a levelet, és arra gondolt, eljött az ideje, hogy elolvassa, aztán megsemmisítse, még mielőtt illetéktelenek kezébe kerül! Mi másért zárták volna be ide?

Feltörte a három pecsét közül az egyiket, ám ekkor újra összerezsent, mert megint megcsikordult a kulcs a zárban. Gyorsan felemelte az asztalt borító terítőt, és becsúsztatta alá a levelet. Amikor a következő lovag benézett a szobába, nyugodtan ült az egyik széken. Ez most nem ugyanaz volt, mint az előző, hanem az a durva hangú, heves lovag. Talán ez kérdezősködött utána a kolostorban is. Belépett a szobába, és sebesen átvizsgálta a helyiséget, anélkül, hogy a foglyot akár csak pillantásra is méltatta volna. Tiuri hangosan dobogó szívvel ült a helyén. Vajon a lovag csak azt ellenőrzi, elég biztonságos-e a börtöne, vagy keres valamit?

Nem, elment. Óvatosabbnak kell lennem!, gondolta Tiuri. Nem szabad, hogy meglássák a levelet, amikor, mint az imént, váratlanul rám törnek.

Az ajtón belülről sajnos nem volt retesz. Vajon mind a négyen bejönnek hozzám?, töprengett Tiuri. Felváltva? Akárhogy is, tényleg azt hiszem, ideje, hogy eltüntessem a levelet...

Továbbra is hangok szűrődtek be a folyosóról a börtönébe. Tán az egész szürke kompánia itt gyülekezik az ajtaja előtt? Előhúzta a levelet a terítő alól, és lázasan törte a fejét. Rendben, elolvasom, aztán megsemmisítem.

De hogyan? Hiszen nem ég itt tűz. Nem baj! Ha kell, ezer darabra tépem, és végső esetben megeszem... De előbb el kell olvasnom! Sietve! Feltörte a második pecsétet is. Ismernem kell az üzenetet, gondolta. És ha közben bejön valaki? Akkor vége mindennek... De csitt, megint hallok valamit! Csak nem a harmadik lovag?

De a harmadik lovag nem jött. Tiuri végignézett a bútorokon. Mi lenne, ha az egyik súlyos széket odatolná az ajtó elé? Akkor nem tudnának váratlanul betoppanni, és lenne ideje, hogy eltüntesse a levelet. Azonnal neki is látott terve megvalósításának. Nem ment könnyen: a szék szörnyen nehéz volt, és nem volt szabad nagy zajt csapnia. Újra meg újra megállt, hogy hallgatózzék: kintről továbbra is hallotta a duruzsolást, de senki sem lépett be a szobába. Végül sikerült odavonszolnia a széket az ajtó elé. Rátette a tetejére a kisebbik asztalt, és kipróbálta, mennyire nehéz elmozdítani. Tartott tőle, hogy a rögtönzött torlasz nem sokáig tartóztatja majd fel azt, aki be akar jönni. De most már nem volt vesztegetni való ideje. Leült a földre, hátát a széknek támasztotta, és már épp fel akarta törni a harmadik pecsétet, amikor újra megfordult a kulcs a zárban. Megmozdult a kilincs, aztán valaki meglepetten felkiáltott:

– Nem nyílik!

Túl késő!, gondolta Tiuri.

– Hé! – kiabálta az iménti hang –, nyisd ki!

Aztán valamelyik társához intézte szavait:

– Nem akar beereszteni!

Dörömbölni kezdtek az ajtón, tolták, taszigálták befelé. A szék remegett. Bármelyik pillanatban bejuthatnak! Ennyi idő alatt lehetetlenség volt elolvasni, fejből megtanulni, és megsemmisíteni az írást. Tiuri ezúttal a szőnyeg alá dugta be, és fohászkodott, hogy ott ne keressék. Aztán felállt, lábát épp a levél fölött tartotta a szőnyegen, és várta, mi következik.

Kicsapódott az ajtó. A kisasztal nagy robajjal zuhant le a székről. Egy lovag és két apród rontott be a szobába.

– Mit jelen... – kiáltott fel a lovag, de mindjárt el is némult, mintha bánná, hogy megszólalt. A nyers hangú volt az. (Tiuri két Szürke Lovagot ismert fel: gondolatban úgy hívta őket, hogy a Nyershangú Lovag, illetve az Ezüstkürtös Lovag.) A lovag sarkon fordult, és kiviharzott a szobából. A két apród ott maradt, kezüket kardjuk markolatán nyugtatták.

– Ó, ne féljete, nem szaladok el! – mondta nekik Tiuri. – Tudom, hogy úgysincs esélyem. Azt azonban már ugyancsak szívesen megtudnám, miért tartotok itt!

Az apródok hallgattak.

Kisvártatva visszatért a lovag; kötelet hozott magával, odadobta az apródoknak. Aztán visszatolta a széket a nagy asztal mellé, megragadta Tiurit, és leültette. Intett a fejével az apródoknak, hogy lépjenek közelebb. Hárman a székhez kötözték, miközben egyikük sem szólt egyetlen árva szót sem. Tiuri nem ellenkezett: tudta, hogy hasztalan tenné. Ezekkel a néma, szürke ellenségekkel nem harcolhatott – de még csak nem is beszélhetett.

Nemsokára újra egyedül maradt a szobában, tehetetlenül, megkötözve. A levelet nem érte el. Igaz, a lovagok sem kérdezősködtek utána, nem is keresték. Minél többet gondolkozott ezen, Tiuri annál kevésbé értette. Próbált megmozdulni, de képtelen volt. Ellenségei fölöttébb alapos munkát végeztek. Ült hát, magatehetetlenül, az idő pedig telt...

„Nincs vesztegetni való idő!”, mondta a tisztáson a Fehérpajzsos Lovag.

És most ott ült, foglyul ejtve egy ismeretlen várban, bámulta a szőnyeget, amely alatt ott feküdt a levél, és nem tudta, milyen sors vár rá...

Tiuri soha nem felejtí azt a toronyszobában töltött napot, s ha eszébe jut, mindig borzongással tölti majd el az emlék, ahogyan ott ült, egyedül, cselekvésre képtelenül, tépelődve, magát marcangolva... Az ablaknak háttal ült, és csak a szobába eső fény sűrűsödésén látta, hogy múlnak az órák. Odakint el-eleredt az eső, hallotta az esőcseppek kopogását. Nem lépett be senki, és az ajtó elől sem szűrődtek már be hangok. Az ő fejében

pedig egyre csak ugyanaz a gondolat zakatolt, hogy mi lesz a levéllel, a fontos levéllel... Közben sajogni kezdtek a tagjai: teste elgémberedett az egy helyben üléstől, csuklójába és bokájába belevágtak a durva csomók.

Örökkévalóságnak tűnt a várakozás. Tiuri végül elvesztette az időérzékét. Csak a szoba egyik sarkát látta – ez a részlet örökre beleégett az emlékezetébe. Például a falikárpitok képe.

Ahogy telt az idő, a fény tompa lett, és halvány, a kárpitok pedig mintha titokzatos módon életre keltek volna. Hasonlítottak a lovagteremben függő faliképre, ezen is lovagok és szörnyetegek voltak, de még különösebbek, még kegyetlenebbek. Amikor fáradtan lehunyta a szemét, feszült képzelete a falon vad táncot járó lovagokat és szörnyeket vetített elé. Amikor újra felpillantott, a fenyegető figurák mintha épp abban a pillanatban fejezték volna be őrült tombolásukat.

És hallgatta az esőt, amely mintha végtelen szomorúságról és kimondhatatlan elhagyatottságról mondott volna bánatos regét...

A VÁRÚR ÉS A LÁNYA

MÁR IGEN KÉSŐRE JÁR HATOTT, amikor Tiuri újra hangokat hallott az ajtó túloldaláról. Kinyílt az ajtó, és egy férfi lépett be a szobába. Nem Szürke Lovag volt, nem is valamelyik apród, hanem a várúr egyik kék ruhába öltözött szolgálója. Étellel megrakott tálcát hozott, és letette az asztalra.

Aztán fejcsóválva pillantott Tiurira, és megszólalt:

– Most eloldozom a kezed, különben hiába kapaszkodtam fel a lépcsőn. Nem boldogult egykönnyen a csomókkal, ám végül sikerrel járt. Tiuri a csuklóját dörzsölte: a kezében és a karjában most meglódult a vér, amitől még jobban fájtak elgyötört tagjai – könny szökött a szemébe a kintől. De nem akarta, hogy látogatója észrevegye szenvedését, ezért lehajtotta a fejét, és az ajkába harapott.

A szolgáló visszalépett az ajtóhoz. Nyilván arra utasították, hogy várja meg, amíg Tiuri végez az evéssel. Emez egy idő után úgy érezte, végre képes nekilátni a vacsorának. Kenyeret kapott, és vizet, de nem kevesellte, mert igencsak megéhezett. Némán evett. Úgy döntött, nem mond semmit, nem kérdezősködik, hanem látszólag büszkén és közömbösen viseli fogságát. Miután végzett, a szolgáló szinte mentegetőzve közölte:

– Most ismét meg kell kötözzelek.

Tiuri szó nélkül hagyta, hadd tegye a köteleességét, ám feltűnt neki, hogy a szolgáló jóval lazábbra húzza a kötelet, mint a lovag és az apródok. Amikor egyedül maradt, kipróbálta, nem tudna-e kiszabadulni. Okkal bízhatott benne, hogy sikerrel jár. Ha pedig a kezét ki tudja szabadítani, a

többi már gyerekjáték.

Végül azonban jó időbe telt, mire – csuklója fáradságos forgatásával és rángatásával – elérte, amit akart. De sikerült!

Eloldozta magát, de még nem volt szabad. Mégis jobban érezte így magát: higgadt lett, és bizakodó. Most legalább elolvashatja a levelet még sötétedés előtt.

Ám úgy tűnt, a sors nem akarja, hogy így tegyen!

Hirtelen lépteket és hangokat hallott az ajtó felől, úgyhogy gyorsan visszaült a székbe, és magára tekerte a kötelet, hogy úgy tűnjék, meg van kötözve.

A várúr lépett be. Összevont szemöldökkel nézte, és így szólt:

– Szóval meg kellett kötözniük.

Tiuri felszegte a fejét, de nem válaszolt. Közben remélte, hogy látogatója nem vizsgálja meg kötelékeit.

A várúr közelebb lépett, csípőre tette a kezét, és nyers hangon megkérdezte:

– Hogy hívnak?

Tiuri állta a tekintetét, de nem felelt.

– Á, szóval hallgatsz! – mondta a várúr dühösen. – Épp ezt vártam tőled!

Tiuri tétovázott, de végül kibökte:

– Ők sem mondtak semmit! Ők és te foglyul ejtettetek anélkül, hogy bármiféle kézzelfogható vádat fogalmaztatok volna meg velem szemben!

– Te nyilván tudod, miért vagy itt – felelte a várúr némi habozás után. – Hiszen nálad volt az a gyűrű, nem?

– A gyűrű! – kiáltotta Tiuri önkéntelenül is előrelelendülve, de időben visszafogta magát. – Mit tudsz, uram, te a gyűrűről!

– Kié volt az a gyűrű? – hangzott az újabb kérdés.

Tiuri megint késlekedett a válasszal. Meg szabad mondania? Miért is ne?, gondolta. Hiszen valószínűleg úgyis tudja. Már csak azt nem értem,

miért beszélnek folyton a gyűrűről, ahelyett, hogy a levéllel jönnének elő...

– A Fehérpajzsos Fekete Lovagé! – felelte végül.

– A Fehérpajzsos Fekete Lovagé – ismételte lassan a várúr. – Tehát nem a tiéd. Miért viseled mégis?

– Miért viselem?

– A gyűrű, hiszen magad mondtad, a Fehérpajzsos Fekete Lovagé. Akkor mit keres nálad?

– De hiszen a Fehérpajzsos Fekete Lovag halott! – kiáltotta Tiuri.

A várúr úgy fürkészte, mintha olvasni akarna a gondolataiban.

– Ismerted őt, uram? – kérdezte Tiuri.

A várúr közelebb lépett, és fölé hajolt. Ujjával megbökte Tiuri mellkasát.

– Igen, a Fehérpajzsos Fekete Lovag halott. Azt is tudod, hogyan halt meg?

– Igen – felelte Tiuri.

– Meggyilkolták!

– Úgy van – bólintott Tiuri. – Tudom.

A várúr szavai és viselkedése meglepte: nem tudta, mit gondoljon róla.

– Szóval tudod! Tudod!

A várúr felegyenesedett, vetett rá még egy pillantást, sarkon fordult, és kiviharzott a helyiségből.

Tiuri még sokáig bámulta az ajtót az után is, hogy a várúr eltűnt. Vajon mire vélje az iménti kifakadást? Különös érzés kerítette hatalmába: mintha valamiképpen félreértették volna egymást a vár urával.

És miért ez a sok hűhó a gyűrű körül? Mi van vele? Nem akarják, hogy eljusson Menaureshez? Azért tartják fogva, hogy ne tudja teljesíteni a küldetését? De hát akkor egyszerűbb lenne, ha elvinnék tőle a levelet! Talán azt hiszik, már tudja, mi áll benne – ez esetben viszont észszerűbb volna, ha megölnék. Hiszen a Fehérpajzsos Fekete Lovagot is megölték...

Hirtelen eszébe jutott valami: a várúrnak látnia kellett, hogy el vannak oldozva a kötelékei. Biztos, hogy látta! Mégsem tett semmit...

Közben letérdelt, hogy elővegye a szőnyeg alól a levelet. Ekkor furcsa nesz ütötte meg a fülét. Léptek zaja, csörrenés, ruha suhogása, egy halk kattanás. Nem az ajtó mögül jött, nem is az ablak felől.

Visszafojtott lélegzettel figyelt. Aztán mintha a falikárpit, amelyet megkötözve oly sokáig bámult, most valóban életre kelt volna!

Hamar rájött, hogy a falikárpit nem elevenedett meg – épp csak mozog. Felugrott, és közelebb lépett.

Újabb súrlódás, zörgés következett, a kárpit még jobban mozogni kezdett, aztán elhúzta valaki. A falban sötét nyílás tátongott, a nyílásban pedig, mutatóujját az ajkára szorítva, egy nemes kisasszony állt.

Tiuri csodálkozva bámult rá. Fiatal volt, vele egykorú, fekete haja két hosszú copfba fonva. Tiuri mindjárt felismerte: ő volt az egyik, aki előző este egy asztalnál vacsorázott a vár urával.

– Ki vagy te, hölgyem? – suttogta Tiuri.

– Csitt, jó uram – súgta a lány. – Nehogy meghalljanak! Várj egy kicsit.

Eltűnt a sötét nyílásban, amely alighanem egy titkos lépcsőhöz vezetett. Tiuri újra hallotta azt a súrlódó hangot, közelebb lépett a nyíláshoz, és belebámult a sötétbe. A kisasszony ismét megjelent, ezúttal egy nagy köteggel a kezében.

– Nesze – súgta –, fogd csak meg!

Tiuri engedelmeskedett, a köteget az asztalra helyezte. A kisasszony megint eltűnt, de máris visszatért. Két kezében egy-egy tárgy, melyek szinte ragyogtak a bágyadt, késő délutáni napfényben: egy kard és egy tör! A kisasszony mindkettőt odatette az asztalra a köteg mellé, és továbbra is suttogva így szólt:

– Ezeket neked hoztam, uram, rejtse el őket a csuhád alatt! Gyorsan, mielőtt még be talál lépni valaki!

A hölgy kibontotta a köteget. Tiuri látta, hogy egy sodronying van

benne.

– Miért hoztad ezeket? – suttogta ő is. – És ki vagy te, hölgyem?

– A nevem Lavinia – felelte a lány. – A várúr lánya vagyok. Nem szabad tudnom semmiről, de hallottam, miről beszélgetnek. Ártani akarnak neked, uram.

– A Szürke Lovagok?

A lány bólintott.

– A Szürke Lovagok, igen. Nemsokára érted jönnek.

– De hát miért? Kik ők?

– Nem tudom, hidd el, nem tudom! Nagyon dühösek és elkeseredettek valamiért. Mit tettél, hogy ennyire haragszanak rád?

– Semmit! – vágta rá Tiuri. – Azt sem tudom, kik ezek! Még életemben nem is találkoztam velük. Legalábbis azt hiszem – a sisakrostélyukat még egyszer sem húzták fel!

A lány körbenézett.

– Ezeket a holmikat apám fegyverterméből hoztam – mondta. – Talán meg tudod velük védeni magadat. Húzd fel a sodronyínget, vedd magadhoz a fegyvereket!

– Miért segítesz nekem? – nézett rá Tiuri.

A lány nem válaszolt azonnal.

– Bármit tettél is – felelte végül –, nem tudnám elviselni, ha védtelen lennél, amikor bosszút állnak rajtad.

– Bosszút?

– Ezt a szót csíptem el. A Négy Égtáj Kérlelhetetlenjei: az egyik várlakó szerint így is ismerik őket... De most mennem kell. Atyám nem tudhatja meg, hogy itt vagyok!

– Végtelenül hálás vagyok neked – mondta Tiuri.

A lány mintha hirtelen megriadt volna.

– Hallgasd csak! – suttogta.

Tiuri ugyanazt a hangot hallotta, mint a lány érkezése előtt.

– Jön valaki a titkos lépcsőn – suttogta Lavinia. – Csak a családomból lehet valaki. Alighanem apám! Siess, rejtsd el ezeket!

Segített Tiurinak bedugni a nagy asztal alá a sodronyínget és a fegyvereket. Közben a titkos lépcső felől egyre jobban kivehetően közeledtek a léptek. A következő pillanatban a várúr jelent meg a rejtekajtóban.

Amikor megpillantotta a lányát, összevonta a szemöldökét, és dühösen rászólt:

– Lavinia! Te meg mit keresel itt?

A lány félig riadtan, félig kihívóan nézett az apjára.

– Atyám – kezdett bele a mondókájába én...

– Menj azonnal a szobádba! – vágott a szavába szigorú hangon a várúr.
– Ezt majd nemsokára megbeszéljük. Indulj!

A lány nyomban engedelmeskedett. A várúr Tiurihoz fordult. A fiú az asztal elé állt – bízott benne, hogy sikerül eltakarnia az alá rejtett dolgokat. Egy ideig farkasszemet néztek.

– Nos – szólalt meg végül a várúr. – Azért jöttem, mert hoztam neked valamit... – Elhallgatott, köhintett egyet, aztán majdhogynem nyers hangon így folytatta: – Várj egy kicsit!

Eltűnt az ajtóban, aztán jókora pakkal tért vissza, és letette Tiuri lába elé.

– Ebben – mondta – találsz egy sodronyínget, egy kardot és egy tört. Húzd fel a sodronyínget, és vedd magadhoz a fegyvereket!

Tiuri meglepetten nézett a várúrról a csomagra, aztán vissza. És akkor rájött, voltaképpen milyen mulatságos helyzetbe csöppent. A várúr előbb mérgesen elzavarta a lányát, aztán fegyvereket és láncínget adott neki, akárcsak amaz. Nem tudott elfojtani egy mosolyt. Ha a várúr tudná, mi van az asztal alatt!

– Hálásan köszönöm, uram – mondta. – Miért hozta ezeket nekem?

A várúr nem válaszolt azonnal. Arcán különféle érzelmek viaskodtak –

ridegség, zavartság, csodálkozás.

– Nem az én foglyom vagy – felelte végül. – Nem ítékezhetem fölötted. De a vendégem voltál, és bármit követtél is el, azt akarom, hogy tudj védekezni, ha szükség lenne rá.

– Mivel szemben? – kérdezte Tiuri.

– Hamarosan megtudod! – felelte a várúr.

Körülnézett a szobában. Észrevette az asztal alatt fekvő holmit, csodálkozva húzta fel a szemöldökét, de semmit sem szólt.

– Hogyan tudok védekezni, ha azt sem tudom, mi ellen kell védekezni? – kérdezte halkán Tiuri. – Hogyan bizonyítsam be az ártatlanságomat, ha azt sem tudom, miért tartanak fogva? Kik ezek a lovagok, akiket barátaidnak nevezel? Szerinted igazságtalanul tartanak fogva?

– Egyik kérdésedre sem válaszolhatok – felelte kurtán a várúr. – Ezt majd beszéld meg a Szürke Lovagokkal. Nemsokára úgyis meg kell jelened előttük. Én csak lehetővé teszem neked, hogy ne pusztán szavakkal, de ha kell, tettekkel is védekezni tudj.

El akart menni, de Tiuri karon ragadta.

– Te nem hiszed, hogy elkövettem valamit, ugye, uram? Ha így van, engedj megszökni! Hagyj elmenekülni a várból, amelynek te vagy az ura!

A várúr elhúzta a karját.

– Ó, szóval gyáva vagy! – förmedt rá. – Elmenekülnél! Csak az menekül, akinek rossz a lelkiismerete. Soha többé ne kérj tőlem ilyet, mert még azt is megbánom, hogy fegyvert hoztam neked.

– Nem vagyok gyáva! – jelentette ki Tiuri. Aztán elhallgatott. Nem magyarázhatta el, miért lenne olyan fontos, hogy minél előbb szabaduljon innen.

– Csitt! – súgta a várúr, és az ajtóra pillantott. – Most mennem kell, azt hiszem, mindjárt itt az idő.

Sietve eltűnt. A titkos ajtó nesztelenül záródott be mögötte. Tiuri

odaugrott, megpróbálta kinyitni, de nem sikerült. Hátrafordult, és körülnézett a szobában, amely időközben csaknem teljes sötétségbe burkolózott.

Mindjárt itt az idő, mondta Mistrinaut ura. Bizonyára meg kell jelennem a titokzatos Szürke Lovagok előtt, gondolta Tiuri. Ez azt jelenti, hogy nem olvashatja el a levelet.

Mit érek vele, ha tudom, mi áll benne? – gondolta. Hiszen valószínűleg úgymegölnek. Ők négyen vannak – én pedig egyedül.

Ám ekkor eszébe jutottak a fegyverek, és máris bizakodóbb lett. Mégsem volt teljesen egyedül: ketten is segítettek neki. A végsőig küzdeni fog. Meggyőzi a várurat, hogy méltó volt a segítségére!

Gyorsan levette a csuhát, és kiválasztotta, melyik sodronyínget veszi fel. Laviniáét választotta, ahogyan a törből is. Ami a kardot illeti, ott a várúr mellett döntött. Jobb fegyver volt: könnyebb, élesebb. Gyorsan elkészült. Visszavette a csuhát, hogy, amennyire csak lehet, eltakarja az inget és a fegyvereket. A másik sodronyínget és a maradék fegyvert bedugta az asztal alá. Elővette a levelet a szőnyeg alól, és ismét bedugta az inge alá. Aztán leült, és várta, hogy eljöjjön az idő.

Nem kellett sokáig várnia. Lépteket hallott, csikorgott a kulcs, kinyílt börtöne ajtaja. Két szürke apród lépett a szobába. Egyikük fáklyát tartott a kezében, a másik pedig lándzsát. Mindketten leengedték a rostélyukat. Némán intettek, hogy kövesse őket.

HARC A SZÜRKE LOVAGOKKAL

A KÉT APRÓD ÁLTAL KÖZREFOGVA ment le a lépcsőkön – alig akartak elfogyni a fokok aztán különböző szobákon és folyosókon vágta keresztül. Minden nagyon csendes volt: az egész vár teljesen kihaltak tűnt. Végül megérkeztek egy belső udvarra, ahol Tiuri még nem járt korábban. Körben oszlopsor, némelyik oszlopon égő fáklyák függtek. Az udvar közepén felsorakozva várt a négy Szürke Lovag. Oldalt a két másik apród, nyakukban dob lógott, kezükben dobverőt tartottak. Amikor Tiuri belépett az udvarra, az egyik lovag jelt adott, és a két apród halkán pergetni kezdte a dobot.

Tiurinak minden olyan valóságoszerűtlennek tűnt: a kihalt vár, a majdnem vaksötét, csöndes eső által áztatott udvar, a néma lovagok, a komor dobpergés.

Kísérői a Szürke Lovagok elé vezették, majd hátrébb húzódtak az udvar bejárataihoz.

Tiuri állt, és nézte a négy lovagot. Teljes fegyverzetben voltak, sisakrostélyuk leengedve, kezükben pajzs, tenyerük kardjuk markolatán nyugodott.

– Hívattatok – szólalt meg a fiú. – Mit akartok tőlem?

Majdnem kiabálnia kellett, hogy túlharsogja a dobpergést.

A Szürke Lovagok hallgattak.

– Mit akartok tőlem? – ismételte meg kérdését Tiuri.

A Szürke Lovagok most sem feleltek, de mintha a dobpergés egyre

hangosabb lett volna...

– Mit akartok tőlem? – kiabált harmadszor is Tiuri, de a dobolás úgy felerősödött, hogy jóformán már a saját hangját sem hallotta.

A Szürke Lovagok rezzenéstelenül álltak, és őt bámulták.

Tiuri érezte, hogy inába száll a bátorsága, és valósággal lebénul. Mondani akart valamit, de ajkára fagyott a szó. Mintha a földbe gyökerezett volna a lába. És a dobpergés közben egyre hangosabb, vészjóslóbb és fenyegetőbb lett, főképp, amikor visszaverődött az udvart körülvevő magas falakról.

Ekkor az egyik lovag hirtelen előrántotta a kardját, és a feje fölé emelte. A másik három követte példáját, az első pedig közelebb lépett – olyan volt, mint valami kísértet egy gonosz álomban.

Ám Tiuri visszanyerte cselekvőképességét: hátraugrott, sarkon fordult, és – amilyen gyorsan csak hosszú csuhájában és az alatta rejtőző tárgyakkal tudott – elrohant. Átvágott az udvaron, a lovagok utána: lépteik döngtek a nedves talajon. Tiuri látta, hogy szemből közelít felé az egyik apród, nyilván útját akarta állni. De Tiurinak esze ágában sem volt menekülni, tudta, hogy úgysem lenne esélye. Futás közben kioldotta a derekára kötött övet, és ledobta magáról a csuhát. Akkor megállt, megfordult, és előhúzta a kardját.

A Szürke Lovagok már közel voltak; hárman megtorpantak, de a negyedik rohant tovább, hogy lesújtson a kardjával. Ám amikor lesújtott, a fiú kivédte a csapást!

Sikerült igencsak meglepnie támadóját: olyan cselesen vágott vissza, hogy a lovag fölhemperedett. Ám gyorsan talpra állt, még ha némileg nehézkesen is. Tiuri felkészült a további harcra, a kardot az egyik, a tört a másik kezében tartva. Már nem is gondolt az iménti félelemre, sőt megjött a harci kedve. A lovagok nem mozdultak: úgy tűnt, haboznak. Ám ekkor egyikük közelebb lépett, és megtámadta. Kardjaik pengéi hangosan csattantak egymásnak. Tiuri szinte esztét vesztve harcolt. Hiszen az életéért

küzdött, és a levélért, ráadásul nagyon felháborította, amiért a lovagok ilyen aljasul bántak vele. Visszaverte ellenfele támadását, de a szeme sarkából látta, hogy a következő lovag mindjárt rárohan. Addig folytatják, míg meg nem ölnek!, gondolta. Míg le nem terítenek.

De a lovagok mintha megint tétováztak volna. Álltak, és egymásra néztek. Tiurinak feltűnt, hogy egyszer csak abbamaradt a dobpergés.

Ekkor ismét felkiáltott:

– Mit akartok tőlem? Beszéljete! Hívjatok ki párbajra, de mondjátok meg, miért!

Néhány pillanatra olyan csend lett, hogy Tiuri még az eső halk zúgását is hallotta. Az egyik lovag társaihoz hajolt, és súgott nekik valamit.

– Tényleg lovagok vagytok? – folytatta Tiuri. – Vagy gyáva fickók, akik elrejtőznek a leeresztett rostélyuk mögé? Mondjátok meg, kik vagytok!

Az egyik lovag felé fordult.

– És te, te ki vagy? – Tiuri felismerte a hangját: az ezüstkürtös lovag volt az. – Merthogy nem Tarmin barát a Barna Kolostorból, azt már tudjuk!

– Miért kellene megmondanom a nevem? – felelte Tiuri. – Hiszen nem ismerlek benneteket, nem ártottam nektek, semmi dolgom veletek!

– Nem, valóban nem ismeresz bennünket – válaszolta a lovag.

– Szürke Lovagnak hívjuk magunkat – tette hozzá az, aki mindig nyers hangon beszélt. – A szürke a gyász színe, tudtad? A négy Szürke Lovag, a Négy Égtáj Kérlelhetetlenjei. Azt az ifjút keressük, aki az erdőn át menekült, s ujján szemkápráztatóan ragyogó gyűrűt viselt.

– De hát miért? – kiáltott fel Tiuri, aztán hozzátette: – Kik vagytok? Nem vagytok Vörös Lovasok – hát akkor kicsodák?

A lovagok egymásra néztek – mintha meglepték volna őket Tiuri szavai. Az, aki legutóbb szólt, most közelebb lépett, mintha újra támadni akarna. Ám az ezüstkürtös lovag visszatartotta, és Tiurihoz fordult:

– Ebben igazad van: tudnod kell, kik vagyunk, bár korábban nem

találkoztunk.

Felhúzta a sisakrostélyát, és a többiek követték a példáját.

Tiuri nem láthatta jól az arcukat a sötétben, de úgy vélte, valóban nem ismeri őket. Az a kettő, amelyik beszélt, szakállas volt, és sötét hajú, a másik kettő valamivel fiatalabbnak tűnt.

– Kóbor lovagok vagyunk – mondta a kürtös. – Ő Bendu lovag, az ott pedig Arwaut lovag és Ewein lovag nyugatról. Az én nevem Ristridin, délről való vagyok.

A Déli Ristridin lovag!

Tiuri hallotta már ezt a nevet: híres név volt, híres lovag viselte. Ha valamire, arra igazán nem számított, hogy épp ezt a nevet fogja hallani!

– De áruld el végre, hogy te ki vagy! – szólt Bendu lovag türelmetlen hangon. A négy közül ő volt a legszigorúbb, neki volt a legbozontosabb a szakálla, és ő tűnt a legzordabbnak is.

Tiuri hangosan és büszkén válaszolt:

– Tiuri vagyok, Tiuri fia!

– Tehát mégis... – mormolta Bendu lovag. Előrehajolt. – Tiuri, Tiuri fia, miért szöktél el a kápolnából a lovaggá ütésed előtti éjszaka?

Tiuri ismét alaposan meglepődött.

– Miért... – dadogta, de aztán gyorsan legyőzte döbbenetét, és visszakérdezett: – Mi közöd hozzá, Bendu lovag?

– Nagyon is van hozzá közöm! – felelte mérgesen Bendu.

Ám Ristridin lovag közbevágtott:

– Tiuri – szólalt meg nyugodt hangon az, ugye, igaz, hogy eljöttél a kápolnából a lovaggá ütésed előtti éjjelen?

– Igen – felelte Tiuri. – Igaz.

– Ilyen még sohasem történt, legalábbis emberemlékezet óta biztosan nem. A virrasztásról megszökő lovagjelölt! Ez roppant komoly ügy. Miért tetted, Tiuri, Tiuri fia? Nyilván jó okod volt rá.

– Volt okom, igen! – felelte Tiuri. – Hát persze hogy volt! De hogy mi,

nem árulhatom el.

– De azt azért csak elárulhatod, miért loptál lovat, és miért vágattál el vele! – nézett rá szúrós tekintettel Bendu lovag. – S hogy aztán miért vetted be magad az erdőbe, és bujdokoltál benne!

– Meg azt, hogy miért viselted az ujjadon az ő gyűrűjét! – kapcsolódott be a kérdezősködésbe Ewein lovag is. – És hogy miért ültél Ardanwen hátán, aki nem a tiéd, és eddig egyetlen gazdának engedelmeskedett?

A Szürke Lovagok várakozón fürkészték Tiurit.

– Tudod, kié volt az a gyűrű? – kérdezte Ristridin lovag. – Tudod, ki volt a fekete Ardanwen gazdája?

– Hát persze hogy tudom – válaszolta Tiuri. – A Fehérpajzsos Fekete Lovag!

– Úgy van – felelte Bendu lovag. – A Fehérpajzsos Fekete Lovag!

A lovagok összenéztek.

– Miért kérditek tőlem mindezt, lovagok? – kérdezte az ifjú. – Miért üldöztetek, hogy elfogjatok, élve vagy halva? Miért kell nektek az a gyűrű? Hiszen már az enyém...

– Még hogy a tiéd! – kiáltotta Ewein lovag. – Mégis hogy jutottál hozzá, az ég szerelmére?

– Hogy hogyan? Nos, kaptam – válaszolta Tiuri.

– Kaptad? – hallatszott a kérdés a legkülönbözőbb hangsúllyal a kétkedőtől a csodálkozóig.

Tiuri tétovázott. Mennyit mondjon el ezeknek a lovagoknak? Nem beszélhet nekik mindenről. Bár eddig igencsak másképp alakult ez a beszélgetés, mint hitte.

– A Fekete Lovag adta nekem – mondta végül.

Most Ristridin lovag lépett közelebb hozzá.

– Odaadta? – sziszegte. – De hát mi történt vele?

– Meggyilkolták – felelte Tiuri.

– Úgy van, meggyilkolták! – kiáltott fel Bendu lovag. – Nem legyőzték,

nem elesett a harcban, hanem meggyilkolták!

Olyan hirtelen hallgatott el, mintha a nyelvébe harapott volna.

– Tiuri, Tiuri fia – szólalt meg Ristridin lovag. – Majdnem lovag lettél, mint híres atyád, de te elszöktél a kápolnából, és megszegted kötelességedet. Azt állítod, nem árulhatod el, miért. De azt azért elárulhatod, hogyan fejezte be életét a Fehérpajzsos Fekete Lovag?

– Kelepcébe csalták – felelte Tiuri, de azonnal el is hallgatott. Hirtelen megvilágosodott, mintha villámcsapás világította volna meg az elméjét...

– Ti ismertétek! – mondta. – A barátai voltatok!

– Beszélj! – szólt rá Ristridin lovag.

Tiuri igyekezett összeszedni a gondolatait. Érezte, hogy jól sejti: ezeknek a lovagoknak közülük lehetett a meggyilkolt lovaghoz...

– Párbajra hívta a Vöröspajzsos Fekete Lovag – folytatta. – De ez csapda volt. A lovag Vörös Lovasai rátámadtak, és megölték. Még soha, senki nem tudta legyőzni párbajban.

A lovagok nem szóltak, de Tiuri érezte, hogy másképp néznek rá, mint addig. Halkan folytatta:

– Megkért, hogy vegyem le róla a maszkot, mert a halállal mindig nyílt sisakkal kell szembenézni...

Súlyos csend telepedett az udvarra.

– Tehát ott voltál – szólalt meg egy idő után Ewein lovag.

– Igen – válaszolta Tiuri. – De későn érkeztem.

– Azt mondd, hogy... hogy a Vörös Lovasok gyilkolták meg? – kérdezte Bendu lovag. – No és a gyűrű?

– Nekem adta – felelte Tiuri.

– Miért?

Erre Tiuri nem válaszolt.

– Nekem adta – ismételte ezért szeretném, ha most visszaadnátok. – Miután a Szürke Lovagok nem mozdultak, így folytatta: – És azt is tudni szeretném, miért faggattok, és miért bántatok velem úgy, ahogyan

bántatok!

– Bizony, ezekre a kérdésekre ideje lenne válaszolnotok! – hallatszott egy hang a sötétből, majd az egyik oszlop árnyékából a várúr lépett elő.

– Á, Rafox úr! – nézett rá Ristridin. – Tehát te adtad neki a fegyvereket!

– Természetesen – felelte nyugodt hangon Mistrinaut ura. – És milyen jól tettem! Mi lett volna, Ristridin lovag, ha te meg a bajtársaid vak dühötökben lekaszaboljátok ezt a fiút úgy, hogy meg sem hallgatjátok? Hogyan éreznéd magad, Déli Ristridin, béke és igazság bajnoka, ha becstelen cselekedetet követtél volna el, meggyalázva lovagi becsületedet, lerombolva önnön hírneved? Hogy éreznétek most magatokat ti mind, Bendu, Arwaut, Ewein lovag? Még jó, hogy adtam fegyvert a fiúnak, és én is a közelben voltam arra az esetre, ha netán közbe kellene avatkoznom. Én ugyanis kezdettől kételkedtem az ítéletekben.

– Ezek szerint hiszel neki – bökött Tiuri felé Bendu lovag.

– Te talán nem, Bendu lovag? – kérdezett vissza a várúr.

– Érthető, ha hiszünk neki – fejtegette Bendu lovag. – Hiszen fiatal és bátor, arca tiszta. Ráadásul híres ember nevét viseli, ő Merész Tiuri fia. De hát tudjuk, hogy a jó származás nem mindig biztosíték a becsületességre...

– Vagy ő volt, vagy... vagy a Vöröspajzsos Lovag – töprengett hangosan Ewein lovag. – Inkább az utóbbira gyanakszom, hogy őszinte legyek.

Tiuri egyre növekvő csodálkozással nézett egyikről a másikra.

– Hiszek a fiúnak – jelentette ki hangosan és határozottan Ristridin lovag.

Ám Tiurinak fogytán volt a türelme.

– Urak! – mondta. – Ti még mindig nem válaszoltatok az én kérdéseimre!

A Szürke Lovagok hallgattak. Ristridin köhintett.

– Beszélj, Ristridin! – szólt rá a várúr. – Tartozol neki ennyivel! Már bánod, már nem is hiszed, de akkor is: nem sokkal ezelőtt még hitted, és

aszerint is cselekedtél. Úgyhogy rajta, mondd el neki, mivel vádolod, hadd hallja!

Odalépett az egyik apródhoz, és kivette a kezéből a fáklyát. Tiuri arcába világított.

Ristridin lovag habozott.

– Tiuri – szólalt meg végül. – Elmondom hát, miért kerestünk: azt hittük, te gyilkoltad meg a Fehérpajzsos Fekete Lovagot, elloptad a gyűrűjét, aztán a lován elmenekültél. De most már, az ég a tanúm, nem hiszem, hogy ez a vád megállja a helyét!

A KIBÉKÜLÉS

ERRŐL VOLT HÁT SZÓ! Tiuri, mintha arcul ütötték volna, megtántorodott. Ristridin lovag zárómondata sem enyhítette a korábban megfogalmazott vád szörnyűségét! Még hogy ő, Tiuri mint a Fehérpajzsos Fekete Lovag gyilkosa! Ez nem is szörnyű, inkább nevetséges. Amikor nagy nehezen meg tudott szólalni, épp ezt vágta vádlói szemébe:

– Nevetséges... – dadogta.

Így már értette a Szürke Lovagok viselkedését, bár azt továbbra sem tudta, vajon mire alapozták a feltételezésüket.

– Úgy – mondta a várúr. – Azt hiszem, most már ideje lesz bemennünk. A végén még teljesen bőrig ázunk.

Odalépett Tiurihoz, a vállára tette a kezét, és elindult.

Tiuri szó nélkül ment vele. A Szürke Lovagok és apródjaik is követték őket. A vár mégsem volt egészen elhagyatott: Tiuri itt-ott kíváncsian villanó szempárokat látott. Hamarosan beléptek az alacsony terembe, ahol először találkozott a Szürke Lovagokkal. Az asztal meg volt terítve, lobogtak a gyertyák.

A várúr leültette Tiurit egy székre, teletöltött egy kupát, és odatette elé.

– Nesze – vetette oda kurtán, de csöppet sem barátságtalanul –, ezt idd meg! De Tiuri a négy Szürke Lovagot figyelte, akik sorban helyet foglaltak az asztalnál, és eltolta maga elől a poharat. A lovagok levették a sisakjukat, nyakvédőiket is lecsatolták – végre alaposan szemügyre vehette őket. A várúr az ő kupáikat is teletöltötte, majd így szólt:

– Számítottam rá, kedves vendégeim, hogy megéheztek majd a nagy események hatására...fogadjátok el ezt a békevacsorát!

A Szürke Lovagok nem nyúltak kupáikhoz: Tiurit nézték, mintha azt várnák, hogy a fiú mondjon valamit.

Az ifjú egytől egyig végigmérte őket. Elnézte Ristridint, aki szemben ült vele; magas, szikár férfi, barázdált, csontos arccal. Fekete, göndör haja és szakálla igencsak öszült már, ám kék szeme élénk volt, tekintete tiszta. Mellette Bendu foglalt helyet, megtermett, markos, sötét hajú és szemű ember, szemöldöke sűrű és fenyegető. A mellette ülő Arwaut lovag valamelyest hasonlított rá, ő is erős volt, és sötét hajú, de jóval fiatalabb – még huszonöt éves sem lehetett –, szeme világosabb, pillantása barátságosabb. Ewein lovag, aki Ristridin másik oldalán helyezkedett el, ugyancsak fiatal volt, bőre és szeme világos, haja tejfelszőke.

Amikor Tiuri beszélni kezdett, többnyire Ristridinre szegezte a tekintetét, mert egyértelműen ő tűnt a lovagok vezetőjének.

– Békevacsora – ismételte meg a várúr szavait. – Úgy bántatok velem, mint valami gonosztevővel! Hogyan vádolhattatok ilyesmivel? És most már mindannyian úgy gondoljátok, hogy tévedtetek?

Ristridin lovag komolyan bólintott, Arwaut és Ewein pedig egyszerre vágta rá:

– Igen!

De Bendu így szólt:

– Nem az számít, mit gondolok... én tudni akarom! Könnyen lehet, hogy ártatlan vagy, Tiuri, Tiuri fia, de nemegyszer előfordul, hogy az ártatlan külső mögött csalárdság és árulás rejlik. Úgyhogy még mielőtt, követvén barátaimat, én is igennel válaszolok az előző kérdésedre, tudni szeretném, ha nem te voltál, ki ölte meg a Fehérpajzsos Fekete Lovagot. Te azt állítod, hogy a Vörös Lovasok, mégpedig a Vöröspajzsos Fekete Lovag parancsára. De honnan veszed ezt?

– Ő maga mondta – válaszolta Tiuri.

- Ki?
- A Fehérpajzsos Fekete Lovag.
- Ezek szerint te találtad meg?
- Én találtam meg, és ott voltam mellette, amikor kilehelte a lelkét.
- Mondd el töviről hegyire!

Tiuri felugrott. Szálegyenesen állt az asztalnál, és büszkén, sőt némileg mérgesen nézett Bendura.

– Bendu lovag – fogott bele –, elszöktem a kápolnából, ahol virrasztottam a másnapi lovaggá ütésem előtt. Elkötöttem egy lovat, és elvágattam. Megtaláltam a Fehérpajzsos Fekete Lovagot, és mellette voltam, amikor meghalt. Elmondta, ki támadta meg, és nekem adta a gyűrűjét. Csakhamar találkoztam a Vörös Lovasokkal, akik engem is meg akartak ölni. Sikerült elmenekülnöm előlük. Ezután az erdőn át nyugatra lovagoltam a Fehérpajzsos Lovag lován. Ennyit mondhatok el neked. De esküszöm, hogy tiszta a lelkiismeretem...ha pedig lovag lennék, lovagi becsületszavamat adnám rá! Vádaskodásod hamis és nevetséges!

Bendu összeráncolta a szemöldökét.

– Vagy úgy – mormolta. – Akkor ezt tudjuk. Ül vissza nyugodtan!

De Tiuri állva maradt, pedig érezte, hogy reszket a lába.

– Nem ülök le addig – jelentette ki –, amíg mindannyian nem hisztek nekem! Sajnálom, hogy nem adhatok bővebb magyarázatot, de értsétek meg, nem tehetem.

– Hiszünk neked – mondta Ristridin lovag.

– Igen – csatlakozott hozzá Bendu nyers hangon. – Hiszünk neked.

Tiuri le akart ülni, de aztán meggondolta magát.

– Akkor adjátok vissza a gyűrűt! A Fehérpajzsos Fekete Lovag gyűrűjét!

Ristridin lassan előhúzta a gyűrűt az övéen lógó tasakból.

– Parancsolj – mondta. – Íme, a gyűrű.

Tiuri átvette az ékszert, és a markába szorította. Utána lerogyott a székre. Hirtelen halálos fáradtság vett rajta erőt. Most érezte csak,

mennyire kimerítette az elmúlt időszakban átélt sok félelem és izgalom. Remegő kézzel a kupájáért nyúlt, és nagyot húzott belőle. Bor volt benne: először égette a torkát, ám utána kellemes melegséggel töltötte el. Újra a lovagokra nézett, akik őt figyelték, és úgy tűnt, nem érzik valami jól magukat a bőrükben.

– Tudjuk, hogy a Vörös Lovasok a Fehérpajzsos Lovag ellenségei voltak – szólalt meg Ristridin lovag. – Ahogyan a vezetőjük, a Vöröspajzsos Lovag is. Tudunk a párbajkihívásról is. A párbaj kimeneteléről azonban egészen mást hallottunk.

– Hiszen nem is volt párbaj! – vágott közbe Tiuri.

– Tudnod kell, hogy mi mit hallottunk a dologról – felelte Ristridin.

– Kerestem a Vöröspajzsos Lovagot – mondta Bendu. – A Fehérpajzsos Lovagot holtan találták, mi pedig tudtuk, ki volt a fő ellensége. Végül megtaláltam a Vöröspajzsos Lovagot. A király erdejében, a vadászháztól délre, úgy hat Vörös Lovas társaságában. Felszólítottam, hogy húzza fel a rostélyát, és mondja el, mit tett ellenségével, a Fehérpajzsos Lovaggal. Erre levette a sisakját, de alatta fekete maszkot viselt...

– Ő is? – mormolta Tiuri.

– Egy fekete maszkot, igen. És azt mondta: sajnálom, lovag uram, de a maszkomat nem vehetem le. Ami pedig a Fehérpajzsos Lovagot illeti: kihívtam párbajra, ami nem tilos! Ám sajnos be kell ismernem, hogy legyőzött, megint alulmaradtam! Már másodszor! De harmadszorra már tényleg én fogok győzni! Erre felkiáltottam: Hiszen a Fehérpajzsos Lovag meghalt! A lovag rám meredt, de-a maszkon át nem láttam, meglepődött-e a hír hallatán, vagy sem. Meghalt? – kérdezte kis idő múltán. Nem mondom, hogy szomorú vagyok. Hiszen amint tudod, az ellenségem volt... Meggyilkolták! – vágtam közbe, és, folytattam, nagyon szeretném tudni, merre jártak múlt éjjel a Vörös Lovasaid, és nem tudnak-e mesélni valamit a lovag haláláról! Erre a Vöröspajzsos Lovag dühbe gurult. Látod, itt vannak! – kiáltotta, és, tette hozzá, mindvégig itt voltak mellettem! Úgy

tudom, feleltem, hogy több lovasod is van. Belém fojtotta a szót: csak nem azt merészeled állítani, kérdezte, hogy nekem vagy a lovasaimnak bármi köze van a gyilkossághoz? Azt merészeled állítani, hogy elvesztettem lovagi becsületemet? A Fehérpajzsos Lovag az ellenségem volt, és megöltem volna, ha tudom, de csakis tisztességes küzdelemben! Vörös Lovasai marcona képpel állták körbe vezérüket. De én nem hagytam annyiban: meghalt egy derék lovag, és mind az ellenségeinek, mind a barátainak gyászolniuk kell őt azért, ahogyan a halál érte. Ami téged illet, maszkos lovag, nem tudom, hányadán állok veled, mivel nem ismerlek. De az, ahogyan elhozod Dagonaut birodalmába a viszálykodást, nagyon nem tetszik nekem. Térj vissza Eviellanba, ahonnét jöttél, és vívd meg a harcaidat saját országodban, vagy Unauwen birodalmában!

Erre felkacagott, aztán így szólt: talán ugyanezek a szavak nem illettek volna a Fehérpajzsos Lovagra is? Hiszen ő is idegen volt országokban, és nem volt itt semmi keresnivalója! De jó, elmegyek. Előbb azonban hadd mondjak még valamit: ne csak az én Vörös Lovasaimat vádold! Az olyan embernek, mint a Fehérpajzsos Lovag volt, számos ellensége akad. Sok mindenről tudott, túlon túl is sokat. Állandó veszély leselkedett rá, amerre csak járt, még a legártalmatlanabb szerzetben sem bízhatott. Nehogy azt hidd, hogy egyedül én kívántam a halálát! Végezetül pedig: az ellenségem volt, de tiszteltem és csodáltam, ezt akár a sírkövére is felvésheted!

Bendu hallgatott egy sort, azután így fejezte be a történetet:

– És akkor a Vöröspajzsos Lovag ellovagolt a lovasaival együtt, és nem tudtam visszatartani, mert csak Arwaut lovag és az apródom volt velem. De azt mondhatom, hogy nagyon nem tetszett az egész! Fogalmam sem volt, ki ez a lovag, de nem bíztam benne, bár akkor még nem feltételeztem, hogy képes lett volna ilyen aljas módon végezni az ellenfelével.

– Én is találkoztam egy csapat Vörös Lovassal – vette át a szót Ristridin –, ám ők is határozottan tagadták, hogy bármit is tudnának a gyilkosságról. De később az egyikük utánam lovagolt, és beavatott néhány részletbe.

Röviden így hangzik a története: vezetőjük, a Vöröspajzsos Lovag elvesztette a párviadalt, és elment onnan, de utasította néhány Vörös Lovasát, hogy tartsák szemmel az ellenségét. Végül ezek a lovasok találtak rá a meggyilkolt Fehérpajzsos Lovagra. Attól tartottak, őket vádolják majd a gyilkossággal, ezért menekülőre fogták. A lovas, aki mindezt elmondta nekem, hozzátett még valamit: az erdőben, mesélte, egy ifjú kóborol, aki már jó ideje kémkedik a Fehérpajzsos Lovag után, mert valamilyen okból kiszemelte magának a lovas gyűrűjét. A végzetes éjszakán a környéken járt: mindannyian látták, igyekeztek is útját állni, de végül sikerült kerek oldania... Később a Yikarvara fogadóban meséltek egy ifjúról, aki ellopott egy lovat, különösen viselkedett, és valóban viselt az ujján egy gyűrűt... Elmenekült, és magával vitte az Ardanwen nevű lovat.

– Később a városban is beszéltek egy fiúról, aki megszökött a kápolnából – folytatta Bendu. – Mindenki fölöttébb furcsállta a dolgot, de sem a barátai, sem az apja, de még maga a király sem hitte, hogy a fiú bármi rosszra képes lenne. Én továbbra is azt gondolom, hogy ez hallatlan és példátlan eset, és bevallhatom, rögtön arra gondoltam, Tiuri fia ugyanaz a fiatalember, aki ellopta a lovat, aztán elmenekült a gyűrűvel.

– Én ezt nem tudtam elhinni – mondta Ristridin. – Tiuri fia kitöltötte a próbaidejét, és méltónak találtatott, hogy lovaggá üssék – ebbe a képbe sehogy sem illett bele a lólopás és a gyilkosság.

– Akárhogy is, abban mindannyian egyetértettünk, hogy az erdőben menekülő fiú, bárki legyen is az, nem más, mint a lovas gyilkosa.

– Még órákig mesélhetnénk, ha el akarnánk mondani, milyen egyéb szempontok befolyásoltak bennünket véleményünk alakulásában – mondta Ristridin. – A valódi gyilkosok és cinkosaik ravasz módon behálóztak téged a hazugságaikkal és a gyanúsításaikkal...

Tiuri figyelmesen hallgatta a lovasok beszámolóját. A Vörös Lovasok és a vezetőjük nagyon ravasz, az egyszer biztos! Sikerült elérniük, hogy mások is üldözőbe vegyék őt, miközben ügyesen elterelték magukról a

gyanút. Alighanem most is lesnek rá valahol. Látta néhányukat nyugat felé lovagolni, talán már várják...

– Most tehát tudod, mivel vádoltunk – folytatta Ristridin. – Remélem, nem haragszol már ránk. Te még fiatal vagy, és nem tudod, amit mi már igen... Hogy az árulás, ahogy Bendu mondta az imént, a legártatlanabb külső mögött is megbújhat...

– Nem – válaszolta Tiuri –, nem haragszom...

Maga sem tudta, így van-e; egészen összekavarodtak benne az érzelmek. Nézte a Fehérpajzsos Lovag gyűrűjét, aztán az ujjára húzta.

– Akkor most együnk és igyunk! – javasolta a várúr.

Tiuri kiürítette a poharát, de egy falat sem ment le a torkán. Azon töprengett, amit az imént Ristridin és Bendu mesélt neki, és rájött, hogy még nagyon sok részletet nem ismer. Például; ki volt a Fehérpajzsos Fekete Lovag? A Szürke Lovagok ismerték, hiszen meg akarták bosszulni a halálát. Szívesen megkérdezte volna, de valahogy nem merte. Tudatlansága talán meglepné a lovagokat, és a végén újra gyanakodni kezdenének rá. Úgy tűnt, fogalmuk sincs a levélről, és Tiuri ügyelt, nehogy olyasmit mondjon, amiből a lovagok kitalálhatják, mi a küldetése. Úgyhogy inkább hallgatott, és hátradőlt a széken. Nagyon-nagyon fáradt volt.

A várúr felállt, és odalépett hozzá.

– Fiatalember – mondta azt hiszem, jobb lesz, ha te most aludni térsz. Holnap, miután alaposan kipihented magad, folytathatjuk a beszélgetést. Kérlek, kövess!

Tiuri, akárha álmodna, felállt, és követte a várurat. A lovagok is felálltak, és jó éjszakát kívántak neki. A várúr az erőd egy másik szárnyába vezette. Sok-sok lépcsőt kellett megmászniuk.

– Jó magasra hoztalak – szabadkozott a várúr, miközben kinyitott előtte egy ajtót –, de ez a fiam szobája: gondoltam, talán tetszeni fog. Most nincs itthon, Dagonaut egyik lovagjánál szolgál apródként. Hány éves vagy?

– Tizenhat – felelte Tiuri.

– Az én fiam még csak tizennégy, de nagyon remélem, hogy éppoly rátermett legény válik belőle, amilyen te vagy. Aludj jól!

Azzal sarkon fordult, és magára hagyta Tiurit.

Barátságos szoba volt. Az ágy már elő volt készítve, hófehér lepedő borította. A helyiségben két gyertya égett: az egyik az ágy melletti kis éjjeliszekrényen, a másik a mosdón, amely mellett két kanna állt – az egyikben hideg, a másikban meleg víz. Miután Tiuri alaposan körülnézett, újra kinyílt az ajtó, és a vár úrnője lépett be.

– Csak azért jöttem, hogy megnézzem, minden rendben van-e – mondta.

– Ez a fiunk, Sigirdiwarth szobája.

Tiuri meghajolt, és kifejezte köszönetét. A hölgy rámosolygott – Tiuri úgy látta, Lavinia nagyon hasonlít az édesanyjára. A hölgy jó éjszakát kívánt, majd magára hagyta.

Tiuri levetkőzött, és megmosakodott. Alig hunyta le a szemét, máris mély álomba merült.

A FEHÉRPAJZSOS LOVAG NEVE

Miután felébredt, beletelt némi időbe, mire rájött, hol van. Aztán szép lassan eszébe jutottak az előző napi és esti események. Egy darabig még heverészett, élvezte a finom, puha ágyat és a meghitt szobát. De aztán felkelt, és újra magára húzta a kopott csuhát. A sodronyínget a széken hagyta, pedig szívesen megtartotta volna, akárcsak a fegyvereket. Miután felöltözött, a helyiségben lévő egyetlen ablakra pillantott: magasan volt, alatta kis pad. Felmászott rá, és kinézett. A látványtól önkéntelenül is kiszakadt belőle egy meglepett sóhaj: az egyik legkülső toronyban volt, ahonnan pazar kilátás nyílt a nyugatra elterülő vidékre.

Megjavult az idő, a dérral borított földeken és mezőkön ragyogott a kora reggeli napsugár. A Kék-folyó végre valóban kék volt – káprázatos azúr –, mellette pedig ott húzódott az Első Nagy Út – a hegyek felé nyúló, vörösesbarnán izzó szalag. Tiuri jól látta a szürke, kék és lila hegyeket, havas csúcsaik szinte kiváltak a tiszta, vakítóan kék égből. Oda kell eljutnia!

Egy darabig még gyönyörködött a látványban, ám kisvártatva kopogtak.
– Szabad! – mondta.

Ristridin lovag volt az. Megállt az ajtóban, mintha tétovázna. Szürke sodronyíngét és szürke köpenyét viselte, de a sisakja ezúttal nem volt rajta.

– Szép időnk van – köszöntötte a fiút. – Úgy látom, útra készen állsz.

– Igen, Ristridin lovag – felelte Tiuri, aztán elhallgatott. Nem igazán tudta, mit kellene mondania ennek a férfinak, aki korábban olyan durván

bánt vele, most pedig olyan kedvesen néz rá, mintha mi sem történt volna.

Ristridin közelebb lépett, fejét hátrahajtotta, és komolyan fürkészte a fiút. Igen nagyra nőtt ember volt, ám Tiuri még mindig a padon állt, így egy kicsivel magasabbnak tűnt nála.

– Tiuri – szólalt meg a lovag –, azért jöttem, hogy mondjak, pontosabban, hogy kérdezzek tőled valamit. Most, hogy ismét látlak, még menthetlenebb a viselkedésem. Hogyan tévedhettem ekkorát veled kapcsolatban! Kérlek, bocsáss meg! Dühös voltam, elvakított a bosszúvágy, de, tudom, ez téged nem vigasztal... Ne haragudj!

– Dehogyan haragszom! – vágta rá Tiuri, és leugrott a padról. Egészen belevörösödött, hogy ez a híres lovag, aki sok-sok évvel idősebb nála, így mentegetőzik.

A férfi a kezét nyújtotta, ő pedig megszorította: talán különös, de úgy érezte, kifejezetten kedveli a Szürke Lovagok vezetőjét – mintha már el is felejtette volna, hogy milyen kérlelhetetlenül üldözték ő és az emberei.

Egy darabig mindketten némán álltak, aztán Ristridin megkérdezte Tiurit, szeretne-e reggelizni.

– Szívesen – válaszolta Tiuri, és nagyot kordult a gyomra. – Hány óra van?

– Fél nyolc lehet – felelte Ristridin. – A barátaim és én már reggeliztünk. Bendu és Arwaut már útnak is indult, hátha rálelnek a Vörös Lovasok nyomaira.

– A Vörös Lovasokéira? – csodálkozott el Tiuri.

– Úgy van: a várlakók azt mesélték, hogy három nappal ezelőtt vörösbe öltözött katonákat láttak lovagolni nyugat felé. Ki tudja, talán még itt vannak a közelben. Vagy ha nem, legalább olyanokat találunk, akik ugyancsak látták őket.

– Én is láttam kettőt – mondta Tiuri. – Úgy egy héttel ezelőtt. Ők is a Nagy Úton haladtak, nyugat felé.

Közben arra gondolt, bizony nagyon is lehetséges, hogy egynéhány

Vörös Lovas még mindig a közelben van: hiszen ha eddig el akarták kapni, valószínűleg most is vadásznak rá...

Ristridin lovag mintha Tiuri gondolatait tolmácsolta volna:

– Oly sokat fáradoztak már azon, hogy bajba sodorjanak, csodálkoznék, ha nem lennének kíváncsiak, végül vajon sikerrel jártak-e.

– Én is így gondolom – bólintott Tiuri.

Ristridinek már a kilincsen volt a keze, de aztán megállt, és hátrafordult.

– Most mihez kezdesz, Tiuri?

– Megreggelizem – felelte a fiú.

A lovag nem mosolygott a tréfás válaszon.

– És azután? – kérdezte.

– Azután folytatom az utam. Mert...mert tovább kell mennem.

– Merre?

– A Kék-folyó mentén.

Ristridin közelebb hajolt.

– Valamilyen titkot őrzöl – mondta halkán.

– Úgy van, lovag – válaszolta Tiuri.

– Nem faggatlak, mi az a titok – folytatta Ristridin –, de feltételezem, hogy a Fehérpajzsos Lovag bízott meg valamivel. Ne válaszolj! Csak hallgasd, mit gondolok. Nyugatra tartasz, úti célod pedig a hegyeken túl van, talán éppen Unauwen birodalmában. A Vörös Lovagok pedig nem akarják, hogy elérd célodat, ahogyan azt sem akarták, hogy Edwinem lovag elérje a célját...

Edwinem lovag! Szóval ez volt a neve a Fehérpajzsos Fekete Lovagnak!

Ristridin kinyitotta az ajtót.

– Gyere – szólta oda a fiúnak –, menjünk le az ebédlőbe!

Némán ballagtak egymás mellett. Tiuri olykor lopva a lovagra pillantott. Sokat kitalált a titkából. De talán eleve többet tudott nála, hiszen a Fehérpajzsos Lovagot is ismerte – mármint Edwinem lovagot, hiszen így

hívták... Tiuri égett a vágytól, hogy további kérdéseket tegyen fel, de nem volt rá ideje, mert ekkor a várúr és Ewein lovag jött velük szemben.

Üdvözölték, a várúr pedig arról érdeklődött, jól aludt-e.

– Látom, még mindig ez a csuha van rajtad – nézett végig a fiún. – Várj, majd adok neked olyan ruhát, amely jobban illik hozzád!

– Köszönöm – felelte Tiuri –, de talán ebben az öltözékben vagyok a legkevésbé feltűnő.

– Tehát álcára van szükséged? – kérdezte a várúr. – A várban már mindenki tudja, hogy nem vagy szerzetes. Legalább egy sodronyínget viselhetnél a csuhád alatt, vagy nem látod szükségét?

– Dehogynem, az nagyon jó volna! – mondta Tiuri.

– Ezek szerint úgy tervezed, hogy továbbutazol – állapította meg a várúr. – Mikor?

– Amint lehet – felelte Tiuri. – Most rögtön.

– Ne rohanj! – mondta a várúr. – Legalább azt várd meg, míg Bendu lovag és az unokaöccse visszatér. Talán hasznos híreket hoznak.

– Tartasz a Vörös Lovasoktól? – kérdezte Ewein lovag.

– Igen, lovag – válaszolta Tiuri. – Hidd el, minden okom megvan rá.

– Ebben nem is kételkedem – mondta az ifjú lovag. – Lehetséges, hogy elmentek nyugatra, át a hegyeken és a határon, de ezt, őszintén szólva, nemigen hiszem. Kétlem, hogy királyom országában tárt karokkal fogadnák őket.

– Ezek szerint ti...ti Unauwen birodalmából jöttök? – kérdezte Tiuri meglepetten.

– Igen, én Unauwen király lovagja vagyok.

– És jól ismerted a Fehér... jól ismerted Edwinem lovagot?

– Nála szolgáltam – válaszolta Ewein még mielőtt lovaggá ütöttek. A kíséretében voltam, amikor kiküldték, hogy tegyen rendet Vorgóta Erdejében. Ristridin lovag is velünk tartott.

– Vorgóta erdeje? – ismételte Tiuri. Még sosem hallotta ezt az

elnevezést. – Nem ismerem jól Unauwen király országát.

– Nem te vagy itt az egyetlen – mosolygott Ewein lovag. – Kár pedig. De ez talán megváltozik, most, hogy egyre több országombéli jön Dagonaut király birodalmába. Engem is azért küldött Unauwen király, hogy tolmácsoljam baráti üdvözlését a te királyodnak. – Ristridinhez és a várúrhoz fordult. – Ti azok közé tartoztok, akik még valamelyest ismertek bennünket. Barátok vagyunk, és ugyanazzal az ellenséggel állunk szemben.

– Milyen ellenséggel? – kérdezte Tiuri. – Csak nem Eviellan országával?

Eviellan délre terült el, és mind Dagonaut, mind pedig Unauwen birodalmával közös volt a határa. Régebben gyakran betörték onnan Dagonaut birodalmába, ám amióta Unauwen egyik fia uralkodott földjein, csökkent a támadások gyakorisága. Tiuri hallott már róla, hogy adódnak viták Eviellan és Unauwen birodalma között, amit azonban mindig furcsált, hiszen előbbit épp Unauwen fia virágoztatta föl. Ezentúl azonban a két ország közti villongásokra általában mindenki úgy tekintett, hogy azokhoz Dagonaut birodalmának vajmi kevés köze van.

– De igen, Eviellan országával – felelte Ewein lovag.

– A Vöröspajzsos Fekete Lovag is onnan származik – vette át a szót Ristridin. – Eviellan uralkodójának lovagjai mind vörös vagy fekete pajzsot viselnek. Ami pedig Eviellan fejedelmét illeti, ő Unauwen király legkisebb fia, egyben apja legádázabb ellensége. Legalábbis... valaha biztosan az volt.

– Terjedtek hírek, melyek szerint kibékül az apjával – folytatta Ewein. – Ennek mindenki örült, köztük én is. Most azonban nem tudom, higgyem-e, vagy sem...

Tiuri érdeklődve hallgatta a két lovag szavait: eddig nem, vagy alig valamit hallott ezekről a dolgokról. Vajon a levélnek is az Eviellan és az Unauwen Birodalom közt kétségkívül fennálló ellenségeskedéshez van

köze? A Fehérpajzsos Lovag Unauwen lovagja volt, ám Tiuri a nevét kivéve továbbra sem tudott róla semmit. A Szürke Lovagok pedig biztosan sokat tudnának mesélni róla. De bár mesélnének végre!

– Ti mihez kezdetek most? – fordult Ristridinhez és Eweinhez. – Felkutatjátok a Vörös Lovasokat?

– Igen – felelte Ristridin. – És a Vöröspajzsos Lovagot. Nem nyugszunk, míg a nyomára nem bukkanunk.

Közben odaértek a lovagteremhez.

– Most menj, egyél valamit, Tiuri! – szólt a várúr. – Utána továbbindulhatsz, amikor csak akarsz, de várd meg meg, kérlek, míg kerítek neked valami jobb ruhát! És a fegyvereket is megtarthatod, amiket adtam neked... hacsak nem inkább azokat választod, amiket a lányomtól kaptál.

Tiuri hálásan megköszönte a várúrnak a jóságát. Aztán így szólt:

– A várban van a fekete ló, hű hátasom, a Fehérpajzsos Lovag Ardanwenje. Szeretném visszacapni.

– A rablók orozták el tőled, ugye? – kérdezte Ristridin. – Mi vettük vissza tőlük.

– Tudom – felelte Tiuri. – A közelben bujkáltam egy barlangban, láttam és hallottam mindent.

– Ó – kerekedett el Ristridin szeme.

– Kívánsz még valamit? – kérdezte a várúr.

– Nem, köszönöm – válaszolta Tiuri. – Vagyis... Egy zsinórt. Hogy újra a nyakamba köthessem a gyűrűt. Azt hiszem, jobb, mint ha az ujjamon viselném.

– Ebben igazad van – jegyezte meg Ristridin. – Nem is értem, a rablók hogyhogy nem vették el tőled.

– El akarták... – felelte Tiuri. – De aztán... – Elhallgatott. Nem igazán volt kedve felidézni a rablókkal való találkozását.

A lovagok és a várúr kérdő pillantást vetettek rá.

– De aztán? – kérdezte Ristridin.

– Aztán mégsem vették el – felelte Tiuri.

A többiek nem kérdezősködtek tovább.

– Értékes gyűrű – állapította meg Ewein. – Csak nagyon kevés lovag viselhet ilyet. Unauwen király ajándékozta meg ilyen gyűrűkkel leghűségesebb vitézeit. Azt mondják, az egész világon csupán tizenkettő van belőle... Mások szerint pedig mindössze hét.

Tiuri most még nagyobb tisztelettel nézte a gyűrűt, mint addig. Újabb ok, hogy ne a kezén viselje. Végére is csak azért kapta, hogy bizonyítsa Menaures remetének, ki küldte. Később úgyis vissza kell szolgáltatnia Unauwen királynak...

Egyedül lépett be a lovagterembe. A többiek már reggeliztek, és akadt még dolguk indulás előtt.

Nem voltak sokan a teremben. Láthatóan mindenki a neki tetsző időpontban étkezett.

A pódiumon Lavinia ült, teljesen egyedül. Tiuri meghajlással és egy mosollyal köszöntötte. Utána letelepedett egy másik asztalhoz – ám ekkor odalépett hozzá egy szolgáló. A kisasszony, mondta, azt kéri, csatlakozzon hozzá. Tiurinak nem kellett kétszer mondani... Érezte a hátában a szolgáló tekintetét – nyilván ő is, a többi várlakóhoz hasonlóan, igencsak csodálkozott, hogy Tiuri egyik nap még fogoly volt, most pedig tiszteletben álló vendég.

– Tarts velem – mondta Lavinia. – Nem lenne túl udvarias dolog, ha hagynál egyedül enni. Olyan furcsa ma a hangulat. Mintha mindenkin valamiféle nyugtalanság lett volna úrrá – mintha valamitől tartanának. De most mondd, te hogy érzed magad?

– Köszönöm, nagyon jól – válaszolta Tiuri, miközben leült. – Hadd köszönjem meg újra, amit tegnap tettél értem!

– Ugyan, semmiség! – felelte a hölgy. – Örülök, hogy itt ülsz mellettem épen és egészszen. Igaz, még most sem értem teljesen, mi történt. Atyám

pedig csak tömondatokban válaszol, ha kérdezem. Ki vagy te, mit csinálsz, honnan jössz, hová mész, és miért ejtettek foglyul?

– Ejnye, de sok kérdés egyszerre – mosolygott Tiuri. – Ráadásul – komolyodott el többre nem is válaszolhatok közülük.

– Nos, már atyám is mondta, hogy fölöslegesen faggatlak. De valamit azért tudok: hogy mi a neved. Tiuri, igaz? Merész Tiuri tényleg az édesapád?

– Igen, kisasszony – felelte Tiuri büszkén. – Talán ismered?

– Nem, de sokat hallottam róla. Egyike azoknak, akikről a trubadúrok dalai szólnak. Merész Tiuri, Edwinem lovag és Déli Ristridin...

– Edwinem lovag – vágott közbe Tiuri. – Őt ismerted?

– Nem, őt sem. Egyedül Ristridin lovagot ismerem: kislányként lovagoltam a hátán, most viszont ő sem hajlandó elárulni, mi folyik itt. Nagyon meglepődtem, amikor tudomásomra jutott, hogy ő is Szürke Lovag! Olyan mérges volt, olyan zord – én nem ilyennek ismertem azelőtt. De te most Edwinem lovagról kérdeztél. Találkoztál vele?

– Egyszer – válaszolta Tiuri.

– Atyám ismerte, még régebben, amikor Unauwen országában élt. Járt itt egyszer egy trubadúr, és énekelt róla egy dalt, amely fölöttébb tetszett nekem, így kezdődött.

És Lavinia halkán énekelni kezdett:

*Jött Edwinem északi széllel,
Birtoka neve Forèstèrra,
Fehér pajzsot markolt bal kezével,
Otthona messze, hazára hol lel?
Szíve ott maradt, ott, Forèstèrrában,
Az erdőnél, a tenger vize mellett,
De csak ment, ment talpig fehérben,
Mert hazáját most hagynia kellett.*

*Ment Edwinem az északi széllel
Várták őt Dél hegyei,
S mikor egy torony mellett lépdél,
Harangja dalt kongat neki:
„Lám, Forèstèrra ura jő,
Erdő mellől, tenger felől,
nyomában nyugati eső,
háta mögött északi szél.”*

*„Üdvöz légy Edwinem, nemes lovag!
Minden bizodal munk benned.
Mint szivárvány ragyog minden szavad.
Király küldött, Unauwen.
Elindultál Forèstèrrából,
Éjjeli Szél hátán, az északi széllel,
erdő mellől, tenger felől,
Hogy szembenézz minden veszéllyel.”*

Lavinia abbahagyta az éneklést.

– Nem emlékszem, hogyan folytatódott – mondta. – Nagyon hosszú dal volt, tele bátrabbnál bátrabb tettekkel. Unauwen király országában játszódó történet. Furcsa, de úgy hallottam, Ristridin lovag is Edwinemről beszélt. Miért volt rád olyan rémesen mérges Ristridin? – Lavinia elhallgatott, aztán így folytatta: – Túl sokat kérdezek, ugye? Látom az arcodon. Atyám mindig azt mondja, kíváncsi vagyok, és sokat locsogok. De, hidd el – Lavinia itt egy pillanatra megszakította a mondatot –, hallgatni is tudok. Nagyon jól tudok titkot tartani!

– Úgy véled, van valamilyen titkom? – kérdezte Tiuri.

– Hát persze – felelte a lány. – Mondd el, mi az! Bízhatok bennem.

– Abban biztos vagyok, ifjú hölgy – mondta Tiuri. – De a titkom nem csak az enyém, ezért nem oszthatom meg veled. Sőt a legjobb az lenne, ha senki nem is tudná, hogy van egy titkom.

Lavinia csalódott arckifejezést öltött, de aztán elmosolyodott.

– Értek a szóból! Légy nyugodt, senkinek sem fogok beszélni a titokzatos zarándokról, aki várunk vendége volt. Jó lesz így?

– Köszönöm, Lavinia – felelte Tiuri elkomolyodva.

Utána mindenféle másról beszélgettek, de nem túl hosszan, mert kisvártatva csatlakozott hozzájuk a várúr, és megkérte Tiurit, hogy tartson vele. A fiú elbúcsúzott a várkisasszonytól, és követte vendéglátóját az alacsony terembe, ahol már vártak rá a Szürke Lovagok.

– Bendu és Arwaut lovag épp visszatért – mondta a várúr. – Nem találták meg a Vörös Lovasokat, de a nyomaikat igen.

– Igen – bólintott Bendu –, az biztos, hogy jártak a környéken. Több ember is látta őket. De már nincsenek itt, vagy ha mégis, akkor nagyon jól elrejtőztek.

– De inkább úgy gondoljuk, továbbmentek nyugat felé – tette hozzá Arwaut.

– Úgyhogy mi is nyugatra tartunk – folytatta Bendu. – A Kék-folyó mentén.

– Úgy van – kapcsolódott be a beszélgetésbe Ristridin. – És mivel neked is arra visz utad, javasolnánk, hogy tarts velünk. Legalább egy darabon.

– A lovagok gyorsan haladnak majd – mondta a várúr. – Te természetesen megkapod Ardanwent, és a további felszerelésedről is gondoskodom.

Tiuri átgondolta a dolgot. Vonzó ajánlat volt: gyorsan és biztonságban mehet tovább, ráadásul közben talán többet is megtudhat a Fehérpajzsos Fekete Lovagról, Edwinemről, Forèsterra uráról...

– Szívesen veletek tartok egy darabon, lovag urak – válaszolta.

– Azt persze biztosan nem kötöd az orrunkra, meddig tartasz velünk, és mi az úti célod – jegyezte meg epésen Bendu.

De Ristridin így szólt:

– Addig jössz velünk, ameddig jónak látod. Mi magunk sem tudjuk, meddig megyünk. Az Első Nagy Úton haladunk, követve a Vörös Lovasok nyomait. Lehet, hogy te messzebbre mész, mint mi.

– Hogyhogy? – kérdezte csodálkozva Bendu Ristridinre és Tiurira nézve.

– Jómagam követem a Kék-folyót – felelte Tiuri, majd némi habozás után hozzátette: – Egészen a forrásig.

– Menaureshez mész? – kiáltott fel a várúr.

– Igen – válaszolta Tiuri. – Menaureshez.

– Menaures, a remete – tűnődött a várúr. – Szóval hozzá igyekszel! Akkor biztos vagyok benne, hogy küldetésed nemes – folytatta, és közben Bendura pillantott, aki a Szürke Lovagok közül egyedülként mintha továbbra sem bízott volna a fiúban. – Add át neki üdvözetemet – fordult ismét Tiurihoz. – Régóta nem találkoztunk, és nagyon nem szép dolog tőlem, hogy nem keresem fel, mert sokat köszönhetek neki. Ideje, hogy újra felmenjek a hegyekbe. De addig is, üdvözöld a nevemben!

– Úgy lesz – ígérte meg Tiuri.

– Akkor azt mondom, készülődjünk – szólalt meg Ristridin. – Szeretnék minél hamarabb elindulni.

– Én is! – mondta Tiuri.

NEGYEDIK RÉSZ

A KÉK-FOLYÓ MENTÉN

ÚJRA ÚTON

FÉL ÓRÁVAL KÉSŐBB NAGY csapat lovagolt át a felvonóhídon. A csapat Tiuriból, a négy Szürke Lovagból, azok apródjaiból és Mistrinaut urának három fegyverhordozójából állt. Tiuri a fekete lovon, Ardanwenen ült, és ugyanolyan sodronying és kék tunika volt rajta, mint a várúr fegyverhordozóin. A csuháját is magával vitte a nyeregtáskában. Szívélyes búcsút vett a várúrtól, a feleségétől és a lányuktól, Laviniától. Ristridin lovag mellett nyargalva megkezdte útja második felét.

A kapuőrök tágra nyílt szemmel bámultak utána. Talán még a sakkról is megfeledkeztek egy pillanatra, hogy végiggondolják, miképp lehetséges, hogy valaki szerzetes barátként érkezik, aztán fogoly lesz, végül pedig fontos személyként távozik egy pompás ménen, a titokzatos Szürke Lovagok társaságában.

Az Első Nagy Út a Kék-folyó vonalát követte, itt-ott kanyarogva, de mindvégig nyugati irányban. Tiuri még egyszer hátrapillantott a várkastély felé. A hatalmas épület most is fenyegetően hatott, de ő már tudta, hogy jó barátok élnek a falai között. Láta, hogy valaki integet nekik az egyik torony tetejéről. Talán Lavinia az? Tiuri visszaintett, majd Ristridin lovaghoz fordult.

– Ristridin lovag – mondta –, jut eszembe, vendéglátóm nevét még nem is tudom. Hogy hívják Mistrinaut urát?

– Neve más csengésű, mint a mi neveink – válaszolta Ristridin. – Azular Northa-i Sigirdiwarth Rafoxnak hívják. Réges-régen egy északi király

lovagja volt. Országában háború és polgárháború tört ki, ezért menekülnie kellett. Sok kacskaringó után végül itt kötött ki. Akkoriban – majd húsz évvel ezelőtt – Mistrinaut várában gonosz úr lakott, aki rettegésben tartotta a környéket. Sigirdiwarth Rafox felvette vele a harcot, és legyőzte. Ezzel nagy veszedelemtől szabadította meg ezt a vidéket. Dagonaut király végtelenül hálás volt neki, odaajándékozta neki a várkastélyt a hozzá tartozó földekkel, és engedélyt adott, hogy Mistrinaut urának nevezze magát. Rafox úr most már jó ideje itt él, és közülünk való lett.

– Ugye, ő is ismerte a Fehérpajzsos Lovagot, Edwinemet? – kérdezte Tiuri.

– Igen, sok-sok évvel ezelőtt, Unauwen király birodalmában találkoztak. Tiuri habozott, mielőtt feltette a következő kérdést:

– Ristridin lovag, tudnál még mesélni nekem a Fehérpajzsos Fekete Lovagról?

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezte Ristridin.

Tiuri közelebb léptetett hozzá.

– Mindenre – válaszolta halkan.

– Az jóval több, mint amennyit mesélhetnék róla – mosolygott a lovag.

– Semmit sem tudok róla – felelte Tiuri. – Csak a nevét, és azt is tőled tudtam meg.

A lovag fürkésző pillantást vetett rá, de nem mutatta csodálkozását.

– Sok nevet viselt – válaszolt végül. – Edwinem lovag, a Tengermelléki Forèsterra ura, a Legyőzhetetlen, Unauwen király vitéze... Számtalan nagy tettet vitt végbe, és mindig a gonosz ellen küzdött. Jó és nemes ember volt; nem egyhamar találkozhatasz hasonlóval.

– Jól ismerted? – kérdezte Tiuri.

– A barátom volt – válaszolta Ristridin, és elhallgatott. Aztán így folytatta:

– Nézd csak, Bendu lovag jelt adott, hogy zárkózzunk fel mellé. Egy ideig most ügetni fogunk. Aztán, ha megállunk, vagy újra lépésben

haladunk, szívesen elmesélem neked, hogyan ismerkedtem meg Edwinem lovaggal, hogyan küzdöttünk vállvetve – ő mint Unauwen, én pedig mint Dagonaut lovagja.

A lovagok megsarkantyúzták a lovaikat, porzott utánuk az út. Az emberek ámulva nézték őket: alighanem azon törték a fejüket, hová sietnek ennyire, a négy Szürke Lovag, szürke ruhás apródjaik és Mistrinaut négy Kék Lovasa. Tiuri lova volt a legfürgébb az összes közül: a fiúnak néha vissza is kellett fognia, nehogy leelőzze a többieket. Jó darabig nyargaltak így, mígnem a nap delelőre ért. Akkor megálltak, leszerszámozták a lovakat, és kicsapták őket legelni. Ők maguk letelepedtek az út szélére, hogy harapjanak valamit. Bendu és Ristridin azonban nem ült le, hanem lesétáltak a folyó partjára, és egy ideig halkán beszélgettek valamiről. Aztán visszatértek a többiekhez, és Ristridin leült Tiuri mellé.

– Különös, a legtöbben errefelé milyen keveset tudnak Unauwen király birodalmáról – mondta –, pedig határos a miénkkel. Talán az az oka, hogy a Nagy-hegység ilyen hatalmas. Kóbor lovag vagyok, sokat vagyok úton. Unauwen birodalmában mégis csupán egyszer jártam életemben, pedig ősi fészünk nincs is olyan messze onnét.

– Délről származol, ugye? – vetette közbe Tiuri.

– Igen, ez a nevemen is hallatszik. Ristridin várából jövök, amely a Szürkefolyó partján fekszik, a határ közelében.

– Ristridin vára – ismételte Tiuri. – Hogy lehet, hogy kóbor lovag lettél, miközben várkastéllyal és földbirtokokkal is rendelkezel?

– Jobban vágytam a kóborlásra – válaszolta Ristridin. – Ezért mondtam le birtokaimról, melyeket most öcsém, Arturin igazgat. Én pedig úton vagyok már hosszú évek óta, és úton is leszek még sokáig, noha kezdek benne lenni a korban. De hiába, ehhez értek leginkább. Most viszont elmesélem, hogyan találkoztam Edwinem lovaggal!

Bizonyára hallottál már Eviellanról. Délen fekszik, a Szürke-folyó túloldalán. Kietlen vidék, sűrű erdők és kopár síkságok borítják. Sok kővár

áll arrafelé, melyekben olyan urak laknak, akik korábban állandóan háborúztak egymással, máskor pedig portyákat vezettek a határokon túlra. Gyakran harcoltunk velük.

Hét évvel ezelőtt Unauwen király legkisebb fia Eviellan ellen vonult, elfoglalta, és királlyá koronáztatta magát. Azóta kemény kézzel uralkodik: a viszálykodásnak és a rabló hadjáratoknak véget vetett.

A háborúskodások azonban nem értek véget egészen, mert Eviellan és Unauwen országa között újra lángra lobbant az ellenségeskedés. Gyakran masíroztak katonák a mi Harmadik Nagy Utunkon – Eviellanból és Unauwen országából egyaránt. Nemezszer össze is csaptak, és közben a mi földjeinket pusztították, a mi falvainkat borították lángba. Ezt mi, Dagonaut birodalmának lakói természetesen nem hagyhattuk annyiban. Lovagok indultak útnak, hogy megértessék a torzsalkodókkal, nézeteltéréseiket a saját országaikban kell rendezniük.

Egyszer alig néhány emberemmel eviellani harcosokat üldöztem a Harmadik Nagy Úton egészen Unauwen birodalmáig. Ott bemenekültek egy hatalmas erdőbe, amit Vorgóta erdejének hívnak. Oda is követtem őket, de elvesztettem a nyomukat. Sokáig bolyongtam embereimmel a sűrűben, mígnem találkoztunk egy ellenséges csapattal, akik azonnál megátámadtak bennünket. Védekeztünk, ahogy bírtunk, de tudtuk, hogy elvesztünk, hiszen kevesen voltunk nagy túlerővel szemben, ráadásul számunkra ismeretlen terepen.

Ám ekkor megjelent egy lovag sok fehér lovas katona kíséretében. Ő maga fekete lovon ült, sodronyinge pedig ezüstfehér volt. Ahogyan a pajzsa is. Csillogó kardját magasba emelte, csatakiáltása visszhangzott a fák között. Edwinem volt az, Forèstèrra ura.

– És győzött? – kérdezte Tiuri.

– Nem véletlenül nevezték úgy, „Legyőzhetetlen” – felelte Ristridin.

– Azt mondod, a sodronyinge is fehér volt – mondta Tiuri. – Ezek szerint akkor nem koromfekete fegyverzetet viselt?

– Unauwen király lovagjai a legkülönbözőbb színeket viselik, de feketét soha... csak Edwinem lovag, nem is oly régen – válaszolta Ristridin. – Ami a fehér pajzsot illeti, ez Unauwen lovagjainak jellemzője. A királyság címerszíne a fehér és a tarka szivárvány. Unauwen azért küldte Edwinem lovagot, hogy elűzze Vorgóta erdejéből a gonosz hordákat. Ezek a hordák Eviellanból érkeztek.

– Hogy lehet, hogy Eviellan Unauwen ellensége? – folytatta a kérdezősködést Tiuri. – Hiszen Eviellan uralkodója Unauwen király fia, nem?

– Ez régi történet – felelte Ristridin. – Ewein talán többet tud erről; ő Unauwen birodalmából származik, amint azt talán te is tudod. Ewein lovaggá ütése előtt Edwinem szolgálatában állt.

– Az apródja volt? – kérdezte Tiuri.

– Nem. Bőven akadt ifjú, aki szeretett volna Edwinem apródja lenni, ám az ő apródja, meglepő módon, egy szikkadt és csontsovány öregember volt.

Tiurinak eszébe jutott az ismeretlen, aki kihívta a kápolnából. Igen, ő lehetett Edwinem apródja.

– Hogy hívták? – kérdezte.

– Az apródot? Vokiának – válaszolta Ristridin, majd felállt, és azt mondta, ideje továbbindulniuk.

– Különös téged ezen a lovon látni – jegyezte meg, miután Tiuri felszállt Ardanwen nyergébe. – Edwinem soha nem lovagolt máson. Az állat méltó a nevére: az Ardanwen Unauwen birodalmának régi nyelvén éjjeli szelet jelent. Nemigen láttam ennél gyorsabb lovat.

Kisvártatva újra úton voltak. Ezúttal Ristridin nyargalt a csapat élén az apródjával, Tiuri pedig Mistrinaut egyik fegyverhordozója mellett lovagolt. Néha megálltak, hogy egy útba eső faluban vagy tanyán érdeklődjenek, az ott lakók nem látták-e a Vörös Lovasokat. Ám mindenhol nemleges választ kaptak.

– Senki – sopánkodott Bendu. – És az a nyavalyás tegnapi eső minden nyomot elmosott.

Ristridin a folyó túlszartját kémelele.

– Az is lehet, hogy a túlszardon lovagoltak – jegyezte meg.

– Igazad van – monda Bendu. – Amint lehet, átkelünk a folyón, és ott is kérdezősködünk.

Délután gázlóhoz értek. Ristridin és Bendu átkelt a túlszarttra, míg a csapat másik fele megvárta őket az innesső parlon. Fél óra múltán visszatértek. Nyomokat nem találtak, de egy pásztor elmonda nekik, hogy két éjszakával ezelőtt látott nyugati irányba tartó lovasokat. Azt azonban nem látta, vörös öltözéket viseltek-e.

– Azt monda, nagyjából tízen lehetek – folytatta Bendu. – Valamivel arrébb nagy erdő kezdődik. Lehet, hogy ott bújtak meg.

Folytatták úljukat. Idővel lassítottak, hogy kíméljék a lovakat. Ristridin ekkor újra Tiuri mellé szegődött, és elmesélte neki, Edwinem lovaggal karöltve miként tisztították meg Vorgóta erdejét a gonoszról. Sokáig harcoltak vállvetve, jóban-rosszban, és közben igencsak összebarátkoztak.

– Nagyon sajnáltuk, amikor végül búcsút kellett vennünk egymástól – monda Ristridin. – De vissza kellett térnem a hazámba, mert Dagonaut királynak szüksége volt rám. Edwinem akkor megajándékozott egy ezüstkürttel. Mindig magamnál hordom azóta is. Ennek négy éve már.

– Találkoztál vele azóta? – kérdezte Tiuri.

– Többször is – felelte Ristridin.

– No, és Bendu lovag – kérdezte Tiuri –, ő is Edwinem barátja volt?

– Csak nem rólam beszéltek? – hallatszott Bendu hangja a hátuk mögöl. Nemsokára már közöttük léptetett.

– Persze hogy a barátja voltam – monda. – Mikkal tömöd ennek a fiúnak a fejét, Ristridin? – Tiurihoz fordult, és hozzátette: – Én is sokat mesélhetnék ám neked, ha cserébe te is elárulnál nekem ezt-azt!

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezte Tiuri.

– Sok mindenre! Hiszen alig tudok rólad valamit.
– Mindent elmondtam, amit elmondhattam – nézett rá Tiuri.
– Nos, akkor igazán nem sok mindent mondhattál el! – jegyezte meg Bendu.

– Nem tudod esetleg, hogy hívják a Vöröspajzsos Lovagot?
– Sajnálom, Bendu lovag – válaszolta Tiuri –, de nem tudom.

Bendu morgott valamit a bajusza alatt.

– Mindjárt egy faluhoz érünk – fordult Ristridinhez. – De azt javasolnám, ne ott éjszakázzunk. Jobban tesszük, ha továbbmegyünk, míg világos van, és aztán majd szabad ég alatt alszunk.

– Igazad van, de nem is kell lemondanunk a fedélről – válaszolta Ristridin.

– Tudok nem messze innen egy vendégfogadót, szép neve van: „Fogadó a Naplementéhez”. Még bőven odaérhetünk sötétedés előtt.

– Remek, akkor ma az az úti célunk – bólintott Bendu. – A faluban érdeklődünk a Vörös Lovasok után, aztán vágtában folytatjuk az utat.

Megsarkantyúzta a lovát, és otthagya őket; úgy tűnt, szíve szerint még jó néhány kérdést feltett volna Tiurinak.

Emez utánanézett, és azt gondolta: Bendu lovag, azt hiszem, továbbra sem bízik bennem.

FOGADÓ A NAPLEMENTÉHEZ; EWEIN TÖRTÉNETE

A NAP MAGASAN ÁLLT A nyugati hegyek fölött, amikor elérték a vendégfogadót. A négy Szürke Lovag leeresztette a rostélyát, mielőtt az épületbe lépett.

– Nem szeretnénk, ha felismernének – magyarázta Tiurinak Bendu. – Nem számít, kik vagyunk. Bosszúálló lovagok vagyunk, az igazságosság szolgálói.

A fogadásra igencsak nagy hatást tettek új vendégei. Ristridin megkérdezte tőle, vacsorázhatnak-e a többi vendég nélkül. A férfi azt felelte, e pillanatban nincs más vendég a fogadóban, úgyhogy nyugodtan helyet foglalhatnak az ebédlőben. Az ebédlő kicsi volt, és szegényes berendezésű, mégis volt benne valami különleges. Kizárólag nyugatra nyíltak az ablakai – kicsiny, ólomüveg táblák, melyeken átsütött a lemenő nap fénye, gazdag, csodaszép fénnel ragyogva be a helyiséget. A fogadó ennek köszönhette elnevezését.

Bendu a Vörös Lovasok után érdeklődött, de Foram, a fogadós, nem látta őket. – De a szolgám – mondta – talán többet tud mondani: ő mindig ismeri a legfrissebb híreket.

Megemelte a hangját:

– Leor, gyere ide!

Az ebédlő hátuljában kinyílt egy ajtó, és egy sovány férfi lépett elő. Amikor megpillantotta a Szürke Lovagokat, szinte reszketni kezdett. A fogadós intett neki, mire közelebb csoszogott, és lehajtott fejjel megállt

előttük. Szeme azonban fűgén járt, egytől egyig végigmérve a társaság tagjait. Tiuri figyelte szúrós tekintetét, és azt mondta magában: még életemben nem láttam ilyen kellemetlen külsejű, és ennyire megbízhatatlannak tűnő embert. Azon töprengett, vajon a többiek ugyanezt gondolják-e.

– Leor – szólta a fogadós –, ezek a lovagok azt szeretnék tudni, jártak-e erre vörösbe öltözött lovasok. De várjunk csak! Rémlik valami! Hiszen mintha meséltél volna valamit valamiféle lovasokról, vagy tévedek?

– Lovasokról? – kérdezett vissza a szolga alázatos hangon. – Lovasokról? Én? Nem hiszem. Nem láttam lovast, sem vöröst, sem feketét. Szürkét és kéket igen, de hát azok ezek a méltóságos urak voltak, ugyebár.

Rámosolygott a jelenlévőkre, aztán gyorsan lehajtotta a fejét, mintha attól tartott volna, túl sokat locsogott. De Tiuri látta, hogy a szeme sarkából továbbra is őket méregeti.

– Biztos vagy benne, hogy nem láttál errefelé más lovast? – kérdezte Ristridin.

– Nem, uram – mormolta a szolga. – Úgy értem, nem láttam senkit.

– Nézz rám! – parancsolta szigorúan Ristridin. – És az igazat mondd! Láttál lovasokat, Vörös Lovasokat, itt, a környéken? Netán az éjszaka?

A szolga félig félősen, félig kihívóan meredt a faggatózó lovagra.

– Nem – válaszolta. – Nem láttam, uram. Ha pedig netán erre jártak volna, arról biztosan tudnék.

– Jól van – mondta Ristridin. – Elmehetsz. És etesd meg a lovainkat!

– Ez természetes, uram – mondta a fogadós. – Rajta, Leor, menj dolgozdra!

Aztán ismét a vendégekhez fordult, és megkérdezte, mit szeretnének enni.

– Teljesen mindegy – felelte Bendu. – Csak finom legyen, és elég mindnyájunknak. És ügyelj rá, hogy evés közben senki se zavarjon minket!

A fogadós meghajolt, és eltűnt. Tiuri az egyik fegyverhordozóval kiment az istállóba, hogy ellenőrizze, gondoskodnak-e a lovaikról. Leort már ott találták. Úgy tűnt, jobban érzi magát az állatok között, mint az imént az ebédlőben.

– Szép lovak – állapította meg. – Gondolom, jó sokat bírnak menni anélkül, hogy elfáradnának. Ti nyilván Mistrinaut várából jöttök, nemde?

– Úgy van – felelte a fegyverhordozó.

– Mikor keltetek útra?

– Ma reggel.

– Ezek szerint gyorsan haladtatok. A Szürke és a Kék Lovasok. De ezek a Szürkék, ezek a lovagok, ezek kicsodák?

– Azt nem tudjuk – vágta rá egyszerre Tiuri és a fegyverhordozó.

– Mi csak szolgák vagyunk – tette hozzá gyorsan Tiuri. Korábban megbeszélték, hogy ha bárki kérdi, Mistrinaut fegyverhordozójának adja ki magát.

– Ó, hát persze – morogta Leor, miközben zabot öntött az egyik vályúba –, a nagyurak nem kötnek mindent az orrunkra, ugyebár... Azt hiszik, mi úgysem érthetjük az ő magasztos ügyeiket. – Aztán a lovak felé fordult a figyelme. – Az a fekete a legszebb az összes ló közül – állapította meg –, mégsem valamelyik lovagé. Vagy nem jól mondom? – fordult Tiuri felé.

Arndanwen a földhöz verte a patáját, a sörényét rázta.

– Tüzes állat – jegyezte meg Leor újra Tiurira pillantva, szája sarkában sokatmondó mosollyal.

Tiuri egyre kevésbé szenvedhette a szolga társaságát, és megkönnyebbült, amikor végre kimentek az istállóból.

Az ebédlőben meggyújtották a gyertyákat, a fogadós pedig megterített a vendégeknek. Kisvártatva Leorral együtt elkezdték behordani az ételt. Ristridin megköszönte, és hozzátette, hogy majd szólítja, ha szükségük lenne még valamire. Miután a fogadós elhagyta a helyiséget, a lovagok kényelembe helyezték magukat: levették a sisakjukat és a nyakvédőiket,

fegyvereiket is lecsatolták. Bendu bereteszte az ajtót.

– Így ni – mondta –, végre magunk vagyunk.

Evés közben Tiuri megszólalt:

– Talán túlságosan gyanakvó vagyok, de nem bízom ebben a Leorban.

– Nem? Nos, én sem – felelte Bendu. – De majd szemmel tartjuk. A Vörös Lovasokat meg így is, úgy is megtaláljuk, ha segít nekünk, ha nem.

Ristridin lovag tünődve pillantott Tiurira.

– Mindenesetre ne feledkezzünk meg arról – mondta –, hogy Tiuri továbbra is a Mistrinaut várából való egyik fegyverhordozó.

Nem tette hozzá, miért tartotta szükségesnek emlékeztetni erre a többieket, ám Tiuri így is pontosan tudta.

A Vörös Lovasok nyilván sokat megadnának, ha tudnák, hol találják. S hogy miért? Azt csak ő tudta pontosan. Hirtelen rádöbbsent, hogy a Szürke Lovagoknak talán nem is kellene keresniük a Vörös Lovasokat, hiszen amíg ő, Tiuri velük van, előbb-utóbb az ellenség maga talál majd rájuk. Amíg a lovagokkal van, úgy-ahogy biztonságban érezheti magát, még akkor is, ha a Vörös Lovasok felismerik. Márpedig elég hamar fel fogják: lehet, hogy úgy van öltözve, mint egy fegyverhordozó, de Edwinem, a Fehérpajzsos Fekete Lovag lován ül.

Mindezt nem mondta ki: mit ért volna vele? Inkább Eweinhez fordult.

– Ewein lovag – mondta –, elmondanád, hogy Eviellan uralkodója miért áll háborúban Unauwen királlyal?

– Néhány szóban ezt nem lehet elmondani – felelte Ewein. – De szívesen elmesélem.

– Jó lenne nem túl későn lefeküdni – jegyezte meg Bendu. – Holnap reggel napkeltekor indulunk.

– Nincs pihentetőbb, mint jó társaságban üldögélni, bort iszogatni, és történeteket hallgatni – mondta Ristridin, és megparancsolta az apródjának, hogy kérjen a fogadóstól néhány flaska bort.

Vacsora után tehát újra megtöltötték poharaikat, kényelmesen

elhelyezkedtek a székeken, és Tiurival együtt hallgatták Ewein történetét.

– Azt mondják – kezdett bele a mesélésbe Ewein hogy az országnál, ahonnan származom, nincs szebb a világon. Királyunk, Unauwen már hosszú-hosszú ideje bölcsen és igazságosan uralkodik. Országunkban évszázadokon át béke honolt: a háborúskodást, a vizályt csak az utóbbi években ismertük meg. Ám ez a vizály mindjárt a birodalom szívében keletkezett.

Unauwen királynak két fia van. A szokásokhoz híven az idősebbik fiú öröklí majd a trónt, tizennyolc éves korától pedig ő a király helytartója és a birodalom kormányzója. Csakhogy a történethez hozzátartozik, hogy a két herceg egyugyanazon a napon született, és az ifjabbik sohasem nyugodott bele a másodhegedűsi szerepbe. Nem tartotta igazságosnak, hogy a bátyja a trón várományosa, miközben csupán néhány perccel idősebb nála. Tudnod kell, hogy a két herceg mind külsőre, mind észre úgy hasonlít, mint két tojás. Az ifjabbik így végképp képtelen volt elfogadni a helyzetet. Jellemük azonban nagyon is különbözött, ami az idő előrehaladtával egyre inkább ki is ütözött. A trónörökös szakasztott apja – csakis a birodalom és leendő alattvalói jóléte jár az eszében. Öccse ezzel szemben becsvágyó, hataloméhes ember.

Teltek az évek, és a két testvér közti különbség egyre szembetűnőbb lett. Az ifjabbik idővel kifejezetten meggyűlölte a bátyját, ezért vizály alakult ki köztük. Unauwen király mindent megtett, hogy kibékítse őket, és rávegye a kisebbik fiát, hogy törődjön bele a sorsába. Egy valamiben azonban hajthatatlan maradt: birodalmát nem volt hajlandó kettéosztani. Az ország, ehhez ragaszkodott, egyben marad, és az fogja vezetni, akit erre a gondviselés kijelölt.

Kinevezte viszont kisebbik fiát a birodalom déli részének, a Folyamok tartományának kormányzójává. Eleinte minden rendben ment, ám a herceg egyre nagyobb önállóságot követelt. Olykor egyenesen szembeszállt apja akaratával! Végül olyasmire vetemedett, amit Unauwen király sohasem tett

volna: seregével délre vonult, és betört Eviellanba. Meghódította, és Unauwen birodalmának tartományává tette. Ám a király érvénytelennek nyilvánította a hódítást, és megparancsolta a fiának, hogy haladéktalanul vonuljon ki Eviellanból. A herceg válaszul kikiáltotta magát az ország királyává, egyúttal kijelentette, mostantól nem tartozik engedelmességgel az édesapjának!

Ezzel nagyon felbőszítette a királyt, aki azonnal megfosztotta kormányzói tisztségétől.

Ám a kevély herceg nem fogadta el atyja döntését. Sajnálatos módon a Folyamok tartományában épp elegen akadtak, akik pártját fogták, és támogatták lázadásában. Ekkor a trónörökös nagy sereg élén felvonult, hogy elvegye öccsétől a kormányzóságot, ám emez ellenállt. Testvérháború! A harcból végül az idősebbik fia által képviselt Unauwen került ki győztesen. De azóta elveszett valami, ami korábban oly jó volt a birodalomban: immár nem honolt béke és barátság az ország minden szegletében.

A fiatalabbik herceg, Eviellan ura vad hordákat uszított apja országára, hogy nyugtalanságot keltsen. És bár hivatalosan nem tört ki háború, a határ mentén és országunk déli vidékein folyamatosak voltak az összetűzések...

– Az egyik ilyen horda – szólta közbe Ristridin – Vorgóta erdejében húzta meg magát. Unauwen király Edwinem lovagot küldte, hogy elűzze őket.

– Magam is ott voltam – vette vissza a szót Ewein lovag –, Edwinem kíséretében szolgáltam katonaként. Akkor még nem voltam lovag. Ristridin bizonyára elmesélte már neked, hogy végül sikerült kivenünk onnan azt a csőcseléket. Ám ezzel még korántsem úztünk el országunkból minden gonoszt.

A trónörökös többször is megkísérelt békét kötni, ám nem járt sikerrel. Azt mondják, még mindig szereti az öccsét. Eviellan uralkodója azonban visszautasított minden békülési kísérletet, úgyhogy Unauwen lovagjai

szomorú szívvel ismét kezükbe vették fehér pajzsaikat, kardjukat a derekukra kötötték, és felkészültek az újabb összecsapásokra...

De nemrégiben örömteli hírek érkeztek az országba. Azt mondták, Eviellan uralkodója végre hajlandó békét kötni, sőt feladja Eviellant, és Unauwen városába utazik, hogy kiengesztelje apját és fivérét. Való igaz, küldött követeket apjához, a királyhoz, és az is, hogy ez után a király is menesztett küldöttséget Eviellanba. A küldötteknek a békéről kellett volna tárgyalniuk – a király jókívánságokkal felvértezve indította útnak őket. A békekövetek egyike Edwinem lovag volt, Forèsterra ura...

Ewein elhallgatott.

– És aztán? – kérdezte Tiuri izgatottan.

– Mindent elmondtam, amit tudok – felelte Ewein. – Boldog, reményteli hangulatban hagytam el hazámat, hogy elvigyem királyom üzenetét Dagonaut királynak. Még nem sejthettem, hogy csakhamar szürkére cserélem fehér pajzsomat, és bosszúállóként bolyongok majd az országban.

Senki sem szólt.

Ez azért furcsa, gondolta Tiuri. Itt ülök ezekkel a lovagokkal, és egy idegen ország ügyeiről társalgunk – jó, Eweinnek nem idegen, hiszen ő onnan származik...

Épp mondani akart valamit, ám ekkor Bendu – nagy csodálkozására – intett neki, hogy maradjon csendben. A lovag óvatosan felállt, és nesztelenül az ebédlő hátsó ajtajához osont. Halkan elhúzta a reteszt, aztán hirtelen mozdulattal feltépte az ajtót.

Egy férfi bucskázott be a szobába. Leor volt az.

Bendu megragadta, és talpra állította.

– Megvagy! – kiabálta. – Miért hallgattad ki a beszélgetésünket?

– Aú, segítség! – jajveszékelt a szolga. – Nem hallgatóztam... aú, segítség, engedjenek el!

Bendu erre még erősebben szorította a karját.

– Ki vele, te hallgatózók gyöngye! – förmedt rá. – Miért kémkedsz

utánunk? És ki bízott meg velem?

– Senki, uram! – vágta rá Leor. – Épp be akartam kopogni, hogy megkérdezzem, szükségük lenne-e még valamire az uraknak.

– Hazudsz! – mennydörögte Bendu, és megrázta a szolgát. – Rajta, válaszolj!

– Aú! – sipította Leor. – Ez fáj! Mondom, hogy nem tudok semmit! Aú, aú, aú!

Olyan hangosan visongott, hogy a hangzavarra bejött a fogadós.

– Lovag urak – kiáltott fel döbbenetben –, mi történt?

– Te utasítottad a szolgádat, hogy hallgatózzon az ajtó mögött?

– Uramisten, dehogy! – kiabált dühösen a fogadós. – Mit akartok Leortól?

– Ereszd el! – mondta Bendunak Ristridin, aztán a fogadóshoz fordult. – A szolgád ismét gyanúsán viselkedett, Foram. Bizonyára nincs ellene kifogásod, hogy feltegyünk neki néhány kérdést.

– Már hogyan is volna, lovag úr – felelte a fogadós, és csodálkozva meredt a lovagra, aki most sisak nélkül állt előtte.

Bendu elengedte Leort, aki mindjárt dörzsölgetni kezdte fájós karját.

– Nem csináltam semmit, nem tudok semmit – mormolta.

– Válaszolj az urak kérdéseire, Leor! – szólt rá szigorúan a gazdája. – Szégyent hozol a fejemre!

– Jól figyelj – kezdte Ristridin. – Először is mondd el, mit tudsz a Vörös Lovasokról! Tudom, hogy láttad őket!

Bendu egy szót sem szólt, de olyan mérgesen nézett a szolgára, hogy az még ellenkezni is elfelejtett.

– I... igen! Láttam a lovasokat! – mondta, mintha a fogát húznák. – Tegnapelőtt éjjel. De nem vörösek voltak...

– Nem vörösek? – kiabált Bendu.

– Legalábbis nem mind – válaszolta Leor. Mintha már el is feledkezett volna a fájaldmáról, és még egy halvány mosoly is megjelent az arcán. –

Amelyik beszélt velem, az fekete volt, úgy értem, a ruhája, és voltak köztük még olyanok, akik nem vörösben voltak. De hogy pontosan hogy néztek ki, azt nem tudom. Sötét volt.

– Beszéltek veled? – kérdezte Bendu. – Mit mondtak, és hányan voltak?

– Csak ellovagoltak mellettem – felelte Leor. – Nem tudom, hányan voltak. Talán tízen, tizenketten... Felébredtem, és láttam őket az ablakból. A szobám a ház első felében van. Nem messze a fogadótól megálltak, én pedig felkeltem, hogy megnézzem őket. Gondoltam, talán be akarnak jönni. Elég az hozzá, hogy kimentem, és akkor megláttak. Megszállni nem akartak éjszakára, de megkértek, hogy vigyek ki nekik sört. És én vittem.

– És mit mondtak? – faggatta tovább Ristridin.

– Semmi különöset – válaszolta Leor.

– Akkor miért érdekelt annyira, miről beszélünk itt az ebédlőben? – förmedt rá Ristridin.

– És téged, lovag uram, miért érdekelnek annyira azok a lovasok, ha szabad kérdezni? – nézett rá Leor. – Nem mintha bármi közöm lenne hozzá, de...

– Válaszolj! – vágott a szavába Bendu.

– A Vörös Lovasok gyilkosságot követtek el – szólt Ristridin. – Dagonaut király lovagjai vagyunk, és meg kell büntetnünk őket.

– Ó – hebegte Leor. Úgy tűnt, meglepődött a válaszon. – Elnézésemet kérem, lovag uram – folytatta kis szünet után. – Nos, utánatok érdeklődtek. Azt akarták tudni, nem láttam-e véletlenül négy Szürke Lovagot meg az apródjaikat, akik Mistrinaut vára felől érkeztek. Nos – akkor még – nem láttam, ezt is feleltem nekik. És kérdezősködtek még... – egy pillanatra abbahagyta, és Tiurira meredt –, szóval azt kérdezték, nem láttam-e egy ifjút, ujján pompás gyűrűvel. Ilyen ifjút egészen mostanáig nem láttam.

– És aztán? – kérdezte Ristridin. Valósággal Leor fölé tornyosult, a szolga nem állta a tekintetét.

– Azt mondták, legyenek résen – folytatta Leor –, és figyeljem, nem

látom-e a Szürke Lovagokat, meg azt a fiút. És hogyha látom, azonnal értesítsem őket.

– És mit mondtak, hogyan értesítsd őket? – kérdezte Ristridin. – Hogyan tudod elérni a lovasokat? Hol vannak most?

– Nem tudom. Esküszöm, hogy nem tudom. Azt mondták, majd visszajönnek, és kikérdeznék.

– Ez az igazság?

– Igen, lovag uram – felelte Leor. – Ez az igazság.

Ekkor a fogadós is szolgája segítségére sietett.

– Higgy neki, Ristridin lovag! – mondta. – Természetesen nem szép dolog, hogy ki akarta hallgatni a beszélgetéseket, de hát mit csináljunk, csuda kotnyeles legény! Azt azonban nem tudhatta, hogy ezek a Vörös Lovasok gyilkosok!

– Persze hogy nem! – kérte ki magának Leor sértődött hangon.

– Kár, hogy nem tudod megmondani, hol vannak most – jegyezte meg Ristridin. – De úgyis megtaláljuk őket. Elmehetsz, Leor. De azonnal szólsz nekünk, ha megint erre járnak, értetted?

– Igenis, lovag úr – alázatoskodott Leor, azzal elsomfordált.

– Tehetek még értetek valamit? – kérdezte a fogadós.

– Igen, Foram – felelte Ristridin. – Inkább ne mondd ki a nevemet, amíg ezt a szürke öltözéket viselem.

– Igenis, lovag uram – mondta a fogadós. – Szemmel tartom Leort, noha nem hiszem, hogy többet tud annál, mint amit elmondott nektek.

– Helyes, Foram – bólintott Ristridin. – Most lefekszünk. Holnap korán reggel indulunk.

Miután a fogadós távozott, a társaság tagjai még leültek egy rövid tanácskozásra.

– Én nagyon is hiszem, hogy Leor többet tud annál, mint amit elmondott – jegyezte meg Bendu.

– Meglehet – tűnődött Ristridin.

– Ebben a fogadásban megbízhatunk? – vetette fel Arwaut.
– Ha tudna valamit, biztosan elmondaná nekem – felelte Ristridin. –
Régóta ismerem: jó ember, bár nem valami okos.
– És most mihez kezdünk? – kérdezte Ewein.
– Semmihez – felelte kurtán Bendu. – Feküdjünk le aludni. De nem
ártana felváltva örködnünk, hogy tudjunk róla, ha valaki érkezik, vagy
távozik a fogadóból.

– Igen, ez szerintem is jó ötlet – helyeselt Ristridin.
Kiosztották az őrseget. Elsőként Ristridin került sorra, társa, kérésére,
Tiuri lett. Megbeszéltek, hogy ott maradnak az ebédlőben, néha pedig
tesznek egy-egy kört a fogadó körül. Egy óra múlva felébresztik a két
soron következőt.

Tiuri nemsokára kettesben maradt Ristridinnel. Az ebédlőben csaknem
sötét volt: csupán egy gyertyát hagytak égve.

– Azért szerettem volna veled örködni – kezdte Ristridin – mert így
legalább alkalmunk van beszélgetni még egy kicsit.

– Nem félsz, hogy valaki most is kihallgat bennünket? – kérdezte Tiuri.
– Leorra gondolsz? Ki is hallgathat, amiről beszélni fogok, abban semmi
titkos nincs. Leor is hallhatja, még ha netán a Vörös Lovasok kémje is.
– Gondolod, hogy a Vörös Lovasok a közelben vannak, és visszajönnek
ide?

Ristridin vállat vont.
– Abban biztos vagyok, hogy a közelben vannak.
Tiuri nem válaszolt rögtön.
– Azt hiszem, engem keresnek – mondta végül halkán. – És ha
megtudják, hogy veletek vagytok, alighanem idejönnek majd.

– Hadd jöjjenek – felelte Ristridin. – Minél hamarább, annál jobb. Ami
pedig téged illet, amíg velünk vagy, a védelmünket élvezed. – Felállt, az
ajtóhoz lépett, és kinézett. Aztán visszaült Tiuri mellé. Az ajtót nyitva
hagyta.

Gyorsan szállt az idő, mert Ristridin érkfeszítő történeteket mesélt Edwinem lovagról.

Tiuri hallgatta. Később gondolatban többször átéli majd ezeket a pillanatokát. Ismét látja maga előtt a csöndes ebédlőt, a magányos gyertya lobogó fényét, a nyitott ajtó mögött tátongó sötétséget; hallja majd a folyó zúgását, és Ristridin halk hangját. S közben látja maga előtt Edwinem lovagot – nem haldokolva, legyőzve az erdőben, hanem nagyon is harcosan és büszkén, amint egyenes derékkal ül fekete lova hátán, miközben fehér pajzsán megcsillan a napsugár...

MIT MESÉLT RISTRIDIN A FEHÉRPAJZSOS LOVAGRÓL

RISTRIDIN LOVAG A BARÁTJÁRÓL, a Forèstèrrai Edwinemről mesélt neki. Kalandos életéről és nagy tetteiről – Tiuri addig csak a történet legvégét ismerte. Most azonban újabb részleteket tudott meg Edwinem utolsó, hatalmas kalandjáról, bár Ristridin története nem volt teljes. Az Unauwen királynak szánt levélről nem esett szó benne, pedig egészen biztos, hogy ez volt Edwinem menekülésének és halálának az oka. Íme, a Ristridin által előadott történet:

– Ez év tavaszán – mesélte – fivéremnél voltam Ristridin várában, a Szürkefolyó mellett. Bendu és Edwinem megígérte, hogy ugyancsak odajönnek, és hármásban folytatjuk utunkat a Nagy Vadon felé, amelyben még sohasem jártunk. Egyik nap hírnökök jöttek, és arról számoltak be, hogy Unauwen király lovagjai közelednek. Eléjük mentem. Nem voltak sokan, de gyönyörű kis csapatot alkottak. Mind teljes díszben, fehér fegyverzetben, fehér pajzssal és szivárványszínű ruhában. Elöl, fekete lován Forèstèrrai Edwinem, akinek pompás birtoka volt Unauwen birodalmában, ám, akárcsak én, kóbor lovagként vándorolt. Társai is híres nevek viselői: köztük Andomari Ingewel, Verredave-i Argarath, Marcian és Darowin. Unauwen küldötteiként tartottak Eviellan felé. Edwinem lovag kérésére keltek át a mi országunkon, hogy találkozhassunk, és elmondhassa, ezúttal kivételesen nem tarthat velünk kalandozásainkban, mivel királya fontos feladattal bízta meg. Amint tudod, Eviellan uralkodója küldötkeket menesztett apjához és fivéréhez, megüzenvén békülési

szándékát. Unauwen király válaszul legkiválóbb lovagjait küldte Eviellanba.

A lovagok egy napot és egy éjszakát töltöttek vendégként testvérem várkastélyában. Boldogok voltak, teli reménységgel... kivéve egyiküket. Edwinem hallgatag volt, visszahúzódó.

Délután felmentem vele a vár legmagasabb tornyának tetejére, és onnan gyönyörködtünk Eviellan Szürke-folyón túl elterülő, végtelen síkságaiban. Megkérdeztem, miért nem örül a többiekkel. Először nem akart válaszolni, ám végül nagyot sóhajtva belekezdett: Nem tudom! Hiszen mindenki boldog, és reménykedik az Eviellannal kötendő békében. Ám az én szívemet borús előérzet ejtette rabul. Néha haragszom is magamra, s önnön szememre vetem, nem lettem-e borúlátó és gyanakvó. Korábban ez nem volt jellemző rám, még a legnagyobb veszélyben sem.

Megnyugtattam, hogy valóban semmi oka az aggodalomra, mire azt felelte: Ezzel éppúgy tisztában vagyok, mint te, Ristridin! Mégsem tudom elhessegetni a rossz érzéseimet.

Arcát nyugat felé fordította, majd így folytatta: Távolságban, a tenger és egy erdő szomszédságában áll várkastélyom, Forèsterra. Szeretem azt a helyet, és amikor távol vagyok tőle, mindig örömmel tölti el a szívemet, ha arra gondolok, egyszer újra ott élek majd. Most azonban szomorú leszek, ha erre gondolok. Mert valamiért úgy érzem, soha többé nem láthatom!

Megkérdeztem, attól tart-e, hogy elárulják.

Ne ejtsd ki hangosan ezt a szót!, mondta. Eviellan királya hosszú időn át ellenségem volt. Sok lovagja ellen harcoltam, és még soha, egyikük sem tudott legyőzni. De nem is viselkedett lovagiatlanul egyikük sem. Ezért gondolnom sem szabad árulásra. Mégis, és ezt csak neked mondom, Ristridin, szóval, mégsem hiszem, hogy Eviellan ura őszintén békét akar. Ismerem: gonosz ember.

De lehet, hogy időközben megváltozott, vettem közbe.

Adná Isten, szólt Edwinem. Remélem, Ristridin, remélem! Talán ha

nemsokára meglátom, szertefoszlik minden rossz érzetem. Eviellan királya igen megnyerő tud lenni: úgy hasonlít bátyjára, a trónörökösre, hogy aki először látja, fel sem tételez róla semmiféle gonoszságot. Épp ezért különösen veszélyes. – Aztán megcsóválta a fejét, és mosolyogva folytatta: De egy szót se többet erről, Ristridin! Ne aggódj miattam, s hagyd, hadd menjek, ahová mennem kell. Te pedig tedd, amit elterveztél: nézd meg a Nagy Vadont. Ez fontos, mert szinte alig járt még ott valaki, márpedig az embernek ismernie kell a saját hazáját.

Másnap reggel Edwinem és lovagjai elbúcsúztak, és útnak indultak Eviellan felé. Edwinem apródja, Vokia, Ristridin várában maradt; mesterének nagy fáradságába került, míg rávette erre. Ám az út valóban túl fárasztó lett volna ilyen idős embernek, aki nem is érezte valami jól magát. Megbeszélték, hogy visszafelé a lovagok ismét erre jönnek, és magukkal viszik.

Miután elmentek, Edwinem félelme átköltözött az én szívembe is. Ezért úgy döntöttem, nem megyek el a Nagy Vadonba mindaddig, míg vissza nem tértek. Közben megérkezett Bendu, de ő is várt velem, mert nem volt kedve egyedül nekivágni a vadonnak. Átkeltünk a Szürke-folyón, bementünk Eviellanba, de nem hallottunk semmi különlegeset. Ott is keringtek hírek békéről és kiengesztelődésről, de olyat is hallottunk, hogy Eviellanban igencsak megerősítették a hadsereget, melynek egységei szigorúan őrzik az Unauwennel közös határt.

Közeledett a nyár. Lassan indulnunk kellett Dagonaut városába a négyévenként megrendezett nagy találkozóra. A Nagy Vadonba tervezett utazásról lemondhattunk.

És akkor eljött a nap, amelyen utoljára láttam Edwinem lovagot. Furcsa nap volt: esett az eső, és sütött a nap egyszerre, az öreg Vokia nyugtalanul sétált fel-alá, s közben valamilyen álmáról motyogott, és jajveszékelt, hogy nem lehet az ura mellett. Naplementekor idegen lovag kopogtatott Ristridin várának kapuján. Velem akart beszélni, de nem árulta el a nevét.

Az őr azt gondolta, Eviellanból érkezett. Kimentem a kapuhoz, nyomomban Vokiával, aki meg volt győződve róla, hogy az ismeretlen látogató a gazdájával kapcsolatos hírt hozott. A kapu előtt ott állt az idegen lovag: fegyverzete fekete, ahogyan pajzsa és lova is. De a ló nélkül is tudtam volna, ki ő, pedig nem húzta fel a sisakrostélyát, és úgy tett, mintha nem ismernénk egymást. Beengedtem, de nem neveztem nevén; csak később, miután kettesben maradtunk, köszöntöttük egymást szívélyesen.

Mi történt, Edwinem?, kérdeztem. Hogyhogy egyedül érkeztél, és feketében, mint az eviellani lovagok?

Ez volt az egyedüli módja, hogy kijussak az országból, válaszolta. Gyűlölöm ezt a fekete öltözéket, de alatta ott van a fehér, amely nemsokára ismét látható lesz!

Nem tudta, vagy nem akarta megmondani, mi történt pontosan: teljes titokban jött a várba. Rendben, gondoltam, valamilyen okból menekülnie kellett, és sietnie kell tovább. Ha nem lett volna elengedhetetlenül szükséges, hogy ő és lova legalább rövid pihenőt tartsanak, nem is jött volna a várba. Néhány órát kívánt maradni, hogy utána azonnal folytassa útját a Harmadik Nagy Úton, országa felé. Ám amikor elárultam neki, hogy a határon sok katona tartózkodik, elállt a tervétől.

Nyilván őrzik a határt, töprengett. Unauwen birodalmának déli vidékeit nagyrészt az ellenőrzésük alatt tartják. Vorgóta erdeje viszont biztonságos, ám a Déli Szelek hegyei között lesben állnak Eviellan harcosai, és most alighanem még többen vannak, mint néhány hónappal ezelőtt. Nem, kerülő úton megyek Unauwen birodalmába. Először észak felé, aztán az Első Nagy Út mentén.

Megkérdeztem, szüksége van-e a segítségemre, de megrázta a fejét. Ez az ügy csak országomra és királyomra tartozik, mondta. Bár lehet, hogy ez nem lesz mindig így. Aztán elmosolyodott, és hozzáfűzte: Ez az eddigi legkülönlegesebb kalandom! Úton vagyok, a legnagyobb titokban, feketében, mint az éjszaka szolgája, s úgy menekülök, mintha maga a halál

lihegne a sarkamban. De ki tudja, talán ez az eddigi legfontosabb küldetésem is. Isten segítsen, hogy elérjem úti célomat!

Nem mondott többet. Néhány óra múlva ellovagolt, de immár nem egyedül: öreg, hű apródja követte.

Jómagam aggodalmaktól, kétségektől és félelemtől gyötörve maradtam a várban. Másnap egy csapat vörösbe öltözött lovas kelt át a folyón, majd észak felé folytatták útjukat. Fivéremmel feltartóztattuk őket, és megkérdeztük, mi keresnivalójuk van Dagonaut birodalmában. Azt válaszolták, uralkodójuk küldte őket: Dagonaut királyhoz tartanak, hogy hódolatukat fejezzék ki neki a nyári napforduló alkalmából. Nem tehattünk mást, továbbengedtük őket: végtére országunk akkoriban egy ideje jó kapcsolatokat ápolt Eviellannal. A várba visszatérve leültünk tanácskozni Benduval és a fivéremmel. Én tudtam, mit akarok: követni a Vörös Lovasokat, és szemmel tartani őket. Bendu azt mondta, velem tart, fivéremmel, Arturinnal pedig megbeszéltük, hogy Ristridinben marad, és őrzi a határt. Gyorsan elrendeztünk mindent, és Benduval még aznap útnak indultunk.

Útközben megtudtuk, hogy a Vörös Lovasokhoz ismeretlen lovag csatlakozott; fekete fegyverzetet és vörös pajzsot viselt.

Ó, az az út észak felé, vad vágóban! Követtük a Vörös Lovasokat, ők pedig (legalábbis ettől tartottunk) Forèsterra urát követték. A Zöldfolyónál lévő egyik faluban új híreket hallottunk: a helyiek elmondták, hogy nem messze onnan összechapott két fekete lovag – egyiküknek vörös, a másiknak fehér pajzsa volt. Tehát Edwinem levette a pajzsáról a fekete borítást! A Fehérpajzsos Lovag, tudtuk meg, legyőzte ellenfelét, de nem ölte meg. Nem sokkal később Vörös Lovasok csapata érkezett, és az erdő felé üldözték a győztest. Aztán mindannyian eltűntek szem elől. Később azonban egy öregember, akit korábban a győztes lovag társaságában láttak, visszatért, és lóhalálában a főváros felé indult.

Miután végighallgattuk a beszámolót, különváltunk. Bendu elvágta a

város felé, én pedig az erdőbe mentem. Ám sem a lovasok, sem a Fehérpajzsos Fekete Lovag nyomát nem leltem. Így végül magam is ellovagoltam a városba, ahová éppen az új lovagok ünnepélyes avatása után érkeztem. Természetesen mindenki az ifjúról beszélt, aki éjjel otthagya a kápolnát, ám akkor ennek nemigen tulajdonítottam jelentőséget. Csakis Edwinem és a Vörös Lovasok jártak az eszemben. Találkoztam Benduval, aki sehol sem találta az öreg apródot. Megtudtam továbbá, hogy a Vörös Lovasok közül csak néhányan járultak a király elé, Fekete Lovag azonban egyáltalán nem járt a városban. A király engedélyt adott, hogy azonnal nyomozni kezdjünk. Csatlakozott hozzánk Ewein lovag, aki véletlenül épp a városban tartózkodott, valamint Arwaut, Bendu unokaöccse.

De végül nem kellett kutatnunk Edwinem lovag után: még aznap megtudtuk, hogy a Fehérpajzsos Fekete Lovagra rátaláltak az erdőben, nem messze a Yikarvara fogadótól, ahol korábban rövid pihenőt tartott; arról is értesültünk, hogy meggyilkolták.

Legyőzték hát Unauwen egyik legderekabb lovagját, a király egyik legnemesebb és leghívebb vitézét, a legyőzhetetlent! De nem nyílt, tisztességes küzdelemben, hanem aljas árulás következtében. Előérzete tehát nem csalta meg: soha többé nem láthatta birtokát, imádott Forèstèrráját a tenger mellett...

Ezt mesélte Ristridin lovag Tiurinak, s még más dolgokat is, miközben együtt őrködtek az éjjel. A fogadóban és a fogadó körül csend honolt; senki sem zavarta meg őket.

A VÖRÖS LOVASOK

TIURI FOLYTATTA ÚTJÁTA Kék-folyó mentén a Szürke Lovagokkal; ám ezúttal nem a Vörös Lovasokat követték, hanem a Fehérpajzsos Edwinem lovagot. Tiuri látta a távolban hű, fekete lova, Ardanwen hátán, de tudta, sosem érheti utol, amitől rettentő szomorú lett.

– Túl nagy az előny – mondta a mellette haladó lovag; először azt hitte, Ristridin az, ám akkor észrevette, hogy immár Mistrinaut ura lovagol mellette. – Ristridin elment a Nagy Vadonba – mondta emez. – Nem jöhetett velünk tovább.

Tiuri hirtelen meglátta az út szélén Leort, kezében tör, szája sarkában hamis mosoly. Megijedt, aztán meghallotta Bendu kiáltását: Ott vannak a Vörös Lovasok! Támadnak! A te hibád, Tiuri! Idevonzottad őket!

Azzal Bendu mellé lovagolt, és dühösen megrázta.

Tiuri felriadt. Ristridin apródja hajolt fölé, és rázta a karjánál fogva.

– Ne ijedj meg! – mondta nevetve. – Csak szeretnék felköltetni.

– Mi? Mi van? – ült fel Tiuri. Megdörzsölte a szemét. Beletelt egy kis időbe, mire szét tudta választani az álmot és a valóságot.

Előző este hosszan ült az ebédlőben Ristridin lovaggal. Egyikük sem vette észre, hogy a homokóra már lepergett, jelezve, lejárt őrködésük ideje. Amikor Tiuri végre ágyba került, várakozásával ellentétben nyomban elaludt. Most viszont úgy érezte, egész éjjel nyeregben ült.

Felkelt. Ristridin és Bendu apródjai, akikkel a szobán osztozott, már majdnem teljesen elkészültek. Odakint még szinte sötét volt, és igencsak

csípős hideg.

Tiuri nemsokára lement az ebédlőbe. A Szürke Lovagok már mind ott voltak. Ristridin és Bendu a sápadt, mogorvának tűnő Leorral beszélgetett.

– ...szóval nem árulták el, mikor jönnek vissza? – hallotta Bendu lovag hangját.

– Nem, lovag uram – válaszolta Leor. – Nem mondtak ilyet, biztosan! És az is lehet, hogy vissza sem térnek! Ha megtudják, hogy ti itt jártatok...

– Honnan tudhatnák meg? – szegezte neki a kérdést Ristridin.

A szolgát láthatóan meglepte a kérdés.

– Hogy honnan? – dadogta. – Az olyan társaság, mint a tiétek, elég feltűnő. A Kék-folyó mentén most mindenki rólatok beszél! Ha pedig látogatásokat híre a Vörös Lovasok fülébe jut, nyomban eltakarodnak a környékről. Szerintem legalábbis.

– Igaz – morogta Bendu. – Na, jól van, kotródj innét!

A lovagok megbeszélték, mitévők legyenek. Menjenek tovább nyugat felé, vagy várakozzanak a fogadóban?

– Szerintem menjünk tovább – mondta Bendu. – Egyáltalán nem bízom ebben a Leorban. Esetleg egy vagy két emberünk maradjon itt.

Tiuri remélte, hogy a többiek elfogadják Bendu javaslatát. Neki mindenesetre okvetlenül tovább kellett mennie, és nem bánta volna, ha akad kísérője az úton. Hiszen a Vörös Lovasok nyilván őt keresik: igen, a legjobb lesz, ha a lovagok továbbmennek!

– Bendu lovag – szólalt meg –, én is úgy gondolom, hogy az lenne a legjobb, ha folytatnátok utatokat...

– Valóban úgy gondolod? – nézett rá csúfondárosan Bendu. – Hát persze, hiszen neked biztosan ez lenne a legjobb, ugye? Úgy gyorsan, díszkísérettel haladhatsz tovább!

Tiuri elnémult: nem volt túl barátságos válasz. Úgy tűnt, Bendu lovag tényleg nem kedveli, és nem is bíz benne. De legalább Ristridin biztosan tudja, gondolta, miért fontos, hogy a lovagok vele tartsanak.

Reggeli alatt végig a Szürke Lovagok vezetőjét leste. Különös, hogy most nála – Tiurinál – van Edwinem lovag levele... Épp nála, aki nem is ismerte őt, és semmi köze nem volt a kóbor lovagok dicső és bátor tetteihez. Kézenfekvő lett volna, hogy Ristridin vegye át Edwinem feladatát. Bizonyára így is történt volna, ha ő talál rá Edwinem lovagra. Most azonban, valamilyen csodálatos véletlen folytán, ő hordta inge alatt a fontos üzenetet. Mi lenne, ha elárulná Ristridinek? Nem jó: hiszen szentül megígérte Edwinem loagnak, hogy senkinek sem szól a levélről... persze az is igaz, hogy a haldokló loagnak ott és akkor eszébe sem juthatott barátja, Ristridin.

Tiuri nagyot sóhajtott. Tudta, hogy úgysem árulja el a titkát. Ristridin sem kérdezősködött – pedig sejteni alighanem sokat sejthetett. Edwinem lovag őt bízta meg a feladattal. Neki is kell teljesítenie, még akkor is, ha mások megfélelőbbnek tűnnek erre.

Oldalba vágta valaki.

– Hé, mit álmodozol? – kiáltott rá Arwaut lovag. – Kész vagy már? Indulunk tovább!

Dombos tájon lovagoltak. Valószínűleg egyre közelebb jártak a hegyekhez, bár látni a ködös reggelben nem látták őket.

Tiuri Ilmar, Ristridin fegyverhordozója mellett lovagolt; barátságos, maga korabeli fickó volt, aki útközben szinte megállás nélkül a mesteréről beszélt. Nemrég állt még csak a szolgálatában, de máris mélységes csodálat élt benne iránta.

Jó iramban haladtak, pedig olykor megálltak, hogy érdeklődjenek a Vörös Lovasok felől, vagy hogy megkeressék a nyomaikat. Délelőtt aztán némileg eloszlottak a felhők, és előbukkant mögülük a nap, fátyolos fénnel borítva be a tájat. Az út kövessé vált, a szélén itt-ott nagyobb sziklák tűntek fel. A folyóban is – amely itt jócskán leszűkült – sziklák állták a víz útját.

Délután egyik oldalról sziklák, a másikon, a folyó túlsó partján komor fenyők szegélyezték útjukat. Kiváló rejtekhely a Vörös Lovasoknak, gondolta Tiuri. Feszülten kémlelte a környéket. Az úton nem volt forgalom, egy teremtet lélekkel sem találkoztak. Csak a lovak patáinak visszhangját hallották olykor. Senki sem szólt, úgy tűnt, mindenki éberrel figyel. Késő délután aztán megtörtént.

Jobbról, az erdő felől hangos kiáltás harsant.

– Megvannak végre! – mondta Bendu. Megállította a lovát, kezét a kardja markolatára helyezte. A többiek követték a példáját.

– Nézzétek! – kiáltott fel Arwaut. – Azon a fán gubbaszt valaki! Vörös ruhában, ha jól látom!

– Amott meg emberek mozognak a fák között! – szólt Ewein.

Bendu megsarkantyúzta a lovát, és belegázolt a folyóba. Nem volt mély, könnyen át lehetett kelni rajta, bár a sodrása erős volt. Arwaut és apródjaik követték. Az erdőből nyílveszők süvítettek feléjük, de senkit sem találtak el.

Ebben a pillanatban valaki levetette magát az út bal oldalán álló szikláról, és épp Tiurira zuhant.

A fiút igencsak váratlanul érte a támadás. Egyszer csak valami súlyosat érzett a hátán, aztán két kéz ragadta meg a nyakát. Ardanwen nyerített és felágaskodott, miközben Tiuri próbálta lerázni magáról a támadóját. Megint kiáltásokat hallott: a sziklákról újabb férfiak ugráltak le. Akkor támadójával együtt a földre zuhant. Később nem tudta pontosan felidézni, mi történt ezekben az elkeseredett percekben (amelyek óráknak tündek), egyet azonban már akkor tisztán érzékelt: ellenfele az életét és a levelet akarja! Birkóztak egy darabig – egyiküknek sem volt alkalma fegyvert rántani. Körülöttük lódobogás, üvöltözés, fegyvercsörgés. Tiurinak végre sikerült legyűrnie ellenfelét. Félig felemelkedett, a másikat a földre szorította. Most látta először az arcát... durva, gonosz arc volt, a férfi szája kinyílt, előtört belőle egy sikoly. Tiuri tanácstalan volt, hirtelen felugrott,

közben előhúzta a kardját. Erre hátulról estek neki. De most már számított a támadásra, ezért amint megérezte a torkára fonódó ujjakat, hátravetette magát, amivel alaposan meglepte támadóját. A hátára zuhant, és nem is mozdult többé. Ám addigra feltápászkodott a másik, és újra Tiurira vetette magát. És rögtön ott termett még egy, aki ugyancsak rárontott. Az egyik próbálta megragadni a kezét, a másik a ruháját rángatta. Tiuri elkeseredetten védekezett. A levél! Ezek a gazemberek a levelet keresik! Meghallotta Ristridin kürtjét, és felkiáltott:

– Segítség!

Ugyanakkor éles fájdalmat érzett a bal karjában: egyik támadója megszurta! Elsötétült előtte a világ, de küzdött rendületlenül. Mintha több férfi érkezett volna – kiabálást és lónyerítést hallott. Közben tovább birkózott, de érezte, hogy már nem bírja sokáig. Ám még nem tudták megkaparintani a levelet...még nem! Aztán egyszer csak érezte, hogy ellenfelei eleresztik, majd elvesztette az eszméletét.

Akkor tért magához, amikor újra megragadta valaki. Üvöltve igyekezett felemelkedni, miközben kezét a levélre szorította.

– Nyugalom, nyugalom! – mondta Ristridin lovag. – Én vagyok az! Maradj inkább fekvé.

Tiuri újra hátrahanyatlott. Nagy öröme és mérhetetlen megkönnyebbülésére érezte, hogy a levél még megvan. Sóhajtvá hunyta le a szemét. Feltűnt neki, hogy elült a csatazaj, már csak a távolból szűrődtek oda hangok. Kinyitotta a szemét, és megpillantotta a fölé hajló Ristridin aggódó tekintetét.

– Hogy vagy? – kérdezte a lovag. – Megsebesültél, de úgy hiszem, nem súlyosan.

– Ugyan, semmiség – mormolta Tiuri, és nagy nehezen felemelkedett, majd körülnézett. Enyhén szédült. A csata láthatóan véget ért. Előtte két Vörös Lovas feküdt: mindketten halottak voltak. Kicsivel arrébb még egy mozdulatlan test hevert: nem vörösben volt, ugyanakkor nem is a

szürkékhez tartozott. Ilmar néhány nyugtalanul topogó lóval viaskodott. Egyébként sehol senki.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Tiuri.

– A Vörös Lovasokat üldözik – válaszolta Ristridin. – Bemenekültek az erdőbe.

Gyors és gyakorlott mozdulatokkal vizsgálta meg Tiuri sebét.

– Tényleg nem vészes – állapította meg. – Várj egy kicsit.

Leakasztotta a nyeregtáskáját, és kötszereket húzott elő belőle. Ilmar egy sisakot hozott, tele vízzel. Ristridin lemosta és bekötözte Tiuri sebét, aztán így szólt:

– No, most már kereshetünk neked kényelmesebb helyet!

Nem várta meg a választ, egyből felemelte Tiurit, mintha valami kisgyermek lenne, és leültette az út szélére. A fiú itt neki tudott támaszkodni egy sziklának. A lovag elővett egy flaska fűszeres bort, és megitatta Tiurit.

– Most pedig ülj egy kicsit nyugodtan – mondta. – Meglátod, mindjárt jobban érzed magad.

Megjelent Ardanwen, fejét Tiurihoz hajtotta, és alaposan megszaglászta a fiút.

– Ez az állat mentette meg az életedet – mondta Ristridin. – Az egyik katona neked akart rontani a baltájával, de Ardanwen úgy felrúgta, hogy most ott hever holtan.

Tiuri megsimogatta a hűséges hátsó orrát.

– Tulajdonképpen mi történt? – kérdezte. – Annyira zavaros az egész.

– Egyszer csak többen is rád támadtak – válaszolta Ristridin. – Eleve kettővel küzdöttél, de újabbak jöttek. Épphogy ki tudtunk menteni a karmaik közül, és ha nincs Ardanwen, valószínűleg el is késtünk volna... – Ellenzőt formált a kezéből, és a túloldalt kémlelte. Alkonyodott, az erdőben már koromsötét volt. – Egy pillanatra magadra hagylak – mondta Ristridin. – Itt a kürtöm. Fújj bele, ha baj van!

Azzal el is tűnt – az apródja követte. Tiuri nekidőlt a sziklának, és az ölében fekvő kürtöt nézte. Fáradt volt, kicsit hasogatott a sebe, de roppant hálás volt, hogy végül így alakultak a dolgok.

Habár... arról fogalma sem volt, mi történt a csapatuk többi tagjával. Vajon még mindig a Vörös Lovasokkal harcolnak valahol? Körülnézett. Nem volt szép látvány az a sok holttest, inkább elfordította róluk a tekintetét. Most az erdőt kémlelte, de már a fák körvonalait sem lehetett rendesen kivenni. Előhúzta az inge alól a levelet, és megvizsgálta. Ekkor lépteket hallott, úgyhogy gyorsan visszadugta az írást a helyére.

Ristridin és Ilmar tért vissza.

– Megnéztük, nem bujkál-e még valaki a sziklák között – mondta a lovag de senkit sem találtunk. – Az apródjához fordult. – Mindenekelőtt foglalkozzunk a halottakkal – mondta. – Eltemethetjük őket valamivel arrébb, vagy rájuk pakolhatunk néhány jókora követ.

– Segíthetek? – kérdezte Tiuri.

– Nem, te csak pihenj – felelte a lovag. – Gürcöltél már eleget. Várj csak, leteríték neked egy takarót, akkor megpróbálhatsz aludni egy kicsit.

Tiurit a következő pillanatban ellátták két takaróval, és kapott egy nyerget is, párna gyanánt. De esze ágában sem volt aludni: ahhoz túlságosan izgatott volt. Nemsokára Ristridin is leült mellé, míg Ilmar fát szedett, és tüzet gyújtott. Csaknem egészen besötétedett.

– Nem kell a többiek után menned? – kérdezte Tiuri. – Tartok tőle, hogy nagyon sok lovas lehet.

– Nem voltak többen húsznál – felelte Ristridin. – Öt meghalt. Nem, itt maradok veled. Te vagy közülünk a legnagyobb veszélyben. Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy a lovasok úgymint ránk találnak miattad. Megfutamítottuk őket ugyan, de nem szívesen hagynálak egyedül...

– Köszönöm – felelte Tiuri erőtlen hangon. – De a többiek... elegendő vannak a lovasokkal szemben?

– Ó, hát persze – mosolyodott el Ristridin. – Megbirkóztak ők már

nagyobb feladatokkal is. Inkább az a kérdés, utolérik-e őket egyáltalán. Amikor a lovasok látták, hogy nem tudnak elkapni téged, azonnal menekülőre fogták.

– Minden olyan gyorsan történt – mondta Tiuri. – Először rám ugrott az a fickó... Még most sem tudom, utána mi történt pontosan.

– Azok, akik az erdőből kiabáltak felénk, csak el akarták terelni a figyelmünket – mondta Ristridin. – És eleinte sikerült is nekik. Páran közülünk már át is keltek a folyón, a többi akkor kezdett el leugrálni a sziklákról. Láthatóan az volt a céljuk, hogy minket visszatartsanak, és ne tudjunk a segítségére sietni. Amikor ebben kudarcot vallottak, átlábaltak a folyón, és bemenekültek az erdőbe. Honnan tudhatták, hogy épp te vagy az, akit keresnek?

– Ardanwenről... – mormolta Tiuri.

– Mert Edwinem lovag lován ültél? Meglehet – tünődött Ristridin.

– Leor folyton Ardanwent nézegette – mondta Tiuri –, kérdezősködött is róla. Szerintem valahogy ő értesíthette a lovasokat.

– Nagyon is elképzelhető – bólintott Ristridin. – Nyilván vannak kémeik. – Felállt. – Most türelmesen megvárjuk, míg vissza nem érnek a többiek. Addig pedig harapunk valamit. Mit gondolsz?

Bő óra is eltelt, mire a távolból hangok és lódobogás jelezte, hogy a többiek visszatérnek. Tiuri, aki addigra mégiscsak elbóbiskolt, azonnal felébredt. Megjöttek. Gyorsan megszámolta őket: mind a kilencen megvoltak, és hoztak magukkal még valakit. Egy férfit, a keze hátrakötözve.

Ristridin fogadta őket.

– Nos...? – kérdezte izgatottan.

– Hatot megöltünk, egyet foglyul ejtettünk – jelentette Bendu, miközben leugrott a lováról, és a gyeplőt Ilmar kezébe dobta. – A többi elmenekült. – Odalépett Tiurihoz. – Hogy van a fiú? – kérdezte zord hangon.

– Csak a húsba szúrtak a karján – válaszolta Ristridin. – Semmi komoly.

– Akkor jobbulást – fordult Bendu Tiurihoz. – Féltém tőle, hogy komolyabb sebesülés. A lovasok tényleg téged akartak. Jó, hogy nem hagytunk egyedül.

Ugyanolyan mogorván beszélt, mind mindig, de Tiuri hallotta a hangján, hogy valami megváltozott.

Bendu lovag végre elhiszi, hogy megbízható vagyok, gondolta.

– És ti hogy vagytok? Senki nem sérült meg? – kérdezte Ristridin.

– Ó, semmi komoly – felelte Bendu. – Arwautot megvágták a fején, Ewein apródjának pedig lett egy zúzódás a karján, ennyi az egész.

Ristridin a fogolyra pillantott. Zömök, izmos, mogorva képű emberke volt. Nem vörös ruhát viselt, hanem szakadt gúnyáira húzott szürke sodronyínget.

– Ez is velük volt? – kérdezte a lovag.

– Igen – válaszolta Bendu. – Nem csak Vörös Lovasok voltak. Láttam köztük kettőt, akik fekete ruhát viseltek, mint Eviellan katonái (az egyiket megöltük), meg még néhány csavargófélét, mint ez itt. Szívesebben fogtam volna el és hallgattam volna ki egy Vörös Lovast, mert ez a fickó állítja, fogalma sincs semmiről.

– Majd mindjárt újra kikérdezzük – morogta Ristridin.

Előbb azonban sok-sok teendő akadt. Leszerszámozták a lovakat, szárazra csutakolták őket, ellátták Arwaut és az apród sebesüléseit, és ételt készítettek. Közben Bendu előadta, mi történt.

A Vörös Lovasok láthatóan el akarták kerülni a harcot. Csak akkor fordultak szembe Benduékkal, amikor azok utolérték őket. Egy részük azonban kivonta magát a küzdelemből, és míg a többiek lefoglalták a Szürke Lovagokat, elmenekültek. Miután besötétedett, végképp elvesztették a nyomukat, ezért Benduék úgy döntöttek, visszatérnek.

– De előbb vagy utóbb őket is el fogjuk kapni – zárta beszámolóját.

Evés után kikérdezték a foglyot. Kezdetben igencsak kelletlenül válaszolgatott, ám a Szürke Lovagok fenyegető tekintete végül jobb

belátásra bírta.

– Honnan jössz? – kérdezte Ristridin. – Eviellan embere vagy?

– Nem, uram – válaszolta a férfi mogorván. – Amonnét való vagyok, az erdőből.

– Hogy kerültél a Vörös Lovasok csapatába? Miért támadtatok meg bennünket?

– Nem tudom.

– Válaszolj!

– Tényleg nem tudom, uram – makacskodott a férfi. – Nem az én dolgom. Én csak tettem, amit mondtak.

– Vagy úgy. Tehát te olyan alak vagy, aki pénzért harcol, és ha bárki megbízza, minden aljasságra képes.

– Nekem is meg kell élnem valamiből, uram, nem? Nem tudom, mi aljasság, mi nem, nem is érdekel. Ezek a Vörös Lovasok felfogadtak, és, igen, fizettek is. Igaz, nem valami sokat, a gazemberek.

– Ki volt a megbízód?

– Hogyhogy a megbízóm?

– Ki adta a parancsokat?

– Nem tudom.

– Dehogynem tudod!

– Nem, tényleg nem tudom. A vezér, a Vörös Lovasok vezére.

– Hogy hívják?

– Nem tudom, uram. Mi csak vezérnek neveztük.

– Ki az a mi?

– Hát mi, mindannyian.

– Többen is voltatok az erdőből?

– Igen. A cimborám, Udan, meg Asgar, de ő meghalt.

– Hogyan szegődtetek a Vörös Lovasok szolgálatába?

– Eljöttek hozzánk, és megkérdezték, nem akarunk-e dolgozni nekik. Adtak fegyvert és sodronyinet. És mi akkor velük mentünk.

- Értem. És azelőtt mivel foglalkoztatok?
- Az miért fontos, uram?
- Válaszolj!
- Hát, ezzel is, azzal is. Fát vágunk.
- Meg, gondolom, raboltatok – förmedt rá mérgesen Bendu. – Biztos, hogy nem tisztességes munkából éltetek!

A férfi mormogott valamit, de nem lehetett érteni, mit.

- Ki volt a megbízótok? – tette fel a kérdést újra Ristridin.
- Hiszen már mondtam, uram. A vezér.
- Nem a Vöröspajzsos Fekete Lovag?
- Lovag? – kérdezte a férfi, arcán őszinte megdöbbenéssel. – Én lovagot egyet se láttam.

És ettől nem is tágított.

Nem tudott túl sokat mondani. A Vörös Lovasok nyilván nem kötötték az orrára, mi keresnivalójuk van Dagonaut birodalmában. Legtöbbjük, mondta a fickó, valóban Eviellanból érkezett, de nem töltött velük hosszú időt, legfeljebb egy hetet. Vagyis Edwinem lovag meggyilkolása után csatlakozott hozzájuk. Úgy ötükkel találkozott az erdőben; később aztán újabbak csatlakoztak hozzájuk, ám ők csak akkor, amikor Mistrinaut várának környékén jártak. A Vöröspajzsos Lovagot sosem látta, ám az mintha valóban feltűnt volna neki, hogy a vezér valaki mástól kapja az utasításokat, amelyeket csak híven végrehajt. Elmondta azt is, hogy a Vörös Lovasoknak több kém is dolgozott. Leor, a Naplemente fogadó szolgálja is közéjük tartozott. Tőle tudták meg (egy másik kémen keresztül), hogy a Szürke Lovagok erre járnak, és köztük van a fiú, akit oly régóta keresnek, és aki fekete lovon ül. Azt nem tudta, miért akarták elkapni ezt a fiút, elmesélte viszont, hogy a vezér nagyon feldühödött, amikor tudomására jutott, hogy a Szürke Lovagok kíséretét élvezzi. Megbízói további terveiről nem tudott beszámolni.

- Ugye tudod, hogy ezért büntetést érdemelsz? – kérdezte Ristridin

szigorúan. – Minden ok nélkül utazókat megtámadni útonállásnak minősül. Át fogunk adni az itteni hűbérúrnak, akitől megkapod, ami jár neked.

– Ki ennek a vidéknek az ura? – kérdezte Arwaut.

– Westenaut várának lovagja – felelte Ristridin. – Javaslom, hogy néhányan menjünk el hozzá, adjuk át neki a rabunkat, egyúttal kérjünk segítséget: katonákat, lovakat.

– Arra meg mi szükség? – szólt közbe Bendu. – Azt a néhány lovast magunk is elintézzük.

– Persze – felelte Ristridin. – De ki tudja, lehet, hogy szétszóródnak és elrejtőznek. Ezért fontos, hogy mindenki tudjon róluk a környéken, és az emberek fokozott óvatossággal közlekedjenek. Egyébként pedig lehet, hogy többen vannak – talán nem is mind vörösben –, a cinkosaik, a kémeik... Nem szabad hagynunk, hogy megszökjenek.

– Nos, ebben igazad van – adta meg magát Bendu.

– Tíz óra, fél tizenegy lehet – mondta Ristridin. – A lovaknak legalább egy óra pihenésre van szükségük. Utána hárman közülünk ellovagolhatnak a fogollyal Westenaut várába. Nagyjából ötórányira van innen, úgyhogy négyre biztosan odaérnek.

– Én tudom az utat – mondta Ewein. – Amikor Dagonaut városába mentem, eltöltöttem a várban egy éjszakát.

Úgy döntöttek, ő megy, és elkíséri Arwaut apródja és Mistrinaut egyik fegyverhordozója. A társaság másik felével másnap találkoznak újra, ott, ahol az Első Nagy Út elkanyarodik a Kék-folyótól.

– Mi holnap kora reggel indulunk innen – mondta Ristridin. – Akkor nagyjából dél körül érünk oda. Bevárunk benneteket.

Tiuri némán hallgatta útitársai beszélgetését. Azon töprengett, utána vajon mit fognak tenni. Nyilván meg akarják majd keresni a Vörös Lovasokat. Ez esetben nem maradhat velük: neki tovább kell mennie a Kék-folyó mentén. Egyszeriben megint borzasztó nehéznek látta a feladatát, amiben persze az is szerepet játszott, hogy nem érezte valami jól

magát.

A lovagok befejezték a megbeszélést. Azok között, akik nem sebesültek meg, kiosztották, ki mikor őrökdi, illetve hogy ki megy Westenaut várába. Ezután a tábor elcsöndesedett.

BÚCSÚ A SZÜRKE LOVAGOKTÓL

AMIKOR MÁSNAP REGGEL FELÉBREDT, Tiuri valamivel jobban érezte magát. Korán volt, a többiek még aludtak. Arwaut feküdt mellette, fejről lecsúszott a fehér kötés. Ilmar épp egy edénnyel ügyködött, próbálta fellógatni a tűz fölé, de Ristridin és Bendu nem voltak sehol. Tiuri lehunyta a szemét; ráfért még egy kis alvás. De nem jött álom a szemére, túlságosan tiszta volt a feje, és bőven volt min elgondolkodnia.

Felült. Csak most vette észre, milyen közel vannak a hegyek: ez a sziklás rész már a Nagy-hegység egyik nyúlványa volt. Szép, hűvös, harmatos reggel volt, nem mozdult a levegő, a havas hegycsúcsok csak úgy szikráztak a napfényben. Tiuri felállt, odasétált a folyóhoz, és megmosakodott a jéghideg vízben. Ristridin és Bendu ekkor tért vissza erdei felderítőútjáról.

– Látom, már meg is gyógyultál – köszöntötte Bendu, és – első ízben megismerkedésük óta – rámosolygott.

– Mindjárt ismét átvedlem felcserré, és megvizsgálom a sebedet – mondta Ristridin. – Van jó kenőcsöm. Arwautnak és Marveinnek, Ewein apródjának is adok majd belőle.

Valamivel később, reggeli közben Tiuri így szólt:

- Mik a további terveitek, lovagok?
- Biztosan továbbmegyünk addig, ahol a Nagy Út elválik a Kék-folyótól
- válaszolta Ristridin. – Ott találkozunk Eweinnel, aki erősítést hoz magával Westenautból.

– Utána pedig – mondta Tiuri – eljön a pillanat, amikor búcsút kell vennem tőletek. Ti megkeresitek és elfogjátok a Vörös Lovasokat, nekem viszont folytatnom kell az utamat a Kék-folyó mentén.

– Ezek szerint egyedül akarsz továbbmenni? – kiáltott fel Bendu.

– Nem maradhatok örökké veletek – felelte Tiuri. – Borzasztó hálás vagyok, hogy már idáig is veletek tarthattam. Ha nem lettetek volna ott tegnap, én most nem ülnék itt. De tovább kell mennem, amint lehet... – Elhallgatott, aztán így folytatta: – Bizonyára rájöttetek, hogy úti célom a Kék-folyó forrásán túl van. Át kell kelnem a hegyeken, Unauwen birodalmába. Ez a feladatom.

Néhány pillanatig senki sem szólt.

– Nyugat felé – törte meg a csendet Arwaut. – De miért nem a Nagy Úton mész?

– Több út is vezet át a hegyeken – mondta Ristridin –, bár csak kevesen ismerik őket. Menaures remete jól ismeri a hegységet. Ő biztosan tud olyan utat, amely meredekebb és nehezebben járható, de jóval rövidebb. És amit ráadásul az ellenség sem ismer.

– Mindenesetre az ellenség nem fogja üldözni Tiurit – kapcsolódott be a beszélgetésbe Bendu. – Ezért vagyunk itt mi, nem igaz? Gyorsan elintézzük a Vörös Lovasokat, hogy a fiú biztonságban és békében folytathassa útját.

– Ez igaz – bólintott Ristridin. – Ugyanakkor el kell mondanom, Tiuri, nagyon sajnálom, hogy búcsút kell vennünk egymástól.

– Én is nagyon sajnálom – felelte Tiuri –, de attól tartok, nincs más megoldás. Amúgy pedig ti mondtátok épp az imént, hogy a Vörös Lovasoktól nem kell tartanom.

– Ezért kezeskedem! – jelentette ki Bendu eltökélten.

De Ristridin ezt mondta:

– Ne becsüld le az ellenségeidet, Tiuri! Nem akarlak megijeszteni, és egyetérték a döntéseddel, de ne feledd, könnyen lehet, hogy a Vörös

Lovasoknak sok kémük van. Maguk a lovasok könnyen észrevehetőek, de a csatlósaik, hiszen ránézésre mind egyszerű, hétköznapi emberek, feltűnés nélkül megfigyelhetnek. Ki gyanakodna egy pásztorra, egy vándorra, effélére? Épp ezért fontos, hogy titokban váljunk el egymástól, hogy mire felfedezik a dolgot, te már jó messze jársz.

Tiuri érezte, hogy elbizonytalanodik. Kénytelen volt beismerni önmagának: nagyon is tart a szétválástól és attól, hogy egyedül kell továbbmennie.

Ugyanakkor tudta, hogy ez elkerülhetetlen. Neki megvolt a maga feladata – ahogyan a Szürke Lovagoknak is.

Egy darabig még beszélgettek, és végül abban állapodtak meg, hogy együtt haladnak addig a helyig, ahol a lovagok Eweinnel és társaival találkoznak. Aztán új téma került szóba.

– Mi legyen Ardanwennel? – kérdezte Tiuri. – Lóháton is átjutok a hegyeken?

Ristridin a fejét rázta.

– Az lehetetlen – mondta. – Főképp azokon az ösvényeken, amelyeken te fogsz haladni. A Nagy Úton még elképzelhető lenne, bár a végén az sem könnyen járható.

– Ezek szerint Ardanwent hátra kell hagynom – sóhajtott fel Tiuri.

– Majd mi gondját viseljük – nyugtatta meg Ristridin. – Megvárhat Mistrinaut várában, míg érte nem jössz. Hiszen a tiéd!

– Nem az enyém! – tiltakozott Tiuri. – Edwinem lovag lova volt.

– Igaz, de utána téged fogadott el gazdájának – felelte Ristridin. – Nem meséltem még, hogy azelőtt senki mást nem túrt meg a hátán Edwinem lovagon kívül? Csakis akkor engedte, hogy másvalaki üljön rá, ha Edwinem megparancsolta neki. Úgy gondolom, most már te vagy a gazdája. De jó helye lesz a várkastélyban – biztos lehetsz benne, hogy megvár téged!

– Van egy ötletem! – kiáltott fel Ilmar, aki egy ideje homlokát ráncolva

hallgatta a beszélgetést. – Egyikünk cseréljen ruhát Tiurival... én nagyon szívesen! És akkor én lovagolom majd Ardanwent (már persze, ha hagyja). Így a lovasok, feltéve, ha kémkednek utánunk, engem követnek majd, miközben Tiuri nyugodtan folytathatja az útját nyugat felé.

– Ez nagyon kedves tőled – felelte Tiuri –, de igazán nem kívánhatok ilyet. Nem szeretnék másokat is veszélybe sodorni.

– Én pedig nagyon is jó ötletnek tartom – szólt Ristridin. – És Ilmar alkalmas személy a megvalósítására. Na és, ha veszélyes? Hiszen mindannyian azért keltünk útra, hogy veszélyekkel nézzünk szembe. Ilmar ajánlata nagyon is leendő lovaghoz méltó, te pedig, Tiuri, engedd meg neki, hogy segítségedre legyen.

Ilmar ragyogott a büszkeségtől a lovag szavainak hallatán, Tiuri pedig tétován felelt:

– Nos, rendben, legyen!

Ilmar felugrott.

– Akkor most máris mondd meg Ardanwennek, hogy tűrjön meg a hátán – javasolta. – És mindjárt váltsunk is ruhát, amott, a szikla mögött, nehogy meglássa valami kém!

– Úgy van. Rajta! – mondta Ristridin.

Az Első Nagy Út egészen addig a Kék-folyó mentén haladt, míg utóbbiba bele nem torkollt egy keskeny kis patak, melyet Kis Kék néven ismertek. Itt az út délnek fordult, és a patakot követve felfelé, a hegyekbe tartott.

A lovagok és kíséretük dél körül ért oda; Ewein, az apródja és a fegyverhordozó már várta őket. Ewein elmondta, hogy Westenaut lovagja épp most szereli fel katonáit, akik várhatóan még sötétedés előtt megérkeznek. Ezután visszaküldték a várba Mistrinaut egyik fegyverhordozóját, hogy figyelmeztesse urát, előfordulhat, hogy a Vörös Lovasok épp arra menekülnek.

Ewein egy pillanatra azt hitte Ilmarról, ő Tiuri. Ezek szerint a ruhacsere

még őt is megtévesztette. De most már nem lehetett tovább halogatni a búcsúzkodást.

– De előtte még együtt megebédelünk – indítványozta Ristridin. – Hogy van a karod, Tiuri?

– Ó, az már egészen jól – válaszolta a fiú, bár ez nem teljesen felelt meg az igazságnak.

A Szürke Lovagok útközben kieszeltek egy tervet. Abban maradtak, hogy szétválnak. Ristridin, Ewein és apródjaik egy darabig még a Nagy Úton mennek tovább, hogy félrevezessék az esetleges kémeket. A többiek átkelnek a Kék-folyón, és ismét bevetik magukat az erdőbe. A két csapat késő délután egyesül újra a kiindulási ponton.

Tiuri egy darabon együtt halad az első csoporttal, majd végképp búcsút vesz tőlük.

Az ebédet gyorsan elköltötték. Tiuri elbúcsúzott Ardanwentől, aki úgy tűnt, megérti, hogy újra nélkülöznie kell új gazdája társaságát; legalábbis halkán nyihogott, és bánatosan pillantott a fiúra. Ezután Tiuri egytől egyig kezét szorította a társaság tagjaival, és megköszönte eddigi segítségüket.

– Ég óvjon utadon – mondta Ewein. – Ki tudja, lehet, hogy találkozunk Unauwen birodalmában.

– Eredményes és könnyű utat kívánok – szolt Ilmar, aki előzőleg, Tiuri hathatós segítségével, felkapaszkodott Ardanwen nyergébe, – Higgy nekem, nem lesz semmi baj!

– Isten veled – búcsúzkodott Ristridin. – Nemsokára még hallani fogsz. Az út első kanyarulatánál kétszer belefújok a kürtömbe, így köszöntelek. Isten veled, és viszontlátásra!

Azzal ellovagoltak, és nem néztek vissza. Tiuri Ilmar lován ült. Nemsokára lecsusszant a hátáról egy védett helyen, és újra elbúcsúzott Bendutól és kísérőitől.

– Adja Isten, hogy rátalálj a Vörös Lovasokra, Bendu lovag!

– Megbosszuljuk Edwinem halálát – felelte Bendu. – Neked pedig

kívánom, hogy sikerrel végezd el a feladatodat. Sikerülni fog, ebben csöppet sem kételkedem. Legközelebb talán már lovagként látlak viszont – végtére valójában már annak is kellene lenned. Indulj hát – egyelőre biztonságos az út!

Kisvártatva Tiuri egyedül maradt. A patadobogás elhalt, ő pedig magányosnak és védtelennek érezte magát. De amíg csak lehetett, az erdő fáinak takarásában, rendületlenül haladt előre. Utána sziklás ösvényen ment tovább, a Kék-folyó jobb partján. Hegyekre kapaszkodott fel, azután le – olykor közvetlenül a folyó mellett, máskor kicsit távolabb. Balról-jobbról egyre magasabbra nyúltak a sziklák, de baloldalt legalább olykor kipillantatható a Kis Kék-patak és az Első Nagy Út nyújtotta, helyenként pazar látványra.

Egy óra múlva hirtelen megállt. Kürtszó harsant, Ristridin lovag ezüstkürtje, az ő üdvözlésére.

Valamivel arrébb újra látta a Nagy Út vonalát kanyarogni. Nocsak, mik azok, talán néhány parányi alak? Milyen messzire távolodtak máris!

A kürt újra felharsant, a táj visszhangozta színezüst hangjait.

Isten veletek, Szürke Lovagok!, mondta magában Tiuri. Isten veled, Déli Ristridin! És a viszontlátásra!

ÖTÖDIK RÉSZ

A HEGYEK KÖZT

EGY ÚTITÁRS

MIUTÁN ELHALT RISTRIDIN KÜRTJÉNEK hangja, Tiuri folytatta útját. Arra gondolt, hogy most vág neki a Fehérpajzsos Lovag által mondott út utolsó szakaszának. Aztán, ha átjut a hegyeken, onnantól már magának kell kitalálnia, merre tovább. Ez volt útja tizenkettedik napja. Vajon mennyit kell még mennie, hogy teljesítse feladatát, és átadhassa a levelet Unauwen királynak, aki nyugaton, a Nagy-hegységen túl uralkodik?

Beletelt egy kis időbe, mire megszokta, hogy – a Szürke Lovagok társaságában töltött napok után – ismét egyedül van. Ám most sokkal jobb volt a felszerelése, mint amikor magányosan vágott át az erdön: volt fegyvere, elemózsiája, sőt még néhány arany- és ezüstpénze is. Ráadásul úgy tűnt, immár nem leselkedik rá különösebb veszély. A Vörös Lovasokat megfutamították, és a Szürke Lovagok hamarosan egyenként elfogják őket. Nem valószínű, hogy valamelyikük rátalál. A Kék-folyó mentén futó ösvény, ha olykor keskeny és kacskaringós volt is, jóval járhatóbbnak tűnt, mint a járt és járatlan utak, melyeket Tiuri korábban taposott.

Az út néhány óra múlva eltávolodott a folyótól, és jobbra kanyarodott. Tiuri látta, hogy a folyó túlsó partján tud továbbmenni. Az ott magasodó sziklafalon piciny fészület függött, alá szabálytalan betűkkel a következő szöveget véste valaki:

*Üdvöz légy, zarándok, ki a magas hegyek közé tartasz,
A Jóisten irgalma kísérjen utadon,*

Imádkozzál értünk, kik a völgyekben bolyongunk!

Tiuri néhány pillanatra letérdelt a fészület előtt.

Vajon hány zarándok járt már itt előttem?, gondolta, miután továbbindult. Most ő is zarándoknak érezte magát, aki fontos, ám titkos feladatot hajt végre.

Töprengéséből hangok riasztották fel: hirtelen lépteket hallott a háta mögül. Távolabbról jöttek, de a köves talaj miatt jól hallhatóan. Tiuri hátrafordult. Senkit sem látott.

Ugyan, nyugtatta magát, nyilván mások is járnak ezek között a hegyek között.

Azért a biztonság kedvéért megszorította lépteit. Hiába, továbbra is hallotta a lépteket, amelyek mintha még közelítettek is volna.

Kisvártatva megállt, hogy pihenjen egy kicsit. Hallotta, hogy az, aki követi, ugyancsak megáll, majd hirtelen újra megindul. Tiurinak eszébe jutott valami: tarisznyájából elővette a régi csuhát, amelyet még a Barna Kolostorban kapott. Felhúzta sötét sodronyíngére, derekán megkötötte a zsinórt. Így bárki valódi zarándoknak nézheti, aki épp úton van Menaures remetéhez. Az ilyen ember errefelé bizonyára kevésbé feltűnő látvány, mint egy sötét sodronyínges apród.

Nem pihent sokat. Miután újra elindult, nemsokára hátrapillantott, és az út kanyarulatában végre megpillantotta követőjét, egy férfit. Az illető igen kimerültnek tűnt, és üdvözlésre emelte a kezét. Tiuri visszaintett neki, de nem lassított. Ám ekkor meghallotta a férfi kiáltását:

– Hahó, vándor! Zarándok!

Tiuri először úgy akart tenni, mintha nem hallotta volna, de a férfi olyan hangosan és határozottan kiáltott, hogy végül mégis megállt. A férfi lihegve érte utol.

– Légy üdvözlölve... zarándok – mondta nagy szuszogások és pihegések közepette. – Hú, ez aztán a hegymászás! Várj egy pillanatot.

Leült az út szélére, kezét a folyó vizébe mártotta, és megmosta az arcát.

– Így ni – mondta, miután felállt, és Tiurira nézett. – Üdv, zarándok, örülök, hogy találkoztunk!

Tiuri nem örült annyira. A férfi első ránézésre gyanús volt neki. De, fedtte meg magát máris, ez csúnya dolog: hiszen alighanem csak egy kedves, jóra való vándor. Megtermett, sötét hajú fickó volt: mindenekelőtt dús, ornyerge fölött egybeérő szemöldöke alatt ülő, világosszürke, szúrós szeme tűnt fel. Szája azonban kedves mosolyra húzódott.

– Örülök, hogy találkoztunk – mondta újra. – Nem ismerem ki magam különösebben jól a hegyek között, és boldog vagyok, hogy útitársra leltem. Bizonyára Menaures remetéhez tartasz.

– Úgy van – felelte Tiuri.

A férfi erre így szólt:

– Nekem még tovább kell mennem, a hegyeken túlra, de úgy hallottam, a remete jó utakat tud a hágókon keresztül. Nem bánod, ha veled tartok?

– Nos – szabódott Tiuri –, nemigen mondhatok nemet, hiszen az út nem az enyém. De őszintén szólva szívesebben lennék egyedül, és szeretnék gyorsan haladni.

– Ó – szabadkozott a férfi –, bocsáss meg, nem akartam tolakodó lenni! Isten ments, tisztelt zarándok! Igazad van, az ember gyorsabban halad egyedül, és különben sem azért jöttünk a világra, hogy egymást segítsük.

Azzal sarkon fordult, és lassan elindult lefelé az ösvényen.

Tiuri rettenetesen elszégyellte magát.

– Hahó, állj meg, uram! – kiáltotta, és a férfi után indult. – Gyere vissza! Nem úgy értettem, bocsáss meg! Kérlek, gyere vissza!

A férfi tett még néhány lépést lefelé, aztán megállt.

– Igazán nem akarok tolakodó lenni – mondta újra.

– Kérlek, felejtsd el, amit az imént mondtam! – felelte Tiuri, és egészen elvörösödött. – Természetesen velem tarthatsz.

A másik nem kérte magát.

– Hát, jól van, ha megkérsz rá – mondta.

– Kérlek, igen – válaszolta Tiuri. – És sajnálom, hogy az előbb olyan faragatlan voltam!

– Ugyan, én megértelek – mondta a férfi, és csatlakozott Tiurihoz. – A zarándokok szeretnek magukba szállni... így mondják, ugye? Magukba szállnak, és magasabb dolgokon töprenkednek... Ígérem, hogy nem foglak zavarni.

Mosolyogva nézett Tiurira, de a szeme nem mosolygott: azzal figyelmesen vizslatta a fiút.

Tiuri úgy érezte, az idegen tekintete áthatol a csuháján, látja alatta a sodronyinget, és... igen: a sodronying alatt keres valamit...

Butaság!, gondolta rögtön. Még mindig szégyellte magát iménti viselkedése miatt, és bosszantotta a bizalmatlansága. Hirtelen meggyűlölte a levelet, amely miatt egy ideje minden emberben azonnal ellenséget lát. Ristridin lovag figyelmeztette: ártatlan külsejű emberek környékezhetik meg, akik könnyen lehet, hogy kémek, ügynökök... De vajon csak ezért meg kell tagadnia a segítséget felebarátaitól, és menekülnie kell minden emberi érintkezés elől?

Ekkor vette észre, hogy váratlan útitársa beszél hozzá.

– Elnézést, mit mondtál? – kérdezte.

– Csak bemutatkoztam – felelte a férfi. – Jarónak hívnak: Jaro vagyok, Janos fia. Abból a völgyből jövök.

Tiuri rájött, hogy neki is illene bemutatkoznia, de nem mondhatta meg a saját nevét, ahogyan a Tarmint sem használhatta, hiszen azt az ellenség alighanem már ismeri. Úgyhogy végül a Barna Kolostorból kölcsönzött nevet magának.

– Az én nevem Martin – mondta.

– Ó, Martin barát! – felelte Jaro. – Vagy nem barát vagy?

– Még nem tettem le az örökfogadalmat – válaszolta Tiuri.

– Vagy úgy, értem – mondta Jaro.

Egy darabig mindketten hallgattak. Tiuri valamivel lassabban ment, mint korábban, de látta, hogy Jaro könnyedén tartja vele a lépést. Úgyhogy újra nagyobb iramra váltott, és társának azt mondta, ha úgy érzi, túl szaporán haladnak, szóljon.

– Ó, bírom én! – felelte Jaro. – Nem vagyok még olyan öreg... csak éppen sohasem járok a hegyek közt: nem szeretem. Most viszont meg akarom látogatni a fiamat, aki a hegyeken túl lakik. Öt éve ment el. Elköszönt, aztán uzsgyi, neki a bérceknek. Azóta nem láttam. Öt év hosszú idő! És most úgy döntöttem, útra kelek, hogy még egyszer láthassam. Nem akartam megvárni, míg öreg leszek, és köszvényes, és már képtelen egy ekkora utazásra. Aztán az is lehet, hogy nála maradok. Itt se kutyám, se macskám. A feleségem meghalt, rokonaim nincsenek... Vannak ösvények a hegyek között, ugye? Remélem, hogy a remete tud majd mutatni néhányat: csak úgy találomra azért nem merek nekivágni. Sokan elpusztultak már itt, lezuhantak, szakadékba estek...

Jaro csak beszélt, beszélt, Tiuri néha bólintott, vagy röviden válaszolt.

– Jaj, istenem! – kapott észbe egy idő után Jaro. – Hiszen be nem áll a szám! Pedig azt mondtad, csendben szeretsz gyalogolni. Nem akarlak zavarni, zarándok!

– Ó, egyáltalán nem zavarasz – felelte Tiuri mosolyogva; mosolya azonban nem volt őszinte.

Hiába gyözködte magát, hogy erre semmi oka nincsen, nem tehetett róla: akárhogy igyekezett is, nem találta rokonszenvesnek újdonsült útitársát.

Késő délután elértek egy helyre, ahol volt a sziklafalban egy mélyedés. Jaro indítványozta, hogy éjszakázzanak ott, és Tiuri beleegyezett.

Jaro vidám csevegés közepette tüzet rakott, és felajánlotta, hogy vacsoráját okvetlenül megosztja Tiurival.

– Így ni – mondta, miután végeztek az evéssel. – Most pedig hunyjunk

egyed, nem gondolod? Holnap is sokat kell másznunk... Nem tudod, mennyit kell még mennünk a remetelakig?

– Szerintem holnap még napszállta előtt odaérhetünk – felelte Tiuri. Ristridintől és Rafox úrtól úgy hallotta, hogy Menaures kunyhója nagyjából másfél napi járóföldre van onnan, ahol a Kis Kék-patak a folyóba fut.

– Az nem is vészes – sóhajtott Jaro, aztán beburkolózott a köpönyegébe. – Aludj jól, zarándok! És, kérlek, emlékezz meg rólam imáidban!

Ám Tiuri egyáltalán nem aludt jól. Először megvárta, míg Jaro légzése lassúvá, egyenletessé vált, de igazán akkor sem nyugodott meg. Ráadásul a karja, amire egész nap alig figyelt, most újra fájni kezdett. Nyugtalanul forgolódott, de észrevette, hogy Jaro is mocorogni kezd. Erre megmerevedett, és tekintetével próbálta keresztülfúrni a sötétséget. Vajon Jaro ébren van? És most is rám mered azzal a rideg, szúrós szemével? Jaro megint megmozdult, nagyot sóhajtott, de nem szólt. Tiuri az eget bámulta, a milliányi csillagot és a hold finom sarlóját.

Hol járok majd, mire újra telihold lesz?, tűnődött.

Aztán nagy nehezen sikerült elbóbiskolnia, de éberén aludt, újra meg újra felriadt, hallgatózott, az inge alatt megbúvó levelet tapogatta. Nem történt semmi, ám másnap reggel fáradtan és álmosan ébredt.

Jaro ezzel szemben majd kicsattant, és megállás nélkül beszélt. Dicsérte a gyönyörű reggelt, a pompás időjárást, a táj szépségét. Tiuri alig bírta elviselni a locsogását.

Bár csak befogná végre a száját!, gondolta bosszúsan. Bár ne nevetne folyton... hiszen a szeme sohasem nevet!

Ám amint útra keltek, idegessége is szertefoszlott. Tényleg csodaszép idő volt, a kilátás pazar. Most még Jarót sem látta olyan fárasztónak és gyanúsnek.

A folyó egyszer csak eltűnt egy szűk hasadékban, az ösvény nem folytatódott.

– Most merre? – állt meg Jaro a fejét vakarva. – Csak nem fogunk belegázolni a vízbe?! És, ha jól hallom, nem messze innen van egy vízesés... Tán másszunk fel rajta?

Tiuri korábban elmondta kísérőjének, hogy a remetelakhoz vezető út a Kék-folyó mellett halad.

– Szó sincs róla – mondta. – Nézd csak, ott, balra, kis ösvény fut a sziklafalon. Szerintem azon kell mennünk. Úgy hiszem, ez követi a hasadékot. Látod azt a párkányt?

– Látom – válaszolta a férfi. – Nem valami hívogató ösvény, annyit mondhatok. Olyan keskeny, és mellette az a hasadék...brr.

– Magasabban ennél csak nehezebben járható ösvények lesznek – felelte Tiuri. – Ha lesznek egyáltalán.

Felkapaszkodtak. Tiurinak igaza volt: az ösvény eleinte meredeken emelkedett, aztán enyhén lejtteni kezdett, és végigment a hasadék mentén. Lenéztek.

– Milyen mélyen van a folyó! – jegyezte meg Jaro.

– Azt hiszem, a vízesés fölé fogunk kiérni – mondta Tiuri. – Onnan aztán újra a folyó mellett gyalogolhatunk.

Egy darabig némán haladtak, Tiuri elől – az ösvény itt már olyan keskeny volt, hogy nem fértek el rajta egymás mellett. Jaro zihálva, szuszogva követte. Ám ettől függetlenül jó gyalogló volt, mert amikor megálltak megpihenni egy kicsit, Tiuri nem látott rajta fáradtságot. Mentek tovább. Az ösvény egyre keskenyebb lett, a mélyben egyre hangosabban zúgott a folyó. Még mindig Tiuri ment elől: lassabban haladt, nehogy megbotoljon a földet borító apró kődarabokban. Gyorsan lepillantott a hasadékba: rémisztően mély volt, de olyan keskeny, hogy akár át is ugorhattak volna fölötte.

Ekkor Jaro hirtelen mintha megbotlott volna: nekiesett Tiurinak, és megragadta. A fiú megtántorodott, de sikerült talpon maradnia. Jaro ekkor elengedte, és hangosan felsikoltott. Zúgás, kőcsikorgás hallatszott,

kavicsok zuhantak a mélybe. Mindez egyetlen másodperc alatt játszódott le. Tiuri megfordult, és látta, hogy Jaro eltűnik a hasadékban. Torkában dobogott a szíve, és csak állt ott, földbe gyökerezett lábbal. Aztán hasra vetette magát, és benézett a hasadékba.

Jókora meglepetésére és megkönnyebbülésére egyenesen Jaro arcába bámult! A férfinak sikerült megragadnia egy sziklafalból kilógó ágot: két kézzel markolta, úgy csüngött a mélység fölött. Akárhogy is, nem volt irigylésre méltó helyzetben. Tiuri még sohasem látott ilyen rettegést ember szemében. Jaro ajka mozgott, de nem jött ki hang a torkán.

– Kapaszkodj! – biztatta a fiú. – Kapaszkodj, máris segíték. – Előrébb csúszott, kinyújtotta a kezét, és megragadta Jaro csuklóját. – Felhúzlak – lihegte.

– Ne...nem bírsz el – dadogta Jaro. – Túl nehéz vagyok.

– Nem – válaszolta Tiuri. – Sikerülni fog. Sikerülnie kell!

– Ne! – nyöszörögte Jaro. – Nem merem elengedni az ágot!

Tiuri megijedt, hogy így talán tényleg nem fog menni. Jaro jó nehéz volt, ő pedig nem tudta megvetni a lábát a szűk, egyetlen ösvényen.

– Segíts egy kicsit – zihálta. – Keress a lábujjaiddal valami kiálló követ.

Jaro engedelmeskedett, de a lába minduntalan lecsúszott a sziklafalról.

– Nem megy – szuszogta. – Nem találok kapaszkodót. Nekem végem.

Tiuri újra kinyújtotta a kezét, és megragadta Jaro csuklóját. Ám emez továbbra sem merte elereszteni a faágot, még ha tisztában volt is vele, hogy sokáig már nem bírja tartani magát.

Egy köté!l, gondolta Tiuri. Bárcsak lenne egy kötelem! Várjunk csak! Leoldotta a derekáról a kötelet, ám közben mindjárt eszébe jutott, hogy valószínűleg ez sem a legjobb megoldás. A köté!l rövid volt, elnyútt. Mi lesz, ha elszakad?

– Lezuhanok! – nyögte Jaro.

– Nem! – mondta Tiuri. – Kapaszkodj... Tarts ki még egy kicsit! Mindjárt kitalálok valamit. – Elhallgatott egy pillanatra. – Megvan! –

Hirtelen meglátott valamit. A hasadék túloldalán, a sziklafalon futott egy párkány. Elég széles volt, nagyjából ötlábnyival lehetett a hasadék felső pereme alatt. Ha arra állna rá... – Tarts ki! – mondta újra. – Segítek.

Át kellett ugrania a hasadék fölött – ehhez minden lelkierejére szüksége volt... Levette a csuháját, nehogy beléakadjon, azután elrugaszkodott. A túloldalon aztán lecsúsztatta a lábát a párkányig. Hátát a sziklafalnak vetette, és szembefordult Jaróval.

– Tarts ki még egy kicsit – mondta. – Jövök!

Előrenyújtotta a két karját, és elengedte magát: igyekezett nem lenézni, míg tenyerével el nem érte a szemközti falat. Most olyan volt, mint egy híd a hasadék fölött. Óvatosan közelebb csúszott Jaróhoz.

– Itt vagyok, Jaro – mondta. – Lendítsd fel a lábad, és tedd a vállamra. Utána elrugaszkodhatsz rólam.

Jaro oldalra fordította a fejét, és riadt tekintettel bámulta a fiút. Tiuri közelebb csúszott, és elismételte, amit az imént mondott.

– El fogsz bírni? – motyogta Jaro.

– El – felelte kurtán Tiuri. – De azért finoman. Rajta!

– Rajta! – ismételte Jaro. Két lába kalimpált a levegőben, a faág ijesztően recsegett. Aztán Tiuri érezte, hogy egyik lába a vállához csapódik, utána jött a másik, az a karját találta el. Először lecsúszott róla, de aztán Jarónak sikerült megtartania. Tiuri összeszorította a fogát: épp a sebesült karja volt. Az egész olyan volt, mint valami szörnyű álom, de végül sikerült! Jarónak most volt honnan elrugaszkodnia: hangosan szuszogva – no meg Tiurinak nem akármilyen fájdalmat okozva –, nagy nehezen felhúzta magát az ösvényre.

– Most pedig húzz fel engem! – mondta Tiuri.

Ám Jaro zihálva lerogyott a földre, és úgy tűnt, meg sem hallotta a fiú szavait.

Tiuri óvatosan, rettentő óvatosan, egyik lábát használva visszatornázta magát a párkányra. Maga sem értette, hogyan, de végül sikerült

felhúzódkodnia, és átugrania a hasadékot. Közvetlenül Jaro mellett ért földet, aki mintha még akkor sem tért volna magához az iménti élmény hatása alól. Tiuri remegve rogyott le mellé.

Így, egyetlen szó nélkül ültek ott egy darabig.

Először Tiuri tért magához. Felállt (elég bizonytalanul), és újra felhúzta a csuhát. Azon töprengett, vajon Jaro észrevette-e a sodronyingét. Nem, úgy tűnt, nem jutott el a tudatáig.

– Gyere – szólt oda a férfinak, miközben megkötötte a derekán a kötelet.
– Induljunk tovább!

Jaro lehajtotta a fejét.

– Még egy kicsit – rebegte alig hallhatóan.

Tiuri is szívesen ült volna még, de egy belső hang azt súgta neki, jobb, ha folytatják az utat.

– Gyere – mondta újra nemsokára megpihenhetünk, csak hagyjuk magunk mögött a hasadékot!

Jaro felemelte a fejét, és különös, átható pillantásával a fiúra nézett. Tiuri nem tudta hová tenni az arckifejezését.

– Megmentetted az életemet – mondta halkán Jaro.

Tiuri nem válaszolt.

– Kérlek, gyere – mondta. – Nagyon lassan és óvatosan lépünk!

Jaro elkezdett feltápászkodni.

– Megmentetted az életemet! – ismételte, ezúttal valamivel hangosabban.

– Miért, talán hagynom kellett volna, hogy lezuhanj? – erőltetett magára könnyedséget Tiuri. – Fordítva is lehetett volna...

De Jaro pillantása az ajkára forrasztotta a szót.

A férfi felállt, és csak annyit mondott:

– Akkor induljunk!

Sarkon fordult, és megfontolt léptekkel elindult.

Tiuri csodálkozva követte. Nem tudta kiverni a fejéből azt az iménti

pillantást. Mi volt benne? Ijedtség, döbbenet, hála? Nem. Hanem düh.
Vagy tévedett? Miért haragudna rá Jaro?

A REMETE

AZ ÖSVÉNY A VÍZESÉS FÖLÉ vezetett, aztán a Kék-folyó mellett haladt tovább, amely itt szilaj, gyorsan száguldó hegyi patakká változott. Rövid időre megpihentek, aztán jóval barátságosabb környezetben folytatták útjukat. Az út dombok és völgyek között kanyargott, fenyőerdőkön vagy éppen zöldellő mezőkön át.

Keveset beszéltek. Kezdek kimelegedni, és egyre fáradtabbak is lettek. Tiurinak hasogatott a karja, de a sodronyinge és a csuhája is hátráltatta: nem a legmegfelelőbb öltözék hegymászáshoz. Menet közben feltűnt neki, hogy Jaro viselkedése alaposan megváltozott azóta, hogy beleesett a hasadékba. Hallgatag lett, és komor. Furcsa fickó, gondolta Tiuri. Nem azt várom, hogy hálálkodjon, de azért ennyire mogorvának sem kellene lennie... Talán még mindig az ijedtség hatása alatt van. Mégis, így talán jobban is tetszik, mint korábban. Mintha most inkább önmaga lenne.

Délután Tiuri megpillantott egy dombtetőn álló, magányos házikót. Mögötte magas sziklafal nyújtózott az ég felé, amögött hóval fedett csúcsok látszottak.

– Odanézz! – fordult Jaróhoz. – Az ott talán Menaures kunyhója?

Jaro morgott valamit, de hogy mit, azt nem lehetett érteni. Ám Tiurit úgy felvillanyozta a látvány, mint a lovat, amely megérzi az istálló közelségét. Mentek tovább; olykor az út kanyarulatában eltűnt előlük a házikó. Aztán meghallották...zenészó! Halk, finom dallam, amely remekül illett a göcsörtös fenyőfákhoz, a napsütéshez és a hegyi legelőkön

lengedező, illatos fűhöz.

Egy kis mezőn, valamivel előttük ifjú üldögélt: furulyázott. Mellette fekete-fehér birka legelt. A fiú nem hagyta abba a furulyázást, amikor megpillantotta őket, de szemével kíváncsian követte mozgásukat.

– Adjon isten! – köszönt illendően Tiuri.

A fiú leeresztette a furulyát, és elmosolyodott.

– Fogadj’ isten!

– Közel van a forrás? – kérdezte Tiuri.

– Épp a kanyaron túl – mutatta a fiú. – Gondolom, Menaurest keresitek.

– Igen – válaszolta Tiuri.

– Honnan jöttök?

– Keletről.

– Ez nyilvánvaló – mondta a fiú. – Hiszen láttalak közeledni benneteket.

Újra kíváncsian végigmérte őket.

Tiurinak tetszett ez a legény. Magában elnevezte „barna fiúnak”. Épp csak annyi ruhát viselt, amennyit muszáj, arca, csupasz karja és lába barnára sült, de barna volt sprőd, rövidre nyírt haja és tiszta, érdeklődő szeme is.

A fiú újra az ajkához emelte a furulyát.

– Jelzem Menauresnek, hogy megjöttetek – mondta, majd lejátszott a hangszeren néhány vidám hangot, ám amikor Jaro és Tiuri továbbindultak, felugrott a földről, feljebb mászott a domboldalon, és eltűnt a szemük elől.

A forrás egy kisebb fennsíkon, kövek közül tört elő. Fölötte, fűvel benőtt emelkedőn állt a kunyhó. Ütött-kopott fadeszkákból építették, tetejét lapos, szürke kövek fedték. Alacsony oszlopokon állt, a nyitott ajtóhoz falépcső vezetett. Tiuri és Jaro megállt a forrásnál; Tiuri igen elcsodálkozott, hogy ebből a piciny csobogóból ered Dagonaut birodalmának legnagyobb folyója. Amikor elindultak a kunyhó felé, a barna fiú a másik oldalról ugrott elő: nyilván rövidebb úton érkezett. Előttük ért a kunyhóhoz, ám mielőtt még felszökdelhetett volna a kis

falépcsőn, odabentről mély hang hallatszott:

– Jól van, Piak. Szóval itt egy fiatalember, aki beszélni szeretne velem. Ereszd be, kérlek!

A barna fiú hátrább lépett, majd széles kézmozdulattal jelezte a két vándornak, hogy lépjenek beljebb. Az ajtóban sovány, idős férfi jelent meg; durva, szürkés-kék anyagból szőtt ruhát viselt. Hosszú, hullámos haja és szakálla hófehér volt, arca barátságos, higgadt és bölcs.

– Nahát, ketten vagytok! – jegyezte meg. – Gyertek csak. Isten hozott benneteket!

Tiuri és Jaro tisztelettel köszöntötték a remetét, és felmásztak a rozoga lépcsőn.

– Fáradjatok beljebb – mondta az öreg. – Üljetek le, vándorok!

A kunyhó egyetlen, szegényesen berendezett helyiségből állt. A remete az asztal mellett álló sámlira ült le, vendégeinek a túloldalon álló padon kínált helyet.

– Üljetek le – mondta ismét.

Jaro és Tiuri engedelmeskedett. Ültek egymás mellett a remetével szemközt, aki figyelmesen végigmérte mindkettejüket.

Nagyon vén lehet, gondolta Tiuri az öreg mély, sötét szemébe nézve. És bölcs. Éppolyan bölcs, amilyen idős – vagy még bölcsebb. Úgy érezte, a remete egyetlen rövid, fürkész pillantással mindent megtudott róla, úgyhogy már nem is kell mondania semmit.

Jaro nyugtalanul mocorgott mellette.

– És mi szél hozott ide benneteket? – érdeklődött a remete. – Mit kerestek? Valamit kérnétek tőlem? Adni semmit sem tudok, csak a keresésben segíthetek: megtalálnotok magatoknak kell.

– Rébuszokban beszélsz – felelte Jaro, aki láthatóan kényelmetlenül érezte magát. – Ami engem illet, nos...én egy utat keresek.

– Hová?

– Át a hegyeken.

– Vagy úgy! – mondta Menaures. – Szóval nyugatra tartasz.

– Igen, bölcs öreg, és úgy hallottam, te ismered a hágókon átvezető ösvényeket.

– Ismerem őket, hogyne. De magam már nem járhatok rajtuk: túl öreg vagyok hozzá.

– Megértem – felelte Jaro rövid hallgatás után. – De meg tudod mutatni? A remete a fejét rázta.

– Nem – válaszolta lassan. – A hegyeken átvezető, titkos utakat nem mutathatom meg olyasvalakinek, aki idegen errefelé.

Újabb csönd következett.

– Kár – mormolta Jaro. Mégsem tűnik igazán csalódottnak, gondolta Tiuri. Őt a maga részéről alaposan megijesztették Menaures szavai. De, gondolta, talán másképp beszél majd, ha megmutatom neki Edwinem lovag gyűrűjét.

– Talán tudunk keríteni neked egy hegyi vezetőt – nézett Jaróra a remete.

– Ó, az csodás lenne. Nagyon kedves tőled, szent öreg – felelte Jaro.

– Nem vagyok szent ember, vándor – javította ki a remete. – Szólíts Menauresnek. Téged hogy hívnak?

– Jarónak.

– És te, fiam, ki vagy? – fordult az öreg Tiuri felé.

– Én... az én nevem Martin.

– És mi szél hozott ide?

– Én is kérdezni szeretnék tőled valamit – válaszolta Tiuri. – De... – Jaróra pillantott.

– Ó, már megyek is! – mondta emez, és nyomban fel is állt.

– Köszönjük, Jaro – mondta a remete barátságos hangon. – Nemsokára folytatjuk a beszélgetést, és meglátjuk, mit tehetek érted.

– Köszönöm, Menaures – válaszolta Jaro. Esetlenül meghajolt, és elhagyta a kunyhót.

A remete felállt, és becsukta mögötte az ajtót. Aztán Tiurihoz fordult.

– Beszélj, Martin – mondta. – Senki sem hallhat minket.

Tiuri felállt.

– Nem Martinnak hívnak, hanem Tiurinak. Bár a nevem nem számít. El kell jutnom nyugatra a hegyeken át. A Fehérpajzsos Edwinem lovag küldött. Nézd, itt a gyűrűje: azt mondta, mutassam meg neked.

A remete közelebb lépett, és óvatosan elvette tőle a gyűrűt.

– Edwinem lovag – szólalt halkán. – Unauwen hú vitéze, a fehér pajzs viselője... Hol van most?

– Meghalt – felelte Tiuri.

A remete ránézett. Nem rémület ült a tekintetében – csupán nagy-nagy aggodalom. Előrehajolt, és megvizsgálta a gyűrűt.

– Tehát elesett – mormolta –, miközben, mint mindig, a gonosz ellen küzdött. Szomorú hír, de még szomorúbb lett volna, ha másként esik el.

– Sajnos nem csatában esett el – mondta Tiuri. – Meggyilkolták, kelepcébe csalták!

– Ez nem neki rossz, hanem azoknak, akik megölték – felelte a remete. – De mesélj, fiam... – Megfogta Tiuri karját, aki erre önkéntelenül felszisszent. – Nahát, hiszen te sebesült vagy! – mondta Menaures.

– Ugyan, semmiség – mormolta Tiuri.

– Ül le – utasította a remete –, és beszélj, fiam.

– De hiszen te már mindent tudsz, nem? – kérdezte Tiuri. – Nem lepődtem meg, amikor megpillantottál, nem ijedtem meg Edwinem lovag halálhírének hallatán...

– Semmit sem tudok – válaszolta a remete. – Sok mindent sejtek. Ah, mintha csak tegnap lett volna, amikor Edwinem lovag először járt nálam. Akkoriban olyan te korodbeli volt, épp lovaggá ütötték, és égett a vágtyól, hogy nagy tetteket vigyen véghez. Teljesült a vágya, bár meglehet, végül nem lett igazán boldog tőle – de ezt akkor még nem sejtette. Unauwen fiai akkor még fiatalok voltak, de én már akkor tartottam tőle, hogy

egyikük veszélyt jelent majd fivérére és atyjára nézve. Bizony, mintha alig telt volna el valamennyi idő azóta, hogy Edwinem első ízben felkeresett – pedig te akkor még meg sem születtél. Most pedig itt ülsz velem szemben, hogy átvedd a feladatát... Vagy nem erről van szó?

Tiuri végre elmondhatta, mivel bízták meg. Elmesélte, hogyan találkozott a Fehérpajzsos Lovaggal, és hogyan kapta meg tőle az Unauwen királynak, a Nagy-hegységtől nyugatra fekvő országba kézbesítendő levelet.

A remete figyelmesen hallgatta, végül így szólt:

– Aggasztó híreket hozol. Eviellan uralkodója és minden követője gonosz! De ne csüggedj: a gonosz végül mindig legyőzetik! A te dolgod, hogy a levél célba érjen, én pedig gondoskodom róla, hogy gyorsan és biztonságban juss át a hegyeken.

– De hát... azt mondtad, hogy te már nem tudod megmutatni az utat – nézett rá Tiuri.

– Valóban nem, túl öreg vagyok hozzá. De adok melléd egy vezetőt, akiben úgy bízhatasz, mint önmagadban. Piaknak hívják. Már találkoztatok.

– A barna fiú? – kérdezte Tiuri.

– Igen, ő – felelte mosolyogva a remete.

– Hány éves?

– Szerintem fiatalabb nálad. Tizennégy éves. De itt született és nőtt fel a hegyek között, és olyan férfiak hosszú sorának leszármazottja, akiknek a vérükben volt a hegymászás. Nem találsz jobb vezetőt nála. Holnap reggel, napkeltekor induljatok.

– Rendben, Menaures, hálásan köszönöm – mondta Tiuri, majd így folytatta: – És Jaróval mi lesz? Ő is szeretne átkelni a hegyeken, és mégsem mondhatom neki, hogy már nem vágyom a társaságára.

Elmesélte a remetének, hogyan találkoztak, és hogyan jöttek együtt egészen a forrásig.

– Bizony – tűnődött a remete –, nagyon könnyen lehet, hogy hazudott

neked, és nem él semmiféle fia a hegyeken túl. Előfordulhat, hogy kém. Tudod, megéreztem, hogy jön ma hozzám valaki... egy ifjút láttam lelki szemeim előtt, és így is történt. Őt azonban nem láttam képzeletemben; épp ezért nem is hiszem, hogy szüksége lenne rám. De lehet, hogy tévedek: az is lehet, hogy igazat beszél. Ebben az esetben nem tagadhatod meg tőle, hogy veled tartson, mert egyedül biztosan nem jut át a hegyeken. – A remete Tiurira nézett. – Rajtad múlik – mondta. – Döntsd el, mi legyen!

– Ezesetben magammal kell vinnem – felelte Tiuri.

– Azt hiszem, igazad van – szólt a remete. – És ne félj, hárman lesztek! Figyeljete jól, Piakkal felváltva őrködjete éjszakánként, és ügyelj, hogy Jaro ne kerüljön mögéd... Még ha úgy vélem is, hogy különösebben nem kell tartanod tőle. – Felállt, majd hozzátette: – Most pedig vedd le a csuhádat, és mutasd a sebedet... Ó, látom, sodronyinet is viselsz. Azt jobb lesz, ha itt hagyod: ha magasabbra értek, csak akadályozni fog. Nézd csak, itt, aládában van számodra néhány ruha.

Miközben beszélt, letekerte a kötést Tiuri karjáról; a seb újra kinyílt, és eláztatta az anyagot. Menaures egy üvegből gyanta- és túlevéllillatú szert öntött a sebre. Egy kicsit csípett, de Tiuri rögtön utána érezte, milyen jót tesz neki. A remete ismét bekötözte a karját, közben pedig kifaggatta Tiurit az út során átélt kalandjairól.

Tiuri mesélt, és átadta neki Hyronimus apát meg Mistrinaut urának szívélyes üdvözlét.

– Sigirdiwarth Rafx – mondta Menaures. – Igen, jó rég nem járt itt. De hallottam, hogy jól kormányozza a birtokait.

– Régóta ismered? – kérdezte Tiuri.

– Húsz évvel ezelőtt bukkant fel itt először, nem volt semmije, csak a kardja, melyet csakis a jó ügyért forgatott. Akkor azt mondtam neki, ereszkedjen le a hegyről, és a Kék-folyó mentén menjen Mistrinautba, mert ha valahol, ott aztán lesz miért küzdenie. Így lett Mistrinaut ura.

A remete kinyitotta a ládát.

– Keress magadnak ruhát, aztán öltözz fel! És visszaadom a gyűrűt is, melyet Edwinem lovagtól kaptál.

– De hiszen az nem az enyém! – tiltakozott Tiuri. – Csak azért kaptam, hogy megmutassam neked.

– Akkor csak őrizd meg – felelte a remete. – Utad végén pedig add át Unauwen királynak, akitől Edwinem is kapta annak idején!

– Úgy lesz – ígérte Tiuri, és felfűzte a gyűrűt a nyakában lógó zsinórra. Jó érzés volt újra magánál tudnia az ékszert: talizmánként tekintett rá, és emlékeztette az Edwinem lovagnak adott ígéretére.

– Beszélek Piakkal – mondta a remete. Kiment a házból, és becsukta maga után az ajtót.

Tiuri a ládába tette a sodronyinget, és felvett helyette egy kopott, kék zekét. A csuháját azonban megtartotta – ráhúzta a ruhára. Utána az ajtóhoz lépett, és kipillantott. El volt ragadtatva a kilátástól: ellátott egészen messze, keletre, végig Dagonaut birodalmán. Láta a kanyargó Kék-folyót, sőt mintha Mistrinaut várának tornyait is ki tudta volna venni. Valamivel közelebb dombok, szántóföldek, falvak, magányos házak és sötét erdők nyújtóztak. A látványra rávetült a hegyek árnyéka.

Jaro a forrás mellett ült egy kövön. Arcát a kezébe temette, mintha gyászolna, vagy igen erősen töprengene valamin. A kunyhó mellett Menaures halkán beszélgetett Piakkal. Utóbbi meglátta Tiurit a lépcsőn, és rámosolygott. Mire ő odalépett hozzájuk.

– Ő Piak – mutatta be Menaures. – Átvezet téged és Jarót a hegyeken.

– A te neved pedig Martin; ezt már tudom – mondta a fiú. – Állok szolgálatodra. Holnap reggel indulunk.

– Te csak készíts elő mindent az útra, Piak – szólt a remete, majd felemelt hangon folytatta: – Jaro!

Jaro felállt, és komótosan közelebb lépdelt.

– Átmehetsz a hegyeken – mondta neki a remete. – Jó barátom és

segítőm mutatja az utat.

– Öö... – csodálkozott a férfi.

– Igen, Martin is nyugatra tart. Úgyhogy hárman mentek tovább. Piak ismeri az összes ösvényt.

– Ez...ez igazán csodálatos! – dadogta Jaro. – Hálásan köszönöm!

– Most mindenekelőtt egyetek – folytatta a remete. – Holnap korán indultok, úgyhogy minél előbb lefekszetek aludni, annál jobb.

Jaro vacsora közben is csendes volt. Piak ezzel szemben egyre csak mesélt és kérdezősködött. Kiderült, hogy egy közeli hegyi faluból származik. Elárvult, mire Menaures gondoskodott a neveléséről. Ő hálából segítette a remetének a ház körül: fát vágott, főzött, elvégezte a kisebb munkákat. Tiuri megkérdezte a remetét, tudja-e nélkülözni hű segítőjét.

– Hát persze – felelte a remete. – Piak egyébként sincs itt mindig. Máskülönbén mikor vált volna belőle ilyen remek hegymászó?

Piak még életében nem járt a hegyeken túl, úgyhogy lelkesen érdeklődött a vándoroktól, hogyan néz ki a világ ott, ahol minden olyan lapos. Ő, mondta, nem szívesen élne ott.

– Ám egyszer azért szívesen leereszkednék oda – ábrándozott hogy közelebről is megnézzem Dagonaut király birodalmát. A távolból csuda szépnek tűnik! És Menaures nagyon sokat mesélt róla nekem.

– Végül is bármikor elmehetsz megnézni – vetette közbe Tiuri.

– Igen, talán igazad van. Tavaly még nem engedtek: túl fiatal voltam.

– Hány éves vagy? – kérdezte Jaro. Most szólalt meg először.

– A nyári napfordulón születtem – felelte Piak – tizenöt (gyorsan Menauresre pillantott), nem is: tizennégy évvel ezelőtt.

– Csakugyan? – húzta fel a szemöldökét Jaro. – Akkor elég fiatal vezetőnk lesz.

– Piak fiatal – mondta Menaures –, de nem túl fiatal. Ha kedve lenne, most már bármikor lemehetne a hegyről, hogy közletről is lássa mindazt, amit távolról oly szépnek talál. És hamar észrevenné, hogy közletről

minden másképpen fest.

– Unauwen király birodalmában sem jártál még? – kérdezte Tiuri.

Piak a fejét rázta.

– Sohasem jutottam messzebb Ramennél – válaszolta. – Ez egy kis falu a hegyek túloldalán. Unauwen birodalmát persze már láttam, messziről: igazából még szebb, mint Dagonauté. A messzeségben látszik egy város...

– Unauwen városa?

– Nem hiszem.

– Nem, Unauwen városa távolabb van – kapcsolódott be a párbeszédbe a remete. – Amiről Piak beszél, az Dangria, a Kelet kapuja.

– Tornokok vannak benne – mondta a fiú –, rengeteg torony és hatalmas falak. Tiszta időben jól látszik minden. Egy ilyen várost szívesen megnéznék egyszer közelebbről... És, azt hiszem, láttam már a Szivárvány-folyót is.

– De Unauwen városát nem? – kérdezte Tiuri.

– Az innen, a hegyek közül nem látszik – felelte Menaures. – Az ország nyugati felében fekszik, a Fehér-folyó partján, nem messze a tengertől.

– Te jártál már valaha városban? – kérdezte Tiuritól Piak.

– Igen – felelte Tiuri. – Dagonautban. Az is jó messze van innen, a Kék-folyónál, és mellette hatalmas erdő terül el.

Piak megkérdezte, hogy néz ki az a város, Tiuri pedig válaszolt: aprólékosan leírta a kapukat és a városfalakat, a házakat és a szűk sikátorokat, meg a főteret, amelyen a király palotája áll. Ezen a téren, mesélte, gyakran tartanak piacot, olykor pedig lovagi tornát. Piakot utóbbi érdekelte a leginkább. Menaures olykor mesélt neki lovagtörténeteket, és ő sosem unta meg őket. Minden apró részlet érdekelte.

– Te tényleg láttál lovagi tornát – faggatta Tiurit – és mondd, mit tudsz Dagonaut lovagjairól? Hogy néznek ki, hogy hívják őket, milyen fegyvereket viselnek, és milyen bátor tetteket vittek véghez?

Tiuri sokat tudott volna mesélni neki, de nem mert, mert ezzel talán

elárulná, ki is valójában. Ezért úgy válaszolgatott Piak kérdéseire, mintha egyszer-egyszer, szinte véletlenül látott volna lovagokat a távolból – nem pedig úgy, mint aki éveken át köztük forgolódott, sőt kis híján őt magát is lovaggá ütötték...

– Nem hagynád abba a kérdezősködést? – szólt közbe mosolyogva Menaures. – A vendégünknek arra sem jut ideje, hogy rendesen megrágja a kenyeret...

Vacsora után Jaro és Tiuri segített Piaknak a pakolásban. Nem lesz hosszú az út, de sok mindenre lesz szükségük: kötelekre, takarókra, élelemre. A remete nyugodtan üldögélt a sarokban, onnan kísérte figyelemmel az előkészületeket.

– Így ni – mondta Piak egy idő után –, ennyi elég lesz. A végén még nem bírjuk el a csomagokat.

– Már most is túl nagyoknak tűnnek – vélte Jaro. – Biztosan magunkkal kell cipelnünk azokat a takarókat? Végül is van köpenyünk, kabátunk, és nyár van!

– Fent, a hegyekben nagyon hideg tud lenni – felelte Piak –, különösen éjszaka. Még az is lehet, hogy jégmezőkön kell átvágnunk. Egy pillanat...

Beletúrt a ládába, és előhúzott néhány birkabőrt.

– Tessék – dobott oda egyet-egyét Jarónak és Tiurinak. Aztán alaposan végigmérte leendő útitársait. – Azt a csuhát jobb, ha felhajtod, vagy még inkább, ha leveszed – javasolta Tiurinak. – És hadd nézzem a lábbeliteket! Vegyétek fel inkább ezeket a csizmákat. Kölcsönvehetjük a tiédet, Menaures?

– De hát te magad mindig mezítláb jársz! – vetette ellen Tiuri.

– Megszoktam. De a hegyen én is csizmát húzok. Nos, azt hiszem, megvolnánk.

– Meg bizony – mondta Menaures. – Pakoljátok a dolgokat az egyik sarokba, a földet pedig terítsétek be szalmával és takarókkal! Ideje lefeküdnötök.

Kisvártatva ott feküdtek egymás mellett – Piak Jaro és Tiuri között és jó éjt kívántak. A remete kiment, az ajtót résnyire nyitva hagyta.

Piak hamar elaludt, Jaro is csöndben feküdt, de Tiuri szemére nem jött álom. Nesztelenül felkelt, és kilépett a kunyhóból.

A remete a kis falépcsőn ült, és töprengve nézte a kelet felé elterülő tájat. A nap lebukott a hegyfal mögé, de még nem sötétedett be egészen. Keleten a zöldeskék égbolton már felragyogott néhány csillag. Tiuri leült a remete mellé, és némán meredt maga elé. Ám egy idő után oldalra fordult, a remete felé.

– Mondd, fiam – szólt emez halk hangon anélkül, hogy megmoccanat volna.

Tiuriban már korábban megfogalmazódott egy kérdés, de most, hogy megszólalt, nem tette fel. Helyette azt kérdezte:

– Menaures, te ismered Unauwen király birodalmát?

– Igen – felelte a remete. – Nagyon is jól, én tudniillik ott születtem. A te országodat is ismerem. Mielőtt jó pár évvel ezelőtt visszavonultam volna ide, sokat csavarogtam a világban.

– És Unauwen királyt, meg a fiait is ismered?

– Igen, ismerem őket.

– Milyen messze van ide Unauwen városa, Menaures?

– Legalább öt nap, mire átkelsz a hegyeken – válaszolta a remete. – Utána egy napon belül elérheted Dangriát. Unauwen városába onnantól már jó út visz egyenesen, mely keresztülhalad a Szivárvány-folyón, átszeli Ingewel erdejét és a Hold-dombokat. Gond nélkül odaérsz, Dangriából nem több az út nyolc-kilenc napnál.

Akkor Tiuri nem bírta tovább, és feltette a kérdést, amelyet, mivel titok volt, nem lett volna szabad föltennie.

– Te tudod... te tudod, mi áll a levélben? – suttogta.

– Nem – felelte a remete. – Ugyanúgy nem tudom, ahogy te sem.

– Talán buta kérdés – folytatta Tiuri –, de már eddig is olyan sokat

tudtál, vagy sejtettél...

– Noha jó messzire lakom tőle – kezdte válaszát Menaures –, nagyon is ismerem a hegy lábánál elterülő világot. Olykor hallok ezt-azt az itt megforduló zarándokoktól, s még annál is többet tudok meg csöndes elmélkedéseim közben... Ám ami a levelet illeti, ne találgasd, mi áll benne. A te dolgod csak az, hogy kézbesítsd!

– Igen... – mondta halkán Tiuri.

Elhallgattak. Sötétedett, a völgy mélyén sorra gyúltak ki a fények. Tiuri egy darabig még elüldögélt, s közben számos gondolat cikázott a fejében, a fülével pedig hallgatta a tücsökciripelést és a forrás halk csobogását. Aztán felállt, és elkészönt a remetétől.

– Aludj jól – mondta Menaures.

Tiuri alig hajtotta le a fejét, máris aludt; álma nyugodt volt, és szép.

JARO BÚCSÚJA

MÁSNAP REGGEL A KÉT vándor és vezetőjük korán felkelt, hogy időben elindulhassanak. A nap épp felkelt, Dagonaut birodalma fölött rózsaszínben és aranyban játszott az ég.

– Milyen gyönyörű! – lelkesedett Tiuri Piaknak kelet felé mutatva. – És te mindennap láthatod ezt!

– Úgy bizony. És általában már fel sem tűnik – felelte Piak némi csodálkozással a hangjában.

A remete kezét fogott velük, és egyenként megáldotta őket.

– Jó utat! – búcsúzott.

Hátukra vették a tarisznyákat és a csomagokat, és elindultak. Piak ment elől, mögötte Jaro, a sort Tiuri zárta. A kunyhó mögött meredeken ívelő ösvény kezdődött. Nekiindultak. Tiuri meglepetésére Piak nagyon lassan haladt – jóval lassabban, mint ő és Jaro előző nap. Jó negyedóra mászás után visszanéztek a mélyben álló kunyhóra. A remete ott állt a lejtő alján, és integetett. Visszaintettek.

– Miért mész ilyen lassan? – kérdezte Tiuri Piaktól, miután ismét nekiindultak.

– Lassan? – csodálkozott Piak. – Hiszen itt így kell menni, különben az ember nem bír ki több óra mászást a hegyek közt.

Csakhamar kiderült, milyen igaza van. Igaz, hogy lassan haladtak, de egyenletesen, így sokáig tudtak menni pihenés nélkül. Tiuri ennek ellenére néhány óra múlva nagyon elfáradt, arca gyöngyözött az izzadságtól. Jaro is

erősen szuszogott. Piak viszont fáradhatatlannak tűnt: ugyanabban az iramban mászott, mintha csak sík terepen sétálna, s közben olykor még halkán dúdolgatott is. De aztán egyszer csak megállt, és bejelentette, hogy rövid pihenőt tartanak.

– Nézzétek – mutatott a mélybe –, most még utoljára láthatjátok a kunyhót.

A sziklafal tetején voltak, és most rövid ereszkedés várt rájuk, mielőtt nekikezdhetek a következő hegyhát megmászásának.

– Huh – dobta a földre a batyuját Tiuri – egészen kimelegedtem.

– Nemsokára még jobban ki fogsz – felelte vidáman Piak. – Itt még akad néhány fa, odafönt viszont teljesen kopasz a hegy. Még magasabban pedig csak hó és jég van...

– Hó? Az most jól fog esni! – mondta Tiuri.

– Ne félj, fogsz még fázni is! – nyugtatta meg mosolyogva Piak. – Továbbmegyünk?

– Még egy perce sem pihenünk! – morogta Jaro.

– Nemsokára tartunk egy nagyobb szünetet – felelte Piak. – Akkor majd eszünk is. Vagy tényleg nagyon fáradt vagy?

– Hát, nem is, hogy fáradt – dünnyögte Jaro. – Jó, felőlem mehetünk. Jó ez az út. Ilyen is marad?

– Nem – válaszolta Piak. – Ezen az ösvényen először néhány hegyi kunyhóhoz jutunk. Onnantól már nem is vezet valódi ösvény... legalábbis annak, aki nem ismeri a környéket. De nem lesz nehéz túra, ráadásul gyönyörű idő van.

Jaro szóra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta, és nem mondott semmit.

Növényekkel gazdagon benőtt völgyben folytatták útjukat, amelyben kis patak csörgedezett. Tiuri és Jaro kihasználta a lehetőséget szomja csillapítására, hiába figyelmeztette őket Piak, hogy ne igyanak túl sokat. Nemsokára újra jókora kaptatóhoz értek. Mire a nap delelőre ért,

feljutottak a második gerincre. Itt már jóval sivárabb és vadabb volt a táj, ám az ösvény még folytatódott. Leültek egy sziklapadra egy természetes kő árnyékába, és elővették az elemózsiájukat.

– Várjatok – szólalt meg Piak. – Van a közelben egy jó kis áfonyalelőhely, szerintem ízlene nektek. Szedek belőle.

Azzal fel is ugrott.

– Ez a legény sosem fárad el – jegyezte meg Jaro. – Persze neki könnyű, hozzászokott a hegymászáshoz.

– Igen – dünnyögte Tiuri álmos hangon.

Jaro elővett egy kenyeret, és tört belőle. De nem ette meg, csak szétmorzsolta az ujjai között. Összeráncolt szemöldökkel nézte az utat, amelyen idáig jöttek. Tiuri sejtette, hogy nyomja valami a szívét, de nem tudta, mit mondjon, úgyhogy inkább hallgatott.

Az egyik lejtő mögül Piak énekét hallották. Aztán nyilván távolabb ment, mert a dal egyre halkabb lett, végül el is halt.

– Nohát – szólalt meg Jaro, de olyan hangosan és váratlanul, hogy Tiuri összerezsent. A férfi fogta a holmiját, felállt, úgy nézett le Tiurira. – Én most elmegyek – jelentette ki.

Tiuri megdöbbent.

– Elmész? – dadogta.

– Igen, visszamegyek – felelte Jaro kelet felé mutatva. – Most már egyedül is megtalálom az utat.

– De miért? – kiáltotta Tiuri, és felpattant a földről.

– Hát nem érted? – nézett rá Jaro.

– Hiszen át akartál kelni a hegyeken, nem? – hitetlenkedett Tiuri.

– Tényleg? Te ezt elhitted? Igazán? – bámult a képébe Jaro.

– Nem volt okom nem elhinni – válaszolta Tiuri, aztán egy pillanatra elhallgatott. – De ugye nem azért, mert... Szóval, mert azt hiszed, hogy nem kedvelem a társaságodat?

Újra elhallgatott, kereste a szavakat. Az előbb nem mondott igazat:

valójában nagyon is kételkedett Jaro szavában, és mi tagadás, tényleg jobban örült volna neki, ha nem tart vele.

– Nem bízol bennem – vigyorodott el Jaro.

– Bízom benned... – kezdte Tiuri, majd gyorsan hozzátette: – Jaro, nekem semmi bajom veled! Bárcsak elmagyarázhatnám, mi a helyzet, de nem tehetem, és ha nem bízhatom benned, úgymint fölösleges. Gyere velem nyugodtan.

– Jaj, fogd már be a szád! – förmedt rá Jaro. Elfordította a tekintetét Tiuriról, és újra az utat bámulta. – Igazad volt, ha nem bíztál bennem – mondta anélkül, hogy a fiúra nézett volna.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Tiuri egy pillanatnyi csönd után.

Jaro ránézett.

– Hát nem érted? – kérdezte újra. – Tényleg el kell magyaráznom? Pontosan láttam, hogy nem vágysz a társaságomra, de egy csöppet sem érdekelt; így is, úgy is követtelek volna. Nem értettem, miért jöttél utánam, hogy mégiscsak menjünk együtt... Azon töprengtem, hogy jólelkű félnótás vagy-e, vagy, épp ellenkezőleg, nagyon is okos. Végtére is az ellenségét jobb, ha a maga közelében tudja az ember, úgy könnyebb szemmel tartani. – Újra Tiurira sandított. – Ha félnótás vagy, ha dörzsölt: legyőztél. Visszamegyek. Tőlem már nem kell tartanod.

– De miért? – suttogta Tiuri.

– Hát nem érted? – tette fel a kérdést Jaro harmadszor is.

Tiuri mostanra azért már sejtette, miről van szó, de szeretett volna többet – és biztosat – tudni.

– Beszélj végre nyíltan és egyenesen, Jaro! – kérte a férfit.

– Az ördögbe is! – kiáltotta Jaro villogó szemmel. – Ha akarod, ám legyen! Semmi dolgom a hegyek túloldalán. Azért küldtek, hogy megöljelek, és gondoskodjam róla, hogy a levél, amelyet magadnál hordasz, soha ne jusson el Unauwen királyhoz. De képtelen vagyok megtenni. Megmentetted az életemet. Ha tényleg nem bíztál bennem, ezzel

olyan örültséget követtél el, amelyet én magam sohasem tennék. Mégis: ezzel az örült cselekedettel éppúgy ártalmatlanítottál, mintha hagytad volna, hogy belezuhanjak a hasadékba... Nem tudlak megölni. Nem akarlak.

Megint csönd lett. Jaro lehajtotta a fejét, mintha szégyellné magát.

– Köszönöm – törte meg a csendet egy idő után Tiuri.

Jaro felkacagott.

– Ez nem igaz! – kiáltotta. – Megköszönöd, hogy nem öltelek meg?

– Nem – válaszolta Tiuri –, nem egészen erről van szó. Azért mondok köszönetet, mert...igen, mert... – Elhallgatott. Tényleg furá, hogy köszönetet mond. Pedig valahol mégiscsak hálás volt Jarónak. Talán amiért legyőzte az önmagában lakozó gonoszt?

Töprengését Jaro szakította meg.

– Szóval most már tudod – mondta. – És nehogy jobbnak gondolj, mint milyen vagyok! A hasadékánál a mélybe akartalak taszítani, de megbotlottam, és én magam estem bele. Tisztára, mint valami tanmese, ugye? Már azt hittem, végem, mire te... – Elhallgatott. – Igen, ez a lényeg. Sok embert megöltem már, de téged nem tudlak megölni. Menj tovább békében. Talán eléred célodat, de ez már nem az én dolgom.

– Tehát azért küldtek, hogy megölj – tűnődött Tiuri. – Ki küldött? Vörös Lovas vagy? A Vöröspajzsos Fekete Lovag küldött?

– Vörös Lovas vagyok – válaszolta Jaro – a Vöröspajzsos Fekete Lovag a mesterem.

– Ki ő?

– Ahhoz semmi közöd – felelte Jaro. – Életemben először nem teljesítem a parancsát – miattad. Ennyi legyen elég.

– De...de most visszamész hozzá? – kérdezte Tiuri.

– Még nem tudom, mit fogok tenni – felelte Jaro nyersen. – De az az én dolgom. Mi ketten soha többé nem találkozunk.

– Nem tartom jó ötletnek, hogy visszamenj a gazdádhoz – erősködött

Tiuri.

– Nocsak! A végén még parancsokat is fogsz osztogatni? Nos, lehet, hogy vissza sem mehetek hozzá: nem kedveli különösebben az olyan szolgálkat, akik kudarcot vallanak a rájuk bízott feladattal. De ismétlem: ez csakis rám tartozik.

– Nem – mondta Tiuri halkán. – Ez nem egészen így van, Jaro. Lehet, hogy mi ketten soha többé nem találkozunk, de, ha úgy tetszik, mindketten egymásnak köszönhetjük az életünket... és ezzel mindent, amit a jövőben teszünk.

Jaro elgondolkozott.

– Lehetséges – mondta végül. – Talán tényleg közünk van egymáshoz, igen. De mostantól mindketten a magunk útját járjuk, még ha az enyém alighanem más lesz is, mint hittem... – Jaro itt elharapta a szót: mintha hirtelen megbánta volna, hogy ennyire kitárulkozott. – Megyek – vetette oda kurtán a fiúnak. – További jó utat!

Válaszra sem várva sarkon fordult, és elindult visszafelé.

– Isten veled! – kiáltott utána Tiuri.

Jaro ment egy darabig, aztán megállt, és visszaballagott.

– Nem mehetek el így – mondta. – Azt hiszem, el kell mondanom neked.

– Mit? – kérdezte Tiuri.

– Neked köszönhetem az életemet. Nem mehetek el úgy, hogy azt hidd, távozásommal nem leselkedik rád több veszély. Nem csak engem küldtek ugyanis utánad.

– Nem csak téged? – ismételte Tiuri.

– Nem bizony. Láttuk, amikor szétváltatok a lovagokkal. Én téged követtelek, egy társam pedig a nyugatra tartók után indult...a két Szürke Lovag, az apród meg a fekete lovon ülő fiú után. Először azt hittük, az vagy te, de amikor láttuk, hogy egyedül indulsz el a Kék-folyó mentén, elbizonytalanodtunk, úgyhogy utánad jöttem. És azonnal tudtam, hogy te

vagy a mi emberünk...

– Honnan? – szakította félbe Tiuri.

– Felismertelek. Vörös Lovasként Dagonaut erdejében is ott voltam, amikor téged üldöztünk...

– És ott voltál a...? – Tiuri nem fejezte be. És ott voltál azok között, akik meggyilkolták Edwinem lovagot?, akarta kérdezni, de jobbnak látta, ha ezt mégsem mondja ki hangosan.

Ám úgy tűnt, Jaro kiolvasta a szeméből a kérdést. Elfordította a tekintetét.

– Hiszen tudod, rossz ember vagyok – szólalt meg. Aztán folytatta a történetet. – A társam, aki a többiekét követte, azóta nyilván rájött, hogy rossz nyomon jár. Ő azonban nem fog visszatérni, szó sincs róla: mindent megtesz majd, hogy rád találjon. Mert ezt kérte tőle, ezzel bízta meg a mestere. Lehet, hogy a nyomodban jár, de az is, hogy megpróbál eléd kerülni, és bevár a hegyek túloldalán. Bizony, nem nyugszik, míg meg nem talál! Ő nem olyan, mint én. Ha őt húzod ki a hasadékból, azonnal belelökött volna. Ő a legjobb kém és a legrosszabb ember, akit ismerek... Ravasz és dörzsölt, nem fél senkitől.

– Ki ő? – suttogta Tiuri.

– Egyikünk sem tudja az igazi nevét, magunk közt csak Áspornak hívjuk. Vigyázz vele!

– Hogy néz ki?

Jaro vállat vont.

– Néha Vörös Lovas, máskor egyszerű katona. Jobbára kém – olyankor a legkülönfélébb alakokat ölti magára. És hogy hogyan néz ki? Se nem magas, se nem alacsony, se nem öreg, se nem fiatal, nem szőke, de nem is barna... Csak a szeme árulja el: az olyan álnok, mint a kígyóé. Mindannyian rettegtünk tőle. Igen, néha attól féltünk, a végén ugyanolyan rosszak leszünk, mint ő! – Jaro elhallgatott, aztán mosolyogva hozzátette: – Nos, ezzel nemcsak megszegtém mesterem parancsát, hanem kifejezetten

ellene fordultam. Ezt akartam elmondani. Most pedig: Isten veled!

Tiuri kinyújtotta a kezét.

– Köszönöm – mondta komolyan. – Ha tanácstalan vagy, beszélj Menauresszel. Biztosan ellát jó tanáccsal, és segít. Talán máris többet tud rólad, mint hinnéd. Isten veled!

PIAK

TIURI ADDIG NÉZETT JARO után, míg el nem tűnt a szeme elől. Utána leült, hogy átgondolja a hallottakat.

– Most már ehetünk! – Piak mintha a semmiből bújna elő hirtelen. – Parancsolj!

Odanyújtott neki egy marék áfonyát.

Tiuri kissé zavartan nézett a barna fiúra. Szinte el is felejtkezett róla.

– Kedves vagy, köszönöm! – szedte össze magát.

Piak letette az áfonyát egy lapos kőre, és leguggolt.

– Elment, ugye? – kérdezte, de látszott, hogy egy cseppet sincs meglepve.

– El – felelte Tiuri. – Honnan tudod?

– Láttam, amikor elindult – válaszolta Piak, és bekapott egy szem áfonyát.

– Vagy úgy – mormolta Tiuri, és közben azon töprengett, vajon a barna fiú hallhatta-e a beszélgetésüket.

Piak kiköpött egy magot, majd fogott egy újabb áfonyát, és figyelmesen forgatta az ujjai között. Aztán Tiurira emelte tiszta tekintetét.

– Ki vagy te? – kérdezte halkán.

– Hogy ki vagyok? – csodálkozott Tiuri.

– Lovag vagy, és megbíztak valamivel?

– Honnan veszed ezt? – kérdezte Tiuri.

– Amint megláttalak, sejtettem, hogy nem vagy egyszerű vándor. Láttam

a ládában Menauresnél a sodronyingedet, és... – Piak elhallgatott, és bekapta az áfonyát. – Na, jó. Mindent hallottam az előbb. Nem hallgatóztam, hidd el! De itt, a hegyekben olykor mérföldekre is elmegy a hang. A visszhang miatt van. Először távolabb akartam menni, de aztán eszembe jutott, mit mondott Menaures, és úgy gondoltam, jobb, ha maradok.

– Vagy úgy – Tiuri nem tudta, csodálkozzon, mérgeződjön vagy nyugtalanodjon.

– Úgy bizony – folytatta Piak. – És legalább már tudom, kire kell figyelnem...erre az Ásponra például... most még nem kell tartanunk tőle – itt, a hegyek közt legalábbis biztosan nem, ha csak rajtam múlik! Előbb zuhan szakadékba, mint mi!

– Ó, valóban? – kérdezte Tiuri. – De most már aztán igazán elárulhatnád, hogy...

De Piak nem hallgatta végig: felugrott, felkapta a földről a csomagjaikat, és így szólt:

– Gyere velem!

– Mi történt? – kérdezte Tiuri riadtan.

– Ülünk át máshová! Tudod, a visszhangok.

Egy perc múlva máshol ültek.

Piak immár halkabban folytatta az imént megszakított beszélgetést:

– Nem értettem mindent abból, amit ez a Jaro mondott neked, de valamennyit azért igen. Van nálad egy Unauwen királynak szóló levél, és Jaro meg a gazdája nem akarja, hogy kézbesítsd. Ez ügyben utánad küldtek egy bizonyos Áspon, aki igazi ravasz kígyó... Miért nem mondasz semmit? Nem mersz, hát persze. Biztos olyan vagy, mint az egyik bácsikám, ő mondogatta mindig: fiam, csak magadban bízatsz! Igazad is van! De akkor is tudom, és jobb, ha tudod, hogy tudom. Így legalább tudod, hányadán állunk, nekem pedig nem kell eljátszanom a tudatlant.

Tiuri Piakra nézett, aztán elnevette magát.

– Igazad van – mondta. – Én pedig megtanultam valamit: a hegyek között óvatosan beszélj, mert a visszhang elárul!

Piak is nevetett. Aztán elkomolyodott, és így szólt:

– Ne félj, én nem foglak elárulni. Bízhatasz bennem. Nekem is van feladatom, Menaures bízott meg velem. Légy a vezetője, mondta, mutasd meg neki a legrövidebb és a legbiztonságosabb utat! Ügyelj, hogy senki se kövesse, örködj, míg alszik, s légy mellette, amikor ébren van... Ez az én feladatom. Ezért hallgattam ki a beszélgetésedet Jaróval. És mivel az én feladatom, hogy egy feladattal megbízott ember vezetője legyek, a te feladatod voltaképpen egy kicsit az én feladatom is.

Tiuri nézte a fiút, és érezte, hogy előnti a boldogság. Piak, gondolta, nem csupán útitársa és vezetője lesz, hanem a barátja is. Kezet nyújtott a fiúnak.

– Tökéletesen megbízom benned – jelentette ki. – Kezet rá! Valóban van feladatom, de nem beszélhetek róla senkinek. Időközben rájöttem: sok ellenség ügyködik azon, hogy ne teljesíthessem. Később talán többet is elárulhatok. Most viszont csak annyit kérek: más ne tudja meg, amit te tudsz.

– Ez természetes – felelte Piak, és megszorította Tiuri kezét. – Ó, én számár! – kiáltotta. – Hiszen otthagytam az áfonyát! Elszaladok érte. Az áfonya a hibás, hogy megtudtam a titkodat. Büntetésből jól megesszük, nehogy kifecsegye valakinek!

– Milyen gyönyörű vidék! – álmélkodott Tiuri, amikor továbbmentek. Sokkal jobban szemügyre tudta venni a környezetét most, hogy nem emésztette fáradtság és fájdalom, sem aggodalom vagy bizalmatlanság... Nézte a hatalmas sziklafalakat, a gyéren növő, komor fenyőket, az örökké változó kilátást, a gyorsan szaladó, kristálytisza hegyi patakokat, a fátyolként a hegycsúcsok fölött függő felhőfoszlányokat.

– Tetszik neked? – kérdezte Piak. – Én csak ezt ismerem, úgyhogy nincs

összehasonlítási alapom, de azt hiszem, nem tudnék máshol élni. Imádok hegyet mászni, kapaszkodni az emelkedőkön, és kiérni valahová, ahol még nem jártam korábban. Apám is ilyen volt, a falumban úgy tartották, bolond. Aztán belezuhant egy szakadékba. Azt mondják, én is így végzem majd. De ez butaság! Apám egyik szomszédja életében nem tette ki a lábát a faluból, mégis meghalt: leesett a lépcsőről. Annál egy szakadék is jobb, nem? Akkor legalább előtte látott valamit az ember.

Tiuri egyetértett új barátjával.

Piak tovább mesélt az édesapjáról.

– Azt mondják, hasonlítok rá. Őt is Piaknak hívták. A te apád él még?

– Igen – felelte Tiuri. – És engem is úgy hívnak, mint őt.

– Vagyis Martinnak – mondta Piak.

– Nem – válaszolta Tiuri halkán –, Tiurinak. És nekem is az a valódi nevem.

– Aha – meresztett rá nagy szemeket Piak.

– De mások jelenlétében, kérlek, ne nevezz így – tette hozzá Tiuri.

– Nem, dehogy – felelte Piak. Úgy tűnt, kérdezne valamit, de végül nem szólalt meg.

Napszállta táján elérték a helyet, amelyet Piak aznapi úti céljukul tűzött ki: a két hegyi kunyhót. Mindkettő üresen és kihasználatlanul állt, nekik azonban épp megfelelt éjszakára. Tiuri érezte, hogy most, miután lement a nap, tényleg lehűlt a levegő, és igencsak örült a magával hozott birkabőrnek. Befészkelték magukat az egyik kunyhóba, és ettek néhány falatot. Nem raktak tüzet, mert nem akarták elárulni rejtekhelyüket.

Evés után Piak elővett egy kis üveget.

– Ezt Menaures adta. Azt mondta, kezeljem le vele a sebedet.

Tiuri mosolyogva tűrte a beavatkozást.

– Nem igazán értek hozzá – jegyezte meg – de úgy látom, sokat javult. Menaures azt mondta, akkor kenjem be vele a karodat, ha újra fájni kezd, és hogy ügyeljek, ne fázzon meg a seb.

- Köszönöm, így már jó – mondta Tiuri. – Egyáltalán nem is fáj.
Betekerték magukat a takaróikba.
- Holnap – mondta még Piak – olyan ösvényen megyünk, ahol senki sem tud követni bennünket.
- Honnan tudod? – kérdezte Tiuri nagyot ásítva.
- Onnan, hogy senki sem tud a létezéséről: még apám sem fedezte fel soha. Menaures mutatta meg, ő maga is véletlenül bukkant rá. Pontosabban másvalaki bukkant rá, aki abból az irányból jött a remetéhez.
- Igen? – kérdezte álmosan Tiuri. – Hogy történt?
- Ó, ez nagyon régen volt, még a születésem előtt! Unauwen király egyik ifjú lovagja átkelt a hegyeken. Eltévedt, és egy hóvihár közepén találta magát. Belefűjt a kürtjébe, Menaures meghallotta, és kiment a viharba, hogy megkeresse. Ezen az ismeretlen ösvényen talált rá. A lovag már átkelt a nyergen, és nem járt messze a céljától. Ez csodának számított, mesélte Menaures, mert egyáltalán nem ismerte a hegyi utakat. Erős fiatalember volt – később híres lovag lett belőle. Edwinemnek hívták.
- Tiurinak erre mindjárt kipattant a szeme.
- Edwinemnek? – kérdezte.
- Hallottál róla?
- Igen – felelte Tiuri.
- Ismered?
- Tiuri nem válaszolt azonnal.
- Igen – felelte végül egyszer találkoztam vele.
- Komolyan? És beszéltél is vele?
- Hát... igen – válaszolta.
- Hallotta, hogy Piak felül.
- Mondd csak – suttogta – Tiurinak hívnak, igaz?
- Igen – felelte Tiuri meglepetten.
- Ismerek egy dalt, amely Dagonaut király lovagjairól szól. A nagy keleti hadjáratról. Hallgasd csak!

Piak halkán énekelni kezdett:

*Hallgassátok hát szép dalom,
E nagy, hősi éneket
Azokról, kik Keleten vittek véghez
Dicső s merész tetteket.
Dagonaut királyunk hadba hívta
Hű s nemes vitézeit,
Az ellenségnek bátorsága száll inába,
Látva Dagonaut jó lovagjait.
Talpig bíborban a király,
Ragyog aranykoronája,
Ül ménje hátán délcegen,
Mint ki trónon megy csatába.
És jobbján, nézd, ki megy?
Azúrkék és arany pajzsot ki tart?
Tiuri lovag, csakis ő lehet,
Kit a király a legnagyobbra tart...*

– Tiuri lovag! – hagyta abba az éneklést Piak. – Merész Tiuri! Ő az édesapád?

– Honnan tudod te ezt a... – kezdte Tiuri, de aztán válaszolt: – Igen, ő az apám.

– Akkor mégiscsak lovag vagy! – suttogta Piak izgatottan.

– Nem, én nem vagyok az – felelte Tiuri. – Csak fegyverhordozó vagyok... illetve, voltam.

– Persze, de később lovag leszel, nem? Először apród, aztán fegyverhordozó... így megy, nem igaz? Mesélj!

– Anyám apródja voltam, majd apám fegyverhordozója – mondta Tiuri. Elmosolyodott, amint eszébe jutottak a Tehuriban töltött boldog évek.

Napok óta először gondolt rá újra, vajon mi lehet a szüleivel. Dagonautban várják, vagy visszatértek a várkastélyba, és ott izgulnak érte?

– Tizenhárom éves koromban Fartumar lovag apródja lettem – folytatta.

– Fartumar lovag – ismételte meg a nevet Piak tisztelettel a hangjában. – Róla is szó van a dalban. Figyelj!

*És nézd, balján, ki vágtat,
Pajzsa fehér és karmazsin!
Fartumar az, tudod, ha láttad,
Kürtje véres harcba hív!*

– Utána Dagonaut király szolgálatába álltam – mesélte Tiuri. – Erre mindenki köteles, aki később lovag akar lenni.

– És mikor ütnek lovaggá?

– Már lovaggá üthettek volna – felelte Tiuri. – Most viszont nem tudom, leszek-e még lovag valaha. Áthágtam a szabályokat, és a király nagyon szigorú...

Elmesélte Piaknak az éjszakai virrasztást a templomban, a hangot, amely arra kérte, nyisson ajtót, az ismeretlent, aki kezébe nyomta a Fehérpajzsos Fekete Lovag levelét... Elmondta, hogyan talált rá a haldokló lovagra, és hogyan fogadta el a rábízott feladatot: kézbesíteni a levelet Unauwen királynak...

– Ó – súgta Piak. – Bárminek nevezzenek is, te mégiscsak lovag vagy, fontos küldetéssel! És nem tehetél másként, vagy igen?

– Nem – válaszolta Tiuri. – Valóban nem tehettem másként.

– És a Fehérpajzsos Fekete Lovag, ő ki volt?

– Edwinem lovag, Forèstèrra ura. De ezt csak később tudtam meg.

– Örülök, hogy elmesélted – mondta Piak. – Ha kedved van továbbmesélni, mi minden történt, míg ideértél, örömmel meghallgatom. És nagyon szívesen lennék az apródod.

- Nem vagyok lovag – felelte Tiuri.
 - Dehogynem!
 - Jobban örülnék, ha a bajtársam lennél. A barátom.
 - Igen? Akkor barátok vagyunk!
- Hallgattak egy darabig.
- Nohát – szólalt meg Piak –, bármeddig elhallgatnám a történeteidet, de most nagyon álmos vagyok. Először inkább álmodok egy kicsit arról, amit meséltél, jó? Aludj jól!
 - Aludj jól te is – mondta Tiuri.
- Ezután csönd szállt a kunyhóra.

KÖD ÉS HÓ

MÁSNAP REGGEL EGYSZERRE ÉBREDTEK fel. Piak kelt fel előbb, az ajtóhoz lépett, és kikukucskált.

– Köd van! – mondta. – Sejtettem...

Tiuri is felállt. Odakint eltűnt a világ: mindent szürkésfehér köd borított.

– Már akkor éreztem az illatát, amikor felébredtem – mondta Piak.

– És most mi lesz? – kérdezte Tiuri, és megborzongott a hidegtől.

– Lehet, hogy nemsokára felszáll – felelte Piak. – Korán van, a nap még alacsonyan áll. Egy darabon mindenképp tovább tudunk még menni a Zöld Párkányig. Az oda vezető utat csukott szemmel is megtalálom.

Tiuri nem válaszolt: azon tűnődött, hogyan találhat meg bárki bármit ilyen átláthatatlan tejfehérségben.

– Reggelizzünk meg szép nyugodtan – javasolta Piak. – Most tüzet is rakhatunk, úgysem látja meg senki.

Tiuri nagyon is egyetértett. Nemsokára ültek a vígan pattogó tűz mellett, és kiadósan megreggeliztek. Miután befejezték, újra kinéztek. Mintha világosodott volna az idő, de a köd továbbra is áthatolhatatlan volt.

– Mit gondolsz? – kérdezte Tiuri. – Várjunk még, vagy nekivágunk?

– Te mit szeretnél? – kérdezett vissza Piak.

– Nem tudom. Én biztos nem találnék itt meg semmiféle utat, de neked ez az otthonod, úgyhogy jobban meg tudod ítélni, mi az okosabb.

– Ha várunk, egész délelőtt várhatunk – felelte Piak. – Szerintem induljunk el, egyelőre a Zöld Párkányig. Ott majd meglátjuk.

Eloltották a tüzet, fogták a csomagjaikat, és útra keltek. Piak ment elöl, Tiuri közvetlenül mögötte. Piak felvette a csizmáját, kezében pedig botot tartott, amelyet egy fáról vágott le.

Miközben lassan másztak a hegyen, Tiuri azon gondolkozott, hogy most teljesen rábízta magát erre a fiúra. Alig néhány lépésnyit látott előre, vakon kellett követnie vezetőjét. Keveset beszéltek, amikor pedig mégis, Tiuri furcsán, tompán hallotta a szavakat. Mintha a köd a hangokat is bebugyolálná, ahogy lépteik zaját és a vízzúgást is, ami olykor-olykor elért hozzájuk. Piak néha hátraszólt neki, hogy figyelmeztesse egy hirtelen kaptatóra vagy váratlan lejtőre, kisebb hasadékra vagy patakra, amelyen át kellett lépniük. Tiuri teljesen elvesztette tér- és időérzékét: fogalma sem volt, mekkora távolságot tettek meg, vagy mióta lehetnek úton. Piak egyszer csak megállt.

– Várj meg itt – mondta. – Én egy kicsit előremegyek. Kérlek, ne mozdulj el a helyedről!

Mielőtt Tiuri bármit mondhatott volna, már el is tűnt.

Tiuri leült, és ismét megpróbálta átfúrni tekintetével a ködfalat – hasztalan. Úgy érezte, egyedül van az egész világon. Sokáig kellett várnia, és már azon töprengett, hová tűnhetett Piak. Talán eltévedt; ami nagy baj, mert ebben a tejködben soha nem találja meg. Ám ekkor halk kiáltást hallott, hahó!, és máris megnyugodott.

Ifjú vezetője a következő pillanatban előbukkant a fehérségből.

– Gyere – mondta vidáman –, mehetünk tovább. Azt hiszem, javul az idő.

Tiuri ebből mit sem vett észre.

– Merre jártál? – kérdezte.

– Megnéztem, hol vagyunk pontosan – felelte Piak. – Nem messzire van egy nagy kő, amelyet felismertem. A Zöld Párkány közelében járunk.

– Azt gondoltad, eltévedtünk? – kérdezte Tiuri.

– Azt éppen nem, csak nem tudtam, mennyit haladtunk. Nem akartam,

hogy véletlenül túlmenjünk a Zöld Párkányon. Ebben a ködben nehéz megállapítani, mekkora távot tett meg az ember.

– Értem – felelte Tiuri. – Nem lett volna mégis jobb, ha a kunyhóban maradunk?

– Szerintem nem – mondta Piak. – Hiszen minél előbb szeretnél átjutni a hegyeken, nem? A Zöld Párkányig mindenképpen eljutunk. Utána már többet fogunk látni, ráadásul azt hiszem, most már hamar felszáll a köd is.

– Tényleg? Nekem nem úgy tűnik... – mormolta Tiuri.

– Nem érzed a szellőt? És keleten egyre világosabb az ég alja. Nézd csak!

Mentek tovább, még mindig lépésről lépésre. Egy nagy kőnél Piak megállt.

– Itt ült Menaures, amikor meghallotta Edwinem lovag kürtjét – szólalt meg.

– Menaures gyakran járt ki a hegyekbe? – kérdezte Tiuri.

– Korábban igen. Apám sokszor túrázott együtt vele. De Menaures egyedül is gyakran nekivágott: olyankor órákon át ült egy-egy emelkedőn vagy hegycsúcson, figyelt és elmélkedett... Odanézz!

Tiuri arrafelé fordult, amerre Piak mutatott. A ködfal egy helyen szétnyílt, és előbukkant egy hegycsúcs. A következő pillanatban megint eltűnt a látvány, de Piak elégedetten folytatta:

– Lehet, hogy csakhamar napsütésben folytatjuk utunkat!

Úgy döntöttek, a kőnél várakoznak, míg jobbak nem lesznek a látási viszonyok: itt biztonságban vannak, magyarázta Piak, míg a Zöld Párkányon jobban ki lennének téve a rossz időnek és a szélnek. Üldögéltek egy darabig, kenyeret majszoltak. A köd szakadozni kezdett: egyre gyakrabban vált láthatóvá a táj. Csodálatos, változatos látvány volt. És Piaknak végül igaza lett: fél óra múlva megpillantották a napot. Kicsi volt, és halvány, de legalább látszott. Felálltak.

A Zöld Párkányt hamar elérték. Tiuri itt két utat látott, de Piak azt

mondta, sem az egyikén, sem a másikon nem mennek.

– Az egyiknek hamarosan vége szakad – magyarázta. – A másik jó irányba megy, de mi egy harmadikat választunk, azon senki nem talál ránk, ha esetleg üldöznének bennünket.

A párkány peremére állt, és lepillantott a mélységbe.

Tiuri követte, és ő is lenézett a szakadékba. Nem tudta megállapítani, milyen mély lehet, mert az alját még köd borította.

– Itt fogunk leereszkedni? – kérdezte hitetlenkedve.

– Igen. Könnyebb, mint amilyennek tűnik.

– Merem remélni – dünnyögte Tiuri, aztán hátrébb lépett, és körülnézett. Megint sokat haladtak felfelé: itt már nem nőttek fák, vad és kopár volt a táj. Nyugaton észrevett egy szép formájú, kúp alakú csúcsot, mellette pedig hó- vagy jégmezőt látott, amely mintha az alatta húzódó völgy felé nyújtotta volna karomszerű ujjait.

– Az ott már a hágó – mutatta Piak. – Átkelünk a gleccseren, és a hegyhát túloldalán már meglátjuk Unauwen birodalmát.

– Nincs is olyan messze – jegyezte meg Tiuri.

– Holnap reggelre elérhetjük a hágót – felelte Piak. Kitekerte a nála lévő kötelet, és összekötötte magukat. – Így ni – mondta, amikor végzett. – Indulhatunk!

Aztán lehajolt, és felvett valamit a földről.

– Tessék – nyújtott Tiuri felé két virágot; az egyik úgy nézett ki, mint egy fehér és szürkészöld csillag, a másik, mint egy kicsi, kék harang.

– Nahát, itt nyílnak még virágok? – csodálkozott Tiuri.

– Igen. Dugd az övedbe őket, ha gondolod. A kezünkre szükségünk lesz.

Megkezdték az ereszkedést; lassan és óvatosan haladtak. Valóban könnyebb volt, mint amilyennek látszott, bár figyelniük kellett, mert a sziklák nyirkosak és csúszósak voltak, tele kilazult kődarabokkal. Most Tiuri ment elől, Piak hátulról irányította, hová lépjen. Idővel egész jól belejött az ereszkedésbe, és egyre gyorsabban, magabiztosabban haladt.

Nemsokára azonban rálépett egy kőre, és csúszni kezdett lefelé a lejtőn. Csak akkor állt meg, amikor Piak megrántotta a kötelet.

– Jól vagy? – kiabált Piak. – Nem sérültél meg?

– Ne...nem – kiabált vissza Tiuri. – Azt hiszem.

Piak máris ott termett mellette, és felsegítette.

– Nem – tapogatta meg magát Tiuri –, semmi bajom.

– Ha megint megcsúszol, azonnal ess el! – tanácsolta Piak. – És végig próbálj meg minél közelebb maradni a talajhoz! Még mindig jobb elesni, mint lecsúszni.

– Értem – sütötte le a szemét Tiuri. Csak most döbbsent rá, hogy Piak, aki jóval fiatalabb nála, és bátor lovagként tekint rá, a hegyekben a tanítómestere, vezető, akiben vakon megbízhat. – Nem akarsz elől menni? – kérdezte.

– Nem, azt nem illik – válaszolta Piak. – A vezető mászáskor elől megy, ereszkedéskor mindig hátul.

Tiuri csak egy idő után értette meg, miért van ez így. Vezetőként Piak felelt mindkettejük életéért. Ha ő, Tiuri megbotlik, Piak dolga, hogy megtartsa.

Vízzúgást hallott, és csakhamar elérték a szakadék alját. Átkeltek egy patakon, egy darabon a túlsó partján haladtak tovább, aztán újra mászni kezdtek. Közben a nap egyre erősebben sütött, és a szél is feltámadt.

– Tényleg szép idő lesz – állapította meg Tiuri, amikor aznap másodszer pihenőt tartottak.

Piak összeráncolta a szemöldökét, és egy ideig a levegőbe bámult.

– Hány óra lehet? – tűnődött. – Három, esetleg fél négy? Innen még nagyjából egy óra a gleccser, és újabb egy órába telik, míg átjutunk rajta. Még sötétedés előtt oda kell érnünk a Hét Sziklához. Akkor holnap délelőtt elérjük a hágót, és még dél előtt meglátjuk Unauwen országát. Máris menjünk tovább!

Tiuri felállt, és szó nélkül követte, pedig jólesett volna neki még egy kis

pihenés. De megértette, hogy Piak alighanem nem véletlenül akar minél előbb útnak indulni. A szakadék túloldalán jó darabig másztak fölfelé, aztán váltakozva fel- és lefelé haladtak – bár jobbra felfelé miközben a terep egyre nehezebb lett. Látható ösvény már nem volt, de Piak tétovázás nélkül gyalogolt előre, és – amikor a terepviszonyok megengedték – jóval szaporább iramot diktált, mint korábban. Egyre erősebben fújt a szél. Hűvös lett, a nap ismét elbújt. Jó óra múlva érték el a gleccsert, ezt a kiterjedt jégmezőt, melyet azonban keskeny, gyors folyású patakok és alattomos hasadékok szabdalnak.

– Szerencsére még nem esett hó – mondta Piak a gleccserre lépve. – Mégis úgy látom, valami változott azóta, hogy legutóbb itt jártam. Több a hasadék.

Kioldotta a kötelet, gondosan feltekerte, aztán elindult a jégen. Nem egyenesen ment, ám úgy tűnt, meghatározott útvonalat követ, bár Tiuri nem tudta megállapítani, mi alapján változtat irányt.

A szél itt akadálytalanul fújt, dermesztő volt a hideg.

– Nincs szerencséd, Tiuri – mondta Piak. – Napsütésben olykor félmeztelenül lehet itt végigmenni.

Tiuri ettől függetlenül különleges élményként élte meg a túrát. A fagyos, szürke fényben nyújtózó jégmező olyan látványt nyújtott, amihez foghatót még életében nem látott. Csodálatos képződmények mellett haladtak el: ilyenek voltak a vékony, alacsony jégoszlopokon egyensúlyozó hatalmas vándorkövek. Akárha hatalmas gombák lettek volna.

– Gleccserasztalok – magyarázta Piak. – Ezeken ücsörögnek a hegy szellemei, amikor olykor lejönnek a csúcsokról. Néha ezekkel a sziklával dobálóznak: mérföldekre elhallatszik, mint a mennydörgés.

– Komolyan? – kérdezte Tiuri, miközben izgatottan nézett körül, mintha azt várná, hogy egyszer csak eléjük toppan egy irdatlan hegyi szellem, és sziklát hajít feléjük.

– Még sosem láttam őket – felelte Piak. – De hallani már hallottam,

távolról.

Néha patakokon és hasadékokon kellett átugraniuk, de nagyjából félúton elértek egy patakhoz, amely túl szélesnek bizonyult. Különösen mély ágyat vájt magának, pereme tükörsima volt. Nem maradt más hátra, kénytelenek voltak mellette menni egy darabon, bízva abban, hogy arrébb átjuthatnak rajta.

– Nincs szerencsénk – füstölgött magában Piak.

Jó hosszú utat kellett megtenniük, mire elértek egy olyan helyet, ahol már megkísérelhették az ugrást, utána pedig hosszan gyalogoltak vissza, hogy ismét elérjék a gleccser biztonságosabb részét. Közben a szél egyre metszőbb lett, a fények pedig egyre szürkébbek.

Mire átjutottak a gleccseren, mindketten csontig fagytak, és az út jóval tovább tartott egy óránál. Piak megint felnézett az égre.

– Kecske legyek, ha nem havazik mindjárt – jegyezte meg. – Rajta, szedjük a lábunkat!

– Meddig megyünk még ma? – kérdezte Tiuri, amikor rövid időre megálltak, hogy újra a derekukra erősítsék a kötelet.

– Szeretnék túljutni a Hét Sziklán – válaszolta Piak –, mert az az út legnehezebb szakasza. Csak azt remélem, nem sötétedik ránk túl korán.

Hiú remény volt. Félelmetesen gyorsan besötétedett, és csakhamar elkezdett hullani a hó. Tombolt a szél, és az volt az egyetlen szerencsésük, hogy jobbra hátulról fúj. A hóiharban alig láttak, és a jeges terep így még több veszélyt rejtett, mint egyébként.

– Előbb a köd, most meg a hó – mormolta Piak. – Fogadhattak volna kedvesebben is a hegyek.

Épp egy keskeny párkányon jártak, jobbra tőlük magas sziklafal meredezett, balra mély szakadék.

– Hol van a Hét Szikla? – kérdezte Tiuri.

– Most a negyedik szikla alatt állunk – felelte Tiuri. – Gyerünk!

Tovább botladoztak a szürkületben. Tiuri foga vacogott a hidegtől, alig

érezte a lábát és a kezét. A karja újra fájni kezdett: már a gleccseren érezte, azóta lépcsőről lépésre rosszabb lett. De nem panaszkodott, némán vonszolta magát előre.

Piak hirtelen megtorpant.

– Nem fog menni! – lihegte. – Túl veszélyes lenne továbbhaladni. Nem messze innen még meredekebb és keskenyebb lesz az út, és mindjárt teljesen besötétedik.

– Akkor mit csináljunk? – kiáltotta Tiuri.

– Vissza kell fordulnunk – válaszolta Piak. – Itt nem maradhatunk: túl hideg van, és nem találunk védett helyet. A harmadik szikla elején van egy sekély barlang: ott meghúzhatjuk magunkat. Nem a legkényelmesebb, de egy éjszakát kibírunk benne.

Nekivágtak a visszafelé vezető útnak. Az ereszkedés még nehezebbnek bizonyult, mint a mászás, ráadásul most szembeszélben haladtak, úgyhogy a hóvihar kis híján elvakította őket. Rendkívül lassan jutottak előre, de nem mertek jobban sietni, pedig időközben szinte egészen rájuk sötétedett. Persze nem is biztos, hogy képesek lettek volna gyorsabban haladni. Felváltva ment egyikük vagy másikuk elöl, és sokszor megálltak, hogy segítsenek egymásnak. Nem beszéltek közben – aztán Piak egyszer csak megszólalt:

– Lassan ott kell lennünk! Emlékszel erre a helyre?

– Szinte semmit sem látok – felelte Tiuri. – És minden olyan egyformának tűnik.

Folytatták az ereszkedést. Már nem bírom sokáig, gondolta Tiuri. Mindjárt összeesem. Kisvártatva megkérdezte:

– Ez nem a harmadik szikla?

– De igen! – kiabálta Piak. – Ott vagyunk. Majdnem.

Épp időben találták meg a barlangot. Tényleg nagyon sekély volt, épp csak belefértek fekvő helyzetben, ami a szélről megóvta őket, a hidegtől azonban nem. Elővették takaróikat, és reszketve beburkolóztak.

– Jól van – mondta Piak – ideértünk. De nem szabad elaludnunk, mert akkor kihülünk. Időről időre fel kell állnunk, topogni, átmozgatni a tagjainkat. Szóval az a lényeg, hogy mozogjunk. Hogy vagy, Tiuri?

– Köszönöm, remekül – felelte emez. – Legalábbis a körülményekhez képest.

– Nem fáj a karod?

– Egy kicsit.

– Vagyis egy kicsit nagyon, ugye? – kérdezte Piak. – Burkolózz be, amennyire csak bírsz. Húzd fel a csuhát a birkabőr fölé, tekerd magadra szorosán a takarót. Most nem tehetünk mást. A lényeg, hogy túléljük az éjszakát. Mindenesetre együnk: az mindig jót tesz. Kár, hogy nem rakhatunk tüzet – szólalt meg valamivel később. – Bár nem hiszem, hogy sikerülne, vagy ha mégis, nemigen tudnánk életben tartani ebben az időben. Most biztos azt gondolod, hogy az egészbe kár volt belevágni, igaz?

– Senki sem számíthatott ilyen időre – felelte Tiuri hangosan, hogy valahogy túlkiabálja a tomboló vihart.

– Nem bizony: életemben egyszer volt részem ilyenben ebben az évszakban, de akkor jóval magasabban voltam! Hiszed, vagy sem, de reggel tényleg nem gondoltam volna, hogy ez lesz belőle. Később már tartottam tőle, hogy havazni fog, ezért is igyekeztem annyira. Jobb lett volna, ha rögtön a gleccser után védett helyet keresünk éjszakára.

– Nem tudhattad, hogy ilyen zord idő lesz – mondta Tiuri.

– Nem, tényleg nem. Sajnálom.

– Ne mondd ezt – felelte Tiuri. – Azt tetted, amit jónak láttál.

Vacogott a foga.

– Gyere – mondta Piak –, muszáj csinálnunk valamit. Mondjuk, tapsoljunk! Így!

Piak máris elől járt jó példával, és még énekelt is hozzá, ahogy a torkán kifért:

*Éjszaka volt, éjszaka volt,
Sötét, sűrű éjszaka...
Mennydörgés robbant, rázta a világot,
Hét hegyi törpe táncolt körbe-körbe...*

A szél vonyított a sziklafalak körül, a távolból guruló kövek dübörgése hallatszott. A két ifjú harapott valamit, aztán szorosán egymáshoz bújtak, küszködve az elalvással.

Hosszú volt az éjszaka. Néha felkeltek, és óvatosan fel-le sétáltak a barlang előtti keskeny párkányon, de a hideg hamar visszakergette őket búvóhelyükre. Felültek, dobogtak a lábukkal, egymás kezét dörzsölték.

Közben történeteket meséltek.

Tiuri felelevenítette, mi történt vele az erdőben, aztán Mistrinaut várában, majd, miután végzett, Tehuriról, Dagonaut városáról és a király lovagjairól mesélt. Egyenként elmondta a nevüket, bemutatta fegyverzetüket és címerpajzsukat.

Piak a szülőfalujáról beszélt, a hegyekről és a remetéről, és elénekelte az összes dalt, amit tudott. Ahogy múlt az idő, a hangos beszéd egyre jobban fárasztotta őket, olyankor hosszú időre elhallgattak. Olykor legyűrte őket az álmoság, és el-elbóbiskoltak, míg egyikük fel nem riadt, és fel nem rázta a másikat is.

Aztán idővel enyhült a szél, és a havazás is elállt. S a látóhatáron végre-
valahára megjelent a pirkadat halvány fénye.

KILÁTÁS UNAUWEN KIRÁLY BIRODALMÁRA

DE SZÍVESEN ENNÉK egy tál forró bablevest! – sóhajtott Piak, miközben keményre száradt kenyерüket majszolták. – Ám mivel azt úgysem kapunk, helyette kiadós napsütést rendelék mára!

Tiuri csodálta útitársát elpusztíthatatlan jókedvéért és kitartásáért. Ám amikor most ránézett, látta, hogy az éjszaka Piakon is nyomot hagyott. Máskor barna arca szürke volt, és sápadt, ajka kék. Tiuri azon tünődött, hogyan birkózik meg a következő szakasszal, amelyet Piak útjuk legnehezebb részének nevezett: igaz, hogy már nem havazott, ám a terepet fehér lepel borította. Nem volt épp hívogató. A nap alacsonyan állt, még alig melegített valamicskét. Tiuri úgy érezte, hatalmas tűz kellene ahhoz, hogy elgémberedett tagjai valamelyest felolvadjanak. Nemsokára mégis készen állt az indulásra.

– Hogy van a karod? – kérdezte Piak.

– Ó, sokkal jobb – felelte Tiuri. Túlzott, de tény, hogy most jóval kevésbé fájt, mint előző nap.

– Akkor hát – mondta Piak – induljunk! Szép lassan, mert lehet, hogy csúszik. Másodszorra is megmászták a sziklák mellett vezető ösvényt. Piaknak igaza volt: csúszott. Ráadásul még igencsak hideg volt, és átfagyott tagjaikra nemigen számíthattak a néhol veszélyes mászás közben. Amit előző este nem láttak, most állandó figyelmeztetésként tárult a szemük elé: mélységes mély szakadékok és hasadékok mellett haladtak el. Köröttük minden csupa fehér volt, fekete, szürke...fehér a hó, a zúzmara,

feketék a sziklák, szürke az ég, a távoli hegyoldalak. Sokáig araszoltak felfelé, némán, hiszen erejük sem igen lett volna beszélni. Végül – mintha órák teltek volna el – Piak megszólalt:

– Ez a hetedik szikla. Ennek a túloldalára szerettem volna eljutni tegnap este... Ott van egy remek búvóhely.

A hetedik sziklára jutottak fel a legnehezebben. Mire végre felértek a tetejére, Tiuri szeme előtt karikák táncoltak, levegőért kapkodott. Piak sem volt sokkal jobban. Mégis továbbmentek, és a szikla túloldalán leereszkedtek, védettebb helyet keresve. Lerogytak a földre, és pihentek egy kicsit. Tiuri észrevette, hogy már nem fázik. Beletelt némi időbe, mire figyelmet tudott szentelni a környezetének. Előttük hóval borított hegyhát húzódott, mögötte kék és tiszta volt az ég. Még várt rájuk egy kis ereszkedés, mielőtt elérik a következő emelkedőt, ám ha azt is megmásszák, mondta Piak, már a hágón lesznek, és láthatják Unauwen király birodalmát. Tiuri a hágótól jobbra magasodó csúcsot nézte: ez volt az a kúp formájú hegy, amelyet már korábban is látott.

– Jártam a tetején – mondta Piak. – Most nem szívesen vágnék neki – tette hozzá. Felállt. – Mi lenne, ha pihennénk egyet a rejtekhelyemen? Ott kellemesebb, mint idekint.

A hetedik szikla alatt volt egy barlang, jóval tágasabb és mélyebb, mint amelyikben az éjszakát töltötték. Sok kisebb és nagyobb kövön kellett átbukdácsolniuk, mielőtt beléptek.

– Lehet, hogy jobb is így... – mormolta Piak.

– Micsoda? – kérdezte Tiuri.

– Hogy nem értünk ide tegnap este. Ezek a kövek legutóbb még nem voltak itt. Könnyen lehet, hogy ma éjszaka zuhantak le. Nem örültem volna, ha a fejemre esik valamelyik... te igen? De gyere, mutatok valamit!

Piak belépett a barlangba, és eltűnt a sötétben. A következő pillanatban előbukkant, kezében egy csomó ággal.

– Ehhez mit szólsz? – kérdezte diadalmasan. – A készleteim! Múlt

hónapban cipeltem ide Filamenből. Még csak nyirkos sem lett!

– Csodálatos! – mosolygott Tiuri.

– Most pedig tüzet rakunk – közölte Piak. – Ugyan nem fázom annyira, mint reggel, de mielőtt továbbindulunk, azt akarom, hogy átjárjon a forróság! És sült kenyeret akarok enni, a többi ételből pedig megmelegítünk egy keveset a forró hamuban!

Miután mindezen túl voltak, folytatták útjukat, de máris jobb hangulatban és állapotban. A nap is kitett magáért, sokkal szebben sütött, úgyhogy az utolsó, hosszú szakasz nem is volt olyan vészes. Ki is melegedtek, mire felértek. Ám abban a pillanatban sem a meleg, sem a hideg nem foglalkoztatta volna őket: hiszen lepillantottak Unauwen birodalmára!

Tiuri nagyot sóhajtott. Ott terült el előtte úti célja. Valójában csak egymás után sorakozó, ködbe vesző hegygerinceket látott; a mögöttük elnyúló síkságot csak sejtette. És nem is volt közel: a hegyi szakasznak talán a felénél járhattak.

– Nem túl tiszta az idő – mondta Piak. – Ha továbbmegyünk, onnan majd távolabb lehet látni, pedig az alacsonyabban van. De most nézz egy kicsit itt is körül!

Tiuri csak most vette észre, milyen szép helyen állnak. Körös-körül hóval fedett lejtők és hegycsúcsok, melyeket aranyfénybe vont a ragyogó napsugár.

– Gyere – szólalt meg Piak. – Nem szeretnék újra átfagyni, márpedig ha sokáig álldogálunk, az lesz a vége. Nem beszélve arról, hogy elég sok behoznivalónk van.

Tiuri igencsak megszenvedte az ereszkedést. A hágón azt hitte, túl vannak a nehezen, de a terep továbbra is zord volt, nehezen járható. De legalább jóval kevésbé volt hideg, mivel itt már nem fújt a keleti szél. Idővel aztán a lejtők a maradék kilátást is eltakarták Unauwen birodalmára.

Esteledett, és amikor nyugaton a nap narancsszín lángba borította a hegycsúcsokat, Tiuri és Piak elkezdett hálóhelyet keresni. Egy patak közelében találtak is egy sekély völgyet. Szinte az evéshez is túl fáradtak voltak, de Piak azért gyorsan lekezelte Tiuri karját a Menaures üvegcséjében lévő folyadékkal. Aztán lefeküdtek, és azonnal mély, tompa álomba zuhantak.

Hideg és tiszta reggelre ébredtek. Később aztán kifejezetten meleg lett. Piak egy kicsi, lapos csúcsra mutatott:

– Az ott az én kilátótornyom. Van kedved felmászni és körülnézni? Nem nagy kerülő, úgyis közvetlenül mellette vezet el az utunk.

Tiuri nem akart nemet mondani, és miután felértek, nem is bánta a fáradságot. A csúcsról ugyanis akadálytalan kilátás nyílt a nyugat felé elterülő országra, és a tiszta időben nagyon messze hatolhatott a tekintetük. Szántóföldeket láttak, legelőket, erdőket, látták Dangriát – úgy festett, mint egy kísértetváros –, mögötte pedig vonalkákat, amelyek alighanem falvak lehetnek, meg valami ragyogó csíkot, talán a Szivárvány-folyót. Tiuri gyönyörűnek látta Unauwen országát, és hirtelen eszébe jutott, hogy tulajdonképpen szívesen lenne maga is kóbor lovag, mert akkor mindig új helyeket ismerhetne meg, és örökké ismeretlen vidékeket fedezhetne fel.

– Vajon mennyi idő alatt érhetjük el a hegyek lábát? – töprengett hangosan.

– Innentől gyorsan haladhatunk – válaszolta Piak. – Talán két és fél nap. Még sosem mentem tovább Filamennél: oda holnap estig elérhetünk.

Vagyis két és fél nap múlva elbúcsúzom Piaktól, gondolta Tiuri. Nem örült a gondolatnak. Hiányozni fog neki a fiú. Még jobban is, mint Ristridin lovag és az emberei. Piak társaságában sokkal inkább önmaga lehetett: Piak a barátja lett. Jó barát, aki állandó vidámságával távol tartotta a szükségtelen szorongást és az oktalan félelmeket.

– Valami baj van? – hallotta Piak hangját.

– Dehogyan – felelte Tiuri. – Mi lenne?

– Olyan rettentő komolyan nézel! Gondolom, nem akarsz Filamenben éjszakázni, ugye?

– Hogyan? Ja...nem, inkább nem.

– Helyes! – vágta rá Piak. – Utazz úgy, hogy nem hagysz magad után nyomot! De van egy ötletem. Filamen fölött lakik egy bácsikám a feleségével, Taki és Ilia. Mindketten nagyon kedves emberek. Meglátogathatjuk őket. Ha megkérem, senkinek sem árulják el, hogy náluk jártunk. És enni is adnak! Senki sem főz olyan finomakat, mint a nénikém.

– Vonzóan hangzik – mosolygott Tiuri.

– Igen, és tényleg nyugodtan mehetünk: ők nem fecsegnek senkinek, ráadásul teljesen egyedül élnek ott. Menaures is ismeri őket, korábban járt náluk párszor. No, mit gondolsz?

– Követlek – felelte Tiuri.

– Akkor szedjük a lábunkat! Akár még sötétedés előtt odaérhetünk.

A következő szakaszon gyorsan leereszkedtek. Többnyire Piak ment elől, ő diktálta az iramot. Bár talán jobb volna inkább úgy mondani, hogy – egyik kőről a másikra ugrálva – zuhant. Tiuri tartotta vele a lépést, noha minden egyes földet érésnél éles fájdalom hasított a karjába. Délutánra simább és barátságosabb lett a táj, és – jó ideje először – kolompokat is hallottak.

– Taki bácsi birkái! – rikkantott Piak.

Kisvártatva meg is pillantották az állatokat, ahogy egy kisebb réten legelésztek. Amint meglátták a két fiút, odaszaladtak hozzájuk, és ahol érték, összenyalogatták őket.

– Hé, hé! – kiabált Piak –, azért ne egyetek meg, ha lehet!

A rét túloldalán feltűnt egy férfi.

– Nahát! – kiabálta. – Hiszen ez Piak!

Piak bácsikája volt az.

A fiú szívélyesen üdvözölte, majd bemutatta Tiurinak.

– Ő a barátom, Martin – mondta. – Épp hozzád jöttünk.

Taki zömök, fiatal férfi volt. Barátságos arca éppoly barna, mint Piaké, de a haját annyira kiszívta a nap, akárha szalma lett volna. Kíváncsian végigmérte a fiúkat, majd így szólt:

– Gondolom, fáradtak vagytok. Rossz idő volt odafönt?

– Mi az hogy! – felelte Piak. – Innen nem látszott?

– Nem igazán. De kelet felé a hegyek fölött sötét fellegeket láttunk, és hallottuk, ahogy megindulnak a kövek. – Taki szétkergette a birkákat, majd így folytatta: – De majd mindent elmeséltek! Először menjünk le a házhoz, fiúk! Tudjátok, mit? Előremegyek, és szólok Iliának, hogy máris tegye fel főni az ételt!

Piak legszívesebben felujjongott volna, de visszafogta magát.

– Még valami, Taki! A látogatásunknak titokban kell maradnia. Nem árulhatom el, miért, de senkinek sem szabad megtudnia, hogy itt vagyunk.

Taki nem lepődött meg.

– Rendben – mondta. – Nincs más látogatónk, és egyedül élünk. Úgyhogy könnyedén teljesíthetjük a kívánságodat! Mindjárt találkozunk!

Lerohant a rét másik végén induló, keskeny ösvényen.

Piak és Tiuri kényelmes tempóban követte.

– Még nagyjából egy óra – mondta Piak.

Taki távolodott, aztán beért egy fenyőerdőbe, és eltűnt a szemük elől.

Már majdnem sötét volt, mire odaértek a házhoz: faépület, hozzáépített csúrral. Az ablakokon kiszűrődött a fény, az ajtóban pedig női alak jelent meg. Ugatva közeledett feléjük egy kutya, és nagy farkcsóválással Piakra vetette magát.

– Szervusz, öreg barátom! – nevetett a fiú. – Hogy ityeg a fityeg?

– Gyertek be, fiúk! – kiáltotta a nő. – Gyertek be, Isten hozott titeket!

TAKINÁL ÉS ILIÁNÁL; TOVÁBB NYUGATRA

PIAK NAGYNÉNJE, ILIA, ALACSONY, sötét hajú nő volt, kedves, pirospozsgás arccal. Piakot arcon csókolta, és Tiurit is nagyon szívélyesen üdvözölte.

Kunyhójuk egyetlen piciny, egyszerű szobából állt, Tiuri mégis úgy gondolta, még életében nem látott ennél barátságosabb otthont. A ragyogóra gyalult asztalon két gyertya égett, mellettük fatálak kenyérral, sajttal, gyümölcssel, és zöld tejesbögrék. A kandallóban lobogott a tűz, a fölötte lógó zöld üstben vidáman sípolt a víz.

Taki épp belépett a túloldalról, azon az ajtón, amely a csúrral kötötte össze a házat.

– Dobjátok csak le a holmitokat – mondta a fiúknak –, húzzátok le a csizmát a lábatokról, és gyertek velem a csűrbe! Egy picit még muszáj lesz kibírnotok éhen. Levette az üstöt a tűzről, és előrement.

A csűrben vízzel félig töltött dézsa állt. Taki hozzáöntötte a forró vizet.

– Így ni, most jó langyos – mondta. – Vetkőzzetek le, és be a dézsába! Semmi sem tesz olyan jót, mint egy kiadós fürdő.

A két fiút nem kellett győzködni. Taki magukra hagyta őket, és becsukta maga mögött az ajtót, de kisvártatva bekukucskált Ilia, és beadott nekik egy törülközőt.

– Adjátok ide a ruháitokat! – mondta. – Kikefélem és kiterítem őket. Tessék, addig itt van ez, vegyétek fel!

Miután megfürödtek, Piak újrakötözte Tiuri sebét.

– Szépen gyógyul – mondta. – Jó is, mert már alig van Menaures

csodaszeréből.

Piak és Tiuri kisvártatva vizes hajjal és vöröslő arccal lépett be a szobába; egyikük hosszú, kék inget, a másik foltos, vörös nadrágot viselt, mindkettő Taki ruhatárából került elő. Ilia megkavarta a tűz fölött rotyogó ételt. Taki leült az asztalhoz, és intett nekik, hogy foglaljanak helyet.

– Lássatok hozzá – mondta Ilia –, csak hagyjatok helyet a levesnek is!

– Ilia néni – derült fel Piak arca –, hiszen ez bableves! De nem kezdjük el, míg közénk nem ülsz!

– Épp csak összedobtam valami egyszerűt – szabadkozott a háziasszony nem számítottam rátok.

– Nos, szerintem ez is több mint elég – mosolygott Taki. – Soha nem végeznek velem!

Piak és Tiuri bólintott, azután derekasan nekiláttak. A kutya az asztal alatt feküdt, és élvezte a nagylelkűen leejtett falatokat. Közben beszélgettek; Taki arról érdeklődött, milyen volt az útjuk, majd kikérdezte Piakot, hogy vannak közös ismerőseik a hegyek túloldalán. Piak is kifaggatta, hogy van ő és a felesége, és vannak-e érdekes híreik Filamenből. Tiuri volt az egyetlen, aki inkább hallgatott, semmint beszélt.

– Tőled szinte alig kérdeztem valamit, Martin – szabadkozott Taki –, de hidd el, ez nem udvariatlanság a részemről. Csak hallottam, hogy titkos küldetésben jársz, ezért, gondolom, nem örülnél, ha kérdezősködnék.

– Hálásan köszönöm – mosolyodott el Tiuri.

– Titkos küldetés, igen – kotyogott közbe Piak. – Menaures tud róla, és ő bízott meg, hogy legyek Martin vezetője. Egyszer talán majd elmondhatjuk, miről van szó.

– Még szerencse, hogy nem vagyok kíváncsi alkat – mondta Taki. – Ilia bezzeg igen. Gondolom, máris majd megőrül a kíváncsiságtól!

– Ez nem igaz! – tiltakozott Ilia. – Sohasem vagyok kíváncsi olyasmire, ami nem tartozik rám.

– Nos, akkor nagyon-nagyon sok dolog tartozik rád ezen a világon –

incselkedett vele Taki. – Ejnye, nem is tudtam, hogy ilyen fontos személlyel élek együtt!

Ezen mindenki jót nevetett, még Ilia is.

Tiurinak ekkor eszébe jutott, hogy miután átkeltek a hágón, immár Unauwen birodalmában van. Megkérdezte Takit, jól gondolja-e.

– Igen, jól gondolod – felelte emez –, bár akadnak, akik szerint a Nagyhegység nem tartozik senki uralma alá. Én azonban Unauwent tekintem királyomnak.

– Jártál Dangriában is, ugye? – kérdezte Piak.

– Sokszor, sokszor, még mielőtt megházasodtam volna! Szép város, de nem szívesen lagnék ott.

– Miért nem? – érdeklődött Tiuri.

– Nekem túl szűk. Jobb szeretem ezt a kunyhót a hegyek közt, a friss levegőn. De Dangria szép város, bár Unauwen városa mögött elbújhat. Oda tartotok?

– Dangriába? Igen – felelte Tiuri. – Messze van innét?

– Nos, holnap estére elérhetek Filamen magasságáig, onnan egy újabb napba telik, mire leértek a hegyek lábáig. De várj csak, van egy ötletem! Lakik ott egy ember, akinél dolgoztam korábban. Ardocnak hívják. Gazdag, sok lova és kocsija van. Ha rám hivatkozol, talán megengedi, hogy vele utazz Dangriába. Gyakran megy a városba, mert ott adja el a piacon a földjein termett árut. Igen, biztosan szívesen elvisz! Kedves fickó, bár néha játssza a mogorvát. De ha vele akarsz menni, kora hajnalban ott kell lenned: általában napkelte előtt elindul, hogy még délelőtt Dangriába érjen.

– Köszönjük! Jó ötlet, nem... Martin? És hol lakik ez az Ardoc pontosan, Taki bácsi?

– Majd holnap elmagyarázom – felelte a házigazda. – Még az is lehet, hogy elviszlek titeket egy darabon. Valamelyest megváltozott az út, mert múlt héten volt itt a közelben egy kisebb földcsuszamlás.

– Csakugyan? – kérdezte Piak. – Hol? És hogy történt?

És Taki mindent elmesélt.

Vacsora után azonnal lefeküdtek. A két fiú nem volt hajlandó elfoglalni Taki és Ilia ágát, úgyhogy Taki végül a padlón alakított ki nekik kényelmes fekhelyet. Jó éjszakát kívántak egymásnak, és pompásan aludtak ebben a barátságos házban.

Másnap kiadós reggelivel indították a napot. Ilia még útravalót is csomagolt.

– Ez a kenyér még friss – mondta. – Tegnap sütöttem. A szárazat hagyjátok csak itt, majd csinálok belőle kenyérfelfűjtat Takinak.

Nagy háálalkodás közepette elbúcsúztak a gazdasszonytól, és útra keltek. Taki és a kutyája elkísérték őket egy darabon: először meredek, köves-sziklás lejtőn bukácsoltak lefelé, aztán egy kiszáradt patak medrében botladoztak, végül pedig egy pompás, virágos mezők közt vezető úton gyalogoltak tovább. Dél körül Taki elbúcsúzott tőlük, ám előtte részletesen elmagyarázta, hogyan találják meg Ardoc birtokát. A két ifjú köszönetet mondott, és megígérték, hogy a visszaúton okvetlenül meglátogatják.

– Remélem, Ardoc tényleg magával visz bennünket – mondta Piak, amikor kettesben baktattak az úton. – Még soha nem ültem kocsin!

Tiuri hirtelen megtorpant, és barátjára meredt.

– Mi van? – hőkölt hátra Piak.

– Hiszen úgy volt, hogy csak a hegyeken vezetsz át, nem? – kérdezte Tiuri. – Nem kell visszamenned Menaureshez?

– Talán nem tarthatok veled? – kérdezte Piak. – Maga Menaures mondta, hogy ha tovább akarlak kísérni, tegyek úgy. Én pedig úgy teszek, már amennyiben nincs ellene kifogásod.

– Dg, nagyon is van kifogásom ellene! – felelte Tiuri.

– Miért? Jobban szeretnél egyedül gyalogolni? – csodálkozott Piak.

Tiuri borzasztóan örült volna, ha Piak vele marad, mégis ezt válaszolta:

– Veszélyes lehet. Úgyhogy nem, nem szeretném, ha velem jönnél.

– Ó, csak erről van szó? – könnyebbült meg Piak. – Nem félek a veszélytől. Gyerünk, menjünk Unauwen városába!

– Nem – mondta Tiuri. – Hidd el, jobb, ha egyedül megyek tovább.

Piak csalódott pillantást vetett rá.

– Komolyan mondd? Biztos azt gondolod, csak akadályoználak, igaz?

– Dehogyan – felelte Tiuri –, szó sincs ilyesmiről! Köszönöm a felajánlásodat, de ez tényleg...

– ...nagyon veszélyes! Ezt már mondtad – vágott közbe Piak. – Tudom jól, hogy kockázatos út vár ránk. Menaures is tudta, mégis elengedett veled. Azt mondta, ha akarok, tovább is mehetek. És én akarok! Vagy van valami más oka is, hogy nem szeretnéd, ha elkísérnélek?

– Nincs – válaszolta Tiuri. – De ez épp elég ok, hogy lebeszéljelek róla.

– Így ugrom át a veszélyt, ni! – kiáltotta Piak, és felugrott a levegőbe. – Nekem nem tudsz újat mondani a veszélyről, a Vörös Lovasokról, meg Ásporról, a kémről. És ketten többet látunk, mint egyedül. Gyorsan akarsz menni... hát majd én is szedem a lábam! Na, kérlek, hadd menjek veled: engedelmes fegyverhordozód leszek!

Tiuri habozott. Szabad elfogadnia Piak ajánlatát?

– Ha sokat töprengsz, sarkon fordulok, és itt hagylak! – jelentette ki Piak. – És majd csak később oszonsz utánad, mint valami kém...

Tiuri elnevette magát.

– Jól van, legyen! – mondta. – Jobb egy útitárs, mint ha a nyomomban liheg valaki!

– Hurrá! – kiáltott fel Piak. Futásnak eredt, de kis idő múlva megtorpant, és megvárta, míg Tiuri utoléri. Mélyen meghajolt.

– Szolgálatodra – mondta ünnepélyes hangon.

– Ne butáskodj – szólt rá Tiuri. – Útitársak vagyunk, egyenlő emberek.

– Barátok!

Egy darabig vidáman gyalogoltak egymás mellett.

– Te, mondd csak – szólalt meg Piak. – Ha majd lovag leszel, lehetek a

fegyverhordozód?

– Még nem vagyok lovag – felelte Tiuri.

– De majd, ha az leszel? Vagy egy magamfajta legényből nem lehet fegyverhordozó?

– Dehogynem!

– Szóval, akkor lehetek?

– Ha ragaszkodsz hozzá – nevetett Tiuri – akkor lehetsz. Mindenképpen lovaggá üttetem magam, kerül, amibe kerül. De csak azért, hogy neked örömet szerezzek!

– Ez igazán kedves tőled – mondta Piak.

Gyorsan és különösebb gond nélkül ereszkedtek le a hegyről. Filament kikerülték, és a nap végére már jó messzire hagyták maguk mögött.

Másnap reggel Piak így szólt:

– Nos, mostantól nem lehetek a vezetőd, mert ennél távolabb magam sem jártam még soha. Mondd meg te, hogy merre tovább.

– Együtt biztosan megtaláljuk a jó utat – felelte Tiuri.

Könnyen ment, mert Taki pontosan elmagyarázta, melyik út merre vezet. Aznap délután teljesen maguk mögött hagyták a magas hegyeket, és most a hegység nyúlványai között jártak. Olykor falvakat is láttak, és találkoztak egy-két emberrel, akik illendően köszöntötték őket, ám sem meglepettség, sem kíváncsiság nem tükröződött az arcukon a két idegen láttán. Újra emberlakta vidéken jártak.

Piak hátra-hátrafordult.

– Isten veletek, hegyek! – kiabálta egyszer a csúcsok felé.

– Már bánod, hogy velem tartottál? – kérdezte Tiuri. – Visszafordulhatsz, még nem vagyunk messze.

– Hogy képezed! – felelte Piak majdhogynem mérgesen.

Napszállta után egy darabig még folytatták az utat. Szép, tiszta éjszaka volt, és másnap reggelre mindenképp Ardoc házához akartak érni. Későre járt, mire megfelelő alvóhelyet találtak egy szénakazalban.

– Ejha, barátom – örvendezett Piak –, ezzel akkor megvolnánk! Holnap egy új élet kezdődik számomra, utunk következő szakasza, amely síkságon át vezet. Városokat fogok látni, és széles folyókat, hihetetlen! Neked persze ez nem újdonság...

– Egy kicsit mégis – válaszolt Tiuri. – Ezt az országot, hasonlóan a nagy hegyektől keletre lakó emberek többségéhez, én sem ismerem.

Elhallgattak, és mindketten azon töprengtek, vajon milyen kalandok várnak rájuk ebben az idegen országban. Aztán a nagy töprengés közben elnyomta őket az álom.

HATODIK RÉSZ

A SZIVÁRVÁNY-FOLYÓTÓL KELETRE

ARDOCKAL DANGRIÁBA

A HAJNALI SZÜRKÜLETBEN Tiuri és Piak egy patak mellett gyalogolt. A túlpartján, a dombokon, amerre a szem ellátott, szőlőtőkék sora.

– Ez bizonyára Ardoc birtoka – jegyezte meg Tiuri.

Valamivel arrébb facsűrökkel és istállókkal körülvett, nagy kőház állt. A két ifjú elindult a birtokra vezető hídon, aztán megálltak. Néhányan már ébren voltak: az ablakok mögött gyertyák világítottak, emberi beszédet, lónyerítést és más hangokat lehetett hallani. Miközben ott álltak a hídon, nagydarab férfi lépett ki a házból, kezében jókora kalapács, bal hóna alatt valamilyen láda. Láta a fiúkat, de még csak oda sem biccentett nekik. A ládát a földre tette, kotorászott benne, aztán elkezdte javítani az egyik ablakot.

Piak és Tiuri odalépett hozzá.

– Adj’ isten jó reggelt! – köszöntötték.

A férfi jó nagy zajt csapott a kalapálással, de most egy pillanatra abbahagyta, és rájuk pillantott:

– Tessék?

– Adjon az isten jó reggelt! – mondták újra a fiúk.

– Fogadj’ isten! – felelte a férfi, aztán vadul kalapált tovább, s ezzel nyilvánvalóan véget is ért a beszélgetés. Ám egy idő után mégiscsak betette a kalapácsot a ládába, a két fiúra nézett, és így szólt:

– No, látom, jó korán keltetek útra. Kik vagytok? Még sosem láttalak benneteket.

– A hegyek közül jövünk – válaszolta Piak.

– Akarod mondani, a hegyeken túlról, ugye? Ritkán jár erre ember arról a vidékről.

A férfi feljebb húzta a nadrágját, és gyanakodva méregette a két ifjút bozontos szemöldöke alól. Feltűnő jelenség volt, haja hosszú, sárgás-szürke, torzonborz, szakálla kusza.

– Ez Ardoc háza? – kérdezte Tiuri.

– Eltaláltad. Ez Ardoc háza, a Nagy-hegység árnyékában. Azért jöttetek ide, hogy ezt megkérdezzétek?

– Szeretnénk beszélni Ardockal – válaszolta Tiuri.

– Vagy úgy, szeretnétek beszélni Ardockal. És szerinted az uraság már ébren van ezen a korai órán?

– Ha esetleg még nem volt, a kalapálásoddal biztosan felébresztetted – felelte Piak.

A férfi elnevette magát.

– Igazad van! De mit gondolsz, már lehet vele beszélni ilyenkor?

– Mi is ezt kérdezzük tőled – felelte Tiuri.

– És miért akartok beszélni vele?

– Takitól jövünk – mondta Tiuri. – Ő küldött minket Ardochoz, és igazított útba, hogy hol lakik.

– Á, Taki! Hogy van az a bolond? Megházasodott, aztán visszaköltözött a hegyekbe ahelyett, hogy itt maradt volna, és betegre keresi magát.

– Megházasodott, bizony, és remekül érzi magát a hegyekben – mondta Piak.

– Ez jó hír – felelte a férfi. – Az egyik a hegyekben, a másik a síkságon: mindenkinek megvan a helye...kivéve persze a vándorokat, akik sehol sem lelnek nyugalmat, meg a kalandvágyó ifjúságot. Én is szeretek kóborolni, igaz, sosem távolodom el túlságosan hazulról. De hát, mit tegyünk: megvannak a kötelességeim. Irányítanom kell a birtokot, és gondoskodnom kell azokról, akik függenek tőlem.

– Te vagy Ardoc? – kiáltott fel Piak.

– Én volnék, bizony. Vagy mit gondoltál? Hogy Ardoc a világ lustája, aki másokkal végezteti el a teendőket? Mindig én kelek elsőként a birtokon. No, most pedig mondjátok el, mi nyomja a szíveteket!

A két ifjú előadta kérését.

– Szerencsétek van – mondta Ardoc. – Épp ma megyek Dangriába. Az embereim már rakodnak a kocsira. Csak az a baj, hogy a kocsi annyira tele van áruval, hogy egy egér sem férne már el rajta. De nyugodjatok meg. Vannak lovaim, amelyeknek nem árt, ha egy kicsit megjárattják őket. Jőmagam is lóháton megyek: a bakon a szolgám, Dieric ül. Elkísérhettek bennünket. Mostanában amúgy is több embert szoktam magammal vinni, mert úgy biztonságosabb. A piacon pedig, ha már így alakult, segíthettek kirakodni az árut. Mit szóltok? Jó lesz így? Tudtok lovagolni?

– Én... én nem – felelte Piak kedvetlenül.

– Én már ültem lovon néhányszor... – mondta Tiuri.

– Gondolom, valami hegyi pónin, aminek a hátáról földig ér a lábad, mi? De menni fog, ne féljete, majd kezes jószágokat adok alátok. Nos, jöttök?

A fiúk bólintottak, bár Piak láthatóan aggódott a lovaglás miatt. Ardoc megkérdezte, reggeliztek-e már. Bár ettek, nem utasították vissza a meghívást egy újabb reggelire.

Nemsokára felkészültek az útra. A legény óvatosan átdöcögtette a hídon a jókora szekeret, amelyet két ló húzott. Két másik legény elővezette a hátsólovakat.

– Rajta, szállj csak fel! – csipentett a szemével Ardoc, és gúnyos mosollyal nézte, mihez kezd Piak.

Emez Tiurihoz hajolt:

– Muszáj megpróbálnom, végül is apród akarok lenni...

Nehezen, de minden tétozáás nélkül kapaszkodott fel az állat hátára. Utána aggodalmas arccal tett néhány kört a birtokon.

Ardoc hangos utasításokat adott neki, és közben nem figyelt Tiurira, aki időközben felült a másik ló hátára. Ardoc ekkor pillantott oda.

– Ne! – kiáltotta oda szolgáinak a gazda. – Zéfilwen túl tüzes egy tapasztalatlan lovasnak! Hiszen mondtam, hogy a barna kancát adjátok neki!

– De már felült rá – jegyezte meg az egyik legény.

– Szállj le róla, hé! – kezdte Ardoc, de aztán elhallgatott, és nézte, ahogy Tiuri odaüget Piakhoz. – Hm – mormolta –, nos, hadd maradjon rajta!

Útra keltek. Piak erősen markolta a nyeret, és bizalmatlanul méregette a ló két fülét. Ám egy idő után így szólt:

– Nem is olyan vészes. Bár azt azért nem mondanám, hogy kényelmes. Inkább gyalogolnék!

– Majd megszokod! – kacagott Tiuri.

Ardoc, aki elöl haladt, most megállította a lovát, és bevárta őket.

– Honnan jössz, Martin? – kérdezte Tiuritól.

– Egy kis faluból a hegyeken túlról – felelte a fiú.

– Igazán? Nos, úgy lovagolsz, mint egy valódi lovas. Látszik, hogy nem először ülsz nyeregben.

– Valóban nem – válaszolta Tiuri. – Hébe-hóba lovagoltam korábban is.

– Hébe-hóba, mi? És mégis miféle lovakon? Zéfilwen pompás állat, de nem épp kezes bárány.

Én Ardanwenen lovagoltam, mondta magában Tiuri, Ardanwenen, akit Éjjeli Szélnek is neveznek, és akihez Zéfilwen még csak nem is hasonlítható. De csak annyit felelt:

– Hát, mindenféleképpen, kicsiken is, nagyobbakon is.

– Vagy úgy – dünnyögte Ardoc, és újra elhallgatott.

– Mennyi idő alatt érünk Dangriába? – érdeklődött Piak.

– Estére ott szeretnék lenni – felelte Ardoc. – Ha majd hozzászoktál a lovagláshoz, gyorsíthatunk egy kicsit.

– Még nem látom a várost – mondta Piak nyugat felé kémlelve. – Pedig

fentről már láttam. De itt minden olyan lapos.

– Attól függ, mit nevezünk laposnak – nevetett Ardoc. – Én azért látok még néhány dombot. És a hegyekben mindig akadályozza a kilátást egy szikla, egy hegycsúcs vagy egy domb... No, és az út tetszik legalább?

– Az nagyon – felelte Piak. Hátrapillantott a hatalmas hegyekre.

– Szeretnél visszamenni? – kérdezte Tiuri.

– Nem, dehogy. Szó sincs róla!

– Mi az úti célotok? – kérdezte Ardoc.

– Szeretnénk körülnézni egy kicsit Unauwen birodalmában – válaszolta Tiuri.

– Ejha, akkor az szép nagy utazás lesz, feltéve, ha tényleg mindent látni akartok. És akkor valójában a Szivárvány-folyótól jobbra eső területeket kell felfedeznetek, az Unauwen birodalmának szíve.

– De itt is a király uralkodik, nem? – kérdezte Tiuri.

– Persze. Ám a Szivárvány-folyótól keletre már semmi sem olyan, mint egykor. Amióta kirobbant a viszálykodás Unauwen és Eviellan között, kevesebb lovag jár erre: szükség van rájuk délen, hogy védjék a határokat. Persze, mit tudtok ti erről...

– Hát akkor mesélj! – kérte Tiuri.

– Nem, a legjobb, ha magatok ismeritek meg a helyzetet, és úgy alakítjátok ki a véleményeteket. Annyi biztos, ez az út jóval kevésbé biztonságos, mint régen. Bizony, olykor még útonálló is felbukkannak erre!

A két ifjú az Ardoc vállán átvetett tegezre pillantott: így már értették, miért hordja magánál.

– Ha jobban belegondolok, nem butaság, hogy eljöttetek körülnézni egy kicsit – mondta vezetőjük egy idő után. – Több embernek kellene átrándulni ide a hegyeken túlról. Végül is ugyanazt a nyelvet beszéljük... igaz, azt, ahogyan ezt a nyelvet valójában beszélni kell, csak most halljátok először...

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Tiuri.

– Alapvetően jól megértjük egymást, de azért biztosan te is hallod, hogy van különbség a kettőnk beszéde között. A mi nyelvünk szebben cseng: úgy, ahogyan kell.

– És...ezt ki mondja? – kérdezte elképedve Piak.

– Én mondom, mert ez az igazság. Vagy talán nem hallottál még róla, hogy ti ott Dagonautban tőlünk kaptátok a nyelveteket? Évszázadokkal ezelőtt az akkori királyunk lovagjai átkeltek a hegyeken az országotokba, ahol falvakat hoztak létre és várakat építettek. Mindent megtanítottak az ottaniaknak, amit csak tudtak, még a nyelvüket, Unauwen birodalmának nyelvét is. Beszélük, hogy még Dagonaut városát is ők alapították, és hogy a királyaitok és a lovagjaitok mind tőlük származnak.

– Erről még sohasem hallottam – mondta Tiuri.

– Akkor épp itt volt az ideje. És bizony, igaz, ha hiszed, ha nem!

– Rajta, mesélj még Unauwen birodalmáról! – unszolta a férfit Piak.

Ardoc elgondolkodott, aztán megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta –, nem mesélek. Fontos, hogy a saját szemetekkel lássatok mindent, és úgy ítéljétek. Nézzétek, egyre magasabbra kúszik a nap, lassan kikerülünk a hegyek árnyékából. Iparkodjunk egy kicsit!

Gyorsabb haladásra ösztökölték a lovaikat, kivéve Piakot, aki továbbra sem ült olyan biztosan a nyeregben. Lova azonban követte a többiek példáját, és ügetni kezdett, miközben lovasa kétségbeesetten kapaszkodott a sörényébe. Piaknak végül sikerült a hátán maradnia, sőt egy idő után egészen büszkén tekingetett körbe.

– A végén még jó lovas lesz belőlem! – mondta.

Piak hegyi „kilátótornyából” Dangria úgy festett, mint egy törékeny mesebeli város. Középről azonban egészen másképp hatott. Oromcsipkés falai és hatalmas kőtömbökből épült, előreugró bástyái óriásiak voltak, és lenyűgözőek. A fal fölé itt-ott tornyok nyúltak, némelyik alacsony és zömök, a többi nyúlánk és kecses, tetején nyikorgó réz szélkakassal.

- Ez Kelet kapuja – mondta Ardoc.
- Piak igencsak csalódott volt a látványtól.
- Ez volna Dangria? – hitetlenkedett. – Egészen másra számítottam.
- Talán nem tetszik? – kérdezte Tiuri.
- Hát, nem nagyon. Ezek a magas, vastag falak... Szörnyen bezárva érezném magam, ha itt kellene élnem. Szerinted szép?
- Nos, szépnek éppen nem nevezném – felelte Tiuri. – De mégis: úgy néz ki, mint egy igazi város.
- Dagonaut városa is ilyen, hogy ekkora falak veszik körül?
- Hiszen meséltem róla! Más, jóval nagyobb is, de alapvetően hasonlít ehhez.
- Te ismered Dagonaut városát? – fordult Ardoc Tiurihoz.
- Jártam már ott – felelte a fiú.
- És Unauwen városa hasonlít ehhez? – kérdezte Ardoctól Piak.
- Unauwen király városa semmilyen más városhoz nem fogható – válaszolt Ardoc.
- Hány város van itt?
- Unauwen mellett még három van az országban: Kelet kapuja, melyet Dangriának is neveznek, Nyugat kapuja, más néven Tengeri Kikötő, és Déli város, a nagy folyók között. Utóbbiban van a trónörökös székhelye.
- Közeledtek a keleti várfalban lévő nagy kapuhoz. Fejük felett elszállt két galamb, átrepültek a falon, aztán letelepedtek a város számos tornyának egyikére.
- Ők bezzeg nem érzik bezárva magukat – jegyezte meg Piak.
- Dangriában sok a galamb – mondta Ardoc. – Olykor postagalambok is érkeznek távoli vidékekről. A polgármester sok üzenetet kap így.
- Összevonta a szemöldökét, és mintha még hozzá akart volna fűzni valamit, de végül hallgatott.
- Sokszor jártál Dangriában? – kérdezte Tiuri.
- Minden hónapban eljövök – válaszolta a földbirtokos. – Van, hogy

gyakrabban is.

Közben odaértek a kapuhoz. Nyitva volt, de a sorompónál fegyveres őrök strázsáltak. Ám amint meglátták Ardocot és kísérőit, rögtön felhúzták a sorompót, és a parancsnok szívélyesen üdvözölte őket.

– Isten hozott, Ardoc. Kik ezek az urak a kíséretedben?

– Szolgámat, Diericet már ismered – válaszolta Ardoc. – Ez a két fiatalember pedig a hegyek közül való.

– Fiatalemberek – fordult feléjük a parancsnok –, mi a nevetek?

– Piak fia Piak és Martin fia Martin.

– Szóval a hegyeken túlról... S mi járatban vagytok itt?

– Szeretnék megismerni az országunkat – felelt helyettük Ardoc.

– Ez remek! – mondta a parancsnok. – Nem sok idegen vetődik errefelé, keletről legalábbis. Mindenekelőtt fel kell keresnetek a polgármestert: bizonyára nagy örömmel fogad majd benneteket, és megmutatja a várost.

– Gondolom, a polgármesternek akad más dolga is, semmint hogy vándorokat kalauzoljon – vélte Ardoc.

– Ó, erre biztosan szakít időt – felelte az őr. – Mennyi ideig maradtok nálunk, fiatalemberek?

– Még nem tudjuk – válaszolta Tiuri.

– Ne siessetek – tanácsolta a parancsnok. – Meglátjátok, itt jól érezheti magát az ember! – Akkor Ardochoz fordult: – Hol töltöd az éjszakát?

– A Fehér Hattyúban – válaszolta emez. – Mint mindig.

– A két fiatalember is?

– Ezt tőlük kérdezd, jóember.

– Még nem tudjuk – mondta Tiuri. – Nem ismerjük a járást.

– Akkor tartsatok Ardoc úrral: ő tudja, hol kaptok jó ételt s italt. No, de nem is tartalak fel titeket tovább. Legyetek üdvözölve!

Átmentek a kapun, be a városba. Piaknak majd kiesett a szeme, úgy bámulta a házsorokat, a széles és keskeny utcákat, a falakat és a tornyokat. Közben még arról is elfeledkezett, hogy görcsösen kapaszkodják a

gyeplőbe.

– Nohát – jegyezte meg –, azért egy ilyen város mégiscsak különös hely!

Odaértek a piactérre, és megálltak a szélén.

– Atyavilág! – kiáltott fel Piak. – Ez igen!

A tér tele volt színes bódékkal és sátrakkal, eladókkal és vevőkkel. A színes, nyüzsgő forgatagot beragyogta a nap. A levegőben fehér galambrajok cikáztak – leszálltak, aztán újra felrepültek.

– De szép! – álmélkodott Piak.

De nem nézelődhetett sokáig, mert akadt teendőjük bőven. Le kellett pakolniuk az árut Ardoc kocsijáról, ki kellett fogniuk a lovakat. A koci csakhamar árushellyé változott, Ardoc és segítői hívogató halmokat emeltek portékájukból. A lovakat a térhez közeli istállóba vezették. A két fiú mindenben segédkezett. Amikor végeztek, Ardoc így szólt:

– No, ezzel megvolnánk. Megjöttünk, itt vagytok, ahová vágytatok, menjetek, amerre csak szeretnétek.

A fiúk kifejezték neki hálás köszönetüket.

– Igazán nincs mit – felelte Ardoc. – Nem került semmibe. De most rengeteg a dolgom, úgyhogy búcsúzzunk el. Este megtaláltok a Fehér Hattyúban. Ha gondoljátok, foglalok nektek is szobát éjszakára.

– Köszönjük – mondta Tiuri –, de még nem tudjuk, mit csinálunk.

– Ne aggódj, nem megfizethetetlen a hely! – nevetett Ardoc.

– Egyelőre, kérlek, mégse foglalj szobát – felelte Tiuri. – Lehet, hogy este a Fehér Hattyúban leszünk, de az is, hogy nem.

Még egyszer megköszönték Ardocnak a segítségét, majd búcsút vettek a férfitől. Utána átvágtak a piactéren. Középen szökőkút csobogott: letelepedtek mellé, hogy egyenek valamit.

– És most? – kérdezte Piak.

– Pihenünk egy kicsit – válaszolta Tiuri –, aztán továbbmegyünk.

– Akkor nem maradunk itt éjszakára?

– Nem, még előttünk az egész nap – felelte Tiuri –, és annál jobb, minél gyorsabban haladunk.

– Igazad van – mondta Piak, aztán némi hallgatás után hozzáfűzte: – És indulás előtt nem nézünk körül legalább egy kicsit?

– Azt lehet – felelte Tiuri, azzal felállt.

– Amúgy sincs nagy kedvem üldögni – súgta oda neki Piak. – Egész délelőtt ültem, de hogy...! Ez a lovaglás, tudod... Egyébként Ardoc kedves embernek tűnik, nem?

– Igen – mondta Tiuri. – És okos is.

– Az biztos – helyeselt Piak. – Rögtön látta például, hogy tudsz lovagolni. Én is megtanulhatok majd?

– Hát persze – válaszolta Tiuri. – Csak gyakorlás kérdése.

Bóklásztak a téren, és nézték a standokra kipakolt holmit.

– Vigyázzatok! – szólalt meg hirtelen valaki mögöttük.

Hátrafordultak, és egy csavargóféle öregembert láttak.

– Úgy látom, idegenek vagytok – mondta az öreg. – Vigyázzatok! Sok itt a zsebtolvaj. Ügyeljetek a bukszátokra! Dangria nem olyan, mint régen volt.

Szomorúan a földre köpött, aztán eltűnt a tömegben.

– Nahát, mik vannak! – csodálkozott Piak.

A tér egyik oldalán hatalmas, sárgásbarna kőből emelt épület magasodott. A tér felé néző oldalát oromcsipkés fal és egy fölé nyúló torony képezte. A fal sima volt, és dísztelen, egyhangúságát csupán néhány kis ablak és egy méretes, vassal veretezett fakapu törte meg, amelyhez széles márványlépcső vezetett.

– Mi ez, egy várkastély? – kérdezte Piak, aki tátott szájjal bámulta a tekintélyes épületet.

– Ez a városháza és a polgármester lakása – szólalt meg egy hang a hátuk mögött.

Ugyanaz az öregember volt, aki az imént a zsebtolvajokra figyelmeztette

őket.

– A polgármester – folytatta – tavaly építtette ezt a lépcsőt. Egy vagyonba került, és csodaszép lett! De én nem mennék fel rajta szívesen, nem én! – Rosszalló pillantást vetett az épületre, megszívta az orrát, aztán megvetően a földre köpött. – De nem ám! – morgolódott tovább, azzal sarkon fordult, és újra faképnél hagyta őket.

– Hogy mik vannak! – mondta Piak másodszor is.

Tiuri nem válaszolt, csak nézte a távolodó öregembert, míg el nem tűnt egy bódé mögött.

– Úgy tűnik, nem tetszik neki a lépcső – jegyezte meg nevetve. De közben rájött, hogy nem szeretne túl sokáig Dangriában maradni. – Gyere – fordult Piakhhoz –, induljunk! Gondolom, a nyugati oldalon is van kapu.

Átvágtak a téren, és elmentek Ardoc bódéja mellett. A földbirtokost nem látták, de szolgálja, Dieric ott szorgoskodott; úgy tűnt, jól megy a bolt. Amikor meglátta őket, vidáman odaköszönt nekik, Tiuriék pedig megálltak, hogy beszélgessenek vele egy picit. Épp el akartak búcsúzni tőle, amikor odalépett hozzájuk egy sisakos ember. Felismerték benne az egyik kapuórt.

– Végre! – mondta a férfi. – Titeket kereslek, fiatalurak. Sejtettem, hogy itt talállak benneteket. A polgármester szeretne beszélni veletek.

– A polgármester? – csodálkozott Tiuri.

– Igen. Hallotta, hogy idegenek jöttek a városba, ráadásul két, magatok fajta fiatalember. Szeretne röviden vendégül látni benneteket.

– Ejha, – bólogatott Dieric –, ez aztán a megtiszteltetés!

– Polgármesterünk éppoly vendégszerető, mint a város, amelyet irányít – magyarázta a kapuőr. – Ezenkívül, ez köztudott, különösen kedveli a fiatalokat. Velem jönnétek?

– Nagyon szívesen – válaszolta Tiuri –, de tudnia kell, hogy csak kevés ideig érünk rá.

– Polgármesterünk sem ér rá nagyon – mondta az őr kissé sértődött

hangon. – Talán még annyira sem, mint ti.

– Elnézést kérünk – mondta Tiuri. – Természetesen nagyon nagyra értékeljük a polgármester úr szívélyes meghívását.

Magában pedig hozzátette: szívem szerint mégsem mennék el hozzá. Csak hátráltat a haladásban. De az ember mégsem utasíthatja vissza csak úgy egy városvezető kívánságát.

Úgyhogy Piakkal együtt elindult a kapuőr után az imént megcsodált szép, nagy épület felé. Felmentek a márványlépcsőn, majd beléptek a magas kapun.

DANGRIA POLGÁRMESTERE; PIAK CSELE

NAGY CSARNOKBA JUTOTTAK; a padlót vörös és fehér csempe borította, körben festett oszlopok sorakoztak. A terem végén gyönyörű, faragásokkal díszített falépcső indult fölfelé.

– Azta! – kiáltott fel Piak tágra nyílt szemmel.

Az oszlopokon pajzsok és keresztbe tett fegyverek függtek, a plafonon színes kövekből rakott intarzia.

– Azta – ismételte Piak. – A polgármester alighanem jó gazdag ember lehet! – Várjatok itt – fordult feléjük a kapuőr, majd átvágott a csarnokon a falépcsőhöz, és felsietett.

Ugyanabban a pillanatban vagy tizenkét katona jött le a lépcsőn nagy csörömpöléssel. Lándzsáikat köszöntésre emelve elvonultak a két ifjú mellett, majd távoztak az épületből. Egy oldalsó ajtón két másik katona lépett a helyiségbe, és egyikük így szólt:

– Már vártunk titeket! A polgármester úr máris jön.

Felmentek a lépcsőn, de megálltak az első fordulóban.

– Ejnye – suttogta Piak. – Vajon Dagonaut királynak is ilyen fényűző palotája van? És ilyen katonái?

Körbesétált a csarnokban, az oszlopokat és a rajtuk függő pajzsokat tanulmányozta.

Tiuri utána akart menni, de aztán a helyén maradt, mert ebben a pillanatban újabb emberek jöttek le a lépcsőn. Ketten voltak: egyikük méltóságteljes, középkorú uraság, aki hosszú, vörös, prémmel szegélyezett

ruhát, nyakában pedig aranyláncot viselt. A másik sápadt, fekete ruhás fiatalember.

Az első minden bizonnyal a polgármester, gondolta Tiuri. Halkan odaszólt a barátjának:

– Piak!

Ám Piak épp eltűnt a csarnok túlsó végén az oszlopok mögött, és szemlátomást nem hallotta.

A tiszteletet parancsoló úr egyenesen Tiurihoz lépett:

– Isten hozott a városomban! – köszöntötte barátságos hangon.

Tiuri meghajolt:

– Köszönöm, polgármester uram!

A polgármester kezet nyújtott.

– Isten hozott – mondta ismét. – Kérlek, légy a vendégem!

Körbepillantott.

– Azt hittem, ketten vagytok – jegyezte meg.

– Igen, Piak barátom is velem van – válaszolta Tiuri. – Épp a csarnokot csodálja. Egészen lenyűgözte. Már is szólok neki.

– Ugyan, hagyd csak, hadd nézelődjön – mosolygott a polgármester. – Többek közt épp ezért hívatlak benneteket. És nemsokára még csodásabb dolgokat láthattok. – A mellette álló fiatalemberhez fordult. – Az írnom gondoskodni fog róla, hogy mindketten jó szobát kapjatok itt, a városházán.

– Ez igazán kedves tőled – felelte Tiuri. – Megható ez a fogadtatás. Hiszen csak egyszerű vándorok vagyunk. Szívesen megnézzük a városodat, de sajnos nem maradhatunk túl sokáig.

– Néhány napot azért, remélem, igen!

– Nem – válaszolta Tiuri –, sajnos annyit sem.

Ekkor felbukkant Piak. Meglehetősen izgatottnak tűnt, de Tiuri ezt akkor még nem vette észre.

– Nocsak, itt van a te híres barátod is! – szólt a polgármester. – Isten

hozott, Isten hozott! Hallottam, tetszik az én csekély kis palotám.

Piak ügyetlenül meghajolt, majd így felelt:

– Nagyon tetszik, polgármester úr.

– Helyes. Akkor, kérlek, kövessetek az emeletre. Valamennyi időtök csak van! Gyertek csak, gyertek!

– De még vissza kell mennünk Ardochoz – lépett hátra Piak. – Én... nekem még nála maradt a holmim egy része...

– Majd idehozatom – mondta erre a polgármester. Intett a kezével, mire a lépcsőfordulóban álló két katona azonnal elindult felé.

– Rendben, hálásan elfogadjuk a kedves meghívást – adta be a derekát Tiuri. – De mint mondtam, nem tudunk sokáig maradni.

– Talán siettek valahová? – lépett hozzá a polgármester, egészen közel. – Pedig olyan szívesen hallanék híreket keletről!

Tiuri érezte, hogy úrrá lesz rajta a nyugtalanság.

– Hiszen mi csak két hegyi legény vagyunk – felelte könnyednek szánt hangon. – Milyen híreink lennének, éppen nekünk?

A polgármester hosszú ujjával megbökte Tiuri mellkasát.

– Ó, hát nem hoztatok híreket keletről? – kérdezte szinte suttogva. – Akkor is maradnotok kell néhány napot!

– De tényleg nem tehetjük – tiltakozott Tiuri.

– Dehogyanem! – vágta rá a polgármester. – Muszáj! Van egy barátom... Még nincs itt, de nagyon szeretne beszélni veled.

Tiuriban a nyugtalanság halvány érzése hirtelen kétségbeeséssé változott.

– Miféle barátod? – kérdezte éles hangon. – Nem értem, miről beszélsz.

– Idejében megtudod! – válaszolt a polgármester széles mosollyal. – Gyere velem, barátom.

A két katona megállt Tiuri mellett. Ők is mosolyogtak, de kezük a kardjuk markolatán nyugodott. És Tiuri riadtan látta, hogy az oszlopok közt egyre több fegyveres férfi tűnik fel. Ám nem maradt ideje, hogy

kitalálja, mitévő legyen, mert egyszer csak meghallotta Piak kiáltását. Barátja észrevétlenül elhátrált a polgármestertől és katonáitól, és most az ajtónál állt, miközben kezét a mellkasára szorította.

– Hahó! – rikkantotta. – Ne aggódj! Itt van nálam! Majd én kézbesítem! Kézbesítem!

Azzal megfordult, felszakította az ajtót, és kirohant a házból.

Ez után minden olyan gyorsan történt! A polgármester addig oly nyájas ábrázata egy csapásra dühödtté és durvává változott.

– Állítsátok meg! – üvöltötte magából kikelve. – Kapjátok el, fogjátok meg!

A katonák azonnal Piak után vetették magukat. A polgármester követte őket, de a küszöbön megtorpant, és Tiurira pillantott. Aztán ő is eltűnt; az ajtó hangosan becsapódott mögötte.

Ekkor Tiuri is odaszaladt, és kinyitotta. De lándzsahegyek fogadták, és fenyegető hangok ráparancsoltak, hogy maradjon, ahol van. Foglyul ejtették. Zajt hallott az utca felől, de nem tudta megállapítani, mi folyik odakint.

– Ó, Piak! – suttogta maga elé reszkető hangon.

Piak megérezte a veszélyt, és úgy akarta megelőzni, hogy úgy tett, mintha nála lenne a levél. A csel, most úgy tűnik, bevált, de mi lesz ennek a vége? Nem kellene megmondania, hogy a levél nála van, nem Piaknál? Hiszen a polgármestert láthatóan a levél érdekli. Nem, ezt sajnos nem teheti. Semmi áron nem adhatja ki a kezéből az írást, melytől talán egy egész királyság sorsa függ. Ki kell használnia a lehetőséget, amelyet Piak vakmerőségének köszönhet.

Az előcsarnok oldalában lévő ajtóhoz osont, de a túloldadról itt is hangokat hallott. Valószínűleg nem tud kijutni az épületből, nyilván körülkerítették. Ekkor átrohant a csarnokon, és kettesével szedve a fokokat felviharzott a lépcsőn. A nagy rohanásban kis híján elsodorta a polgármester írnokát.

A lépcsőn egy sokajtós terembe jutott; találomra kinyitotta az egyiket, majd újabb szobákon és termeken vágatott keresztül. A háta mögül kiáltásokat hallott:

– Állítsátok meg! Itt kell maradnia!

Kisvártatva a fegyverterembe ért, ahol egy pillanatra megállt, hogy magához vegyen egy íjat és egy tegezt. Ez után újabb lépcső következett. A következő emeleten gyorsan kinézett az egyik ablakon.

A piactérre látott. Mintha valami mozgolódást fedezett volna fel a tömegben... Igen, katonák vonulnak. Négy, hat... legalább húsz! Csak nem Piakot keresik? Ó, remélem, sikerül megszöknie!

Zajt hallott lentről. Gyorsan továbbszaladt, ám ezúttal igyekezett a lehető leghalkabban haladni. Most már tudta, mit tegyen!

Felrohant még egy lépcsőn, átnyargalt egy termen – ugyanolyan pazarul volt berendezve, mint a többi –, aztán jött még néhány folyosó és újabb szobák...

Végül egy olyan helyiségbe ért, amelynek két súlyos ajtaja volt, és magas, keskeny ablakai. Itt megállt.

Elég a halogatásból, gondolta. Egyszer úgyis megtalálnának.

Körbenézett, aztán bezárta az ajtót, és be is reteszelte. A másik ajtót azonban nyitva hagyta, mert csak egy kisebb kamrába vezetett, ahonnan nem nyílt több kijárat. Az első ajtó elé odahúzott egy asztalt.

– Nos, remélem, eltart egy darabig, míg rám találnak – mormolta magában. – És ha megtalálnak is, ide nem jutnak be egyikőnnyen!

Letérdelt a padlóra úgy, hogy az ajtóra és az ablakokra is rálásson, az íjat és a tegezt maga mellé tette. És akkor elővette a levelet.

Eljött a pillanat. El kell olvasnia, aztán meg kell semmisítenie, hogy az ellenség soha ne tudhassa meg, mi áll benne!

A LEVÉL

TIURI MEGNÉZTE A LEVELET. Már csak egy volt ép a három pecsét közül. Eszébe jutott, amikor legutóbb zárt ajtók mögött nekikészült, hogy elolvassa. Ezúttal azonban mások voltak a körülmények.

Feltörte a pecsétet, és kihajtogatta a pergament. Annyira izgatott volt, hogy táncoltak a szeme előtt a betűk, és elsőre egy kukkot sem értett az egészből. Lehunyta a szemét, majd miután kinyitotta, újra nekilátott az olvasásnak. Betűket silabizált és szavakat, és elejétől a végéig elolvasta az egészet, de még így sem értette, mi áll benne! Az üzenetet ugyanis titkosírással írták, vagy olyan nyelven, amelyet nem ismert. Egyetlen szó volt ismerős, valahol a levél közepe táján: Unauwen. Egy darabig még bámulta a betűket, és igencsak csalódott volt, hogy a titok továbbra is titok marad előtte.

A közelből lépések és hangok hallatszottak. Meg kell tanulnia az üzenetet fejből, amilyen gyorsan csak lehet, hogy utána megsemmisíthesse az írást. Tudta, hogy ez nem lesz könnyű, mivel nem érti a levélben szereplő szavakat. De azonnal belekezdett, miközben fél füllel hallgatózott, mi történik az ajtó előtt. Hallotta, hogy valaki egészen közel jön, ám az illető csakhamar eltávolodott. Ekkor minden figyelmét az olvasásra összpontosította: némán motyogta a szavakat. Olykor lehunyta a szemét, és hangtalanul ismételte magában a mondatokat.

Nem tudta, mennyi idő telt el, mire úgy érezte, hogy az egész üzenetet kívülről tudja. Ekkor rádöbrent, hogy a helyesírásra is ügyelnie kell: ha

ugyanis helytelenül ejti ki a levélben szereplő szavakat, fontos, hogy betűről betűre le is tudja írni őket.

Ekkor azonban újra hangokat hallott kívülről. Valaki megpróbálta kinyitni az ajtót.

– Van ott valaki? – kiabálták.

Tiuri hallgatott.

– Hé, hiszen ez az ajtó zárva van! – mondta az iménti hang. – Hozzatok gyorsan a kulcsot!

Tiuri megint nyert néhány percet, amely alatt minden idegszálával a levélre összpontosíthatott.

Nemsokára azonban kulcs csikordult a zárban, ám az ajtó ettől még természetesen nem nyílt ki.

– Ki van ott? – kiáltotta valaki. – Rajta, válaszolj!

Tiuri nem felelt.

Halk szitkozódást hallott, aztán gyorsan távolodó lépteket...

Még egyszer végigmondta az üzenetet, hogy biztos lehessen abban, az elejétől a végéig sikerült megtanulnia. Utána a kandallóhoz lépett, szerencsére feküdt benne néhány fahasáb. Elővette a tűzköveket, amelyeket még Ardanwen nyeregtáskájában talált, és azóta is mindig magánál hordott. Összeütötte őket, és tüzet csiholt. Miután megvolt, a pergament határozott kézzel a tűzbe tartotta. Fogta egészen addig, míg a láng az ujjait nem kezdte nyaldosni. Miután teljesen elégett, összegyűjtötte a hamut, összemorzsolta, aztán elfújta. A levélből immár nem maradt más, mint a fejében kavargó, rejtélyes szavak. Eloltotta a tüzet, és nagyot sóhajtott. Ezzel megvolnék, gondolta. De továbbra is fogoly vagyok.

– Nyisd ki az ajtót! – hallatszott a kiáltás a túloldalról. – Gyerünk, engedj be! Tiuri egy szót sem szólt, meg sem moccan.

– Hozzatok egy fejszét, és nyissátok ki! – parancsolta egy másik hang.

Tiuri felismerte: a polgármester volt az.

Vett egy mély levegőt, és hangosan kikiáltott:

– Íj és nyílveszők vannak nálam! Aki átlépi a küszöböt, lelövöm!

Erre nem érkezett válasz az ajtó túloldaláról.

– Törjétek be az ajtót! – mondta a polgármester egy idő után. – Gyerünk, gyáva kutyák, mire vártok?

Morgás, suttogások...

– Én szóltam! – kiabált ki Tiuri. – Aki belép, azt lelövöm!

Kifeszítette az íjat, és a húrra helyezett egy nyílveszőt. Vajon, ha úgy alakul, töprengett, tényleg képes leszek löni? Igen!, bátorította magát. Nem érdemelnek mást!

– De hát mire véljem ezt? – hallotta a polgármester hangját. – Hogyan eszelhettél ki ilyen gonosz tervet, fiatalúr? Mi ütött beléd, hogy elbarikádozod magad, és a megölésünkkel fenyegetőzöl? Mi az oka ennek a botor, hogy azt ne mondjam, örült cselekedetnek?

Tiuri nem válaszolt. Nem fogsz beugratni, gondolta magában.

– Semmit sem értek! – kiabálta a polgármester. – Meghívtalak a házamba, erre most így viselkedsz! Tedd jóvá ballépésedet, és gyere ki szépen onnan!

Tiuri továbbra is hallgatott.

– Nem tudsz válaszolni? – hallotta a polgármester sértett hangját. – Mi nyomja a lelkiismeretedet, hogy így bezárkózol? Úgyis te húzod a rövidebbet! – Aztán ismét más hangnemben folytatta: – Hidd el, nincs mitől tartanod! Nyisd ki szépen!

– És akkor utamra engedsz? – törte meg a hallgatást Tiuri.

– Bár nem érdemled meg – felelte a férfi pillanatnyi hallgatás után –, de igen. Pedig roppant furcsán viselkedtél. Én azonban nem vagyok haragtartó. No, gyere ki szépen! Így nem lehet beszélgetni.

– Nem én viselkedtem furcsán kettőnk közül! – válaszolta Tiuri. – És eszem ágában sincs megbízni benned!

– Hogy merészeled! – üvöltötte a polgármester. – Utoljára mondom,

gyere ki!

– Nem – felelte Tiuri. – Addig nem, míg el nem árulod, ki a barátod, akit emlegettél. Aki beszélni szeretne velem.

A polgármester nem válaszolt.

– Talán Áspornak hívják? – kiáltotta Tiuri.

A férfi továbbra sem felelt, de Tiuri hallotta, hogy dűnnyög valamit. Utána ismét távolodó és elhaló lépteket hallott.

– Törjétek csak be az ajtót! – kiabált ki Tiuri. – Már felhúztam az íjamat!

Állt kezében a megfeszített íjjal, várva, mi történik. De nem történt semmi, és az ajtó túloldalán teljes csend honolt.

Nem mernek bejönni, gondolta.

Végül leült, de azért éberén, feszülten figyelt továbbra is. Lassacskán mégis kezdett inába szállni a bátorsága. Megsemmisítette ugyan a levelet (és biztos volt benne, hogy jó döntést hozott), de be volt zárva. Üldözőinek voltaképpen nem is kell rátörniük az ajtót: nyugodtan megvárhatják, míg éhen pusztul. Nem! Felpattant, odalépett az ablakhoz. Épp csak kikukucskált rajta, amikor valami elsüvített a füle mellett. Ijedten hátraugrott, aztán meglátta a falba fúródott nyíl vesszőt.

Várt egy picit, majd visszalopakodott az ablakhoz. Újra kikémlelt.

A szoba ablakai egy keskeny sikátorra néztek. A szemközti ház tetején íjászok álltak. Egyikük éppen új vesszőt helyezett a húrra. Tiuri lebukott, de a fickó ezúttal rosszul célzott, a vessző be sem repült a szobába.

Hohó, így biztosan nem kapnak el!, mondta magában.

Körülnézett a szobában: bőven akadt benne védett hely. Utána átment a szomszédos kamrába; kicsi helyiség volt, egyetlen ablakkal, amely ugyanarra a sikátorra nyílt. Tiuri kifeszítette az íját, célzott, és lőtt.

A nyíl vessző szinte súrolta az egyik íjászt. A férfi láthatóan halálra rémült.

Most pedig el is találom valamelyiket, gondolta Tiuri, miközben újabb

nyílvezzőt helyezett a húrra. Nem akarok megölni senkit, csak rájuk ijeszteni. Az ablak melletti falhoz simult, és kinézett.

Az íjászok izgatott megbeszélést folytattak, és közben az ablakok felé mutogattak.

Azt hiszem, még nem jöttek rá, hogy ebben a szobában húztam meg magam, gondolta Tiuri szinte vidáman. Kivárta a kedvező pillanatot, és újra lőtt.

A hangos kiáltásból rájött, hogy ezúttal valóban eltalált valakit. Az egyik íjász elejtette fegyverét, és a karjához kapott. A többiek kilőttek még néhány nyilat, de még az ablakkeretet sem sikerült eltalálniuk. Utána lesegítették sebesült társukat a tetőről. Tiuri búcsúzóul utánuk lőtt még egy vesszőt, amellyel újfent jól rájuk ijesztett.

Visszament a másik szobába. Megszámolta a nyílvezzőit: már csak négy maradt.

Ha bejönnek, mindenképp elkapnak, még akkor is, ha az elsőt, vagy az első kettőt sikerül lelőnöm, gondolta. Eltöprengett, mi történik, ha a polgármester kezére kerül. Megpróbálják erőszakkal kiszedni belőle a levél titkát? Kiszolgáltatják Áspornak, aki Jaro szerint „a legjobb kém és a legrosszabb ember” a világon? Vagy azonnal megölik, mert tudják, hogy az üzenet úgy biztosan nem jut el a címzettjéhez?

Tiuri kénytelen volt beismerni magának, hogy fél. Szinte reménykedett benne, hogy hamarosan történik valami – újra dörömbölnek az ajtón, vagy löni kezdik a túloldalról... Minden jobb, mint ez a tehetetlen várakozás, gondolta. Hogy elüsse az időt, elismételte magában a levél tartalmát, s szinte meglepődött, hogy továbbra is szóról szóra tudja. Utána óvatosan kikémlelt az ablakon. Sehol senki, az utcán sem látott egyetlen lelket sem.

Mennyi idő múlhatott el azóta, hogy Piakkal beléptek a városháza kapuján? Úgy érezte, órák teltek el, de odakint még világos volt. Ó, Piak, hol lehet most szegény?! Hogy lehet, hogy korábban megérezte a bajt, mint én?, töprengett Tiuri. Ha végül sikerül teljesítenie a feladatát, azt

nagyrészt Piaknak köszönheti... Piak!

Nagyot sóhajtott: nyugtalan volt, és aggódott a barátja miatt.

Újra kikukucskált. Az ablakon át nem menekülhetett, túl magasan volt. Piak tarisznyájában volt kötél, de az lent maradt az előcsarnokban. De ha nála lenne is, a szökés alighanem akkor sem sikerülne. A sikátoron épp két katona sétált végig. Tiuri szemmel tartotta őket, míg el nem tűntek a sarkon.

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami. Miért maradjon itt, ha tudja, hogy idővel úgyis veszít? Egyetlen esélye volt: ha cselekszik. Csakis az ajtón át menekülhet – ki az ajtón, aztán pedig a városházán keresztül! Órült ötletnek tűnt, de miért ne próbálkozhatna meg vele?

Az ajtóra tapasztotta a fülét: csönd. Lehet, hogy nem is áll senki a szoba előtt? Valószínűleg eszükbe sem jut, hogy errefelé kísérelné meg a szökést. Épp ezért kell ezt tennie!

A MENEKÜLÉS

TIURI CSAK EGYVALAMITŐL FÉLT nagyon, miközben halkán elhúzta a reteszt: hogy időközben kívülről is bezárták az ajtót. Óvatosan lenyomta a kilincset: hála istennek nyitva volt! Kikukucskált. Egyetlen embert látott: egy katonát, aki félig hátat fordított neki.

Kinyitotta az ajtót, és halkán odaszólt neki:

– Fordulj hátra, és maradj csendben!

A katona riadtan megpördült, és a kardjához kapott.

Tiuri ráfogta a nyílveesszőt, és megismételte:

– Maradj csendben! A kardodat tedd le a földre. Jól van. Gyere ide! Tedd a két kezéd a fejed fölé!

A katona engedelmeskedett. Tiuri hangokat hallott az épület más részei felől. Látta, hogy a katona szeme felcsillan, és rájött, hogy igyekeznie kell.

– Befelé, a szobába! – parancsolta. – Gyorsan!

Miután a katona bement, Tiuri rázárta az ajtót, a kulcsot pedig a zsebébe süllyesztette. Szaladni kezdett. Nem járt messze, máris hallotta a katona kiabálását. Tiuri folyosókon és szobákon rohant át, és közben leste, hol találna megfelelő rejtekhelyet. Abban nem bízhatott, hogy akadálytalanul lejut az előcsarnokig.

Ez az! Talált egy szekrényt, amely nem volt bezárva. Belebújt, behúzta az ajtót, és várt. Hallotta, hogy emberek járnak-kelnek a szobában, de a szekrénybe senki sem nézett be.

Egy idő után előbújt, és folytatta útját a hatalmas épületben. Sikerült

lejutnia az első emeletre. Akkor hirtelen felülről is, alulról is dobogást, hangokat hallott: csapdába került! Bemenedült egy szobába, részben, hogy újra elbújjon, vagy, ha úgy adódik, ki tudjon ugrani az ablakon. Kis szoba volt, még nem fordult meg benne korábban. Asztal állt benne, rajta írószerszámok, a falakon térképek függtek. A helyiségből újabb szoba nyílt.

Alighogy belépett, megjelent valaki a másik szoba felől. A sápadt, sötét hajú fiatalember volt az, a polgármester írnoke.

Tiuri megfeszítette az íját:

– Egy szót se, vagy lövök!

Az írnoke rámeresztette tágra nyílt, szürke szemét: szája kinyílt, de nem jött ki rajta hang.

A folyosó felől kiabálás hallatszott:

– Itt kell lennie valahol! Ti keressétek ezen az emeleten!

Tiuri közelebb lépett az írnokehoz.

– Ha bejönnek, mondd nekik, hogy nem láttál – suttogta. – Menj az ajtóhoz! Vigyázz, rád célzok!

Az írnoke engedelmeskedett.

– Nyisd ki az ajtót! – folytatta Tiuri. – Állj úgy, hogy engem ne lássanak. Küldd el őket, ha jönnek, de eszedbe ne jusson kimenni a szobából, mert lelőlek, mielőtt még egy lépést tehetnél!

Az írnoke kinyitotta az ajtót.

– Hé! – kiáltott oda valakinek; Tiuri nem látta, ki az. – Gyorsan, ide! Azt hiszem, lerohant a lépcsőn! Az előcsarnokban lesz, kapjátok el!

Tiuri hallotta üldözői távolodó lépteit. Az írnoke bezárta az ajtót, és odalépett hozzá.

– Jól csináltam? – kérdezte nyugodt hangon. Még el is mosolyodott közben. – És most hogyan tovább? – folytatta. – Lent biztosan várnak. Nem jutsz le a lépcsőn.

– Akkor megpróbálom másfelé – felelte Tiuri. – Állj, ne gyere közelebb!

Az írnok megállt, összefonta a karját, és figyelmesen méregette Tiurit.

– Hogyan tovább? – kérdezte ismét. – A legjobb talán az lenne, ha most azonnal lelőnél. Minél tovább vársz, annál kevesebb esélyed marad rá. De választhatod azt is, hogy eldobod a fegyvert, és kimászol az ablakon, úgy talán sikerül meglógnod. Én pedig leszek oly kedves, és tartom a számat, míg el nem tűnsz a szemem elől.

Tiuri habozott.

– Rajta, használd ki a lehetőséget! – mondta az írnok. – Persze, nem bízol bennem, de itt biztosan nem maradhatsz. Sokáig semmiképpen. Én viszont szeretnék még élni egy darabig, úgyhogy egyáltalán nem érdekel, ha elmenekülsz. Fogalmam sincs, mit akar tőled a polgármester, s azt sem tudom, honnan valók a vérszomjas hajlamaid, de nyilván valami végtelenül sötét ügyletről van szó, amelyből jobb, ha teljes egészében kimaradok...

Kívülről rángatni kezdték a kilincset.

– Hé, te! – üvöltötte egy dühödt hang. – Nyisd ki az ajtót!

– Menj be a szomszéd szobába – szólt oda az írnok Tiurinak, miközben az ajtó felé indult.

Tiuri behúzódott a másik helyiségbe, az ajtó mellé, és kifeszítette az íját.

Az írnok elfordította a zárban a kulcsot, és kinyitotta az ajtót.

– Mi van már megint? – kérdezte. – Miért zavartok folyton?

– Miért zártad be az ajtót? – kérdezte az iménti dühös hang gazdája.

– Hiszen az az ádáz ifjú még itt van a házban, nem? Semmi kedvem nyilat kapni a bordáim közé!

– Ó, te gyáva alak! – kiáltotta a másik félig nevetve, félig mérgesen. – Ez aztán rád vall, tintanyaló! De én a helyedben akkor sem bujkálnék tovább. A polgármester is keres.

– Máris jövök – felelte az írnok. – Elfogtátok már azt a csirkefogót?

– Még nem, de nemsokára elkapjuk. Itt kell lennie az épületben. A polgármester tajtékszik. Hamarosan kezdődik a tanácsülés, addig véget akar

vetni a felfordulásnak. Gyere, segíts!

– Eszemben sincs! – kiáltott az írnok. – Ez nem az én dolgom! Nem vagyok köteles fegyvert viselni, és nem is vágyom rá különösebben. Nekem a tollat kell jól forgatnom, nem a kardot.

Becsukta az ajtót, és odament Tiurihoz.

– Most már elhiszed, hogy nem állok az utadba? – kérdezte. – Furcsa ez az egész ügy, egyáltalán nem tetszik. – Sóhajtott. – Tartok tőle, hogy kénytelen leszek felmondani az állásomat a polgármesternél. Vagy talán rosszul látom, hogy rossz urat szolgállok?

– Ezt neked jobban kell tudnod nálam – válaszolta meglepetten Tiuri.

– Vannak itt, akik gyűlölik, de nekem mindig jó gazdám volt. Ám lehet, hogy ez kevés.

Tiuri az ablakhoz lépett.

– Ki vagy te? – kérdezte az írnok, és követte.

– Nem érdekes – felelte az ifjú.

Álltak az ablaknál, egymással szemközt. Az írnok kíváncsian, Tiuri éberen.

– A polgármester tudta, hogy ide fogsz jönni – mondta az írnok. – Megparancsolta a kapuőröknek, hogy hozzanak elé minden tizennégy és tizennyolc év közti fiatalembert, aki belép a városba.

– Valóban? – kérdezte Tiuri.

– Igen. Nemrég üzenetet kapott keletről vagy délkeletről. Postagalamb hozta. Nem engedte, hogy elolvassam a levelet, és a levéltárba sem vehettem fel.

– Kitől jött az üzenet? – kérdezte Tiuri.

– Nem tudom. Te alighanem jobban tudhatod.

Ásportól?, töprengett Tiuri. Vajon Áspor követte az Első Nagy Úton, aztán maga is átkelt a hegyeken? Áspor küldött üzenetet a polgármesternek, hogy tartóztassa fel, míg ő maga is Dangriába nem ér? Könnyen lehet.

– Nem ismerem a polgármesteredet – mondta végül – de azt hiszem, jobban teszed, ha más urat szolgálsz, feltéve, ha királyod, Unauwen hű alattvalója vagy.

– Tessék? – kérdezte az írnok döbönt hangon.

– Most mennem kell – mondta Tiuri.

– Várj egy kicsit! Megnézem, nem állítottak-e őrt. – Az írnok kikukucskált az ablakon. – Indulhatsz – mondta. – Néha elmegy egy-egy katona, de ha elég gyors vagy, el tudsz osonni köztük. Már alkonyodik. Több szerencsét kívánok neked, mint a barátodnak!

– Piak! – kiáltott Tiuri. – Hát elfogták?

– Igen. Itt van lent, a tömlőben.

– Jaj, ne! – suttogta Tiuri. – Segítenem kell rajta!

– Ne késlekedj tovább! – sürgette az írnok, és újra kilesett az ablakon. – Épp most ment el egy őr. Indulj! A barátodon csak akkor tudsz segíteni, ha te magad szabad vagy. Gondolom, nem értékelné túlságosan, ha hagynád, hogy téged is elfogjanak.

Igaza van, gondolta Tiuri. Felmászott az ablakpárkányra, és körülnézett. Az ablak alatt volt egy kiugró perem, amelyre könnyedén ráléphetett, onnan pedig le tudott ugrani az utcára.

– Ez a városháza hátoldala – tette még hozzá az írnok. – Siess!

– Köszönöm! – súgta Tiuri.

A következő pillanatban az utcán volt. Nekiiramodott. Látta, hogy a városháza sarkánál befordul néhány katona, úgyhogy gyorsan bekanyarodott az egyik mellékutcába. Hallotta a kiáltásukat – vajon észrevették? Rohanni kezdett, és csak akkor lassított a léptein, amikor észrevette, hogy a járókelők furcsán néznek rá.

Nemsokára kiért a piactérre. Bebújt egy sötét kapualjba, és azon töprengett, merre tovább ebben az ismeretlen városban, ahol ellenség lohol a nyomában.

– Gyere velem – suttogta valaki, aki a semmiből tűnt fel mellette.

Tiuri megijedt, de aztán felismerte az öregembert, aki már korábban is leszólította.

– Karolj belém – mondta az öreg –, és gyere! Ugye megmondtam, hogy kerüld el azt a lépcsőt! Mégis felmentetek rajta, és tessék! A barátod tömlőben van, te meg menekülhetsz az üldözőid elől.

Míg beszélt, belékarolt a fiúba.

– Dobd el az íjat meg a nyilakat! – folytatta. – Túl feltűnő.

Tiuri szó nélkül engedelmeskedett. Nem tudta, helyesen teszi-e, de semmi jobb nem jutott eszébe. Váratlan segítője átsétált vele a téren, és közben esze ágában sem volt elkerülni a legforgalmasabb szegleteket. Némelyik bódében lámpást gyújtottak, az árusok többsége elkezdett összepakolni. Senki sem szentelt különösebb figyelmet Tiurinak és társának, de a fiú éberén figyelt, és bármikor készen állt a menekülésre.

Az öregember megállt egy ruhaárus asztalánál.

– Mondd csak – szólította meg a kereskedőt –, van-e egy jó, olcsó kabátod az én barátomnak?

– Ha kifizeti, miért ne volna? – felelte az árus. – Azt tudom, hogy téled hiába is várnék pénzt.

– Ó, ő biztosan ki tudja fizetni – nézett Tiurira az öreg. – Figyelmeztettelek, hogy ügyelj a zsebtolvajokra, emlékszel?

Tiuri belekotort az övén fityegő erszénybe, és elővett néhány érmét.

– Elég lesz! – fogta meg a kezét az öreg. – Egy ezüst megteszi. Ennyiért már jó kabátot kaphatunk.

– A lényeg, hogy ne ismerjék fel – mondta az árus, és végigmérte Tiurit. Aztán kutatni kezdett a kabátok között. – Itt van ez – mondta. – Próbáld fel!

– Egy ezüstért valami szebbet is adhatnál – zsörtölődött az öreg. – Kihasználod, hogy nincs időnk alkudozni!

– Egy szökevény ne legyen válogatós – kacsintott Tiurira a kereskedő. – Nos, amint látom, épp jó. Úgy nézel ki, mint egy igazi dangriai: legalább

öt szín egyetlen ruhadarabon. És nesze, ezt a kalapot ajándékba adom hozzá. Fura kalap, de a célnak megfelel.

Tiuri és segítője nemsokára elhagyták a piacteret, és elindultak az utcákon.

– Ezzel megvolnánk – mondta az öreg. – Most pedig együnk valamit! Menjünk a Fehér Hattyúba, ott biztonságban leszünk.

Tiuri megállt.

– Nem hiszem, uram. Az örök tudják, hogy Ardockal, a földbirtokossal jöttem ide, és azt is tudják, hogy Ardoc a Fehér Hattyúban száll meg.

– Ó – felelte az öreg. – Ezt nem tudtam. Viszont akkor ott alighanem már kerestek. Tudod, mit? Előremegyek. Ha már jártak ott a katonák, minden rendben. Még egyszer biztosan nem keresnek ugyanott. Ha pedig mégis, a fogadós elrejt majd valahová. De mindenekelőtt tájékozódom. Te lassan gyere utánam. Ha nincs veszély, gyertya ég majd az ablakban. Akkor bátran beléphetsz a fogadóba!

Elmagyarázta Tiurinak, merre találja a Fehér Hattyút, majd szó nélkül távozott.

Tiuri várt egy darabig.

Utána nekiindult a sötét utcáknak. Miközben haladt a fogadó felé, csöndben örvendezett magában a váratlan segítség miatt. Gond nélkül megtalálta a fogadót. Az ablakban, a hattyút ábrázoló cégér alatt, gyertya pislákol.

A FEHÉR HATTYÚBAN

TIURI KINYITOTTA AZ AJTÓT, és belépett. Az ebédlőben legfeljebb tíz ember lehetett. A legtöbben ettek. Az öregember a söntésnél beszélgetett a fogadóssal. Amikor meglátta a fiút, mindketten odaléptek hozzá:

– Már megrendeltem a vacsoránkat. Csak épp mindkettőnkét neked kellene kifizetned.

– Ez természetes – felelte Tiuri.

– Iruwennek soha sincs pénze – kacagott a fogadós.

– Ez bizony igaz – mondta az öreg, akit ezek szerint Iruwennek hívtak. – Mert nincs rá szükségem.

Tiuri kisvártatva Iruwennel szemben ült az ebédlő egyik félreeső sarkában. A fogadós kihozta a vacsorájukat.

– Jó étvágyat! – mondta Iruwen.

Tiuri ránézett. Szakállas volt, és öreg, és, mi tagadás, igencsak ágrólszakadt. A szeme azonban értelmet sugárzott, tekintete meleg volt, és barátságos.

– Köszönöm – felelte Tiuri.

– Ugyan, fiam, még nem tettem semmit, ami fáradságba került volna.

– Voltaképpen miért segítesz nekem?

Iruwen megrázta a fejét.

– Először is együnk, beszélni aztán is ráérünk!

Tiuri azonban nem akart enni, míg meg nem tudta, mi történt Piakkal.

– Kirohant a városházáról – mesélte Iruwen. – Kis híján lezuhant a

lépcsőn, az örök pedig annyira meglepődtek, hogy elfelejtették megfogni. Amikor a barátod kiszaladt a térre, még több katona rajzott elő a városházáról, mögöttük a polgármester, aki váltig kiáltozott: elkapni! Fogjátok el! Mondhatom, lett nagy felfordulás a téren! A barátod cikázott a bódék között, nyomában a katonákkal, és egyre-másra döntötték fel az áruval megpakolt asztalokat. Nem láttam, hogyan fogták el, de később szemtanúja voltam, ahogy visszavezetik a városházára. Levitték a tömlőbe, ahol, gondolom, most is ül.

– És... és hogyan nézett ki Piak? – kérdezte Tiuri.

– Nos, elég csapzott volt szegény. A ruhája szanaszét szakadt. De láthatóan nem félt.

– Ki kell szabadítanom! – kiáltott fel Tiuri. – Muszáj! De hogyan?

– Ezen majd evés után törjük a fejünket – mondta Iruwen. – Nem kell félned, nem vagy egyedül. Én például szívesen segíték neked, és akadnak még hozzám hasonlók. De a polgármester tulajdonképpen miért ejtett foglyul benneteket?

Tiuri megúsza a választ, mert a söntés melletti ajtón két férfi lépett a helyiségbe. Ardoc volt a szolgájával. A földbirtokos körbenézett a szobában, és köszönt:

– Adjon isten!

Iruwent külön is köszöntötte, aztán észrevette Tiurit.

– Nocsak! – mondta meglepetten. – Ez Martin!

Odalépett az asztalukhoz, a szolgája követte.

Tiuri felállt.

– Isten hozott, Ardoc uram.

– Maradj csak ülve! – szólt Ardoc. – Jó étvágyat!

Odahúzott egy széket, és melljük telepedett.

Ekkor a fogadós lépett oda, és megkérdezte, mivel szolgálhat az uraknak.

– Itt kívánjátok elfogyasztani a vacsorát? – kérdezte.

– Ha az urak nem bánják – biccentett Ardoc Tiuri és társa felé.
– Hová gondolsz? – felelte Iruwen.
– Köszönjük – mondta Ardoc. – Te is ülj le, Dieric – fordult a szolgájához.

A fogadós felvette a rendelést, majd távozott. Ardoc Tiurira nézett.

– A barátod hol van? – kérdezte.

Tiuri nem válaszolt azonnal.

– A tömlöcben a városháza alatt, ugye? – folytatta Ardoc. – Talán a polgármester tyúkszemére léptetek, vagy megsértettétek valamivel?

– Semmit sem ártottunk neki – felelte Tiuri.

– Semmit, csakugyan? Nos, az nem tűnik elegendő indoknak ahhoz, hogy letartóztassanak miatta. És ez a legény azt állítja, soha nem járt még Dangriában ezelőtt!

– Pedig tényleg nem jártam itt! – mondta Tiuri. – Életemben először találkoztam a polgármesterrel.

– Valóban? – mérte végig Ardoc. – Nos, akkor gondolom, nem bánád, ha az első alkalom egyben az utolsó is lenne. És mi lesz most a barátoddal? Szép kis ügybe keveredtetek!

Tiurinak feltűnt, hogy az ebédlőben ülő többi vendég is kíváncsi pillantásokat vet feléjük. Nem érezte valami jól magát.

Ezt Ardoc is észrevette, mert így szólt:

– Ó, ne félj, hogy bárki is elárul! Ez a Fehér Hattyú, bár ez neked, gondolom, vajmi keveset mond. A polgármester szolgálói már jártak itt. És ha netán újra ideenné őket a fene, a fogadós majd elbújtat. Vagy nem? – fordult Ardoc a fogadóshoz, aki épp akkor hozta ki nekik a vacsorát.

– De mennyire! – helyeselt a férfi, aztán Tiurihoz fordult: – Úgy látom, fiatalember, nem ízlik a főztöm. Vagy emészt valami?

– Emészt bizony – felelte Tiuri. – Nagyon aggódom Piak miatt.

– Ő a barátod? Hát, Iruwen biztosan tud valami megoldást. Vagy ha ő nem, akkor Ardoc.

– Meglehet – bólintott a földbirtokos. – Hozz egy kis bort, úgy jobban megy a gondolkodás!

Miután a fogadós elment, Ardoc közelebb hajolt Tiurihoz, és halkán megkérdezte:

– Ki vagy te?

– Hogy ki vagyok? – kérdezett vissza Tiuri. – Martinnak hívnak. De hiszen ezt tudja.

– Ugyan, mit számít egy név? – szólt közbe Iruwen.

– Nos, az lehet, hogy Martinnak hívnak, de egészen biztosan nem az vagy, akinek mondd magadat! – vélte Ardoc. – Te nem hegyi fiú vagy, mint a barátod, Piak. Máshonnan származol, és más körökben mozogtál. A viselkedésed alapján akár nemes úr is lehetsz... úgy lovagolsz, mint egy gyakorlott lovas. És, gondolom, a polgármesternek is van rá oka, ha el akar fogni. Úgyhogy újra kérdem: ki vagy te?

A fogadós letett eléjük egy üveg bort. Tiuri csak az után válaszolt, hogy a férfi távozott.

– Nem mondhatok többet, mint eddig – mondta. – A polgármesternek talán van valamilyen oka, hogy foglyul akar ejteni, ám hogy mi az, azt szerintem senkinek sem árulná el. Ahogy én sem. Nem szabad, és nem is tudok mondani semmit.

– Értem – biccentett Ardoc. Kinyitotta a palackot, és teletöltötte a poharakat.

– A két fiú idegen – mondta Iruwen Ardoc felé fordulva –, de nyilvánvalóan nem véletlenül vetődtek Dangriába. Valamilyen cél vezérelte őket.

– Egyetértek – bólintott Ardoc. – Ritkán jön ide vándor keletről csak úgy. De vajon mi közük az ügyeinkhez? Ez a Martin azt mondja, még sohasem találkozott a polgármesterrel.

– Úgy van – helyeselt Tiuri. – Ő kéretett magához minket.

– Ez így történt – szólt közbe Ardoc legénye. – A polgármester hívta

meg őket, én is hallottam.

– Eleinte kimondottan barátságosan viselkedett – folytatta Tiuri. – A vendégeinek nevezett bennünket. Aztán mégis akaratunk ellenére próbált meg a városházán tartani minket.

– De a barátod megszökött – vágott a szavába Ardoc. – Kirohant a térre, miközben kiabált valamit... Mit is, Dieric?

– Nálam van, nálam van! – felelte a szolga. – Ezt kiabálta.

– Mi volt nála? – kérdezte Ardoc.

– Semmi... – mormolta Tiuri. – Piaknak ki kell szabadulnia. Csak nekem akart segíteni. – Ardocra, majd Iruwenre nézett. – Te már segítettél egyszer. Segítenél ebben is? Tudsz valamilyen tanácsot adni? Idegen vagyok Dangriában. Ha jól értem, nem rajongtok különösebben a polgármesterért. Szabad kérdeznem, hogy miért nem?

– Nézd már, most meg kérdéseket tesz fel! – nézett Iruwenre Ardoc. – Belőle meg harapófogóval sem lehet kihúzni semmit!

De Iruwen így szólt:

– Igaz, ami igaz: a városban sokan látnak ellenséget a polgármesterben. Én mindig is így éreztem iránta. Amikor idejött, a gonosz költözött be Dangriába. Hamar elfelejtette, hogy ő csak polgármester, és a király nevében irányítja a várost. Úgy viselkedik, mint egy önálló fejedelem, kénye-kedve szerint kormányoz. Amióta kitört a viszály a két herceg között, alig vetődik már erre fehér pajzsot viselő lovag. Rájuk most délen van szükség. Pedig akadnak emberek, akiknek csöppet sem ártana, ha olykor a körmükre néznének...

– Hagyd el! – szólt rá Ardoc. – Martinnak fogalma sincs erről az egészből.

– Dehogy nincs – felelte Tiuri. – Valamennyi van. Az Unauwen fiai közti ellentétről hallottam, és arról is, hogy az ország háborúban áll Eviellannal.

– Eviellannal jelenleg fegyverszünet van érvényben – javította ki Dieric.

– Legalábbis azt mondják – vélte Iruwen. – Én mindenesetre bízom benne, hogy Unauwen lovagjai hamarosan újra erre járnak, és leváltják a polgármesterünket.

– Miket beszélsz itt összevissza, Iruwen! – szólt oda egy férfi a szomszéd asztaltól, aki nyilvánvalóan kihallgatta a beszélgetésüket.

– Eh, van még, aki nem hisz nekem – mondta Iruwen, miközben felállt, és körbejártatta tekintetét a helyiségben. – Sokan csak azért haragszanak a polgármesterre, mert nem igazságos, vagy mert túl magas adókat vet ki. Még itt, a Fehér Hattyúban is akad, aki nem hajlandó észrevenni a veszélyt!

– Veszélyt? – kiáltott fel a szomszéd asztalnál ülő férfi. – Miféle veszélyt? Nem szívelem a polgármestert meg a barátait, de félni nem félek tőlük!

– Iruwen olykor úgy beszél, mintha attól tartana, hogy az ellenség holnap itt áll a kapuk előtt! – kapcsolódott be a beszélgetésbe egy másik.

– Az ellenség már rég köztünk van! – felelte Iruwen szinte ünnepélyes hangon. – Legyetek résen! Ami ma történt, az újabb figyelmeztetés! Vagy mégis, mióta bánnak nálunk így az idegenekkel, sőt: vendégekkel?

Erre minden szempár Tiurira szegeződött.

– És vajon ezeknek az idegeneknek mi dolguk van itt? – kérdezte valaki. – Ezt, hogy őszinte legyek, nem egészen értem.

Tiuri érezte, hogy magyarázatot várnak tőle. Felállt, és így szólt:

– Nos, hogy őszinte legyek, én sem értem egészen. Elégedetlenek vagytok a polgármesteretekkel. Akkor miért nem tesztek ellene valamit?

– Mit tehet egy maroknyi ember a sokasággal szemben? – vetette ellen a szomszéd asztalnál ülő férfi.

– Ez ostobaság – szólt közbe Iruwen. – Nagyon sok a városban az elégedetlen ember, és ezt te is pontosan tudod, Doalwen. Egyszerűen csak lusták vagytok, gyávák, lagymatagok!

– Nem tűröm ezt a beszédet! – kiáltotta Doalwen. – Te folyton

lázadásról prédikálsz, Iruwen, és ha valami, ez tényleg veszélyes! Szívesen választanék másik polgármestert, de nem lázadnék fel, hogy ezt a mostanit elkergessem. Ez Unauwen királynak sem lenne kedvére való!

– Unauwen király azt akarja, hogy a birodalmában az igazság érvényesüljön – mondta Iruwen. – És ha segítséget kérünk tőle, biztosan meghallgat bennünket.

– A királynak kisebb gondja is nagyobb ennél – vágott vissza Doalwen.

– Meglehet, hogy hamarosan békét kötünk Eviellannal – vélte a fogadós, aki odahúzott egy széket, és maga is a beszélgetők közé telepedett.

– Eltértünk a tárgytól – mondta Ardoc, és visszafordult Tiuri felé.

A fiú körülnézett, majd némi tétovázás után így szólt:

– Ti mind Unauwen hűséges alattvalói és Eviellan ellenségei vagytok?

Erre mindenki meglepetten bámult rá – ám felelni senki sem felelt.

– Igen – bökte ki végül Ardoc. – De miért kérded ezt? Bízunk a békében: a viszálykodás hatásait itt is érezni lehetett, pedig igencsak messze vagyunk Eviellantól. De még egyszer: miért kérded ezt?

– Azt hiszem, a polgármesteretek Eviellan barátja – válaszolta Tiuri. – Sőt nem csak hiszem: biztos vagyok benne!

Szavaira kisebb hangzavar támadt a helyiségben. Csak Iruwen maradt nyugodt:

– Ez egyáltalán nem lep meg. Mindig is sejtettem, és tartottam ettől.

– Honnan veszed ezt? – kiáltott Ardoc.

– Halkabban, hé! – csitította a fogadós. – Ez komoly vád, jobb, ha nem kürtöljük világgá, amíg nincs rá bizonyítékunk!

– Sajnos nem mondhatok sokat – folytatta Tiuri. – A legtöbb, amit tudok – és valójában az sem sok –, titok. Az azonban biztos, hogy a polgármesternek van valami köze Eviellanhoz, és hogy a barátomat meg engem eviellani kémek utasítására ejtett foglyul...

– De hát épp a békéről tárgyalnak! – vágott a szavába Doalwen.

– Csend legyen! – torkollta le Ardoc. – Hallgassuk végig!

– Annyit elmondhatok, hogy Dagonaut birodalmában követtek és rám támadtak a Vörös Lovasok – közölte Tiuri.

– Az eviellani Vörös Lovasok! – suttogta Iruwen.

– Igen: eviellani Vörös Lovasok. A Vöröspajzsos Fekete Lovag emberei.

– Eviellan uralkodójának lovagja – mormolta Ardoc.

– No de mi keresnivalójuk volt Dagonaut király birodalmában? – vetette fel egy vendég. – Hiszen ti nem álltok hadban a déli szomszédotokkal!

– Valóban nem – válaszolta Tiuri. – És ilyenformán semmi keresnivalójuk nem volt az országunkban. Unauwen király egyik lovagját követték.

– Unauwen király lovagját? – mondta Ardoc. – Kit? Ugye nem Ingeweli Aendomart?

– Egy fehér pajzsos lovagot – felelte Tiuri.

– A király minden lovagja fehér pajzsot visel – vetette közbe a fogadós.

– Egy fehér pajzsos lovagot – mondta újra Tiuri. Úgy döntött, nem árulja el, ki volt a lovag, sem azt, hogy a Vörös Lovasok meggyilkolták. Neki végtére azt mondták, titokban vigye véghez a küldetését, és ehhez is tartja magát egészen addig, míg személyesen nem számolhat be a részletekről Unauwen király előtt. – A polgármester híreket kapott keletről – folytatta. – Ezek alapján parancsot adott, hogy a városba érkező összes tizennégy és tizennyolc év közti ifjút vezessék elé... Ezt az írnokától tudom.

– Az írnokától? – kérdezett vissza a fogadós.

– Igen, segítségemre volt a menekülésben.

– Ó – mondta Doalwen –, ezek szerint ő is a mi oldalunkon áll.

– De a polgármester vajon miért akart találkozni a tizennégy és tizennyolc év közötti fiatalemberekkel? – tűnődött Ardoc.

Tiuri nem felelt.

– Hát nem érted, hogy titok? – kérdezte Iruwen. – A polgármester egy

vagy két fiút keresett. Martin természetesen tudja, hogy miért, de nem árulhatja el.

– De amit elmondtam, az színigaz – bólintott Tiuri. – Higgyetek nekem, és kérem, segítsetek! Nagyon nagy a tét!

– Mit szeretnél, mit tegyünk? – kérdezte Ardoc.

– Ki kell jutnom a városból, amilyen gyorsan csak lehetséges. De előbb...

– No és a polgármester? – kiáltott fel egyszerre Doalwen és egy másik vendég.

– De előbb ki kell szabadítanom a barátomat, Piakot – folytatta Tiuri. – Nem hagyhatom cserben.

– Mégis hogyan akarod kiszabadítani? – kiáltott fel a fogadós.

– Nem tudjuk megvesztegetni az öröket? – vetette fel az egyik vendég.

– Megvesztegetni? – kérdezte Iruwen megvető hangon. – Vesztegetés! Hát már itt tartunk? Szegény Dangria!

– Miért, van jobb ötleted?

– Van bizony! Odavonulunk mindannyian a városháza elé, és követeljük a fiú szabadon bocsátását.

– Örültség – torkolta le Doalwen. – Harcot akarsz? Vérontást? Hát már itt tartunk? Szegény Dangria!

– Akkor menesszünk futárt Unauwen királyhoz – jutott eszébe valakinek.

– Nem jó, túl sokáig tart... – mormolta Tiuri. Nem mondhatta meg, hogy ő maga is küldönc, aki a királyhoz tart éppen... És igyekeznie is kellene tovább. De nem volt szíve magára hagyni Piakot. Ki tudja, mit tennének vele a polgármester meg a csatlósai!

Az ebédlőben lévő összes ember izgatottan mondta a magáét. Végül Ardocnak sikerült magára vonnia a többiek figyelmét.

– Hallgassatok ide – kezdte. – Iruwen ötlete talán nem is olyan örültség... Én ugyan nem vagyok dangriai lakos, ám úgy tudom, hogy

megalapozott vád hiányában senkit sem lehet börtönbe vetni.

– Így van – bólintott Iruwen. – Ez áll a törvényben.

– Márpedig a polgármesternek nincs sem oka, sem megalapozott vádja, mert az okot, akármi legyen is, nem árulhatja el. Ezt mondtad, ugye?

– Igen – felelte Tiuri.

– Úgyhogy ha odamegyünk, és követeljük a fiú szabadon bocsátását, azt nem utasíthatja vissza – folytatta Ardoc. – Hacsak nincs mégis vádirat, vagy nem rögtönöz egyet.

– És ha rögtönöz? – kérdezte a fogadós. – Akkor ott vagyunk, ahol a part szakad.

– Hogyan fogott el benneteket? – kérdezte Ardoc Tiuritól. – Csak úgy, minden ok nélkül? És voltak tanúk?

– A katonái bolondok lennének ellene tanúskodni! – vetette közbe Doalwen.

– Az írnoka is jelen volt – jegyezte meg Tiuri. – Ő tanúsíthatja, hogy egyikünk sem mondott vagy tett olyasmit, ami miatt le kellett volna tartóztatniuk.

– És a barátod azonnal elszökött? – kérdezte Ardoc.

– Igen. Amint látta, hogy a polgármestert aljas szándékok vezérlik.

– Mindent összevetve ez remek ötlet! – állapította meg a fogadós. – Nemsokára kezdődik a tanácsülés. Az mindig nyilvános. Odamehetnénk mindannyian.

– A polgármester sohasem merne nyíltan szembeszegülni a törvénnyel – értett egyet Doalwen.

– Kérdezzük meg Dirwin urat, ő is velünk tart-e – vetette fel egy vendég. – Befolyásos ember, sokan adnak a szavára.

– Dirwin úr az ezüstművesek céhének nagymestere – súgta oda Tiurinak Iruwen. – Korábban a tanács tagja volt, de lemondott, mert sohasem értett egyet a polgármesterrel.

– Dirwin úrnak először is tudnia kell, mit mondott nekünk ez a

fiatalember – tette hozzá az iménti vendég. – Az eviellani kémekről és a többiről.

– Még mindig nem értem – tűnődött Doalwen. – Hiszen úgy volt, hogy megkötik a békét.

– Ezt híresztelik, valóban – válaszolta Ardoc. – De mikor is indult el a király követsége? Azóta sem hallottunk felőlük semmit. Azt biztosan tudom, hogy Andomar lovag még nem tért haza Ingewelbe.

– És Edwinem lovag sem ért még vissza Forèstèrrába – fűzte hozzá Iruwen.

– Az nem megy olyan gyorsan – vélekedett Doalwen. – Eviellan messze van.

– De hírt sem kaptunk róluk, sem jót, sem rosszat. Semmit!

Csönd lett. Tiurinak eszébe jutott, hogy már hallotta Andomar lovag nevét. Ő is, akárcsak Forèstèrrai Edwinem, azok közé a lovagok közé tartozott, akiket Unauwen király Eviellanba menesztett. Egészen bizonyos, hogy valami félresiklott a béketárgyalásokon.

A távolból harangszó hallatszott.

– Halljátok? – kérdezte a fogadós. – Nyolcat üt az óra. Fél óra múlva kezdődik a tanácskozás a városházán.

– Akkor induljunk! – mondta az egyik vendég. – Megyek, beszéllek Dirwin úrral. Remélem, fél óra múlva vele együtt a városházán leszek.

– Én pedig szólok mindenkinek, akivel csak találkozom – mondta Iruwen. – Mindenekelőtt kimegyek a piactérre, ott még jó sokan vannak. Velem jössz? – fordult Tiurihoz.

– Igen – válaszolta emez. Végignézett az ebédlőben lévő embereken, és hozzátette: – Mindenkinek hálásan köszönöm a segítséget!

– Ráérsz még köszönni, ha lesz mit – felelte Ardoc. – Rajta, induljunk!

PIAK KISZABADÍTÁSA

A POLGÁRMESTER ÉS A VÁROST kormányzó tanács – így mesélte Iruwen útközben Tiurinak – rendszeres időközönként összeül a városházán. Ezeken a megbeszéléseken bárki ott lehet, aki akar. Régebben hetente egyszer tartottak ülést, amelyeken Dangria minden lakója megfogalmazhatta javaslatait, feltehetette kérdéseit, elmondhatta panaszait. Az utóbbi időben azonban gyakran elhalasztották, vagy valamilyen átlátszó indokkal zárttá nyilvánították a tanácskozásokat; bírálói többek között épp emiatt támadták a polgármestert.

Tiuri meglepve nézte és hallgatta, ahogy Iruwen embereket toborozott maga köré a piactéren. Az öregember szenvedélytől izzó beszédet mondott. Elismételte a város irányítójával szemben megfogalmazott bírálatait, utalt a fenyegető veszélyekre, végül pedig elmesélte, hogy a polgármester elvette két fiatal idegen szabadságát.

– Egyiküknek sikerült megszöknie, és most itt áll mellettem – mondta. – A másik még a tömlöc mélyén sínylődik. Bizony, amikor a polgármesterünk a mi pénzünkből kicsinosította a városházát, hogy lassan már inkább emlékeztet királyi palotára, egy füst alatt a pincében lévő tömlöcöket is megnagyobbította! Vajon miért? Úgy gondolta, ideje több embert lecsuknia? Vagy valamilyen ellenségtől tartott? Netán tőlünk fél, Dangria békés lakóitól, Unauwen király hű alattvalóitól? Vagy esetleg ártatlan idegeneknek szánta a kibővített börtönt?

– Egy városvezetőnek bizony gyakran szigorúnak kell lennie – folytatta.

– És olykor elkerülhetetlen, hogy börtönbe zárjon valakit. Ám soha nem szabad ok nélkül, pontosan megfogalmazott vád hiányában elvenni mások szabadságát! Ez a mi törvényünk, és a törvény szent! Ha mégis ilyen igazságtalanság történik, fel kell lázadnunk ellene! Ez az ifjú nemsokára bemegy a városházára, és követeli, hogy bocsássák szabadon a barátját. Bocsássák szabadon, most azonnal! És aki közülünk a jog és az igazságosság híve, annak követnie és támogatnia kell!

Az emberek körbevették az öreget és Tiurit. A többség helyeselt, bár akadtak néhányan, akik egymás szavába vágva magyaráztak, és kérdések özönét zúdították rájuk. Kisvártatva megjelentek a polgármester katonái, hogy megtudják, mi ez a nagy felfordulás.

Iruwen ekkor felkiáltott:

– Indulunk! Aki egyetért velünk, és többre kíváncsi, jöjjön velünk! Ez az ifjú ismét fel mer menni a városháza lépcsőjén, mert tiszta a lelkiismerete, és nincs mitől tartania... feltéve, ha létezik még Dangriában igazságosság!

Tiuri néhány perc múlva másodszor is belépett a nagy csarnokba. Ardoc és Iruwen követte, utánuk pedig még többen jöttek. Tiuri azon töprengett, vajon Piak hallja-e a nagy nyüzsgést föld alatti börtönében, és sejti-e, hogy ez a sok ember miatta jött ide. Hevesen vert a szíve. Nem félt, de küldetése kezdete óta, most első ízben lépett ilyen jól láthatóan a nyilvánosság elé.

A csarnokban, a lépcsőhöz közeli emelvényen nagy asztal állt, amely körül tucatnyi uraság foglalt helyet, középen maga a polgármester. Egy kisebb asztalnál, oldalt, az írnokok ültek: a polgármester írnoka is köztük volt. A lépcsőn és az oszlopok között katonák álltak lándzsával és fáklyákkal a kezükben. Voltak mások is a teremben, alighanem érdeklődők. Többségük állt, bár volt a csarnokban néhány szék is. Iruwen rámutatott egyikükre, és halkán megjegyezte, hogy ő Dirwin úr, az ezüstművesek nagy hatalmú mestere.

Amikor a polgármester megpillantotta Tiurit, mintha villám csapott

volna belé. Egy darabig farkasszemet néztek. Aztán a polgármester a jobb oldalán ülő férfihoz hajolt, és a fülébe súgott valamit.

Közben egyre többen nyomakodtak be a csarnokba. Iruwennek láthatóan sok ember kíváncsiságát sikerült felkeltenie.

A polgármester jobb oldalán ülő férfi felállt, és hangosan így kiáltott:

– Csendet! Termet bezárni!

A tömegben morajlás futott végig.

– Az ülés nyilvános! – kiáltotta valaki.

– A terem megtelt – kiáltotta a polgármester embere. – Nem jöhetnek be többen! Zárjátok be az ajtót!

Eltartott egy darabig, míg bezárult az ajtó, és nagy nehezen mindenki megnyugodott és elcsöndesedett.

A polgármester hátradőlt a székén, és izgatottan babrálta az előtte fekvő pergament. Aztán felállt, és így szólt:

– A polgármester és Dangria tanácsa összeült! Aki hallja, értse, aki szólna, szóljon!

A lépcsőn álló egyik katona háromszor megfújta a trombitát.

– Az ülést ezennel megnyitom! – mondta a polgármester, azzal leült.

A jobb oldalán ülő férfi ismét felállt.

– Az Első írnok olvassa fel az előző ülés jegyzőkönyvét!

A polgármester írnoka felállt, és meghajolt. Körbenézett. Tekintete egy pillanatra megpihent Tiurin. Aztán olvasni kezdett. Rosszul, dadogva olvasott, mintha máshol jártak volna a gondolatai. Aztán egyre jobban belemelegedett.

Tiuri kérdően nézett Iruwenre.

– Hamarosan! – suttogta az öreg. – Amint lehetőség lesz kérdéseket feltenni.

Tiurinak tehát várnia kellett. Oda sem figyelt, mit olvas fel az írnok. Körülnézett a teremben, és észrevette, hogy a polgármester láthatóan nyugtalan, és kerüli a tekintetét.

Miután az írnok végzett a felolvasással, és leült, a polgármester jobbán ülő férfi így szólt:

– Ezt az ülést egyetlen fontos témának szenteljük: hogyan jobbíthatjuk városunk építészetét. Ez mindannyiunk szívügye, ezért kérjük, a jelenlévők csak ezzel kapcsolatban kérdezzenek és tegyenek javaslatot. A következő ülésen lehetőségük lesz általános kérdések feltételére.

– Aljasság! – suttogta Iruwen.

Az emberek morogtak.

– Csöndet! – kiáltotta a polgármester embere. – Aki hangoskodik, azt kivezettetem! Ismeritek a szabályokat!

– Ismerjük őket, bizony! – kiabált Iruwen. – És ismerjük a törvényeket is, Marmuc úr! Aki igazságot követel, azt bármikor megteheti!

– Csöndet! – ismételte meg Marmuc úr. Aztán mosolyogva folytatta: – Természetesen bármikor kérhetsz igazságot. De ma este nem erről, hanem egy új építkezésről fogunk...

– Miért beszélünk új ügyekről, míg a régiek rendezetlenek? – kiabált közbe Iruwen.

Most a polgármester emelkedett szólásra.

– Hallgass, Iruwen! – mondta szigorúan. – Mindent a maga idejében.

– Polgármester uram – válaszolt Iruwen –, igazad van. De nyilván te sem tartanád jónak, ha igazságtalanság történne a városodban. És, gondolom, te sem szeretnél várni a következő ülésig az igazságtalanság helyrehozásával. A sürgős ügyek elsőbbséget élveznek!

A polgármester elsápadt.

Néhányan Iruwen mellé álltak.

– A sürgős ügyek elsőbbséget élveznek!

– Csend legyen! – üvöltötte a polgármester, és öklével az asztalra csapott. – Ha nem lesz csend, kiürítetem a termet!

Erre valóban csend lett. Egy magas férfi – Tiuri mellett ült egy széken – felállt. Dirwin úr volt az.

– Polgármester uram – kezdte –, amint látod, ma este sok ember eljött a városházára. Ez azt jelzi, hogy valami fontos történhetett. Kérem, hagyd szólásra emelkedni a polgárokat, ahogyan az régebben is szokás volt!

– Valami fontos? – állt fel most a polgármester is. – Valóban? Lecsukattam egy kis gonosztevőt, ennyi történt. Ez mióta számít olyan végtelenül fontos történésnek Dangriában? Felnőtt emberek vagyunk, Dirwin úr, és mindketten tudjuk, hogy az ifjúságra olykor ráfér egy kis nevelés.

– Polgármester úr – válaszolta Dirwin úr –, senki egy szót sem szólt a bezárt fiúról. Te hoztad szóba! Ami azt jelzi, hogy szerinted igenis roppant fontos ügyről van szó.

A teremben heves sustorgás támadt. Néhányan nevettek. Egy pillanatra mintha a polgármester is kizökkent volna a szerepéből, de hamar összeszedte magát.

– Hát persze hogy szóba hoztam azt a kis gonosztevőt! – felelte villámló szemmel. – Hiszen látom, hogy ott a barátja! Nem is értem, hogy merészeli még idetolni a képét. Ma délután elsáncolta magát a városháza egyik szobájában, engem pedig halállal fenyegetett. Egyik katonámat megsebesítette. Nekem kellene vádolnom őt, nem neki engem!

Erre mindenki Tiuri felé fordult, aki előrelépett. Újra farkasszemet nézett a polgármesterrel. A teremre síri csend telepedett.

– Vendégként fogadtalak a városházán téged is, a barátodat is – kezdte a polgármester –, ám ti furcsa módon háláltátok meg vendégszeretetemet! Katonáim tanúskodhatnak róla, hogy te, fiú, bezárkóztál az egyik emeleti szobába, és nem voltál hajlandó előjönni, amikor felszólítottunk rá. Közben az ablakon keresztül meglőtted az egyik íjászomat...

– Így igaz, de talán nem ártana, ha azt is elmesélnéd, hogy az íjászaid előbb engem próbáltak lelőni! – szólt közbe Tiuri tisztán és hangosan. – És meséld el azt is, miért zárkóztam be az emeleti szobába! S hogy miért adtál parancsot a barátom elfogására! Igen, ezt mondd el! A barátom mit sem

ártott neked. Az égvilágon semmit! Csak kiment az ajtón, mert nem akart itt maradni. Miért akartál itt tartani bennünket akaratunk ellenére?

– Nem akartalak itt tartani benneteket akaratotok ellenére! – kiáltotta a polgármester. – Miért akartalak volna? Hiszen nem is ismerlek titeket! Kedvesen meghívtalak a városházára, de nem akartatok maradni. Megsértettetek. Ezért pedig meg is büntethetlek benneteket, tudtad?

– Azért jöttem, hogy követeljem a barátom szabadon bocsátását – jelentette ki Tiuri. – Nem tett semmi olyat, amiért börtönben lenne a helye. Az itt összegyűlt emberek talán el sem hiszik majd nekem, ha elmesélem, a barátom mit mondott és mit tett, mielőtt ráuszítottad a katonáidat. Mondd el inkább magad, és tedd hozzá azt is, mivel vádolod őt!

A polgármester szólásra nyitotta a száját, de néma maradt. Láthatóan nem tudott válaszolni.

– Akkor kérj meg valaki mást, mondja el ő! – folytatta Tiuri. – Az írnokod például jelen volt. Ő elmesélheti, mi történt. – Tiuri az írnokhoz fordult, aki fülig vörösödött, és reszkető ujjal gyűrögette az írólapjait. – Tanúskodj mellettem, írnok uram! – mondta neki Tiuri. – Mit tett a barátom, amivel megsértette a polgármestert?

– Valóban jelen voltál? – kérdezte az asztalnál ülő egyik férfi. – Ha igen, beszélj! Mit mondott az a fiú?

A polgármester leült.

Az írnok felállt, és így válaszolt:

– Semmit.

– Micsoda? Semmit? – csattant fel Marmuc úr.

– Úgy van. Semmit – felelte az írnok. – Nem tett semmit. Bejöttek a barátjával, én pedig már elő is készítettem számukra egy szobát, ám azt mondták, nem maradhatnak sokáig. A polgármester igyekezett rábeszélni őket, hogy mégis maradjanak: szeretett volna friss híreket hallani keletről. Erre a másik fiú – már az, amelyik most a tömlöcben ül – hirtelen felkiáltott, hogy majd ő kézbesíti... Ne aggódj! – kiabálta. – Nálam van.

Majd én elviszem! Valami ilyesmit mondott. Aztán felpattant, és kirohant a teremből. Ennyi történt.

– Ennyi történt csupán, valóban? – fordult Marmuc úr a polgármesterhez.

Emez nem felelt.

– Mi az, amit kézbesíteni kellett volna? – kérdezte Dirwin úr előbb az írnokra, onnan a polgármesterre, róla pedig Tiurira nézve.

– Kérdezze meg a polgármestert – felelte Tiuri.

– Én nem tudom – válaszolta a polgármester. – Semmit sem tudok.

– Dehogynem tudod! – kiáltotta Tiuri. – De megértem, hogy nem mered elmondani. – Körbenézett a teremben. – Én sem mondhatom el – folytatta –, egyvalamit azonban tudok. A polgármesteretek nem azért hívott meg bennünket, mert oly nagyon vendégszerető. Parancsot adott a kapuőröknek, hogy minden tizennégy és tizennyolc év közötti ifjút, aki belép Dangria kapuján, vezessék elé. Hogy miért? Ezt tőle kérdezzétek! És kérdezzétek meg azt is, kitől hoznak neki üzenetet a postagalambok. Kérdezzétek meg, kinek a megbízásából veszi el idegenek szabadságát. Kérdezzétek meg, milyen úrnak szolgál, miközben a várost Unauwen király nevében vezeti! – Elhallgatott, mert megijedt, nem mondott-e máris túl sokat. De aztán folytatta: – Idegen vagyok ebben a városban, semmi közöm az ügyeitekhez. Én csak a barátom szabadon bocsátását kérem. Most azonnal!

Látta, hogy a polgármester le van győzve: a férfi hamuszürke volt, és nem talált szavakat.

A teremben nagy lárma tört ki.

– Engedjék szabadon! – kiáltotta valaki.

A tanács egyik tagja felállt, és csendet parancsolt.

– Be tudsz nyújtani valamilyen keresetet a tömlöcben lévő vagy ez ellen a fiatalember ellen? – szegezte a kérdést a polgármesternek.

– Nem – válaszolta a polgármester alig hallhatóan. – Nem tudok. De

amit mond, az első szótól az utolsóig hazugság! Szemenszedett hazugság!
– Majd, valamivel hangosabban, hozzáfűzte: – Ez félreértés, roppant sajnálatos félreértés...

Nem tudta befejezni, mert a termet újra betöltötte a kiabálás.

– Engedjék szabadon!

Az asztalnál ülő urak ijedten sugdolózni kezdtek. Egyikük felállt, és mondott valamit a katonáknak. Utána ismét csöndet parancsoltak, de beletelt egy kis időbe, mire mindenki elhallgatott.

– Az ülést mára berekesztem – közölte Marmuc úr.

– Miért? – hallatszott a dühös kiáltás a teremből. – Hiszen még csak most kezdtük!

– Az ülést berekesztem – ismételte meg Marmuc úr. – A fiút szabadon engedjük. Kérem, távozzatok!

A katonák megindultak, hogy érvényt szerezzenek Marmuc felszólításának.

Tiuri nézte a hullámszó, harsány tömeget és az asztal körül ülő, halottsápadt férfiakat. Nem messze meglátta Ardocot és Doalwent, Iruwen azonban eltűnt. Valaki megkocogtatta a vállát. Dirwin úr volt.

– A barátod mindjárt jön – mondta. – Utána beszélni szeretnék veletek.

Kisvártatva két katona vezette be a terembe Piakot. A fiú meglepve bámulta a rengeteg embert, aztán megpillantotta Tiurit, és nyomban felderült az arca. Tiuri odaszaladt hozzá. Félre kellett tolnia néhány embert, hogy odaférjen a barátjához.

– Szabad vagy! – kiáltotta, és vadul szorongatta Piak kezét. – Ó, Piak, én...

Aztán elhallgatott, és csak mosolygott.

– Mit csinál itt ez a rengeteg ember? – kérdezte Piak Tiuri kezét rázva.

– Segédkeztek a kiszabadításodban – felelte Tiuri, de nem tudta folytatni, mert a tömeg egyik része hangos ujjongásban tört ki.

– Hurrá, a fiú szabad!

A polgármester és a tanácstagok felálltak a helyükről, és megindultak az emeletre vezető lépcsőn. Úgy tűnt, mintha menekülnének.

– Gyere – szólt oda Tiuri a barátjának –, menjünk innen!

Nem tudta, mennyi időbe telt, mire barátjával kijutott a térre. Az emberek izgatottan vitatták meg az eseményeket, és mit sem törődtek a katonákkal, akik újra meg újra felszólították őket, hogy menjenek haza. A két fiúnak végül sikerült észrevétlenül távoznia a tömegeből.

Az egyik szomszédos utcában összetalálkoztak Dierickel, Ardoc legényével.

– Á, hát itt vagytok! – mondta emez. – Itt mindenki megbolondult! Senkit sem találok. Gyertek a Fehér Hattyúba, valószínűleg mindenki ott köt ki a végén.

Tiuri a Fehér Hattyúban valóban viszontláthatta segítői többségét. A fogadós bort töltött a kupákba, és őket is hívta, hogy igyanak egyet a dolgok kedvező alakulására. Piaknak és Tiurinak rengeteg mesélnivalója akadt egymás számára, bár voltak dolgok, amelyek megbeszélésével várniuk kellett, míg kettesben maradnak.

Piak megnyugtatta barátját, hogy remekül érzi magát.

– Persze nem valami kellemes egy ilyen sötét lyukban csücsülni – mondta –, de azért ki lehet bírni. Bár jó lett volna, ha közben is tudom, hogy csak ennyi időt kell ott töltenem...

Aztán megkérdezte, Tiurinak hogyan sikerült kiszabadítania.

– Ezt az itt lévőknek köszönd! – felelte Tiuri, és – Iruwen, Ardoc meg a többiek beszámolóival kiegészítve – elmesélte, hogyan zajlottak az események.

– Ejha! – mosolygott Piak. – Ez már döfi! A végén még fontos személynek érzem magam!

Tiurira nézett.

– Szóval akkor minden rendben van? – kérdezte sokat sejtető tekintettel.

– Igen, minden rendben – válaszolta Tiuri. Újra megszorította barátja

kezét, némán köszönve meg felbecsülhetetlen segítségét.

Ekkor Dirwin úr lépett be a fogadóba, és rögtön Tiurihoz sietett.

– Üdvözöllek, fiatalember – mondta. – Sejtettem, hogy itt talállak. Szeretnék beszélni veled. Sok minden nem világos nekem ebben az egész történetben.

– A fiú nem mondhat túl sokat, Dirwin úr – szólt közbe Iruwen.

– Annál biztosan többet mondhat, mint amennyit tudok – simította meg a szakállát a nagymester. – Most jövök a városházáról. Beszéltem a tanácsstagokkal. Rendkívüli ülést hívtak össze holnap reggelre, amelyen a polgármesternek magyarázatot kell adnia furcsa viselkedésére. – Tiurira nézett. – Eviellani kémekről is suttogtak egyesek! Szeretném tudni, mi igaz ebből. Ahogyan azt is, a polgármester voltaképpen miért akart letartóztatni benneteket. Érzem, hogy jóval több van a dolog mögött, mint amit elmondtál, fiam. Hogy is hívnak? Téged, meg a barátodat?

– A nevük Martin és Piak – válaszolta meg a kérdést Iruwen.

– Martin és Piak, szeretném, ha holnap reggel ti is részt vennétek az ülésen.

– De hát miért, Dirwin úr? – kérdezte Tiuri, bár pontosan tudta a választ.

– Természetesen azért, hogy töviről hegyire elmondjátok, mi történt – válaszolta a férfi. – S persze nem csak azt, tudnunk kell azt is, mi áll a történések háttérben. Nekem máris mindent elmondhatsz, de holnap a tanács előtt is meg kell ismételned.

– Holnap? – kiáltott fel Tiuri. – Az lehetetlen! Nem maradhatunk itt addig.

– Miért nem? Ez nem lenne éppen méltányos viselkedés, fiatalúr! Jómagam, ahogyan sokan mások is, úgy vélem, igazságtalanul bántak veletek. Ezért is engedték szabadon Piakot. Ezek után nem oldhattok kereket csak úgy!

– Nem akarunk kereket oldani – felelte Tiuri. – Én csak azt mondom, hogy nem szabad itt maradnunk, és nem is tudunk!

– A városban kis híján felkelés tört ki miattatok! – fakadt ki Dirwin. – Nem tudom, milyen indok gátolhatja meg abban, hogy maradjatok még egy kicsit. Hiszem nem is olyan régen megvádoltad a polgármestert... Persze nem nyíltan, de azt azért jól értettük, hogy szerinted vizsgálatra lenne szükség az eljárásával kapcsolatban. Városunk érdekében felszólítalak, hogy maradj. És most nemcsak mint Dangria polgára, hanem mint a városi tanács tagja beszélek!

– Nocsak, újra tanácsstag lett, Dirwin uram? – kiáltotta Iruwen.

– Úgy van: ma este, az ülés után ismét beléptem a tanácsba – felelte Dirwin úr.

– Ez jó hír – mondta Iruwen.

A nagymester újra Tiurihoz fordult.

– Beszélj, fiam!

Tiuri erre elismételte neki, amit az imént mondott a Fehér Hattyú ebédlőjében összegyűlteknek.

Dirwin úr némán hallgatta, de úgy tűnt, nem elégedett.

– Szavak, üres szavak! – mormolta, miután Tiuri befejezte a történetét. – De most békén hagylak. Sok még a dolgom. Remélem, holnap többet is megtudhatok tőled. Igen, holnap: megparancsolom, hogy a városban maradjatok!

– Nálam kaphattok szobát – mondta a fogadós. – Mindjárt meg is mutatom, és akkor lefekhettek, amikor csak akartok.

– Akkor hát, jó éjszakát – búcsúzott Dirwin úr. – Holnap találkozunk. Majd eljövök értetek. Nyolc óra körül. Jó lesz úgy?

– Jó lesz, uram – felelte Tiuri.

Nem volt értelme ellenkezni, mert a nagymester láthatóan lezártnak tekintette az ügyet. Elköszönt a jelenlévőktől, majd távozott. Tiuri sóhajtott, igazából nem is tudta, mit mondhatott volna még.

– Elmegyünk aludni? – súgta oda neki Piak.

– Igen – felelte Tiuri. – De mondd csak, nem vagy éhes?

– Hát, hogy őszinte legyek – válaszolta Piak –, délután óta egy falatot sem ettem.

– Hozok neked valami harapnivalót! – kiáltotta a fogadós. – Felviszem a szobátokba.

– Aludjatok jól – mondta a fiúknak Ardoc. – És higgyétek el, nincs mitől tartanotok. Dirwin úr okos, s ami még fontosabb, nagyon tisztességes ember, bízhattok benne.

A fiúk mindenkinek jó éjszakát kívántak, és követték a fogadóst, aki egy pici, kétágyas, takaros szobába vezette őket.

Piak nemsokára hozzálátott késő esti lakomájához. Tiuri is evett néhány falatot.

– No, végre – mondta teli szájjal Piak. – Csakhogy magunk vagyunk!

– Igen. És most végre megköszönhetem, amit tettél.

– Már megköszönted – felelte Piak. – Megvan még?

Tiuri a mellére szorította a kezét. Kitapintotta Edwinem lovag gyűrűjét, ám az oly sokáig magánál hordott levél pergamenjét és pecsétjét már nem érezte.

– Elégettem – mondta suttogva. – De kívülről tudom, mi állt benne.

– Vagy úgy – mormolta Piak. Nem kérdezősködött, mi volt a levélben, pedig neki köszönhetően nem jutott az ellenség kezére.

– Titkos nyelven írták – mondta Tiuri. – Nem értem, mit jelent. Ó, Piak, a cseled nélkül biztosan a polgármester kezére jutott volna a levél! Nem is tudom, hogy köszönjem meg!

– Jaj, fogd már be a szád! – szólt rá kissé félszegen Piak.

Tiuri azt kérdezte:

– Honnan tudad, hogy a polgármester meghívása valójában csapda?

– Nos, nem tudtam rögtön – válaszolta Piak. – Csak akkor fogtam gyanút, amikor megnéztem azokat a pajzsokat. Egészen hátul, a csarnok végében lógott egy, vörös, mint a vér. Akkor eszembe jutott, mit meséltél: hogy Eviellan lovagjai vörös pajzsot viselnek. Persze ez, gondoltam, lehet,

hogy pusztán véletlen. De akkor odaértem egy ajtóhoz, amely nyitva állt; férfiak hangját hallottam, épp arról beszéltek, hogy körül kell zárniuk a városházát. Ezt igen különösnek találtam, úgyhogy hallgatóztam egy picit. Nem hallottam sok mindent, de az épp elég volt.

– Mit mondtak?

– Hogy mit? Egy tizennégy és tizennyolc év közötti fiúról beszéltek, aki keletről érkezett, a hegyeken túlról. És hogy ennek a fiúnak nem szabad megszöknie. Miután kihallgattam őket, úgy döntöttem, tennem kell valamit. Akkor eszeltem ki azt a cselt – és ők rögtön beugrottak!

– És utána? Mi történt, miután elfogtak?

– Jó nagy butaság volt – felelte Piak –, hogy hagytam magam megfogni! Levittek a városháza alá abba a lyukba. Illetve, nem is lyuk az: nagyon is nagy és tágas, bár egyáltalán nem olyan fényűző, mint fent! Nyirkos és sötét. A földre löktek, és akkor bejött a polgármester, és rám ripakodott: add ide! Én persze adtam a bambát, és visszakérdeztem: micsodát? Igencsak méregbe gurult, és a dühe csak fokozódott, amikor rájött, hogy tényleg nincs nálam semmi... legalábbis az, amit keres, biztosan nincs. Ne, nehogy nekem megint hálálkodni kezdj! Hiszen ezért jöttem veled. Hogy segítsek, nem? Amúgy pedig az ilyen kalandok nagyon is élvezetesekek, főképp, ha jó véget érnek, és az ember a végén nagyot ehet meg aludhat.

Tiuri nevetett. De aztán újra elkomolyodott.

– És most mit csináljunk? – kérdezte. – Sietnünk kellene, de holnap muszáj lesz itt maradnunk, hogy tanúskodjunk és vallomást tegyünk. És mindezt úgy, hogy igazából nem mondhatunk el semmit!

– Dirwin úrnak sem mondhatod el? – kérdezte Piak.

– Ezen már én is gondolkoztam. Ha továbbra is itt akar fogni minket, végül kénytelen leszek. De nem szívesen tenném. A küldetésem titkos. Borzasztó, de tényleg nem bízhatok senkiben. Látod, a város polgármesteréről is kiderült, hogy az ellenséghez tartozik! Ki tudja, hány hasonló ember van még itt. Máris túl sokan ismernek bennünket

Dangriában.

– Ez az én hibám – lógatta az orrát Piak. – Jobb lett volna, ha szép csendben továbbmész, és csak később jössz vissza értem!

– Dehogy! – tiltakozott Tiuri. – Erre nem lettem volna képes. Hiszen neked köszönhetem, hogy nem jutott idegen kézre a levél! Ám az igaz, hogy jobban örültem volna, ha máris folytathatjuk az utunkat.

Eszébe jutott valami.

– Mégiscsak elmondom Dirwin úrnak – folytatta. – Csakis neki. Talán még ma este tudok beszélni vele...

Kopogtak.

– Tessék! – kiáltotta Tiuri.

Iruwen volt az.

– Még nem feküdtetek le? – kérdezte, és becsukta maga után az ajtót. – Sejtettem.

– Ülj le – mondta Tiuri. – Hadd köszönjem meg még egyszer a segítségedet. Nélküled nem sikerült volna kiszabadítanom Piakot.

– Úgy van – csatlakozott Piak is –, ezer köszönet!

– Jól van, jól van – mosolygott az öreg. Leült, és körülnézett. – Most pedig, gondolom, minél előbb szeretnétek eltűnni a városból – mondta. – Nos, van egy barátom, aki az északi kis kapu kapuőre. Tíztől kettőig van szolgálatban. Nemsokára indulhattok is.

A két fiú döbbenten nézett rá.

– Segítesz, hogy elszökhessünk? – kérdezte Tiuri.

– Hát persze. Hiszen sietős a dolgotok, nem? Ha maradtok, az eltarthat egy darabig. Tudom, hogy megy ez. Tanácsulések, kérdések, válaszok, még több kérdés, nyilatkozatok, tanúvallomások. Rém körülményes és bonyolult az egész. Dirwin úr jó ember, és örülök, hogy ismét a tanács tagja lett, de, mint már mondtam is, a sürgős ügyek elsőbbséget élveznek!

– Végtelenül hálás vagyok, hogy újra segíteni kívánsz nekünk – mondta Tiuri. – De honnan tudod, hogy sürgős ügyben járunk el?

– Nos, csak úgy gondolom – mosolygott Iruwen. – És általában, ha gondolok valamit, az helyes szokott lenni. Elnézést, ez kissé szerénytelenül hangzik, de hát mit tegyek, ha így van... Határozott céllal érkeztetek, és valami azt súgja, hogy küldetésetek mindannyiunk érdekét szolgálja. Épp ezért nekem az a dolgom, hogy segítsek közelebb jutni a célotokhoz.

– Nagyon köszönjük – felelte Tiuri. – Mikor indulhatunk?

– Amint végeztetek a vacsorával. A hátsó ajtón megyünk ki, akkor senki sem vesz észre.

– Én már befejeztem – közölte Piak –, egy falat sem férne már belém!

– Jó is, hogy mondod! – csapott a homlokára Tiuri. – Még ki kell fizetnem a vacsoránkat. És a szobát. Tedd meg, kérlek, hogy odaadod a pénzt a fogadósnak!

Az övén lógó erszényhez nyúlt, de nagyon megijedt: az erszény eltűnt!

– Látod, te szamár! – kacagott Iruwen. – Hiába mondtam, nem ügyeltél a zsebtolvajokra!

– Sajnálom – röstelkedett Tiuri. – Most mi lesz?

– Ugyan, emiatt ne fájjon a fejed – felelte Iruwen. – Valahogy majdcsak kifizetjük. Kérek kölcsön, vagy ilyesmi. Megoldjuk.

– Ez roppant kellemetlen – csóválta a fejét Tiuri. – Nálad sincs pénz, Piak?

– Egy lyukas garasom van – felelte a fiú.

– Azt tartsd meg, hátha szerencsét hoz! – mondta Iruwen. – Elég, ne emésszétek magatokat lényegtelen dolgok miatt! De azért azokat a zsebtolvajokat még elkapom... Nyilván a nagy nyüzsgésben csórták el a pénzed, a városházánál. Hiába, Dangria nagyon megváltozott...

– Miért, milyen volt régebben? – kérdezte Piak, miközben szedelődzködni kezdett.

– Amilyen újra lesz – válaszolta Iruwen. – Csak legyen új polgármesterünk, és térjenek vissza Unauwen lovagjai! No, indulunk?

– Mit fog szólni Dirwin úr? – töprengett fennhangon Tiuri.

– Alighanem dühös lesz, de nem sokáig, annál jóval több dolga van. Úgy hallottam, tele van tervekkel. Holnap reggel például futár indul Unauwen királyhoz.

– Futár a királyhoz? – kérdezte Tiuri.

Iruwen szúrós szemmel nézett rá.

– Igen, futár a királyhoz. Vagy talán nincs rá szükség?

– Hogy érted ezt? – kérdezett vissza Tiuri.

– Hiszen lehet, hogy már megy a királyhoz egy követ... Mondjuk, éppen te...

– Igazad van – felelte Tiuri halkán. – Unauwen királyhoz megyünk.

– Akkor máris induljatok! – mondta Iruwen. – Majd én beszélek Dirwin úrral. Előttünk az éjszaka, sokat haladhattok reggelig.

Nemsokára a kihalt utcákon haladtak az északi kapu felé, ahol Iruwen barátja volt az őr. Útközben találkoztak néhány fegyveres lovassal.

Iruwen a fiúk lelkére kötötte, hogy mindig maradjanak hátul. Ő megállította a lovasokat, és elcsevegett velük. Kiderítette, hogy a lovasok megbízást kaptak: minden kapunál meg kell erősíteniük az őrséget.

– Senki sem hagyhatja el a várost – mondták. – Ez Dirwin úr parancsa a tanács nevében.

Miután a lovasok elmentek, Iruwen így szólt:

– Szedjük a lábunkat! A kiskapuhoz nyilván utolsóként mennek. Oda kell érnünk még az erősítés előtt.

Időben elérték a kaput, de búcsúzkodni már nem maradt idő. Piak és Tiuri gyorsan megköszönték az öregnek a segítségét, aztán a kapuőr kieresztette őket.

Így hagyták el Dangriát, hogy folytassák útjukat nyugat felé.

VÁM A SZIVÁRVÁNY-FOLYÓNÁL

A KÉT BARÁT EGÉSZ ÉJJEL gyalogolt. Szerették volna mielőbb maguk mögött hagyni Dangriát, és behozni a lemaradásukat. Csendes volt az éjszaka: nem láttak, nem hallottak senkit. Olykor halkán váltottak néhány szót, de ahogy múlt az éjszaka, egyre szótlanabbak lettek.

Csak pirkadatkor tartottak rövid pihenőt; fáradtak voltak, de folytatták az utat. Délelőtt szerencsére felvette őket egy nyugat felé tartó paraszt a szénásszekerére. Amint befeküdtek az illatos szénába, azonnal elnyomta őket az álom, és csak akkor ébredtek fel, amikor már magasan járt az égen a nap.

– Micsoda álomszuszékok vagytok! – nevetett a parasztember. – De ha a Szivárvány-folyóhoz mentek, itt le kell szállnotok. Én elfordulok más irányba.

A fiúk megköszönték neki, hogy elhozta őket, majd kisvártatva alacsony, hullámszó dombok között gyalogoltak tovább. Tiuri hátra-hátrafordult: senki sem követte őket. Dangria már nem is látszott, de úgy érezte, addig nem lesz egészen nyugodt, míg át nem kelnek a Szivárvány-folyón, utána már – Ardoc szerint legalábbis – Unauwen király birodalmának szívében járnak.

Hamarosan egy gyümölcsöshöz értek: vágyakozva nézték az érett terméstől roskadozó ágakat.

– Én most azt tervezem, hogy lopok néhány almát – közölte Piak. – Ez nagy bűn, ha nincs az embernél se étel, se pénz, amelyen ételt vehetne,

miközben korog a gyomra, és sietnie is kell, mert roppant fontos küldetést teljesít?

– Kivételesen megpróbálhatjuk – mosolygott Tiuri.

Nemsokára almát falva folytatták az utat.

Késő délután egy dombhátra vezetett az útjuk, és amikor felértek a legmagasabb pontra, egyszer csak megpillantották az alattuk nyújtózó Szivárvány-folyót.

A folyó széles volt, és ragyogott a napfényben. Kőhíd ívelt át fölötte, amelynek bal oldalán, a keleti parton hatalmas vár magasodott. A vár körül házak és gazdasági épületek sorakoztak, melyeket dús legelők és termőföldek öleltek körül. A folyó túlszéljén kis falu állt: azon át folytatódott az út nyugat felé.

A két barát lesétált a folyóhoz; újra lakott vidéken jártak. A földeken sokan dolgoztak, és már az út sem volt olyan kihalt. A várat nézték: amint közeledtek felé, egyre hatalmasabbnak tűnt. Kiderült, hogy a híd a várhoz tartozik. A hídfőnél kis őrház állt, ugyanabból a kőből építették, mint a várat.

– Sorompó van előtte – jegyezte meg Piak.

Tiuri is látta. Az útzár előtt sisakos, lándzsás őr állt, aki a szivárvány minden színében játszó pajzsot tartott a kezében.

Az egyik mellékútról hirtelen lovas vágódott eléjük, és elgaloppozott a híd felé. Amikor odaért, lehajolt az őrhöz, és váltott vele néhány szót. Az felemelte a sorompót, és átengedte a lovas. Utána gondosan visszahelyezte a sorompót a helyére.

– Jaj, de jó, mi is átmehetünk – szakadt ki Piakból a megkönnyebbült sóhaj.

Nemsokára ott álltak a híd előtt.

– Adjon isten! – köszöntötte őket az őr. – Át akartok menni a túloldalra? A két fiú igennel válaszolt.

– Most jártok itt először, nemdebár? – kérdezte az őr. – Akkor fejenként

három aranyat kell fizetnetek.

– Micsoda? – kiáltott fel Tiuri. – Nem mehetünk át ingyen a hídon?

– Hát persze, hogy nem – felelte csodálkozva a katona. – Aki át akar kelni a Szivárvány-folyón, annak fizetnie kell.

– De hát miért? – kérdezte Piak.

– Hogy miért? – nézett rá az őr. – Ilyen kérdést sem hallottam még, amióta vámőr vagyok, és a szivárványszín pajzsot viselem! Honnan szalajtottak benneteket, hogy még azt sem tudjátok, itt hídpénzt kell fizetni? Azt képzeltétek, hogy csak úgy átgyalogolhattok ezen a csodálatos hídon a folyó túloldalára?

– És mi van akkor – kérdezte Tiuri –, ha nem tudjuk megfizetni a hídpénzt?

– Akkor nem mehettek át a túlpartra – felelte az őr.

Tiuri a folyót nézte. Jóval szélesebb volt, mint hitte, és nagyon erősnek tűnt a sodrása. Nemigen tudta elképzelni, hogy úszva átjuthatnak rajta. De talán találnak egy csónakot...

– Aki át akar kelni a Szivárvány-folyón, mindegy, milyen módon, vámot köteles fizetni – közölte az őr, mintha olvasna Tiuri gondolataiban. – Ha a hídon mégis, ha csónakon, ha úszva: fizetned kell! Bár az úszásról lebeszélnelek.

Tiuri az őrre meredt.

– De nekünk muszáj átjutnunk a túlpartra! Viszont egy lyukas garasunk sincs. Miért kell itt vámot fizetni?

– Azt a várúrtól kérdezd – bökött az őr a vár felé. – Ő szabta ki a vámot, Unauwen király engedélyével.

– De nem tudjuk kifizetni, hát nem érted? – kiáltott fel Piak. – Ez azért igen furcsa szokás. A szegény embereknek esélyük sincs eljutni Unauwen birodalmának szívébe?

– Ez nem igaz! – felelte az őr önérzetesen. – Bárki, legyen szegény vagy gazdag, átkelhet a folyón. Igaz, vámot kell fizetni, de a királyi vámszedő

mindenkinek lehetőséget ad, hogy megkeresse rá a pénzt. Dolgozhattok a földjein, amiért hetente egy aranyat kaptok. Három hét alatt meg is kereshetitek az átkeléshez szükséges pénzt.

Tiuri és Piak egymásra nézett.

– No, ehhez mit szóltok? – folytatta az őr. – Lám, nem kell elkenődni! Látjátok azt a nagy majorsági épületet? Menjetek oda, keressétek a jószágigazgatót, és kérdezzétek meg, milyen munka akad. Úgy vélem, akár már holnap beállhattok dolgozni.

– Nincs három hetünk, hogy dolgozzunk – mondta Tiuri. – Sietünk.

Ekkor újabb katona lépett ki az őrházból, és feljük indult.

– Még hogy siettek! – legyintett az első őr. – Mindenki ezt mondja.

– De mi tényleg sietünk! – erősködött Piak.

– Mi történt? – kérdezte a másik őr, aki akkor ért oda, és megállt mellettük.

Az első őr így felelt:

– A két fiatalúrnak nincs pénze megfizetni a vámot, és azt mondják, nincs idejük, hogy megdolgozzanak érte.

A második őr végigmérte a fiúkat.

– Három arany három hét alatt nem rossz fizetség! – mondta.

– A várúr, gondolom, sosem szenved hiányt munkaerőben – dünnyögte Piak, hangjában némi éllel.

A második őr félig csodálkozva, félig dühösen nézett rá.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte. – Három arany három hét alatt, ez méltányos bér!

– Kivéve, ha mindjárt ki is kell fizetni vámként – vágta rá Piak.

– Hát igen, meg kell dolgozni azért, hogy átjuss.

– De én fizetség nélkül akarok átjutni! – felelte Piak. Tiurihoz fordult: – Te láttál már ilyet, hogy nem lehet csak úgy átmenni egy folyón?

– Nem én – válaszolta Tiuri.

– Ti nyilván nem erről a vidékről valók vagytok – állapította meg a

második őr. – Ezért nem is haragszom rátok tudatlanságotokért. De most mondjátok meg, láttatok-e már ilyen gyönyörű hidat? Hét kecses kőív, ebben az erős sodrású folyóban! Láttatok már ehhez foghatót?

– Nem – válaszolta Tiuri –, nem láttunk ilyet. De szívesen átkelünk a folyón csónakon is. Azt sem szabad?

– Dehogynem – felelte az első őr. – Miután kifizettétek a három aranyat. Itt ez a szabály. Ha tetszik, ha nem. Ha nem tudtok fizetni, és dolgozni sem akartok, nem juttok át a túlsó partra.

Ám ekkor közbeszólt a második őr:

– Ha tényleg sietnetek kell, beszéljete az urasággal. Emlékszem, járt itt egyszer egy asszony, akit azonnal átengedtünk, mert a túlparton várta a súlyos beteg fia. Ha elfogadható okotok van a sietségre, személyesen kell felkeresnetek a várurat, és meg kell kérnetek, hogy engedjen át fizetség nélkül. Ebben csakis ő dönthet.

A két fiú tétován pillantott egymásra.

– A királyi vámszedő éppen kilovagolt, hogy körülnézzen a birtokain – folytatta a második őr. – Általában a hatodik óra táján haza szokott érn. Menjete a várkapuhoz, ott várakozzatok, míg megjön.

– Köszönjük – mondta Tiuri.

A fiúk búcsút intettek az öröknek, ám az első még útjukat állta.

– Figyelmeztetlek benneteket, hogy ne csináljatok semmi örültséget, mert az három hétnél is többre kerülhet nektek, értitek? A szabályszegők súlyos büntetésre számíthatnak.

– És most mi lesz? – súgta oda Piak Tiurinak a vár felé menet.

– Fogalmam sincs – sóhajtott Tiuri.

A királyi vámszedő elé kell járulniuk, de ő csak akkor engedi át őket a hídon, ha elárulják neki a titkukat. De vajon megbízhatnak-e benne? Az, hogy vámot szed az átkelésért, eleve nem tette rokonszenvéssé Tiuri szemében.

A kapu nyitva volt, a bejáróban örök strázsáltak. A két barát megállt a

kapu közelében. Nem beszélgettek. Mindketten tudták, hogy mindenképp meg kell várniuk a várurat. Miután találkoznak vele, elárulják-e neki, mi járatban vannak. De ezt igazából nem lenne szabad, gondolta Tiuri. Edwinem lovag a lelkére kötötte, senkinek ne szójon egy szót sem a küldetésről. Jó, Piaknak elmondta, de benne úgy bízott, mint saját magában...

Piak megragadta a karját.

– Ott jön! – súgta.

Keleten időközben besötétedett: az ég alja arról árulkodott, hogy rossz idő várható. A szürke láthatárból kivált egy alak: lovas fehér lovon, feléjük vágta. Hosszú köpenye úszott utána: kívül fekete volt, a bélése azúrkék. Egy szempillantás múlva elviharzott mellettük: tekintélyt parancsoló férfi, sápadt, szép, de szigorú arcú, fekete haja lobogott a szélben. Bevágatott a kapun anélkül, hogy egy pillantásra méltatta volna őket; az örök várúrhoz méltó fogadtatásban részesítették.

A két fiú sarkon fordult, és mintha csak összebeszéltek volna, egyszerre rohantak el a vár közeléből.

– Mit gondolsz a várúrról? – kérdezte egy idő után Tiuri.

– Alig láttam – felelte Piak –, de nagy úrnak látszik, hatalmas úrnak. Nem szívesen vesznék össze vele.

– Szigorú és kérlelhetetlen – mormolta Tiuri. Nem, a királyi vámszedő valóban nem tűnt olyan embernek, akinek hazudni lehetne, vagy aki valódi ok nélkül megnyitná a hidat bárki előtt... Tiurinak persze nagyon is megvolt az oka, csak éppen elmondani nem akaródzott neki.

Elsétáltak a sorompó mellett. Csak az első őr állt ott; gúnyos pillantást vetett utánuk. Elgyalogoltak a folyópart felé, és egy valamivel feljebb futó ösvényhez értek. Innen rövid, meredek emelkedő vezetett egy aransárga homokkal borított partszakaszhoz; a víz locsogva csapódott a parthoz. A két fiú megállt, és vágyódva nézte a túlsópartot. Látták a hidat, és csak most tűnt fel nekik, milyen pompás építmény: a hét feszes ív hét erős oszlopon

nyugodott, melyek szilárdan és rendíthetetlenül álltak a vadul hömpölygő vízben.

– És most mi legyen? – kérdezte Piak erőtlen hangon.

– Még gondolkodom – válaszolta Tiuri. – Azon töröm a fejem, nem tudnék-e átúszni a túlpartra. Igaz, széles a folyó, a sodrás pedig erős, de nézd csak, ott egy kis sziget: azon megpihenhetnék.

Piak ellenzöt formált a kezéből, úgy nézte a szigetet, amely valójában néhány nagyobbacska szikla volt csupán.

– Talán sikerülhet – mormolta. – De én biztosan nem tudom megcsinálni. Igazából nem is tudok úszni. De miattam ne maradj itt!

Ekkor feltűnt egy katona. A második ór volt az.

– Ugye nem azon töritek a fejeteket, hogy átúsztok a folyón?

A fiúk ránéztek, de nem válaszoltak.

– Verjétek ki a fejetekből! – intette őket az ór. – Emlékeim szerint eddig hárman próbálták meg. Egyiküket a királyi vámszedő hajója mentette meg a vízbe fúlástól, aztán tömlöcbe zárták, amiért el akarta kerülni a hídpénz megfizetését. A második átért: napokkal később vetette ki a holttestét a víz a túlparton. A harmadikat soha többé nem látta senki.

– Talán nem tudtak úszni? – kérdezte Piak.

– Nagyon is jól úsztak – felelte az ór. – Csak éppen nagyon alattomos itt a víz. Különösen annál a kis szigetnél. Tele van örvénnyel, még ha ez innen nem is látszik.

– Hát akkor – mondta Piak –, nem úszunk.

Tiuri a túlsó partra mutatott.

– Azok ott csónakok. Előfordul, hogy valaki csónakkal kel át a folyón? – kérdezte.

– Hogyne – válaszolta az ór. – Közlekednek csónakok a két part között, meg járnak erre halászhajók és északról délre tartó kereskedőhajók is. De az, aki erről a partról át akar menni a másikra, fizetni köteles. Első alkalommal három aranyat, második alkalommal kettőt, harmadik

alkalommal pedig egyet.

– És utána? – kérdezte Piak. – Később már nem kell fizetni?

– Úgy van – mondta az őr. – De ti idegenek vagytok, ezért ki kell fizetnetek a hídpénzt. Fogadjatok el tőlem egy jó tanácsot: ne próbáljatok meg kibújni a kötelezettség alól! A várúr szolgálói már szemmel tartanak benneteket. Ha valaki nem tud, vagy nem akar fizetni, mindig megerősítik az őrseget. Nézzétek csak! Ott, a hídon!

A fiúk odanéztek, amerre az őr mutatott: a hídon két őr sétált fel s alá.

– És a túlparton is vannak őrszemek – tette hozzá jóakarójuk.

– Akkor nincs más hátra, dolgozni fogunk az uraság földjein – jelentette ki Tiuri. Persze egyáltalán nem gondolta komolyan, ám ezt az őrnek nem kellett tudnia.

– Nagyon helyes! – nyugtázta a döntést a katona elégedetten.

Valamivel távolabb egy ember dolgozott a földeken; már munka közben figyelte őket. Most a földbe vágta az ásóját, és odajött hozzájuk.

– Üdvözöllek, Ferman – köszöntötte az őr. – Megkerested ma is a kenyeredet?

– Arcom verítékével – felelte a férfi, és megtörölte a homlokát. – Á – fordult a fiúkhoz –, vágyakozó pillantások a túlpart felé?

– Már figyelmeztettem őket, hogy ne is próbálkozzanak – mondta az őr.

– Igazad van – felelte Ferman –, mint mindig, bölcs Warmin, a Vám Legéberebb Őre! – Északkelet felé mutatott, és a fiúkhoz fordulva folytatta: – Ha azon jár az eszetek, hogy valamivel arrébb tesztek kísérletet... Nos, az sem jó! Mert ott újabb vámszedő hely vár! Ahogyan dél felé is, ott előbb a Szivárványhegy, még tovább folyásiránynak felfelé pedig a Vorgóta vámja következik!

– Hát sehol nem lehet ingyen átkelni a Szivárvány-folyón? – kérdezte Tiuri.

– Nem bizony – felelte Warmin, az őr. – A folyót egész hosszában királyi vámszedők ellenőrzik. És az Ezüst-folyón is van egy hely, ahol

vámot szednek.

Piak elfintorodott, de nem mondta ki, mit gondol a dolgról.

– Na, én megyek – mondta Warmin. – Vissza kell érnem a várba. Lassan vacsoraidő lesz. Ti pedig, legények, jelentkezhetek a jószágigazgatónál. Ha most felkeresitek, előlegként kaphattok tőle valami harapnivalót meg szállást. Velem tartasz egy darabon, Ferman?

– Miért is ne? – válaszolta emez, de nem mozdult, csak a két jó barátot nézte.

– Akkor gyere! – sürgette Warmin. Utána Tiurihoz fordult, és még egy utolsó jó tanácsot adott neki. – Még ha sikerülne is csónakot szerezned, roppant veszélyes lenne nekiindulnod vele, hiszen nem ismered a folyót.

Búcsút intett, és elindult. Ferman követte.

– Nos hát – sóhajtott Piak –, akkor most már ezt is tudjuk. Nem úszhatunk, nem hajózhatunk, nem kelhetünk át a hídon. Nem járulhatunk a királyi vámszedő elé sem. Tudnánk pénzt szerezni valahonnan? Mégis ki adna nekünk három aranyat úgy, hogy nem is ismer bennünket? Menjünk vissza Dangriába, és próbálkozzunk ott? Nem jó: hiszen alig tudunk elszabadulni onnan. Akkor? Mihez kezdünk?

– Maradj egy picit csendben – intette le Tiuri. Hallgatott egy darabig, aztán felsóhajtott: – Furcsa, de úgy érzem, lennie kell még egy módszernek, amellyel át lehet jutni a folyón. Csak épp nem jut eszembe, mi az.

– Csitt! – intette csendre a barátját ezúttal Piak. – Jön valaki! Szerintem megint ez a Ferman lesz.

Valóban Ferman volt az. Köszöntötte őket, majd megállt mellettük.

– Mindjárt lemegy a nap – jegyezte meg. Hallgatott egy ideig, majd titokzatos hangon folytatta: – Ködök nyugaton, eső keleten... Sötét éjszaka lesz. Nem látszik majd sem a hold, sem a csillagok.

A két fiú kérdően nézett a férfira.

Ferman körülnézett, aztán suttogva folytatta:

– Van egy csónakom, egy ladik. Nem messze innen.
– Úgy érted... – kérdezte Tiuri. – Kölcsönadnád a csónakodat?
– Nos, talán igen, de el ne áruljátok senkinek! Tilos. Ha megteszem, megbüntethetnek. Aranypénzetek nincs, de én kevéssel is beérem. Mivel tudnátok fizetni?

– Tessék – emelte fel Piak a rézből vert lyukas garast. – Ennyink van.

Ferman megcsóválta a fejét.

– Hát, ez tényleg nem sok.

Aztán kivette az érmét Piak kezéből, mormolt valamit – nem értették, mit –, és feldobta a pénzt a levegőbe. Az érme a földre esett. Ferman lehajolt, hogy felvegye, s közben azt mondta:

– Kereszt.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte Tiuri.

– Nem volt jobb ötletem, hát feldobtam ezt az érmét. Úgy döntöttem, ha keresztet dobok, segíték rajtatok ingyen is, ha pedig fejet, akkor nem. És keresztet dobtam, úgyhogy megkapjátok a csónakomat. Már ha szeretnétek.

Ferman visszaadta Piaknak a lyukas garast.

– Kölcsönvehetjük a csónakodat? – suttogta izgatottan Tiuri.

– Igen, ha szeretnétek – válaszolta Ferman. – Tudtok evezni?

– Persze – felelte Tiuri.

– Akkor megpróbálhatjátok! Persze saját felelősségre. Miután besötétedik, megmutatom, hol van kikötve a csónakom. Előbb úgysem indulhattok.

– Hálásan köszönjük – mondta Tiuri.

– Csitt! – szólt rá Ferman. – Ne köszönd! Ha a pénz a másik oldalára esik, nem segitettem volna. Egy valamit jegyezzetek meg: senkinek sem árulhatjátok el, hogy tőlem van a csónak. Már kétszer ültem börtönben, harmadszor nem vágyom oda. Akkor sem segíték, ha elfognak titeket. Saját felelősségre vághattok csak neki. A parton kószáltatok, megláttatok,

és elkötötték a csónakot... Világos?

– Igaz! – vágta rá egyszerre a két fiú.

– Most elmegyek – mondta Ferman. – Gyertek vissza ide, miután tizenkettőt üt az óra, de úgy, hogy ne lásson meg senki. Haladjatok a parton folyásirányban. Várni fogok rátok. Ha pedig elfogadtok egy jó tanácsot, most menjtek a majorságba, és jelentkeztek munkára a jószágigazgatónál. Miután megtették, a várúr emberei nem fognak figyelni benneteket, sőt még talán enni is kaptok valamit.

A fiúk megígérték, hogy megfogadják a tanácsot, még egyszer megköszönték Ferman segítségét, aztán elbúcsúztak.

– Hamarosan találkozunk! – köszönt el Ferman.

ÁTKELÉS A SZIVÁRVÁNY-FOLYÓN

TIURI ÉS PIAK ELSÉTÁLT a majorságba, ahol másnap reggelre máris munkát ígértek nekik. Ezenkívül kaptak tejet és kenyeret, és egy üres csűrben fekhelyet is készítettek nekik.

Ott várták ki, míg az óra éjfélét ütött. Akkor óvatosan kiosontak, és elindultak a folyópart felé. Fermannak igaza volt: sötét volt az éjszaka. És hideg. Tiuriék reszkettek – igaz, nem csak a metszően hideg levegőtől. Végül simán elérték a folyót, és a keskeny parton elindultak, követve a folyásirányt. Szemük lassacskán hozzászokott a sötéthez, bár így sem láttak valami sokat. Hatalmas volt a csönd, csak a víz csobogását hallották. A hidat jóformán ki sem lehetett venni a sötétben, de a vár néhány ablaka mögött még pislákol a fény.

Rendesen megijedtek, amikor Ferman egyszer csak felbukkant előttük.

– Üdv – mondta halkán a férfi. – Gyertek utánam. Már nincs messze. Óvatosan követték.

– Itt vagyunk – közölte Ferman, és megállt.

A fiúk félig a partra húzva meglátták a piciny csónakot.

– Az evezők benne vannak – suttogta Ferman. – Indulhattok is.

– Milyen kicsi csónak! – mondta Piak, és a hangjában aggodalom bujkált. – Nem fog felborulni?

– Bármelyik csónak felborulhat – felelte Ferman pillanatnyi csönd után.

– De még egyszer: saját felelősségetekre keltek útnak! A túlparton csak kössétek ki a csónakot, majd én gondoskodom róla, hogy visszakerüljön.

De ha egészen őszinte akarok lenni, én a helyetekben nem indulnék neki. Sem ma, sem holnap. Inkább dolgoznék három hetet. De ti tudjátok.

– És miért adod kölcsön a csónakodat? – kérdezte Piak.

– Hiszen feldobtam a pénzt! Hogy miért? Talán mert nagyon jól megértem, ha valaki el akarja kerülni a vámot. Jómagam is megpróbáltam. Most már nincs rá szükségem, mert háromnál többször jártam a túlparton... Nos, hogy döntöttetek?

– Én megyek – felelte Tiuri. – De neked nem muszáj, ha nem akarsz – fordult Piakhoz.

– Hogyne akarnék! – mondta a barátja. – Amíg nem vagyok a terhedre, veled maradok.

– De hát... – kezdte Tiuri.

– Elég! – vágott a szavába Piak. – Ülünk be, és induljunk. Evezhatsz.

– Szerintem a legjobb, ha egyikőtök evez, a másik pedig figyel – javasolta Ferman. – Bár alig látni valamit. Nemigen tudom megmondani, mire érdemes ügyelnetek. Erős csapásokkal evezetek. Úgy harminc evezőcsapás után legyetek résen: akkor értek a sziget közelébe, amit délután láttatok. Ott egy csomó örvény van. Ne kerüljétek túl közel hozzá, mert könnyen megfenekletek valamelyik víz alatt megbúvó sziklán. Nem ez a legjobb hely az átkelésre, de valamivel arrébb a királyi vámszedő őrszemei állnak, ott nagyobb az esélye, hogy észrevesznek benneteket. A hídhoz közelebb ugyanez a helyzet. Ha elhagytátok a szigetet, már nemigen kell félnetek, legalábbis a folyótól. Nos, mentek, vagy sem?

– Megyünk! – közölte határozottan Tiuri. Hevesen vert a szíve. Tudta, hogy nem veszélytelen az út, amelyre vállalkoznak. De korábban, még a Kék-folyón sokat evezett.

– Megyünk! – visszhangozta Piak.

– Akkor hát, jó utat! – sóhajtott Ferman. – Segíték letolni a csónakot a partról, onnantól magatokra vagytok utalva! – A fiúk beültek a csónakba; Tiuri az evezőkhöz, Piak vele szemben. Tiuri nem látta a barátja arcát. –

Még kiszállhatsz! – súgta oda neki.

– Nem! – vágta rá amaz.

– Csitt! – szólt rájuk Ferman, miközben belökte a csónakot a vízbe.

Tiuri megfogta az evezőket.

– Járjatok szerencsével – mondta Ferman. – Evezz erősen! Igen, ez az!
És fel ne boruljatok!

Tiuri evezett – eleinte még kissé ügyetlenül, de néhány csapás után belejött. Rögtön érezte, hogy a sodrás valóban erős. Halványan ki tudta még venni a partot és Ferman alakját, de hamarosan a part és a férfi is beleveszett a sötétségbe. Minden idegszálával a csónakra összpontosított: a kis lélekvesztő forgott és vadul imbolygott a vízben.

– Figyeld a szigetet! – szólt oda Piaknak. – És azonnal figyelmeztess, ha láatsz valamit!

– Az evezésben nem tudok segíteni? – hajolt közelebb Piak.

– Nem – felelte Tiuri lihegve. – Egyikünknek a vizet kell figyelnie.
Láatsz valamit a parton vagy a hídon?

– Nem, semmit – válaszolta Piak. – A várban még itt-ott égnek a fények. De ők biztosan nem látnak bennünket. Amúgy alig tudok kivenni valamit. Szikla nincs. A túlpartból viszont tényleg semmit sem látok.

Tiuri hátrapillantott. Piaknak igaza volt: mintha végeleáthatatlan vízen hajóznának, melynek se széle, se hossza nincsen. Egy pillanatra letette az evezőt. A csónak erre azonnal megpördült, mire gyorsan felkapta újra. Valamivel lejjebb, folyásirányban megpillantott a parton – azon, ahonnan indultak – egy kis fénypontot. Ez vajon az őrhely, amelyről Ferman beszélt nekik?

– Vizes a lábam – szólalt meg újra Piak.

Most Tiuri is észrevette: a csónak fenekén állt a víz. Már akkor is így volt, amikor beszálltak? Vagy kilyukadt?

– Remélem, nem süllyedünk el – aggodalmaskodott Piak. A hangján hallatszott, hogy nem érzi túl jól magát a bőrében.

– Csitt! – szólt rá Tiuri, miközben újra letette az evezőt. – Fényt látok. Lehet, hogy hallanak minket.

– Ugyan – felelte Piak. – Túl hangosan zúg a víz.

– Nézz körül, nincs-e itt valami edény vagy bármi – mondta Tiuri.

– Minek az neked?

– Hogy kimerjük a vizet ebből a teknőből! Nincs az alján semmi?

Piak megmozdult. A lélekvesztő rögtön vadul himbálózni kezdett.

– Vigyázz! – súgta Tiuri. Mostanra rájött, hogy nem a legjobb csónakot kapták: kicsi volt, régi, és valószínűleg lyukas is. Hátranézett. Most mintha még sötétebb lett volna. Vajon közel járnak már a szigethez? Evezett tovább. Vízcseppek csaptak az arcába, a homlokán folyt a veríték. Piak a csónak aljában kotorászott.

– Egyre több a víz – közölte valamivel később. – Végre, itt van valami! Egy tál!

– Kezdd el gyorsan merni a vizet! – sürgette Tiuri. – De óvatosan, nehogy felboruljunk!

A csónak nyilvánvalóan lyukas volt. De ha Piak szorgosan meri a vizet, átérhetnek, gondolta Tiuri. Ó, jaj, most viszont nem figyelt! Megint hátranézett. Nem látott semmit. Vagy mégis? Ott, nem messze, mintha még feketébb lenne a koromsötét éjszaka... Hirtelen jókora hullám csapta oldalba a csónakot. Megpördültek.

– Vigyázz! – súgta ijedten Piak.

– Figyelj oda! – mondta Tiuri. – Már nem lehetünk messze a szigettől!

Érezhetően más volt a sodrás, az áramlatok. Tiuri nekifeszült, hogy irányban tartsa a csónakot. Persze, hogy melyik a helyes irány, azt csak sejtette.

– Hallok valamit! – kiáltott fel Piak.

Valóban, a távolból halk hangok szűrődtek hozzájuk.

– Úgysem tehetünk semmit – mondta Tiuri.

– Látok valamit – szólalt meg Piak. – A sziget! A sziget! Nagyon közel

van! Evezz! Erre!

Tiuri tiszta erőből evezett. Piak még a vizet is elfelejtette merni, Tiurinak kellett emlékeztetnie.

– Odaérünk! – lihegte Tiuri. Fájt a keze az evezéstől, és nemrég begyógyult sebe is sajgott. Úgy érezte, mintha minden irányból láthatatlan kezek rángatnák a hajót. A vámőrök nem túloztak: az áramlatok tényleg nagyon alattomosak voltak errefelé.

Piak vadul merte a vizet, s közben igyekezett a szigetet is szemmel tartani.

– Odaérünk – nyögte ő is. Úgy tűnt, sikerült legyőznie a rettegését.

De akkor hirtelen megtörtént. Egy lökés, egy nagy reccsenés... Sziklának ütköztek! Tiuri elkeseredetten próbálta kiszabadítani a csónakot... Sikerült!

– Süllyedünk – suttogta Piak.

Mindez olyan gyorsan zajlott le, hogy Tiurinak gondolkodni sem maradt ideje. A csónak lecsúszott a szikláról, de ömlött be a víz, és úgy tűnt, átkozottul gyorsan süllyednek. Ekkor megint nekiütődtek valaminek, mire a lélekvesztő vadul megbillent. Piak visszafojtott kiáltása. Csobbanás. A barátja beleesett a vízbe!

Tiuri leeresztette az evezőt, és egy másodpercre szinte megbénult. Ha Piak megfullad...! A következő pillanatban a vízbe vetette magát, és kiabálni kezdett, mit sem törődve azzal, hogy esetleg mások is meghallhatják.

– Piak! Piak, Piak! Hol vagy?

Úszott néhány tempónyt, lemerült, tapogatott a víz alatt. Hol lehet Piak ebben a kavargó, száguldó vízben? Akkor hála istennek meghallotta a barátja hangját.

– Piak! – kiáltotta újra. – Hol vagy?

– Itt – hangzott az erőtlen felelet.

Tiuri körbetapogatott, és a keze végül beleütközött a barátja karjába.

– Sodródj a vízzel – zihálta. – Nem, ne csimpaszkodj belém, úgy nem tudok úszni!

Beterítette egy hullám, amitől nyomban elhallgatott. De szilárdan markolta a kapálózó Piakot, és esze ágában sem volt elengedni. A csónak! Hol lehet a csónak? Elsüllyedt, alighanem. Meg kell próbálnia elérni a szigetet. Ez az egyetlen esélyük. Remélte, hogy a víz nem csapja oda őket a sziklához.

– Próbálj a hátadra feküdni! – szólt oda Piaknak. – Én majd húzlak.

Nem tudta, Piak meghallotta-e, a fiú mindenesetre abbahagyta a kapálózást. Megindult a sziget felé, maga után húzva a barátját. Félelmetes és feszült pillanatok voltak, ám kisvártatva szilárd talajt érzett a talpa alatt. Kértek a szigetre.

Tiuri úgy érezte magát, mint akit agyonverték, levegő után kapkodott, de Piak úgy hevert mellette, mint egy élettelen fadarab. Tiuri fölé hajolt.

– Piak! – szólongatta, és megrázta a fiút.

Piak felnyögött, és hevesen köhögve, úgy-ahogy sikerült felülnie.

– Micsoda víz! – zihálta alig hallhatóan.

Tiuri a legszívesebben dalra fakadt volna, és táncra perdül. Ehelyett inkább ütögetni kezdte a barátja hátát.

– Hol... hol vagyunk? – kérdezte Piak, miközben próbált felegyenesedni.

– A szigeten – felelte Tiuri. – Maradj fekve.

Piak felült.

– És a csónak? – kérdezte.

– Attól tartok, elsüllyedt.

– Úgyis ócska volt – mondta Piak a fogát vacogtatva.

– A lényeg, hogy nem fúltunk vízbe – felelte Tiuri. – Hogy vagy?

– Azt hittem, megfulladtam...bár, gondolom, nem megy az olyan gyorsan. Te vonszoltál ki a sziklára?

– Én. Miért, mit kellett volna tennem?

– Megtanítani úszni – motyogta Piak. – Bár nagy kedvem nincs hozzá. Utálom a vizet, főleg, ha ilyen sok. A csónaknak tényleg vége?

Tiuri felállt, és a sötétséget fürkészte. Még a vízbe is belegázolt egy darabon, de sehol sem látta a csónakot.

Piak reszkető hangon kiabált utána:

– Gyere vissza, és most már ne ússz, ha kérhetem! Én nem tudlak kimenteni, ha történik veled valami.

Tiuri visszajött, és leült a barátja mellé.

– Esélyünk sem volt – mondta. – Miután nekiütköztünk a sziklának, a csónakra már keresztet vethettünk.

– Ferman boldog lesz – felelte Piak. – De hadd dühöngjön! Hogy szózatott ránk egy ilyen lyukas teknőt!

– Saját felelősségre – mosolygott Tiuri.

– Ez rendben is van, de azt elfelejtette megemlíteni, hogy lyukas!

– Mindenki figyelmeztetett minket, hogy nagyon erős és csalóka a sodrás... Ferman is.

– És most? – kérdezte Piak. – Brr, rosszul vagyok. És még mindig vaksötét van.

– Nagyon pocsékul érzed magad? – kérdezte aggódva Tiuri.

– Annyira nem – felelte a fiú. – Semmi baj, tényleg. Csak vizes vagyok, és dühös. Te nem?

Tiuri felsóhajtott. A folyó közepén ültek, csónak nélkül. Reggel jó eséllyel meglátják őket. Elmenekülni nem tudnak. Ő persze megpróbálhatja átúszni a túlpartra, ám ez fölöttébb veszélyes, s valószínűleg értelmetlen cselekedet lenne. Ráadásul akkor hátra kellene hagynia Piakot. Vele együtt végképp képtelen lenne átevickélni a másik oldalra.

– Ugye nem akarsz megint úszni? – szakította félbe a töprengését Piak. – Örültség! Biztos, hogy belefulladász, ha megpróbálsz, és veled együtt az üzenet is elsüllyed. Hidd el, nem magam miatt mondom! Ha itt maradok,

és a királyi vámszedő holnap bedug a börtönbe, semmi gond, már úgyis megszoktam. És előbb-utóbb úgyis kiszabadulok.

– Az üzenet akkor sem jut el a királyhoz, ha itt maradok – mondta Tiuri.

– Ez igaz – felelte Piak. Le volt taglózva. Hallgattak egy darabig.

És most? – töprengett sokadszorra Tiuri.

Aztán hirtelen eszébe jutott a megoldás!

– Ó, te szamár! – kiáltott fel.

– Miért nevezel szamárnak? – nézett rá Piak.

– Ja, nem, bocsánat, magamnak mondtam. Egyszerűen nem értem, hogy nem jutott előbb eszembe!

– Micsoda?

– A vám... A hídpénz, tudod... Aranyam nincs, de van nálam valami, ami az aragnál is értékesebb!

– Valóban? – hitetlenkedett Piak. – És mégis hol?

– A nyakamban lógó zsinóron.

Edwinem lovag gyűrűje, a gyűrű a kővel, amely világít a sötétben! Tiuri sosem úgy tekintett rá, mint sajátjára, hanem becses tárgyra, amelyet meg kell őriznie, mert kötődik hozzá. Talán ezért nem is fordult meg a fejében, hogy odaadja az átkelésért cserébe. Ám Edwinem lovag kétségkívül ugyanezt tenné hasonló helyzetben! A királynak szóló üzenet fontosabb, mint bármilyen gyűrű! Tiuri előhúzta az ékszeret, és megmutatta Piaknak.

– Mint egy csillag! – álmélkodott Piak.

– Miért nem jutott korábban eszembe?! – korholta magát Tiuri. – Ezzel az átkeléssel egy csomó időt veszítettünk. Én ostoba!

– De ez a gyűrű sokkal többet ér három aragnál, de még hatnál is, amennyit kettőnkért kellene fizetnünk!

– Bizony, még az esetleges büntetésünket is fedezi – felelte Tiuri. – Szerintem ennek a gyűrűnek felbecsülhetetlen az értéke. Nem is akarom örökbe odaadni, csak zálogként. Később, a visszaúton talán kiválthatom. Akár hetekig is örömmel dolgozom érte.

– És vajon a várúr mit szól ehhez? – tűnődött Piak.

– Remélem, elfogadja – válaszolta Tiuri. – Én... – Hirtelen elhallgatott. Eszébe jutottak a Szürke Lovagok, akik épp a gyűrű miatt követték. Mi van, ha a királyi vámszedő is ismeri – sőt felismeri – a gyűrűt? Edwinem híres lovag volt, különösen itt, Unauwen birodalmában. Mi lesz, ha a várúr megkérdezi, hogyan került a birtokába az ékszer?

Felállt. Mégis próbálkozzon meg az úszással? Tudta, hogy veszélyes, mi több, szinte istenkísértés. Sebesült karral, ráadásul vaksötétben. Igaz, világosban meg azonnal meglátnák. Mi lenne a legokosabb?

– Nos, hogy döntöttél? – hallotta meg a háta mögül Piak hangját.

Tiuri visszaült mellé, és megosztotta vele a kételyeit.

– Azt hiszem, nemigen van más választásunk, mint hogy a gyűrűvel megfizetjük a hídpénzt – vélte Piak. – A magam részéről nem bízom az átúszás sikerében... De neked kell döntened.

– Egy valamiben biztos vagyok – mondta Tiuri némi töprengés után. Lehalkította a hangját. – Hogy vagy, Piak? Szerinted meg tudsz jegyezni valamit?

– Hát persze – felelte a barátja. – Főleg, ha fontos.

Tiuri belesúgott néhány szót a barátja fülébe.

– Tessék? – hőkölt hátra Piak.

– Elmondom, mi állt a levélben. Szórol szóra átadom az üzenetet. Neked is meg kell tanulnod.

– Tényleg? – suttogta Piak.

– Már korábban is gondoltam rá, hogy elmondom neked, mert igazad van, a küldetésem már a te küldetésed is. És az üzenetet is ismerned kell, hogy ha velem netán történne valami, átvehesd a feladatomat.

– Igen... – sóhajtott Piak. Láthatóan megrendítette a dolog. De hamar összeszedte magát. – Legalább elfoglalom magam, míg megvirrad. Kezdheted. De azért nagyon remélem, hogy soha nem kell átvennem a feladatodat.

Tiuri halkán elkezdte felmondani a levelet, és időről időre megkérte a barátját, hogy ismétlje el, amit addig hallott.

– Te értesz ebből egy szót is? – kérdezte egy idő után Piak.

– Nem. És te?

– Nem, sajnos egy kukkot sem. Vajon valamilyen titkos nyelv? Mindegy, kezd elölről, míg szóról szóra meg nem tanulom.

– Ne feledd – mondta Tiuri valamivel később –, hogy soha, senkinek nem árulhatod el, amit tudsz!

– Ez természetes – válaszolta Piak. – Nézd, szerinted nem világosodik az ég alja? Siessünk, mert az egészet szeretném tudni, mielőtt felkel a nap!

A KIRÁLYI VÁMSZEDŐ

SZIVÁRVÁNY-FOLYÓ – MORMOLTA PIAK, amikor az éjszaka helyét átvette a hajnali szürkület. – Kinek támadt az az ötlete, hogy így nevezzék el? A szivárvány szó hallatán én valami szépre gondolok, de ez a folyó hideg és rideg, és pont úgy is néz ki!

Tiuri körülnézett, remélve, hátha megpillantja a csónakot. Persze tudta, hogy hiába. Láta, hogy közelebb vannak a keleti, mint a nyugati parthoz. Elnézett a híd felé. Emberek keltek át rajta. A vámszedő uraság szolgálói?

– Nemsokára észrevesznek minket – mondta Piaknak.

– Minél előbb, annál jobb – válaszolta emez. – Nincs kedvem sokáig itt maradni. – Hármat tüszentett gyors egymásutánban. – De legalább szép időnk lesz – tette hozzá.

A két barát csak ült egymás mellett, reszketve nedves ruháikban, s várva, hogy megvirradjon. A folyó mindkét oldalán emberek jártak-keltek, néhányan feléjük mutogattak.

Ekkor kürtszó harsant, úgy tűnt, a vár egyik tornyából jön.

Vajon miattunk fújják?, gondolta Tiuri.

– Odanézz! – kiáltott fel kis idő múltán Piak. A híd felé mutatott. – Egy hajó! A híd egyik íve alól előbukkant egy bárka, és sebesen közeledett feléjük. Szép, kecses jármű volt, evezősök ültek benne, egyszerre, katonásan mozgatták a lapátokat. Hátul szivárványszínű pajzsot viselő katona feszített. A hajó oldalára pajzsokat aggattak, díszítésnek sem volt utolsó.

– A királyi vámszedőé – állapította meg Piak, majd újra nagyot tüsszentett.

A két fiú feszülten figyelte a bárkát. Kétség sem férhetett hozzá: a szikla felé tart. Nemsokára oda is ért, és a hátul egyensúlyozó katona odakiáltott nekik:

– Gázoljatok bele a vízbe, és másszatok be! Nem tudunk közelebb menni.

A két fiú engedelmeskedett. A fedélzetről több kéz is feléjük nyúlt, hogy segítsen a beszállásban.

– Figyelem! – kiáltotta a hátul álló férfi, nyilván a hajó parancsnoka. – Evezőket vízbe!

Miután biztonságos távolságra kerültek a sziklától, a parancsnok a két hajótöröthöz fordult. A fiúk nyomban felismerték: Warmin volt az, az őr, akivel előző délután beszélgettek.

– A királyi vámszedő foglyai vagytok! – közölte szigorú hangon. – El akartátok kerülni a vám megfizetését, ezért büntetésben részesültök. – Aztán valamivel barátságosabb hangon hozzátette: – Miért nem fogadtátok meg a tanácsomat? Tartottam tőle, hogy így lesz, de reméltem, hátha több eszetek van. Gondolom, Ferman öreg csotrogányát vettétek kölcsön...

– Jaj, dehogy! – vágta rá Tiuri.

– Jaj, dehogy? – kérdezte Warmin. – Végigúsztatok a szigetig, az éjszaka közepén? Akkor ügyesebbek vagytok, mint hittem.

Piak mondani akart valamit, de helyette jókorát tüsszentett.

– Megfáztál? Megérdemled! – korholta Warmin, de aztán levette a köpenyét, és a reszkető fiúra terítette. Utána megmutatta nekik, hová üljenek, és többé nem törődött velük.

A híd irányába tartottak, ezúttal sodrással szemben, így a hajó jóval lassabban haladt, mint az imént – pedig az evezősök keményen húztak. Tiuri látta, hogy a híd és a vár egyre közeledik, és, bár nem akarta, érezte, hogy a szíve mind hevesebben kalapál.

Warminhoz fordult:

- Mielőbb szeretnék beszélni a királyi vámszedővel.
- Valóban? – kérdezett vissza Warmin. – Azt tegnap kellett volna. Most már elkéstél a sajnálkozással és a bocsánatkéréssel.
- Eszem ágában sincs sajnálkozni és bocsánatot kérni – felelte Tiuri majdnem mérgesen. – Sajnálom, hogy nem jutottam át a folyón, azt viszont csöppet sem, hogy megpróbáltam.
- Ej, de nagy a szád! – förmedt rá Warmin, ugyancsak mérgesen.
- Tényleg muszáj beszélnem a vámszedővel – erősködött Tiuri.
- Miért?
- Azt csak neki mondhatom el.
- Vagy úgy – felelte Warmin bosszúsan. – Majd meglátjuk, mit tehetünk.

Közben odaértek a hídhöz. Tiuri felpillantott, a kőkorlát mögött egy férfi állt, őket nézte. Széles karimájú kalapot viselt, amely szinte teljesen eltakarta az arcát. Amikor a hajó közelebb ért, előrehajolt. Tiuri nem tudta levenni róla a szemét, bár fogalma sem volt, ki az. Hallotta a kacaját: gúnyos, diadalmas nevetés. Ott csengett a fülében, amikor átsiklottak a híd első íve alatt. Piakra pillantott, hogy lássa, vajon ő is hallotta-e. De Piak magába roskadva ült, és maga elé bámult.

Kijöttek a híd alól. Most jól látszott, hogy a vár egészen a partig ér. A keskeny rakpartról lépcső vezetett az épülethez. Miközben a hajó kikötött, Tiuri látta, hogy a lépcső tetején megjelenik egy férfi. Megborzongott. Maga a királyi vámszedő volt az! A férfi mozdulatlanul állt, és őket bámulta.

A hajóról elsőként Warmin ugrott ki, urát kardjával üdvözölte. Aztán durván ráparancsolt foglyaira, hogy kövessék. De nem a lépcsőn indult el, hanem a rakpart túlsó végén lévő kis ajtó felé.

Tiuri megállt.

- Beszélni akarok a királyi vámszedővel.

Erre Warmin is megtorpant.

– Azt majd meglátjuk – mondta. – Most gyere!

– Beszélni akarok vele – közölte újra Tiuri. – Most azonnal.

Biztos volt benne, hogy a királyi vámszedő a lépcső tetején minden szavát hallotta, még ha nem is adta jelét.

Warmin töprengett egy sort, aztán elindult felfelé a lépcsőn. Váltott néhány szót a gazdájával. Tiuri látta, hogy az uraság a fejét rázza. Warmin lejött a lépcsőn. A vámszedő megfordult, és eltűnt a várban.

– Gyertek velem – vetette oda Warmin.

– Nem beszélhetek az uraddal? – kérdezte Tiuri.

– Elég egyértelmű, nem? – kérdezett vissza a katona.

– De nekem akkor is beszélnem kell vele! – erősködött Tiuri. – Fontos, tényleg!

– Meglehet – válaszolta Warmin –, de most már nem olyan egyszerű a dolog. Megkérdeztem, mire azt mondta: nem. A továbbiakban nincs miről tárgyalni.

Elhallgatott, és magával terelte a két fiút, be az ajtón, a várba. Végigyalogoltak egy folyosón, lementek egy lépcsőn, aztán egy sötét, boltozatos terembe értek. Ott egy kövér férfi lépett eléjük, aki egyik kezében égő fáklyát, a másikban vastag kulcscsomót tartott.

– Két rab, vámelkerülők – mondta neki Warmin. Levette a köpenyét Piakról, és el akart menni, de Tiuri elébe állt.

– Kedves katona uram – váltott hangot –, te fölöttébb kedves voltál hozzánk. Ezért újra kérdem, nem szólnál-e pár jó szót az érdekünkben. Minél előbb beszélnem kell a királyi vámszedővel. Szeretném elmondani neki, miért akartam elkerülni a vám megfizetését.

– Tényleg, miért? – kérdezte Piak. Még a sziklán megállapodtak, hogy Piak úgy tesz, mintha fogalma sem lenne semmiről. Úgy gondolták, így tudják a leginkább titokban tartani, hogy Piak is ismeri a levél tartalmát.

– Azt csak a királyi vámszedőnek mondhatom el – felelte Tiuri,

ugyancsak a megegyezés szerint.

Warmin egyikükről a másikra nézett.

– Jól van – mormolta. – Meglátjuk!

Azzal sarkon fordult, és távozott.

– Gyertek velem – mondta a kövér férfi. – Én leszek a börtönőrötök, míg szabadon nem engednek titeket.

Kinyitott egy ajtót, és betessékelte a két fiút. Csupasz, ablaktalan cellába léptek. Az egyik sarokban kazalnyi szalma feküdt – ennyi volt minden berendezés.

– Meddig kell itt maradnunk? – kérdezte Piak.

– Dolgozhattatok volna három hétig odakint, a napsütésben – felelte a börtönőr. – Azzal meg is kereshettétek volna a vámot. Most viszont három héten át a sötétben kell kuksolnotok, teljes semmittevésben, és ha majd kijuttok, egy lyukas garasotok sem lesz, hogy megfizessétek a vámot.

– Nem juthatunk ki hamarabb? – kérdezte Piak.

– Szó sem lehet róla – felelte a börtönőr elégedett képpel. – Én őrizlek titeket, és eszem ágában sincs kiereszteni. Kivéve, ha jön valaki, és lefizeti értetek a három aranyat... ez a váltságdíj, ha ki akarnátok jutni a börtönből. Ha pedig utána át akartok jutni a hídon, az újabb három aranyotokba kerül. De hát úgysem volt annyitok, nem?

A fiúk nem feleltek.

– Nos, akkor – folytatta a börtönőr –, én megyek is. Szerencsétek, hogy ketten vagytok, úgy legalább nem unatkoztok annyira. És ha elfogadtok egy jó tanácsot, vessétek le a vizes ruháitokat. Jobb ruha nélkül, mint nedves ruhában! A széna száraz, véletlenül épp tegnap hoztam frisset.

Azzal kiment, és bezárta maga mögött az ajtót. A cella máris teljes sötétségbe borult.

– Nem tudom, mi a rosszabb – szólalt meg Piak. – A hideg, vagy a sötétség...

– Reménykedjünk – felelte Tiuri –, hogy nem kell túl sokáig itt

maradnunk!

Megfogadták a fegyőr tanácsát, anyaszült meztelenre vetkőztek, aztán bebújtak a szénába. Nem bírtak elaludni, ahhoz túlságosan izgatottak voltak. Tiuri az ujjára húzta a gyűrűt, és magasba emelte a kezét. A kőből áradó erőtlén, mégis jól látható fényből mindketten erőt merítettek.

Fogalmuk sem volt, mennyi idő telt el, amikor hallották, hogy kulcs csikordul a zárban. Tiuri villámgyorsan lehúzta az ujjáról a gyűrűt, és a tenyerébe rejtette.

A fegyőr lépett be. Magasba emelte a lámpását, és így szólt:

– Melyikötök akart beszélni a vámúrral?

– Én – felelte Tiuri, és felült.

– Akkor gyere velem.

Tiuri sebtében magára kapta a ruháit.

– A barátod nem jön velünk? – érdeklődött a börtönőr.

– Nem – válaszolta Tiuri. – Ő nem.

Közben titokban Piakra kacsintott.

– Ugye nem akarsz magamra hagyni? – rebegette emez tettetett félelemmel.

– Dehogyan! – felelte Tiuri. – Csak váltanom kell néhány szót a várúrral, a király vámszedőjével. Sok szerencsét!

Követte a börtönőrt, át a boltozatos csarnokon, fel a lépcsőn. Ott már várta a várúr másik szolgája, aki a felsőbb szintekre kísérte.

– Megjöttünk – mondta egy idő után, és kinyitott egy ajtót. – Menj be. A várúr már vár.

Tiuri belépett. Hunyorgott, mert a helyiséget elárasztotta a fény. Aztán körülnézett. Tágas terembe ért. Előtte két ablak, amelyeken át rálátott a folyóra. A szoba legtávolabbi sarkában nagy asztal állt, mögötte egy férfi ült. A királyi vámszedő. Tiuri tétovázott egy sort, majd megindult a férfi irányába. A várúr hangja állította meg.

– Menj az ablakhoz – mondta az uraság –, és nézz ki rajta!

Tiuri engedelmeskedett. Megállt az egyik ablak előtt, és kinézett. Láta a folyót, és egy csapásra megértette, miért az a neve, ami: a napsütötte vízben a szivárvány minden színe feltűnt. Kitisztult az idő, így messzire ellátott. Legközelebb a híd volt hozzájuk: a hídfő gyakorlatilag alattuk helyezkedett el. Emberek keltek át rajta, egy lovas, egy lovas kocsi.

Tiuri ekkor a várúrhoz fordult. A férfi felállt, és odalépett hozzá.

– Láttad a hidat? – kérdezte. Más volt a hangja, mint amilyenre Tiuri számított: mély csengő hang, amelyre muszáj odafigyelni, ha akar az ember, ha nem. – Innen nézve kicsinek tűnik – folytatta a várúr –, de jól látszik, milyen széles folyón ível át. Sok-sok évvel ezelőtt épült, és rengeteg munkával és fáradsággal járt a megalkotása. Sok munkával – és sok-sok pénzzel. Ezért kell mindenkinek fizetnie, aki rálép. Mert a hidat neki is építették. Aki megfizeti a vámot, a híd társtulajdonosa lesz, még ha csak egyetlen kő erejéig is. A keletet és nyugatot összekötő hídnak így most sok ezer tulajdonosa van.

– Ez azt jelenti – kérdezte halkán Tiuri –, hogy még most sem jött vissza a befektetett pénz?

Felnézett a várúrra. A férfi mellette állt, két karját összefonta a mellkasa előtt, kezét hosszú ruhája bő ujjába rejtette. A hidat szemlélte komoly, töprengő arccal. Aztán Tiuri felé fordult. Sötét szeme volt, inkább mélabús, semmint szigorú.

– Az embernek fizetnie kell azért, amire vágyik – mondta.

Tiuri egyre nagyobb csodálkozással nézte ezt az embert: eleinte félt tőle, de kiderült, hogy egészen más, mint hitte.

A várúr újra kinézett az ablakon.

– Ezt a hidat, akárcsak a többi, azért építették, hogy összekösse a külvilággal Unauwen király birodalmát – folytatta. – Egykor a Szivárványfolyó volt az országhatár. Sok ember jött ide keletről, akik szerettek volna átkelni a folyón, és fizetni is hajlandóak lettek volna ezért. Voltak nehéz időszakok is, veszélyes idők, betörések észak, kelet és dél felől. Akkoriban

a királyi vámszedők a folyó őrei voltak, Unauwen birodalmának, a birodalom szívének védelmezői. Később aztán a birodalom egészen a Nagy-hegységig terjeszkedett, de a hagyomány fennmaradt: aki átkel a Szivárvány-folyón, vámot tartozik fizetni a királynak. A vámszedőket maga a király nevezte ki. És ma is így van, annyi különbséggel, hogy aki háromszor átkelt a túlpartra, annak már nem kell többé fizetnie. És mindez valószínűleg sokáig így is marad. Azt viszont remélem, hogy sosem jön el az idő, amikor a királyi vámszedőknek ismét a birodalom védelmezőinek kell lenniük, olyan szigorú, kérlelhetetlen uraknak, amilyenek az idegenek ma is látnak bennünket.

Tiuri hallgatott. Mit is mondhatott volna?

A várúr ismét visszafordult hozzá, majd jóval hivatalosabb hangon folytatta:

- Most pedig mondd el, ki vagy, és miért akartál beszélni velem.
- Nemes úr – kezdte Tiuri –, szeretnék átkelni a Szivárvány-folyón, de nincs pénzem a vámra, és időm sincsen, hogy megdolgozzam érte...
- Hogy hívnak? – vágott a szavába a vár ura.
- Martinnak – felelte Tiuri rövid habozás után.
- Hallom a beszédeden, hogy a hegyek túloldaláról jössz – állapította meg a férfi. – Valóban Martinnak hívnak?
- Igen, uram – felelte Tiuri. – Így hívom magam.
- Értem, tehát a hegyeknek ezen az oldalán Martin a neved. Megkíséreltél fizetés nélkül átjutni a Szivárvány-folyón. Ezért büntetés jár. Amelyet sohasem engedek el. Tegnap végül miért nem kerestél fel?
- Mert... – Tiuri megszorította a kezében tartott gyűrűt. – Uram – mondta aztán –, nem volt aranyam, hogy megfizessem a vámot, de van nálam valami más, egy ékszer, amely sokkal többet ér három aranynál. Megfizethetném belőle a vámot és a váltságdíjat a barátom és jómagam után...
- Nocsak. Miféle ékszerről beszélsz? És miért csak most jutott eszedbe?

– Nem válok meg tőle szívesen, uram. Nemcsak azért, mert sokat ér, hanem mert nagyon becses nekem. Ezért nem is szeretném eladni. Zálogba hagynám itt, és később kiváltanám: dolgoznék érte, amennyit parancsolsz.

– Zálogba?

– Igen, uram. Megfelelne ez?

A várúr átható pillantást vetett Tiurira, de nem válaszolt azonnal.

– Hová sietsz annyira? – kérdezte végül.

– Nem mondhatom el – válaszolta Tiuri.

– Valamit csak elmondhatsz.

– Uram – felelte Tiuri – sajnos egyáltalán nem mondhatok semmit.

A várúr megint végigmérte. Tiuri feszülten várta a válaszát.

– A barátod és te kétszer három arannyal tartoztok nekem – mondta a várúr. – További kétszer három arany váltságdíjat kell fizetnetek. Ha az az ékszer ér tizenkét aranyat, rendben van a dolog. Mutasd!

Odanyújtotta a tenyerét.

Tiuri átadta neki a gyűrűt. A várúr nézte az ékszeret, összezárta a tenyerét, aztán újra Tiurira pillantott. A fiú rögtön tudta: a királyi vámszedő ismeri a gyűrűt!

– Honnan szerezted ezt? – szegezte neki a kérdést a férfi. Szétnyitotta az ujjait, és azt sziszegte: – Ez a gyűrű nem a tiéd! Honnan szerezted?

– Uram – felelte Tiuri –, látom, megismerted a gyűrűt. Annyit elárulhatok, hogy nem az enyém, de kaptam a...

– Kaptad? – vágott közbe a várúr. – Tényleg? És mégis kitől? Az egész világon csupán tizenkét ilyen gyűrű van. Nézd!

Kinyújtotta a bal kezét, és megmutatta Tiurinak a gyűrűjét.

– A tiéd ugyanilyen! – suttogta meglepetten a fiú.

– Nem egészen. A tizenkettőből csak kettő teljesen egyforma. Azt a kettőt Unauwen király a fiainak adta. Öt a lovagjainak jutott, öt pedig a híd és a folyó őrzőinek.

Tiurinak ekkor eszébe jutott, amit Ewein lovag mondott neki: „Unauwen

király ajándékozta meg ilyen gyűrűkkel leghűségesebb vitézeit.”

– Honnan szerezted a gyűrűt? – kérdezte ismét a várúr.

A leghűségesebb vitézek! Ezek szerint a királyi vámszedő is közéjük tartozik!

– Edwinem lovagtól kaptam – felelte Tiuri.

– Edwinemtől... – mormolta a vámúr. – Hol, mikor és miért adta neked a gyűrűjét? – Elhallgatott, majd jóval halkabban folytatta: – Edwinem meghalt?

– Igen – válaszolta Tiuri.

A várúron sem ijedtség, sem bánat vagy csodálkozás nem látszott – ám hirtelen olyan erővel szorította ököbe a gyűrűt tartó kezét, hogy az ujjbütykei is kifehéredtek.

– Mondd tovább! – parancsolta kurtán.

– Nem mondhatok túl sokat – felelte Tiuri. – Meggyilkolták a Vörös Lovasok és mesterük, a Vöröspajzsos Fekete Lovag.

– Meggyilkolták?

– Csapdába csalták.

– Hol?

– A Dagonaut városa melletti erdőben.

– Dagonaut birodalmában? Nem Eviellanban?

– A lovag Eviellanból jött – felelte Tiuri – és úton volt ide.

A várúr az asztalhoz lépett, és leült. Félretolta az asztalon fekvő, nyitott könyvet, és letette maga elé Edwinem gyűrűjét. Intett Tiurinak, hogy jöjjön közelebb. A fiú megállt az asztal előtt, és elmesélte, mikor és hogyan ölték meg Edwinem lovagot. A levélről azonban nem tett említést.

– Ha jól veszem ki a szavaidból, Edwinem küldött ide – mondta a várúr, miután Tiuri befejezte a beszámolóját.

– Igen, uram.

– És neked adta a gyűrűjét.

– Igen, uram.

– És most úton vagy a királyhoz.
– Igen, uram.
– Ez minden, amit elmondhatsz?
– Igen, uram.
– És ezt a gyűrűt – Edwinem lovag gyűrűjét – akartad odaadni nekem vám gyanánt.
– Igen, uram. Zálogba.
– De nem a tiéd. Hogyan fizethetnél valamivel, ami nem a te tulajdonod?
– Edwinem lovag is ezt tette volna. Én... Én voltaképpen az ő nevében jöttem.
– Unauwen királyhoz.
– Igen, uram.
A várúr újra kézbe vette a gyűrűt.
– Döbbenetes hírt hozol – mondta. – Unauwen lovagját meggyilkolták Eviellan katonái. Ez nem maradhat megtorlatlanul!
Letette a gyűrűt az asztalra, és felállt. Most éppúgy festett, amilyenek Tiuri korábban elképzelte: szigorú volt, és kérlelhetetlen, olyan úr, akitől rettegnék ellenségei.
– Már útra kelt egy csapat lovag, hogy bosszút álljon érte – mondta Tiuri. – Szürke Lovagoknak nevezik magukat. Sokat megöltek már a Vörös Lovasok közül.
– Szürke Lovagok. Kik ők?
– A vezetőjük Ristridin lovag.
– Déli Ristridin? Hallottam már róla. Edwinem barátja volt.
– És vele van Bendu lovag, meg Arwaut, és Ewein lovag a ti országotokból.
– Ewein is ott van? Az jó. De neked, Martin, vagy hívjanak akárhogy, mi közöd ezekhez az ügyekhez? Amit elmeséltél, igencsak meglepő, de még túlságosan kevés.

– Többet nem mondhatok – felelte Tiuri. – Amit ezen kívül tudok, azt csak a királynak mondhatom el.

– És ezért sietsz ennyire?

– Igen, uram.

– Te vagy az első követ, aki ilyen hírt hoz. Tudsz esetleg valamit az Eviellanba küldött többi lovagról is? Argarathról és Ingeweli Andomarról?

– Nem, uram – válaszolta Tiuri. – Valójában pusztán véletlenségből találkoztam Edwinem lovaggal... vagy ki tudja, véletlen volt-e... talán nem. De Ristridin lovag elmesélte, hogy Edwinem lovag valamilyen okból menekülni kényszerült Eviellanból.

Röviden elmesélte a várúrnak, amit Ristridintől hallott.

A várúr elgondolkodott. Aztán visszaadta Tiurinak a gyűrűt.

– Nesze, a gyűrű – mondta. – Ezt csak a királynak adhatod oda. Átmehetsz a hídon. De meg kell ígéred, hogy visszafelé jelentkezel nálam, és megfizeted a tartozásodat. Senki sem kelhet át a folyón anélkül, hogy megfizetné a vámot.

– Ígérem, uram – felelte Tiuri. – És a barátom...

– A barátod?

– Igen, neki is velem kell jönnie.

– Rendben, veled mehet. Mikor akarsz indulni?

– Most azonnal! – vágta rá Tiuri.

A várúr ráütött az asztala mellett álló gongra.

– Már indulhatsz – mondta – királyhoz igyekvő követ.

– Uram, kérek, ne mondd ezt! Küldetésem titkos: senki sem tudhat róla.

A várúr némán bólintott. Kinyílt az ajtó, és két szolga lépett a helyiségbe.

– Hozzátok ki a másik fiút a börtönből – szólt oda a várúr az elsőnek –, és kísérijétek ide!

A szolga meghajolt, majd eltűnt.

Akkor a várúr a másikhoz fordult.

– Mi történt?

– Uram – felelte a szolga –, követ érkezett keletről.

Átnyújtott gazdájának egy levelet.

Az feltörte a pecsétet, elolvasta az írást, majd ezt kérdezte:

– Hol van a követ?

– Lent vár az előcsarnokban – válaszolta a szolga.

– Máris lemegyek hozzá – mondta a várúr. Aztán Tiurira pillantott: –
Várj meg itt, rögtön jövök!

Szolgájával a nyomában elhagyta a szobát.

Amikor Tiuri magára maradt, sétálgatni kezdett a szobában. Megkönnyebbült, hogy minden ilyen jól alakult, és alig várta, hogy folytathassa útját. Újra kinézett az ablakon, és arra gondolt, amit a várúr mondott a hídról. Aztán visszament az asztalhoz. Bárcsak mielőbb visszatérne az uraság! És Piak, a hűséges Piak! Pillantása az asztalon fekvő nyitott könyvre tévedt: a várúr nyilván ezt olvassa. Nagy, vastag könyv volt, szépen rajzolt betűk álltak benne, meg egy aranyszín nagybetű, melyet színes virágindák díszítettek. Tiuri átment az asztal túloldalára, hogy jobban is szemügyre vegye. A betűket ismerte, ám a szavakat nem értette, valamilyen idegen nyelven íródtak. Ám minél tovább tanulmányozta őket, annál ismerősebbek lettek. Igen, némelyiket már látta valahol. Unauwen király levelében! Vajon ezt a könyvet ugyanazon a nyelven írták? Ezek szerint a várúr értene, mi állt a levélben. Ó, bárcsak felmondhatná neki a szöveget!

Léptek hangjára riadt. Kijött az asztal mögül, és az ajtóhoz lépett. Az kinyílt, és Piak viharzott be rajta a szolga kíséretében.

– Az uraság rögtön érkezik – közölte a szolga, majd magukra hagyta őket.

– Szabad vagyok! – lelkesedett Piak. – Veled minden rendben?

– Igen! – válaszolta Tiuri. – Nemsokára indulhatunk.

Épp belekezdett volna, hogy elmondja, mi történt, ám ekkor belépett a

várúr, kezében az iménti levéllel.

– Á, a barátod is megjött – mondta. – Piaknak hívnak, ugye?

– Igen, uram – felelte Piak.

– Épp most érkezett egy követ Dangriából – újságolta a vámúr –, Dirwin úr küldte a városi tanács nevében.

A két fiú visszafojtotta a lélegzetét.

– Ez alighanem nem lep meg titeket – folytatta a várúr. – A levélben szó esik két fiatalemberről, akik lázadást szítottak a városban, majd a tanács határozott kérése ellenére távoztak onnan.

– Nem maradhattunk ott! – tiltakozott Tiuri.

– Dirwin úr arra kér, kérdezzetek ki, és ha szükségét látom, tartsalak itt benneteket.

– Uram – mondta Tiuri. – Mindent elmondtam, amit elmondhattam. Nem várhatunk tovább, mennünk kell a királyhoz. Már ezzel is többet árultam el a kelleténél, de te ugyanolyan gyűrűt viselsz, mint Edwinem lovag, ezért megbízom benned. De most, kérlek, engedj utunkra!

– Engedlek, engedlek – mondta a vámúr, és találkozásuk óta először halványan elmosolyodott. – Megbíztaál bennem, most pedig én bízom meg benned. Csak egy kérdés: azt mondod, sietnetek kell. De gyalogszerrel akarjátok folytatni az utat?

– Nem tehetünk mást. Sajnos nincs lovunk – válaszolta Tiuri.

– Sem pénzetek. Nos, adok lovat mindkettőtöknek. Akkor estére eléritek Ingewelt. Ott adjátok le a lovakat az Első Éjszaka fogadásának.

– Ó, hálásan köszönjük! – mondta Tiuri.

– A fogadás, ha épp van neki, talán ad új lovakat, azokkal továbbmehettek a Hold-domboknál lévő fogadóig. Ami pedig a vámot illeti, mint már mondtam, visszavárlak benneteket, amint lehetséges.

– Igen, uram – mondta Tiuri.

– Akkor hát, induljatok! – köszönt el tőlük a várúr.

A két ifjú meghajolt, de az úr kezét nyújtott nekik, és kedvesen jó utat

kívánt.

Amikor átvágtak az előcsarnokon, az egyik padról felpattant egy férfi, és eléjük ugrott.

– Á, szóval itt vagytok! – kiáltotta. Doalwen volt az, a férfi, akivel a Fehér Hattyúban ismerkedtek meg. Ezek szerint ő volt a dangriai követ.

– Ejnye, no – mondta –, szép kis felfordulást okoztatok minálunk!

– Hogy mi? – tiltakozott Piak. – Hiszen amint tudtunk, eljöttünk a városból!

– Éppen ez az – felelte Doalwen. – Iruwen segített elszökni, igaz? Az öreg mindig olyasmibe üti az orrát, amihez semmi köze. Amikor Dirwin reggel megjelent a szállásokon, Iruwen azt mondta neki, hogy már átmentetek a városházára. De ott persze nem voltatok. Végül a fél délelőtt eltelt, mire rájöttek, hogy meglógtatok. Iruwen hosszan beszélgetett Dirwin úrral, hogy meggyőzze, igazatok volt. De most szépen visszajöttök velem Dangriába, ugye?

– Van eszünkben! – válaszolta Tiuri. – Megyünk a magunk útján.

– Vagy úgy! – csodálkozott Doalwen. – Nekem mindegy, nem szólok bele az urak döntéseibe. Amúgy a szökésetek hamar feledésbe merült: nem sokra rá maga a polgármester is megpróbált kereket oldani. Látnotok kellett volna! De elfogták, és most ott csücsül biztonságban a gyönyörű főtéri házában.

– Igazán? – kérdezte Piak. – Hát, jobb lett volna, ha inkább a tömlöcbe dugják, ami a ház alatt van!

Doalwen felnevetett.

– Kár hogy újra búcsút kell mondanunk egymásnak – mondta. – Most utazhatok vissza egyedül. Találkoztatok az Unauwenhez tartó követtel? Valószínűleg már járt itt, tegnap reggel indult el Dangriából. Ismeritek: ő volt a polgármester írnoka. Kiderült, hogy nemcsak jó tintanyaló, de kiváló lovas is!

A fiúk szívesen beszélgettek volna még Doalwennel, de indulniuk

kellett. Úgyhogy elbúcsúztak a dangriai férfitól, és kimentek a vár elé.

A sorompót már felhúzták, és Warmin ott várta őket két felszerszámozott lóval.

Tiuri odalépett hozzá.

– Elintézted, hogy gyorsan beszélhessek a várúrral – mondta. – Ezért hálás köszönettel tartozom!

– Ugyan, nincs mit! – felelte a katona, és kíváncsian méregette a két fiút.
– Látom, valóban jó okotok volt a sietségre.

A két barát lóra ült. Piak olyan gyakorlott mozdulattal, mintha mást sem tett volna világegyetében.

– A nyeregtáskában találtok néhány hasznos holmit! – búcsúzott tőlük Warmin. – Jó utat!

A fiúk átlovagoltak a kapun, aztán felleptettek a hídra. Csitt-csatt – csattogtak a paták a kőborítású úton, két oldalról pompásan ragyogott a folyó vize.

– Lehet, hogy a Szivárvány-folyó mégiscsak találó elnevezés! – kiáltott oda Piak Tiurinak.

Megkezdték útjuk utolsó szakaszát.

HETEDIK RÉSZ

A SZIVÁRVÁNY-FOLYÓTÓL NYUGATRA

INGEWEL ERDEJE

A SZIVÁRVÁNY-FOLYÓTÓL SZÉLES, JÓL KARBANTARTOTT út vezetett a tágas, sík terepen át, melyet szántók, legelők és gyümölcsösök szegélyeztek. A két barát jó iramban haladt. Piak már egészen jól érezte magát a lova hátán.

– Még egy kis gyakorlás, és remek lovas leszel – mondta neki Tiuri.

– Huh – nyögött fel Piak, amikor megálltak pihenni. – Egész elgémberedtem. Mennyi élmény ért az utóbbi időben! Lovagoltam és csónakáztam. Majdnem megfulladtam, kétszer ültem börtönben (bár ezt azért szívesen kihagytam volna), és megismerkedtem egy csomó emberrel. És mennyi mindent láttam! Egy várost, egy várat, egy széles folyót... Persze neked ezek a dolgok a legtermészetesebbek a világon...

– Azt azért nem mondanám – felelte Tiuri. – Való igaz, várost, várat és széles folyót láttam már korábban, de azok másfélék voltak, mint ezek.

– Kíváncsi vagyok, mit látunk és milyen élmények érnek még bennünket – mondta Piak. Elnézett nyugat felé. – Ott egy erdő. Az vajon Ingewel erdeje?

– Gondolom, igen – válaszolta Tiuri. – Jó gyorsan lovagoltunk.

A nyeregtáskákban találtak kenyeret, egy üveg bort és egy erszényt némi ezüstpénzzel.

– Milyen kedves – jegyezte meg Piak. – Ez a királyi vámszedő igazán rokonszenves ember. Fura, vannak emberek, akik teljesen mások, mint első pillantásra hinnéd.

– Igazad van – töprengett Tiuri – ilyen volt ez a várúr, de korábban a

Szürke Lovagok is.

Jókedvű volt, és bizakodó, és szinte el sem tudta képzelni, hogy még bármilyen akadály gördülhet eléjük.

Piak hasonlóan érezhette magát, mert amikor folytatták a lovaglást, vidáman dalolni kezdett. Egyik dalt énekelte a másik után, ám végül már csak egy szöveg nélküli dallamot dúdolt, Tiuri még sosem hallotta. Csodálatos dallam volt: egyszer gyors, aztán lassú, néhol tüzes, máskor lágy és titokzatos. Piak újra meg újra eldúdolta, és mindig változtatott rajta egy picit. Végül úgy tűnt, rátalált a dallamra, amely igazán tetszik neki. Akkor Tiurira nézett, és halkán megkérdezte:

– Tudod, mit énekelek?

– Nem – válaszolta Tiuri.

– Egy olyan dalt, amely a mindkettőnk által ismert szavakra épül. Nem mondhatom ki őket hangosan. Énekeld őket velem gondolatban.

Piak újra dudorászni kezdett, és valóban, így már Tiurinak is feltűnt, hogy a levél tartalmát tökéletesen rá lehet énekelni a dallamra. Egy idő után ő is Piakkal dalolt, s végül így – szavak nélkül énekelve – lovagoltak be Ingewel erdejébe.

Az erdő nem hasonlított egyetlen másikra sem, amelyeket Tiuri korábban látott. Fűve zöldebb volt, fái szebbek, a kúszónövények kuszábbak, mint másutt. Az utat végig vastag, puha moha fedte. Ám a legkülönlegesebb az volt, hogy mindenütt virágok nőttek, ott sorakoztak az út szélén, ott bújtak a fatörzsek tövében, és még az ágakról is fürtökben csüngtek.

Kétórányi lovaglás után megláttak az út szélén három zöldbe és barnába öltözött, heverésző férfit. Mellettük virágcsokrok, melyeket láthatóan épp az imént szedtek.

– Adjon isten, fiúk! – kiáltott oda nekik egyikük. – Ugye tudjátok, hogy túl gyorsan lovagoltok!

A két barát megállította a lovát.

– Hogyhogy? – kérdezte Piak.
– Mi a véleményed erről az erdőről? – mutatott körbe a férfi.
– Ez a legszebb erdő, amelyet valaha láttam.
– Ez az egyetlen helyes válasz erre a kérdésre! – dicsérte meg a férfi. – De Ingewel erdejében nem szabad rohanni. Azt mi itt nem szeretjük. Gyertek, feküdjetek le ide mellénk, és hallgassátok velünk, mit énekelnek a madarak. És egyetek egy almát. Vagy inkább szilvát kértek, cseresznyét? Ingewel gyümölcseinél finomabbat az egész földkerekségen nem találtok! A király is csak ezt hajlandó enni!

A két barát leszállt a lóról – úgyis ideje volt pihenniük egy kicsit. Megfogadták a férfi tanácsát, leheveredtek a fűbe, és megkóstolták a gyümölcsöket.

- Hú – mondta Piak –, ez nagyon finom!
- Idegenek vagytok itt? – kérdezte az egyik férfi.
- Igen – felelte Piak.
- Szeretnénk megnézni az országotokat – tette hozzá Tiuri.

A férfiak ezt nagyon is dicséretes szándéknak tartották, és alaposan kifaggatták a fiúkat. Honnan jönnek, merre jártak eddig. A saját országukról is meséltek, különös tekintettel Ingewelre.

– A legjobb virágünnep idején ellátogatni hozzánk – mondta egyikük. – Olyankor mindenki énekelve, táncolva, felvirágozva vonul végig az erdőn. Este pedig összegyűlünk az Ingewelnél: a tónál, amelyről az egész környék a nevét kapta. Csónakba ülünk, és virággal dobáljuk egymást, egészen addig, míg a víz már nem is látszik a felszínén úszó tengernyi virágtól.

– Idén nem tartottunk virágünnepet – vette át a szót egy másik férfi szomorúan –, mert Andomar lovag nem volt itthon. Andomar lovag ennek a vidéknek az ura – ilyen úr nincs még egy! Év elején kelt útra. A király Eviellanba küldte. Veszélyes ország, jobb a közelébe sem menni!

– De békét fogunk kötni Eviellannal – szólt közbe a harmadik. – Ezért küldte oda a király a legjobb lovagjait. És találhatott volna-e jobbat a mi

Andomarunknál?

– De még mindig nem tért vissza – mondta az előző férfi.

A férfiak elhallgattak, és Tiuriék sem szólaltak meg. Az ifjú azon töprengett, vajon ezek a kedves emberek viszontlátják-e valaha urukat, vajon Andomar lovagnak lesz-e még alkalma, hogy megülje velük a virágünnepet.

Felállt.

– Mennünk kell – mondta.

– Máris? – kiáltottak fel a férfiak. – Micsoda sietség!

– Szeretnénk még sötétedés előtt szállást találni – magyarázta Tiuri. – Az Első Éjszaka fogadóba tartunk.

– A legjobb, ha szabad ég alatt alszotok – vélte az egyik férfi. – De az Első Éjszaka is jó. A faluban van, az Ingewel partján. Ha ezen az úton mentek tovább, odaértek.

A két barát elköszönt a férfiaktól, és folytatták útjukat. Nem sokat beszéltek.

Tiurinak egyre Andomar lovag járt az eszében; nem ismerte, de tudta, hogy Edwinem lovag harcostársa volt. Hirtelen rádöbbsent, hogy ennek a kellemes környéknek a nyugalma és derűje mögött rettegés és aggodalom búvik meg. Azon töprengett, hogy az üzenet, amelyet ő, az idegen juttat el ide, mit jelent majd az ország lakóinak.

Majdnem besötétedett, mire a faluba értek, melyet ugyancsak Ingewelnek hívtak, és az erdő nyugati pereméhez közel, a tó mellett feküdt. A tó csöndesen és titokzatosan ragyogott a késő esti fényben. Partjainál fehér vízililiomok nőttek: akárha virágünnepkor. A déli oldalon néhány hegyes torony nyújtózott a fák fölé, a fiúk később megtudták, hogy Andomar várának tornyai.

Hamar rátaláltak a fogadóra. Nagy fogadó volt, az egyetlen a faluban. A gazda roppant szívélyesen fogadta őket. Gondoskodott a lovakról, és azt

mondta, tud adni két új hátast az út hátralévő részére.

– Szerencsétek van – mondta –, van még itt két pihent ló. A legjobb sajnos már nincs itt, odaadtam délután egy keletről érkezett lovasnak. Követ volt, Unauwen városába tartott.

A dangriai követ, gondolta Tiuri.

– Valóban? – kérdezte. – És mikor ment el?

– Négykor érkezett – felelte a fogadós. – Evett, aztán pihent egy kicsit. A hetedik óra táján kelt útra ismét, vagyis bő egy órája.

Utána megkérdezte a fiúkat, mit szeretnének enni.

– Mindegy – felelte Tiuri. – De mindenekelőtt megmutatom, mennyit tudunk fizetni. Nincs nálunk sok pénz.

– Ugyan, azzal ne törődjeteK – mondta a fogadós. – Ardian úrtól jöttök, a Szivárvány-folyó királyi vámszedőjétől, úgyhogy szívesen látlak benneteket akkor is, ha egy filléreteK sincs. Szobát is adok éjszakára. A vámtól érkező utazók mindig itt töltik az első éjszakát. Ezért hívják így a fogadómat.

A fiúk jóízűen fogyasztották el a vacsorát. Nem volt sok vendég a fogadóban: néhány vándor és egy-két falusi. Evés után a fogadós felesége felkísérte őket a szobájukba.

– Ez mennyei! – sóhajtott fel Piak, miután levetette magát a tarka takaróval borított ágyra. – Elhiszed, hogy elég fáradt vagyok? Mintha egész nap nyeregben ültem volna. Most végre hasra fordulhatok, és aludhatok egy nagyot.

Jókorát ásított, Tiurira nézett, és elnevette magát.

– Mit nevensz? – kérdezte Tiuri.

– Csak hogy milyen gyönyörű ez a szoba, te meg mennyire furán festesz benne. Pompás a kabátod, tudtad? Minden szín összefolyik rajta.

Erre Tiuri is elnevette magát.

– Az olcsó kabát a dangriai piacról... De, ami azt illeti, te sem nézel ki valami előkelőnek ám!

– Nem is érdelek ilyen csodás ágyat, igaz? – kacagott Piak. – Tudod, mit? Nem érdekel! Akkor sem kelek fel!

Tiuri elkomolyodott.

– Nemsokára majd mégis fel kell.

– Micsoda? Máris indulni akarsz?

– Igen, szeretnék mielőbb Unauwenbe érni. Friss lovakat kapunk, úgyhogy...

– Igazad van – bólintott Piak, de azért elfojtott egy sóhajt.

– Szólok a fogadónak, hogy szeretnék mindjárt továbbmenni – folytatta Tiuri. – Jó, ne félj, nem azonnal! Mondjuk, egy óra múlva. Jó lesz?

Visszatért az ebédlőbe. A fogadós megígérte neki, hogy a lovak egy óra múlva útra készek lesznek. Úgy tűnt, nehéz meglepni, és nem is különösebben kotnyeles alkat: semmilyen megjegyzést nem tett ifjú vendégei sajátos öltözékére, és egyáltalán nem kérdezősködött.

Mire Tiuri visszament a szobába, Piakot elnyomta az álom. Tiuri is lefeküdt, de nem aludt. Furcsán érezte magát ebben a békés, barátságos környezetben, s közben azt érezte, jobban kell sietniük, mint valaha, mert nincs vesztegetni való idejük.

HIDEGLELŐS ÉJSZAKA A HOLD-DOBOK KÖZÖTT

A LOVAKAT MAJD KÖSSÉTEK BE a hold-domboki fogadó istállójába – búcsúzott tőlük a fogadós, amikor induláshoz készülődtek.

– Hold-dombok? – kérdezte Piak, miközben fájdalmas arccal felmászott a nyeregbe.

– Igen. Azért hívják így, mert holdfényben a legszebbek. Igaz, már nincs egészen telihold, de azért így is gyönyörű lesz, meglátjátok.

– Milyen távolságra van az a fogadó? – kérdezte Tiuri.

– Úgy egynapnyi járásra – válaszolta a fogadós –, vagyis tizenegy-tizenkét órányira. A Hold-dombok között gyorsan tudtok haladni, főképp mert szép, tiszta az éjszaka. Ha tovább kell mennetek, megtarthatjátok a lovakat, feltéve, ha a fogadóban nem kaptok újakat. Majd visszajutnak hozzám. Jó utat!

A fiúk megköszönték a kedvességét, búcsút intettek neki, és elindultak. Lépésben mentek át a csendes falun, aztán az erdőben gyorsabb haladásra ösztökélték a lovakat. Hamar maguk mögött hagyták a fákat. És akkor beértek a dombok közé, ahol – legalábbis a fogadós szerint – gyönyörű látványban lesz majd részük a holdfényben.

Tényleg csodálatos, mesés vidékre értek. Alacsony, fűvel benőtt dombok, szürke sziklák és ritkás bokrok, kusza fák közt vezetett az útjuk. Az út majdhogynem fehérén izzott, minden más álomszerű árnyalatokban játszott, kivéve a mélyfeketén nyújtózó árnyékokat. Talán a hold okozhatta a különös színjátékot, amely tisztán világított a piciny, áttetsző felhők

közül. Hatalmas csönd ült a tájon, ám amikor megállították a lovakat, mégis hallottak valamit: a fűben megbúvó tücskök egyhangú ciripelését. Úgy tűnt, lakatlan vidéken járnak, sem házat, sem az emberi jelenlét más nyomait nem látták sehol.

A két fiú jó darabig némán lovagolt egymás mellett. A tájat uraló nyugalom rájuk is átragadt.

Ám a vidék lassacskán megváltozott. Eleinte alig vették észre, hirtelen azonban felfedezték, hogy a dombok egyre magasabbak, az út egyre keskenyebb, a bokrok egyre sűrűbbek, a fák pedig még kuszábbak lettek. Az egész táj vadabbnak, kietlenebbnek hatott. És még valami megváltozott: a mindenre ráboruló csönd és nyugalom most már vészjóslónak, a fény kísértetiesnek tűnt. Valahogy rémisztő lett a környék. Tiuri legalábbis határozottan így érzékelte, de Piaknak nem szólt semmit.

Ám úgy tűnt, Piak hasonlóképpen érez. Mindegyre hátrapillantgatott, aztán halkán dúdolni kezdett, mintha ezzel akarna elűzni valamilyen megmagyarázhatatlan rettegést. Hangja idegenül és bántóan hangosan csengett a néma éjszakában, de pillanatok alatt elnyelte a táj.

Ekkor különös hang ütötte meg a fülüket. Tiuri megrántotta a gyeplőt.

– Hallottad? – suttogta.

– I... igen... – felelte Piak. – Mi volt ez?

– Nem tudom... Csitt, megint!

Nyerítés!

– Egy ló – mondta fennhangon Tiuri.

A következő pillanatban az egyik domb gerince mögül előbukkant egy paripa. Átnyargalt az úton, és megállt a szélén. Aztán továbbugratott, és eltűnt a szemük előtt.

– Nem ült rajta lovas – mormolta Tiuri. – Különös!

– Nem lehet, hogy vadló volt? – kérdezte Piak.

– Hiszen nyereg és kantár volt rajta! – válaszolta Tiuri.

– Ó! – hebegte Piak.

Csak álltak, és bámulták a helyet, ahol utoljára látták a lovat.

Oda kell mennünk megnézni, mi történt, gondolta Tiuri. De miért történt volna bármi is? Az is lehet, hogy ez a ló egyszerűen elszökött. Igen, csak elszökött!

Mégis odaléptetett, ahol az imént felbukkant az állat. Piak utána.

Miközben közeledtek, Tiuri egyre nyilvánvalóbban érezte, hogy valami gonosz van a közelben, valami, ami megbújik a dombok közti árnyékokban, vagy a moccsanatlan cserjék mögött várakozik, nesztelenül.

– Ez az a hely – suttogta.

– Megnézed? – kérdezte Piak. Ő is suttogott.

– Igen – felelte Tiuri hirtelen nagyon elszántan.

Leugrott a nyeregből, Piak pedig követte a példáját. Megálltak az út szélén, és az abba torkolló, szűk völgyet figyelték. Keskeny ösvény futott benne, amely csakhamar eltűnt a bozótban. Hegyezték a fülüket, de nem hallottak mást, mint a tücsökciripelést és saját lélegzetvételüket.

Akkor óvatosan megindultak a völgyben.

Alig tettek meg azonban néhány lépést, Tiuri megtorpant.

– Maradj itt – súgta oda Piaknak.

– Nem! – válaszolta emez. – Veled megyek!

– Inkább ne. Ha történne valami, valami rossz, akkor jobb, ha csak egyikőnk megy. Tudod, miért.

Tiuri válaszra sem várva elindult, és félelmét leküzdve belegázolt a sötét bozótba. Szinte a következő pillanatban egy tisztáson találta magát. A földön emberi alak hevert.

Tiuri megállt. Számított ilyesmire, mégis tétovázott, mielőtt odalépett volna a testhez, és letérdelt mellé. És akkor elakadt a lélegzete.

Belenézett a földön fekvő férfi arcába: Dangria polgármesterének írnoka volt az. Mintha csak aludt volna, de kétség sem férhetett hozzá, hogy meghalt... Szívéből nyílvesző állt ki.

Tiuri mögött megzördült egy bokor; ijedten kapta oda a fejét. De csak

Piak volt az – mégis utánajött. Sápadt volt, és riadt, ajka mozgott, de egy hang sem jött ki a torkán.

– Megölték – mondta Tiuri.

Piak nagyot nyelt, és elismételte:

– Megölték!

Egyikük sem szólt.

– De hát miért? – törte meg végül a csendet Piak.

– Nem tudom... – Tiuri ismét a fiatalember arcára pillantott, aki nem is olyan régen segített rajta, és akit Dangria tanácsa küldöncként menesztett Unauwen király udvarába. Az volt hát, mint ő: Unauwen királyhoz küldött követ!

Remegő kézzel fogta meg a halott két karját, és összekulcsolta az ujjait.

– Imádkozzunk a lelki üdvéért – mondta alig hallhatóan.

A két barát kisvártatva felállt, és egymásra nézett.

– Most mi lesz? – kérdezte Piak. – Itt hagyjuk, csak így?

– Nem tudom... – felelte Tiuri. Nagyon megrázta, ami történt. És az a nyomasztó érzés kerítette hatalmába, hogy mindennek az ő küldetéséhez van köze. Hiszen az írnok is Unauwen királynak szóló üzenetet vitt. Belenézett a halott derekáról lógó tarsolyba. Nem volt benne levél. Némi habozás után az írnok ruháit is átkutatta, de ott sem talált semmit.

– Miért csinálod ezt? – suttogta Piak.

– A levelet kerestem – válaszolta Tiuri. – De nincs nála. – Felállt, és hozzáfűzte: – Alighanem nemrég ölték meg.

– De hát ki ez? – kérdezte Piak.

– Ó, persze, hiszen te nem találkoztál vele! – kapott észbe Tiuri. – Ő a polgármester írnoke. Illetve, csak volt... a követ, akit a dangriaiak küldtek Unauwen királyhoz.

– A követ – suttogta Piak.

Újra egymásra néztek. Piak szólalt meg először.

– Vajon... vajon az, aki megölte, még a közelben van? – suttogta.

Tiuri nem válaszolt. Most, hogy jobban belegondolt, csöppet sem tűnt olyan különösnek a felvetés, hogy az írnok megölése összefügghet az ő küldetésével. Végtére az írnokot azért küldték a királyhoz, hogy beszámoljon róla, mi történt a városban... Márpedig az ottani történéseknek igencsak sok köze volt az ő feladatához is. És ekkor fölöttébb nyugtalanító gondolat ötlött eszébe. Lehetséges, hogy ez a gyilkosság tévedés volt? Talán a gyilkos másik levelet, másik üzenetet szándékozott eltéríteni? Azt, amelyiknek a kézbesítésére ő, Tiuri vállalkozott? Vajon Áspor ölte meg az írnokot?

Arra riadt, hogy Piak karon ragadja, és berántja a bokrok közé.

– Mi történt? – kérdezte.

– Azt... azt hiszem, láttam... – dadogta Piak.

– Kit? Hol?

– Nem valakit. Csak valami mozgást. Ott, annál a fánál! – mutatott nyugat felé Piak.

Tiuri arra fordult.

– Azon a dombon, valamivel arrébb. Látod azt a fát?

– Igen... – suttogta Tiuri. A fa most meg sem rezdült, de mintha a körülötte lévő bokrokban mozgott volna valami...

A két barát feszülten figyelt, de már semmit sem látott. Csak beképzelik maguknak, vagy tényleg van a közelben valaki? Tiuri biztos volt az utóbbiban. És ha a gyilkos az, komoly veszélyben forognak. Nyilván figyelik őket, és íj van nála, meg nyílvesszők. Nekik viszont nincs fegyverük, kivéve a kis tört Tiuri övében.

– Gyere – súgta oda Piaknak.

A bokrok közt az út pereméig lopóztak. A lovaik ott álltak, ahol hagyták őket.

– Most mi lesz? – tette fel Piak ismét a kérdést.

– Csitt! – pissegett Tiuri. A bokrokra meredt, nem leselkedik-e rájuk valamilyen veszély. De most minden mozdulatlan volt a fehér

holdfényben.

– Ha itt van, veszélyben van az életünk – mondta. – Viszont, azt hiszem, nincs nagyon közel.

– Ki? A gyilkos?

– Igen.

– De hát minket miért akarna megtámadni?

– Szerintem megvan rá az oka.

– Miért?

Tiuri nem felelt. Újra körülmélelt. Jobb, ha nem maradnak itt.

– Azt gondolod, hogy... hogy... szerinted Áspor az? – hebegte Piak.

– Csönd! – szólt rá Tiuri. Nem akarta hallani ezt a nevet.

Egy darabig némán álltak egymás mellett.

Továbbmehetünk, gondolta Tiuri, amilyen gyorsan csak bírunk, míg lakott területre nem érünk. Ez esetben valószínűleg keresztezzük a gyilkos útját. Vagy visszamehetünk Ingewelbe. De akkor is követhet minket... Tudom már!

– El kell tűnnünk innen – fordult Piakhoz. – Egyikünk továbbmegy, a másik visszatér Ingewelbe.

– Nem! – tiltakozott Piak. – Maradjunk együtt!

Ám Tiuri tudta, hogy jó tervet eszelt ki. Ha les rájuk valaki, mindenképp csak egyiküket tudja követni, s a másik így biztosan elkerüli.

– Én megyek tovább – közölte. – Te visszamész. Menj a fogadóshoz, és számolj be neki a gyilkosságról. Szerezz fegyvereseket, és vezesd ide őket.

– És te?

– Ahogy mondtam: továbbmegyek.

– Tiuri, ezt nem teheted! Nem mehetsz egyedül! Veled megyek.

– Nem – válaszolta Tiuri. – Értsd meg, nem szabad együtt maradnunk!

Ha különválnak, megkettőzzük az esélyeinket!

– Igen. Meg annak az esélyét, hogy téged... össze fogsz akadni velem...

– Csend legyen! – vágott a barátja szavába Tiuri. – Erről nem is tudsz,

érted? Indulj!

– Nem – makacsolta meg magát Piak. – Nem akarom.

– Ha nem akarod, akkor megparancsolom! – sziszegte feldúltan Tiuri. – Megígérted, hogy mindenben engedelmeskedni fogsz nekem.

– De ha tényleg Áspor az...

– Akkor kiváltképp ezt kell tennünk! – vágta rá Tiuri szinte dühösen. – Piak, engedelmeskedsz nekem, értetted? Most nem szabad magadra gondolnod... vagy rám.

Piak nem válaszolt.

– Engedelmeskedsz?

– Igen – suttogta bánatosan Piak.

Tiuri a lovakhoz lépett. Piak lassan követte. A lovak kissé nyugtalanok voltak, de továbbra sem lehetett látni senkit a környéken.

– Akkor hát – mondta Tiuri, és kezét nyújtott a barátjának. Piak megfogta, de nem engedte el azonnal.

– Hallod? – kérdezte halkan.

– Nem hallok semmit – húzta el a kezét Tiuri.

Piak az ajkára szorította az ujját.

Tiuri fülelt. És akkor ő is meghallotta: nagyon távolról, nagyon halkan. Eltartott egy darabig, míg rájött, mi az.

Lódobogás!

Letérdelt, fülét az útra szorította. Aztán felállt, és kelet felé mutatott.

– Onnan jön – suttogta.

Végignéztek az úton, amerről jöttek, de nem láttak semmit. Egyelőre.

– Induljak? – kérdezte Piak.

– Nem – válaszolta Tiuri. – Várj még egy kicsit.

Belenyilallt, hogy mintha átélt volna már hasonlót, és akkor eszébe jutott egy réges-régi éjszaka, különös kalandja első éjszakája. Akkor a Vörös Lovasok jártak a nyomában. És vajon a most közeledő lovasok kik? Barátok? Ellenségek?

Megfogta a lova gyeplőjét, és intett Piaknak. Behúzódtak a bokrok közé, nem messze attól a helytől, ahol a halott írrok feküdt.

Egyre jobban kivehető volt a lódobogás: a lovasok pillanatokon belül ideérnek. És igen, itt is vannak! Gyors árnyként közeledtek... Alighanem katonák, lándzsával, kopjával... Elnyargaltak Tiuriék mellett: talán tízen lehettek. De egyikük sem viselt vörös öltözéket.

Tiurinak megfordult a fejében, hogy megszólítja őket, de aztán letett erről. A lovasok még alig távolodtak el tőlük, amikor egyikük elkiáltotta magát. Megálljt parancsolt az embereinek, majd halk beszélgetésbe kezdtek. Aztán megfordultak, és visszalovagoltak.

A két barát önkéntelenül egymásba kapaszkodott. A lovasok visszajönnek! Volt, amelyik leszállt, és kantáron vezette a lovát. Lassan, de biztosan közeledtek feléjük.

– Nézzétek – hallották az egyik lovas hangját. – Csak idáig jutottak. Látom a nyomaikat.

Minket keresnek, gondolta Tiuri. Most nem késlekedhet! Odahajolt Piakhoz, és a fülébe súgta:

– Indulj! Vágtass Ingewelbe! Gyorsan!

Piak nagy szemeket meresztett rá, és megrázta a fejét.

Tiuri meglökte.

– Gyerünk! – sürgette. – Gondolj a küldetésre! Én majd feltartóztatom őket, ha...

Elhallgatott. A lovasok olyan közel értek, hogy nem mert tovább beszélni.

De Piak szerencsére engedelmeskedett. Odaosont a lovakhoz, megragadta az egyik kantárját, és csöndben nekiindult.

Tiuri a lovasokat nézte.

– Itt kell lenniük valahol! – mondta az iménti hang. Ismerős hang volt. Tulajdonosa most ott állt a fiú előtt, egészen közel, kezében a lova kantárjával. Ám Tiuri nem tudta kivenni az arcvonásait. A férfi újra

megszólalt.

– Hahó! Van ott valaki? Martin, Piak! Egy bizonyos Martint és a barátját, Piakot keresem! Itt vagytok valahol?

Tiuri visszafojtotta a lélegzetét. Megreccsent egy ág.

Hátrapillantott, de Piaknak már nyoma sem volt.

Ekkor egy másik, még lóháton ülő katona is közelebb ért hozzá.

– Csendet! – kiáltotta. – Hallok valamit!

Mindenki elnémult. Tiuri is hallotta a reccsenést, amelyet a katonák meghallhattak, és amelyet természetesen Piak okozott. Muszáj lehetőséget teremtenie Piaknak, hogy menekülni tudjon!

Mielőtt a lovasok újra megmozdultak volna, alig reszkető hangon odaszólt nekik:

– Kik vagytok?

– Te vagy az? Martin! Piak! – kiáltotta erre a legközelebb álló férfi. Megindult a bokrok felé.

– Megállj! – ordította Tiuri. – Egy lépést se! Fegyver van nálam. Ne közelíts!

A lovasok közt izgatott morajlás futott végig.

A férfi, aki az imént beszélt hozzá – feltehetően a csapat vezetője megtorpant, és csodálkozva kérdezte:

– Mi ez? Jó barátok vagyunk, barátok! Ne félj!

– Állj! – kiáltotta Tiuri. – Íj van nálam! Vigyázz, lövök! Egy lépéssel se gyere közelebb! Ha megmozdulsz, lövök!

Előhúzta a törét, hogy szükség esetén tényleg legyen nála valamilyen fegyver.

A lovasok vezetője mondani akart valamit, de Tiuri a szavába vágott, és túlharsogta:

– Megállni! Aki megmozdul, lelövöm! Értettétek? Lövök!

Sebesen és hangosan beszélt, többször is elismételte fenyegetését. Piaknak minél távolabb kell jutnia, mielőtt ezek a katonák rájönnek, hogy

nincs nála se nyíl, se íj!

- De barátom! – mondta a lovasok vezetője, amikor végre szóhoz jutott.
 - Nem akarunk ártani nektek! Martin, te vagy az? Vagy Piak?
 - Szerintem csak egyikük van itt – vélte egy másik lovas.
 - Mindketten itt vagyunk! – kiabált oda nekik Tiuri. – Kik vagytok? Mit akartok tőlünk?
 - Hát nem ismeresz meg? – kérdezte a parancsnok. – Azért küldtek, hogy utolérjünk benneteket...
 - Mégis ki küldött titeket? – kérdezte Tiuri.
- A másik közelebb lépett.
- A királyi vámszedő – felelte ki más?

ÁSPOR

A válasz igencsak meglepte Tiurit. De még mindig bizalmatlan volt.

– A királyi vámszedő? – kérdezte. – És miért? S honnan tudhatom, hogy igazat beszéltek?

– Warmin vagyok! – kiáltotta a lovasok vezetője. – Nézd, eldobom a fegyvereimet, hogy lásd, barátként jöttem.

Úgy is tett.

Való igaz, olyan hangja volt, mint Warminnak.

– Uram küldött – folytatta a katona –, hogy megvédjünk benneteket a rátok leselkedő veszélytől. És amint látom, nem is ok nélkül! Mondok valamit, amiből tudod, hogy megbízhatsz bennünk. Engedd, hogy közelebb lépjek!

– Jól van – felelte Tiuri, majd, továbbra is óvatosan, hozzáfűzte: – De egyedül! Warmin – már ha Warmin volt az – megparancsolta az embereinek, hogy maradjanak a helyükön, majd a bokrokhoz lépett.

– Hol vagytok? – kérdezte.

– Itt vagyok – válaszolta Tiuri, és kilépett a bokrok mögül. Ránézett a férfira. Egyből felismerte a hídőr nyers, cserzett, ám annál barátságosabb arcát. Warmin közelebb hajolt hozzá.

– Üdv, Martin! – suttogta. – Ezt üzeni neked a gazdám: az ékszer nevében, melyet mindketten ismerünk, kérlek, fogadd el szolgálaim segítségét!

Tiuri a mellkasához nyúlt, és megtapogatta a gyűrűt. Visszadugta a tört

a tokjába.

– Köszönöm, Warmin. De miért küldött utánunk az urad?

– Hallott valamit, ami aggodalommal töltötte el. Ha megbíazol bennünk, fogadd el segítségünket. És szólj a barátodnak is, hogy bújjon elő. – Warmin előrenyújtotta a kezét, hogy mutassa, nincs nála fegyver. – Nem viseljük a pajzsunkat – tette hozzá. – Azt csak akkor hordhatjuk magunknál, ha a Szivárvány-folyó közelében járunk.

Tiuri minden maradék aggálya eltűnt. Megragadta Warmin kezét, és jó erősen megrázta.

– Bocsáss meg – mondta –, de történt valami, ami miatt ellenségek felbukkanásától tartottam.

– De hát nincs is nálad íj és nyíl! – kiáltotta meglepetten Warmin.

– Nincs – felelte Tiuri –, csak úgy tettem, mintha lenne. És nagyon örülök, hogy nem is lett volna rá szükségem...

Kiszakadt belőle egy sóhaj: most könnyebbült csak meg a sok izgalom után.

Warmint és Tiurit körbevette a többi lovas.

– Hol a barátod? – kérdezte egyikük.

– Nincs itt – válaszolta Tiuri.

– Egyedül vagy? – kérdezte Warmin, és láthatóan megint alaposan meglepődött. – De hát mi történt?

– Várjatok egy kicsit – mondta Tiuri. Tölcsért formált a kezéből, és elkiáltotta magát: – Piak! Piak!

– Akkor mégiscsak őt láttam az előbb... – mormolta az egyik lovas.

– Piak! – kiáltotta újra Tiuri. – Gyere vissza!

Barátja valószínűleg még nem jár messze, és alighanem meghallja a kiabálását. Ám a kiáltás után beálló csöndben beléhasított az aggodalom: mi van, ha Piakkal történt valami?!

– Piak! – kiabálta.

– Hahó! – hangzott a válasz. – Jövök már, jövök!

Piak meglepően gyorsan előbukkant. Megállt valamivel távolabb, aztán odakiáltott:

– Te vagy az, Tiuri?

– Helyes, Piak! – kiabált vissza neki emez. – Soha ne bízz senkiben! De most gyere: barátok jöttek! Ejnye, gyorsan visszaértél – mondta, amikor Piak ott termett mellette, és leszállt a lováról.

– Nem mentem messzire – felelte Piak. – Azt hitted, ellovagolok, és magadra hagylak? Ott ültem, a mögött a szikla mögött. És már egy csomó követ összegyűjtöttem, arra az esetre, ha...ha...

– Hála istennek – kacagott Warmin. – A megkövezést megúsztuk!

– Warmin! – kiáltott fel Piak.

– Az volnék, szolgálataodra – mosolygott a katona.

– Hú! – sóhajtott Piak. – Micsoda éjszaka! Azt hiszem, megint láttam, Tiuri. Valamivel távolabb. Szerintem nyugat felé menekült.

– Kicsoda? – kérdezte Warmin.

– A...a... – Piak elhallgatott.

– De hát mi történt? – kérdezte Warmin egyik fiúról a másikra nézve. – És várj csak, ez furcsa: Piak az imént kétszer is Tiurinak nevezett! Azt hittem, Martinnak hívnak.

Piak riadtan kapta szája elé a kezét.

– Úgy van – felelte Tiuri higgadtan. – Errefelé Martin a nevem, de Tiurinak is neveznek.

Odabiccentett Piaknak, hogy jelezze, semmi baj. Amúgy sem igen számított most már, tudják-e, mi a valódi neve.

– Vagy úgy – mormolta Warmin.

– Találtunk valamit – folytatta Tiuri –, nem messze innen. Egy halottat. Nyíllal lőtték le.

– Egy halottat? – kérdezte megrökönyödve Warmin. – És ki az?

– A követ, akit Unauwen királyhoz menesztettek – válaszolta Tiuri. Odavezette a többieket a tisztáshoz, ahol az írnok holtteste feküdt.

Warmin lenézett a halottra.

– A dangriai követ! – kiáltott fel döbbenet. – Hogy történhetett? És éppen itt, ezen a vidéken! Útonállók?

– Azt hiszem, a gyilkos csak a levelet vette el – vélte Tiuri. Piakhoz fordult. – Azt mondtad, megint láttad. Akkor talán még utolérhetjük!

– A gyilkost? – kérdezte Warmin izgatottan.

– Még nem járhat messze – bólintott Piak. – Az előbb még semmit sem tehattünk. Meg... meg akarta...

– Á, kezdem érteni – mondta Warmin. – De most nincs idő locsogásra!

– A lovához rohant. – Hol láttad? – szólt oda Piaknak.

Emez egy dombra mutatott, délnyugati irányban.

– Menjünk utána? – kérdezte Warmin Tiurit.

– Igen! – felelte a fiú, és szintén felpattant a lovára.

– De légy óvatos, Ti... Martin! – mondta a barátjának Piak.

– Maradjunk szorosan együtt – adta ki a parancsot az embereinek Warmin. – A két fiút pedig fogjuk közre! Úgy.

Elindultak.

Tiuri arra gondolt, ha valóban Áspor a gyilkos, akkor féltő, hogy nem fogják megtalálni.

Az éjszaka hátralévő része nem rettegésben, hanem lázas izgalomban telt. Találtak egy nyomot, melyet egészen addig követtek, míg el nem tűnt egy patakban. Utána átfésülték a dombokat. Ilyen erővel árnyékokra is vadászhattak volna; nem is találtak semmit. Már jócskán eltelt az éjszaka, mire visszaértek az útra, nem messze onnan, ahonnan elindultak.

– Nem lehet, hogy csak képzelődtetek? – kérdezte a fiúktól Warmin.

– De, bármi lehet – felelte Tiuri –, ám nemigen hiszem.

– Biztos, hogy nem! – mondta Piak.

– Ha arról van szó, akitől tartok, őt nem kapjuk el egyhamar – jegyezte meg Tiuri.

– Miért, ki az? – kérdezte Warmin.

– Nem mondhatom el – válaszolta Tiuri. – Egyébként nem tudok róla sokat.

– Te jó ég... – csapott a homlokára Warmin. – A fickó, akire gondolsz, barna ruhában jár, hosszú, világos haja van, és a fején széles karimájú kalapot visel?

– Honnan veszed ezt? – kérdezte Tiuri, s most ő volt meglepve. Aztán hirtelen eszébe ötlött valami: a férfi, akit a hídon látott, a kacagó férfi...

– Ezt majd még elmesélem – válaszolta Warmin. – De most mit tegyünk? A halottat nem hagyhatjuk itt. És a gyilkost el kell fognunk, ha nem most, akkor holnap. A történetek hírére pedig el kell juttatnunk Dangriába és a királyhoz – de legalább Ingewelbe. Az van a legközelebb, és ott biztos találunk küldöncöt. Andomar lovag katonái pedig segíthetnek kézre keríteni a gyilkost. S az is lehet, hogy Ingewelbe menekült, nem?

– Igazad van – felelte Tiuri. – De mi nem várhatunk. Tovább kell mennünk.

– Tudom – mondta Warmin. – Nekünk pedig el kell kísérnünk, amíg kívánod. Megfelel neked, ha megbízom három emberemet, hogy gondoskodjanak a holttest elszállításáról, és térjenek vissza Ingewelbe?

– Természetesen – bólintott Tiuri.

Három lovas máris útnak indult. Warmin akkor újra a két barátához fordult.

– Most pedig elmondom, miért küldött utánatok a várúr. Mi legyen, lovagoljunk tovább, vagy pihenjünk egy kicsit?

– Pihenjünk, ha lehet – kérte Piak, és ebben Tiuri is egyetértett vele.

Leültek az út szélére, és Warmin belekezdett a mondókájába.

– Nem lesz hosszú történet. A dangriai követ – Isten nyugosztalja! – tegnap este ért a vámhoz.

– Tudtátok róla, hogy követ? – kérdezte Tiuri.

– Nem volt oka eltitkolni előlünk – válaszolta Warmin. – Új lóra volt szüksége, márpedig minden küldöncnek joga van pihent lóhoz. Adtunk is

neki egyet, és azonnal folytatta útját. Azt mondta, minél tovább akar menni, mielőtt pihenőt tart. Nos, ez az, amit a követről tudok. A továbbiakról Imin tud mesélni, reggel ő volt őrségben.

Az egyik lovas átvette a szót.

– Igen, ma reggel én voltam őrségben... vagyis, időközben tegnap reggel, ugyebár. Elsőként az az idegen jelent meg a hídnál – legalábbis a beszéde alapján feltételezem, hogy idegen volt. Megfizette a vámot, három aranyat, mert először kelt át a folyón. Beszélgettünk is egy kicsit. Mindenféléről szó esett, az időjárásról, a termésről, aztán megkérdezte, nem kelt-e át előtte a hídon egy ifjú. De az is lehet, mondta, hogy két ifjú volt. Az egyik talán tizenhat éves, sötét hajú, világos szemű. A másíkról semmit sem mondott. Elmeséltem neki, hogy járt itt két fiú – természetesen rátok gondoltam akik nem tudták megfizetni a vámot, ezért még alighanem a folyó keleti partján vannak valahol. Úgy tűnt, az idegent jókedvre deríti a hír...na, jó, ez talán túlzás. Csak annyit mondott, „úgy, úgy”, de fogadni mernék, hogy mosolygott közben. Nem láttam jól az arcát: a kalapját mélyen a szemébe húzta, és a kalapnak igen széles karimája volt...

– Nem láttad, hogy néz ki? – kérdezte Tiuri.

– Nem igazán... Szőke haja volt, kilógott a kalapja alól, és teljesen átlagos ruházata, barna színű... és... de ezt majd elmondom mindjárt. Szóval, nemsokára megláttunk benneteket a szigeten. Warmint megbízták, hogy hozzon ki titeket. El is feledkeztem az idegenről, azt hittem, már rég továbblovagolt. Ám amikor egy másik őrral a hídon álltam, és néztem, hogyan mentenek ki benneteket a szigetről, egyszer csak feltűnt mellettem. Szóval ezek azok a fiúk!, mondta. Kis gazfickók, hogy képzelték, hogy elsinkófálhatják a vámot! Megkérdezte, milyen büntetés jár ezért, és úgy láttam, elégedett a válasszal. Áthajolt a híd korlátján, és kacagott. Rossz érzést keltett bennem a nevetése. Úgy véltem, azt kapjátok, amit megérdemeltek, de ez a fickó nem tetszett nekem. Az őrtársammal

visszamentünk a sorompóhoz, mert újabb vándorok érkeztek. És akkor odalépett hozzánk Warmin.

– Úgy van – mondta Warmin. – Elmondtam Iminnek, hogy megkérted a várurat, engedjen át a hídon.

– És ekkor megint ott termett az az idegen – folytatta Imin. – Azt mondta, hogy börtönben lenne a helyetek. Én erre így válaszoltam: Ejnye, magának aztán nagyon a bögyében van az a két fiú! Ennyire jól ismeri őket? Erre azt felelte, hogy nem. De hát az imént, mondtam, egy sötét hajú, világos szemű fiúról érdeklődött! Van olyanból rengeteg, felelte. Ezt az ifjút nem ismerem. Aki után érdeklődtem, az jó barátom. Együtt akartunk átkelni a folyón, de, gondolom, feltartóztatták útközben. Keletről jön, Dangriából.

– Amikor ezt mondta – szólt közbe Warmin –, említést tettem neki a követről, aki előző este járt ott. Neki is sötét haja volt és világos szeme. Ezt talán nem lett volna szabad elmondanom annak az embernek, de nem tudtam, hogy gonoszak a szándékai. Amikor az idegen ezt meghallotta, mintha megijedt volna...

– Úgy van, megijedt! – vette át a szót Imin. – Felemelte a fejét, és ránk nézett. Megláttam a szemét, amitől én is megijedtem. Mintha egy kígyóval néztem volna szembe! De akkor egyszer csak sietőssé vált neki. Úgy vágtatott át a hídon, mintha maga a patás ördög üldözte volna!

Tehát igaz, gondolta Tiuri: az idegen nem más, mint Áspor. Nem lehet más. A kém először (joggal) azt gondolta, hogy akit keres, benn csücsül a tömlőben. Ám amikor tudomást szerzett egy másik ifjúról, aki nyugat felé tart, Unauwen királyhoz, elbizonytalanodott, és gyorsan a nyomába eredt. Szegény írnot az a nyílvesző ölte meg, amelyet neki, Tiurinak szántak! Ám mostanra Áspor alighanem rájött, hogy tévedett, és rossz embert tett el láb alól. Ellopta és elolvasta a levelet, és azonnal látta, hogy ez nem az a levél, amit keresett...

Warmin folytatta az elbeszélését:

– Később, miután elmentetek, beszéltem a várúrral. Úgy láttam, aggasztja valami, amit a Dangriából érkezett követ mesélt neki. Megkérdezte, rendben elindultatok-e, aztán azt mormolta, félig magának: nem tudom, jól tettem-e, hogy elengedtem őket egyedül... Miért mondja ezt, uram?, kérdeztem. Lehet, hogy veszély leselkedik rájuk, válaszolta. És akkor elmeséltem neki, hogy találkoztam a hídon azzal a férfival. Nem volt valami hosszú történet, a várúr mégis alaposan megijedt. Warmin, kérdezte, utol tudod még érni a fiúkat? Ülj lóra, vigyél magaddal tíz fegyverest! Érd őket utol, kísérd el, s ha kell, véd meg őket az életed árán is! Talán a dangriai követet is sikerül utolérnetek. Lehet, hogy rémeket látok, de veszélyt érzek, főképp a két fiúra nézve. Ezt mondta a gazdám, és mi rögtön útnak indultunk.

Warmin rájuk nézett.

– Nos? – kérdezte. – Elfogadtok minket kísézőül? Vagy a várúr valóban rémeket látott, és nem leselkedik rátok semmiféle veszély?

– De, azt hiszem, nagyon is leselkedik – felelte Tiuri.

– A dangriai követ halálának is van hozzá köze?

– Igen – válaszolta Tiuri. – Még Dangriában találkoztam vele. Segített nekem. Most pedig... most pedig ő halott, míg én még mindig élek...

Warmin kérdő pillantást vetett rá.

– Hogy érted ezt?

– Ugyan – nézett rá Tiuri –, miért mondanám el?

Warmin vállat vont.

– Az uraság azt mondta, ne kérdezősködjek. Úgyhogy teszem, amivel megbízott, és az embereimmel és a fegyvereinkkel segítünk utadon.

– Köszönöm! – felelte Tiuri. – Akkor indulhatunk is?

Felállt. Reszketett a lába a kimerültségtől. Ám a következő pillanatban felugrott a nyeregbe.

Piakkal együtt folytatták útjukat, körbevéve a királyi vámszedő katonáival.

Miután megvirradt, egyre több emberrel találkoztak: pásztorokkal, akik a dombokon legeltették nyájaikat. Warmin mindegyiket megszólította, beszámolt nekik a gyilkosságról, leírta a gyilkos külsejét, és megkérte őket, hogy legyenek elővigyázatosak.

Késő délelőtt aprócska faluba értek, ebben volt a fogadó, következő pihenőhelyük. Nemsokára ott ültek az ebédlőben, és a fogadós eléjük tette az ételt. Warmin elmondta neki, hogy a királyi vámszedő megbízásából járnak el, és megkérdezte, kaphatnak-e új lovakat.

– Mindenkiem nem jut – válaszolta a fogadós. – Annyi lovam nincs.

Warmin Tiurira pillantott.

– Mit gondolsz? – kérdezte. – Szerintem a legjobb, ha mindannyian maradunk egy kicsit, hogy a lovaink kipihenhessék magukat, aztán együtt folytatjuk az utat. Nekünk sem árt a pihenés.

Tiuri bólintott.

– Rendben – mondta. – De nem akarok túl sokáig maradni.

Warmin a fiú arcát fürkészte.

– Pedig igencsak úgy nézel ki, mint akire ráférne a pihenés – mondta. – A barátod nemkülönben. Nézd, már el is aludt!

Szó mi szó, Piakot máris elnyomta a buzgóság: feje az asztalra borult, közvetlenül a tányérja mellé, amelyben még ott volt a fele étel.

Most Tiuri is érezte, mennyire fáradt, enni is alig volt ereje. Távolról és halkán hallotta társai beszélgetését, és még az a tudat sem izgatta különösebben, hogy Áspor talán a környéken ólálkodik. Warmin megragadta a vállát.

– Hé, minden rendben? – kérdezte. – Mióta nem pihentetek és aludtatok?

Mióta is? Ha Tiuri az elmúlt napokra gondolt, szünet nélküli, összefüggő, fárasztó nappalokat és átvirrasztott éjszakákat látott.

– Nem is tudom... – mormolta.

– Most viszont azonnal ágyba bújtok! – kiáltotta Warmin. – Vagy a

lovad hátán akarsz elaludni, hogy aztán leess róla?

Piak felriadt a katona erélyes hangjára, és pislogva felegyenesedett.

Tiuri felállt. Warminnak igaza van, pihenniük kell, hogy legyen erejük az út utolsó szakaszához.

– Milyen messze van innen Unauwen? – kérdezte.

– Két és fél napi járóföldre – felelte Warmin.

– És most mennyi az idő?

– Dél múlt – mondta a fogadós.

– Volna két ágyatok ezeknek a fiúknak? – fordult a férfihoz Warmin.

– Hogyne volna – válaszolta a fogadós. – Gyertek velem.

– Rendben – egyezett bele Tiuri. – De szeretném, ha négy órákor felébresztenél.

Nem volt hajlandó a szobájába menni addig, míg Warmin szentül meg nem ígérte, hogy így lesz. Aztán kisvártatva Piak is, ő is ágyban feküdtek, és azonnal mély, pihentető álomba merültek.

Warmin megtartotta a szavát, és négy órákor jött ébreszteni őket.

– Felőlem még nyugodtan alhatsz egy kicsit – mondta. – Nem akard, hogy itt éjszakázzunk, és csak reggel induljunk tovább?

– Nem – válaszolta Tiuri elnyomva egy nagy ásítást. – Még két és fél nap, és szeretném gyorsabban is lejárni, ha lehetséges.

– Friss híreket kaptam a gyilkosról – mondta Warmin.

– Ásporról? – kérdezte Piak.

– Szóval Áspornak hívják? – bólintott Warmin. – Ezt nem is tudtam.

– Milyen híreket kaptál? – kérdezte Tiuri.

– Nos, tőle már igazán nem kell tartanotok – mondta a katona. – Hamar elkapják, ne félj. Gyertek az ebédlőbe, a fogadóssal kiadós reggelit készítettem.

Felállt, és kiment a szobából.

– Ó, mekkora számár vagyok! – fakadt ki Piak. – Mindig mindent

elköttyogok!

– Ugyan már – mondta Tiuri. – Miért ne tudhatná Warmin, hogy az ellenségünket Áspornak hívják?

– Akkor is számár vagyok – sóhajtott a Piak. – Azért volt, mert félig még aludtam. Bár azzal tényleg nem megy sokra Warmin, ha tudja, hogy a kígyó neve Áspor. Ahogy mi sem. Hiszen nem is ismerjük ezt a kémet!

Warmin szavai ennek ellenére rögtön kiűzték az álmod a fiúk szeméből – lóhalálában szaladtak az ebédlőbe. Warmin és három katona már várta őket. Miközben ettek, Warmin beszámolt róla, hogy egy órával korábban feldúlt lovas érkezett a fogadóba. A keletebbre lakó pásztorok egyike volt.

– Elmesélte, hogy egyedül legeltette a nyáját – mondta Warmin –, amikor hirtelen feltűnt egy lovas. Leszállt a lováról, és megkérdezte a pásztor, nem tud-e neki adni valami harapnivalót. A pásztor a személyleírásunk alapján rögtön felismerte a férfit: a gyilkos volt az. Barna ruha, világos haj és széles karimájú kalap... Megijedt, amit a másik észre is vett, és megfenyegette, hogy megöli, ha segítségért kiált. Erre a pásztor a legokosabb megoldást választotta: felugrott az idegen lovára, és elvágta! A gyilkos még utána lőtt egy nyilat, de szerencsére nem találta el.

– A nyílveendő még ott fityegett a pásztor kalapjában, amikor ideért! – tette hozzá az egyik katona.

– Hol van most ez a pásztor? – kérdezte Tiuri. – Miért nem ébresztettetek fel azonnal?

– Nem volt rá szükség – válaszolta Warmin. – Olyan jól aludtál. De azonnal kiküldtem egy csapat fegyverest arra a helyre, ahol a pásztor az idegennel találkozott. Négy emberem ment el. A pásztor mutatja nekik az utat. Nagyon ügyes és éles eszű volt, hogy elvette a gyilkos lovát, mert az így biztosan nem jut messzire.

– Ez igaz – felelte a két barát.

Tiuri mégis szívesen beszélt volna személyesen azzal a pásztorral.

Szeretett volna többet megtudni a férfiről, akinek gonosz kisugárzását Dangria óta többször is érzékelte. Nem fér hozzá kétség: Áspor jár a nyomukban. De Ásport most minden oldalról üldözik, a lovát elvesztette, és Tiuriék valamelyest meg is előzték. Piaknak és neki már csak arra kell ügyelnie, hogy megőrizték az előnyüket.

Warminra nézett.

– Azt hiszem, már nincs szükségünk a kíséretetekre. Úgy gondolom, már nem kell félnünk attól az embertől, aki oly nagy veszélyt jelenthetett volna ránk nézve.

– Ahogy óhajtod – válaszolta a katona. – De hidd el, nekünk nem fáradság, hogy elkísérjünk még egy darabon! Kihalt az út a Hold-dombokon keresztül. És mint mondtam, uram engem bízott meg, hogy védelmezzek titeket. Nem örülnék neki, ha elválnánk, és utána történne veletek valami.

Tiuri elmosolyodott.

– Nagyon hálás vagyok neked és uradnak a segítségért. Ha nem jöttök utánunk, alighanem csúnya véget ért volna az utazásunk.

Végül abban állapodtak meg, hogy Warmin és három maradék embere legalább a Hold-dombok végéig elkíséri a fiúkat. Utána pedig majd meglátják, hogyan tovább.

Fél ötkor már úton voltak; gyorsan haladtak, semmi sem hátráltatta őket. A hold ismét magasan állt az égen: a távolban, egy dombtetőn megpillantottak egy várkastélyt.

– A Fehér Hold erődje – bökött a vár felé Warmin. – Iwein lovag lakóhelye. A fogadós azt mondta, ott tölthetjük az éjszakát.

– Szóval várkastélyban fogok aludni! – lelkesedett Piak. – És kivételesen nem egy vár nyirkos tömlöcében... Szép kastélynak tűnik.

– Nagyon régi – mondta Warmin. – De az én uram vára még öregebb.

– Uradat Ardiannak hívják, ugye? – kérdezte Tiuri.

– Igen, Ardian a neve, egykor kastély nélküli kóbor lovag volt, most

pedig a Szivárvány-folyó vámjának őrzője.

– Ezek szerint a folyóparti kastélyt nem az őseitől örökölte? – érdeklődött Tiuri.

– Nem. A vám őrzésének joga nem öröklődik apáról fiúra. A királyi vámszedőket a király nevezi ki – mindig a legrátermettebb lovagjai közül.

– A fehér pajzsos lovagok... – jegyezte meg Piak.

– Úgy van. De a vám őrzői a szivárvány hét színét is viselhetik.

– Tulajdonképpen hány lovagja van a királyodnak? – kérdezte Tiuri. – És hogy hívják őket?

– No hát, azt nem tudom csak úgy felsorolni. Néhányuk nevét már bizonyára hallottad. Az uramét, Ardianét, Wardianét, aki a fivére, és Iwein lovagét, akinek a várát amott látod, meg Iwein lovag fiait, akik még fiatalok. És ott van Ingeweli Ardoman, Forèstèrrai Edwinem, akit Legyőzhetetlennek neveznek, aztán Idunai Marwen, akit úgy is emlegetnek, hogy a Tengeri Szél Fia... Ó, hány, de hány nevet mondhatnék még, és hány történetet, melyek a lovagjaink hőstetteiről szólnak! De az uram még többet mesélhetne: vastag könyvei vannak, teleírva az ország történelmével...

Tiurinak eszébe jutott a könyv, amelybe belepillantott, miközben Ardiant várta.

– Mondd csak, Warmin – szólalt meg –, a nyelvek majdnem olyan, mint a miénk. Ez azért különös.

– Már miért lenne az? – kérdezte Warmin. – Én inkább azt tartom különösnek, ha valaki, aki éppúgy néz ki, mint én, olyan nyelvet beszél, amit nem értek – csak azért, mert másik országból származik. De a nyelv, amelyet beszélünk, nem az egyetlen nyelvünk. Van még egy, amely már ősrégi... olyan régi, hogy a legtöbben nem is ismerjük. Csak a király, a hercegek, a bölcsek és néhány lovag beszél és érti őseink nyelvét.

– Urad is? – kérdezte Tiuri.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Warmin. – Az uram sokat tud, és

könyveket is olvas. Én régebben csak keresztet tudtam rajzolni, ha alá kellett írnom valamit, de ő megtanított a betűvetésre.

Emígy csevegve közeledtek a kastélyhoz. Egy kőfalakkal szegélyezett, keskeny út vezetett odáig a dombon át.

Bár már késő volt, azonnal beengedték őket. A lovasokat és hátasaikat egyaránt szívélyesen fogadták – minden állat és ember bőséges vacsorát és kényelmes éjszakai szálláshelyet kapott.

Másnap kora reggel Tiuri Warminnal és Piakkal indulásra készen állt a vár belső udvarán.

Odalépett hozzájuk egy várlakó, és így szólt Warminhoz:

– Ugye te vagy Ardian úr lovasainak vezetője? Iwein lovag beszélni szeretne veled. Tarts velem, kérlek!

Warmin Tiurira mutatott:

– Hadd jöjjön velünk a fiú is.

– Muszáj? – kérdezte a várlakó. – Az uram a lovasok vezetőjét hívatta.

– Akkor végképp velünk kell jönnie – felelte Warmin.

A várlakó csodálkozva nézett végig Tiurin. Nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy a fiú túl fiatal, öltözéke pedig túl szegényes ahhoz, hogy bármilyen jelentőséggel bírjon. Ám végül bólintott, aztán elindult, és belépett az öregtoronyba.

Tiuri összevonta a szemöldökét: nem örült neki, hogy Warmin így ráirányítja a külvilág figyelmét. Bár még korábban keltünk volna, gondolta, akkor már régen úton lehetnénk. Piakra nézett, aki bátorítóan rákacsintott. Tiuri elindult Warmin nyomában.

Nagy, félig még sötét csarnokba vezették őket. Az asztalnál, amelyen két gyertya égett, már várta őket a várúr. Iwein lovag nem volt épp fiatal ember. Haja hófehér, tartása azonban szálegyenes. Végignézett vendégein, aztán Warminhoz fordult:

– Te vagy Warmin, Ardian lovag katonáinak vezetője?

– Igenis, lovag uram – hajolt meg Warmin.

– Hallottam, hogy meggyilkoltak egy férfit múlt éjjel a Hold-dombok között – folytatta Iwein lovag. – Egy küldöncöt, aki Unauwen királyhoz tartott. Igaz ez?

– Igenis, lovag uram – válaszolta Warmin.

– Miért nem tájékoztattál erről azonnal? – kérdezte a lovag. – A Hold-dombok nyugati fele az én birtokomhoz tartozik, és Andomar lovag távollétében a másik oldalát is én ellenőrzöm.

– Hírnököt menesztettünk Ingewelbe, lovag uram – felelte Warmin. – És a környéken mindenkit értesítettünk, hogy keresse a gyilkost.

– Miért nem kerestétek magatok?

– Uram határozott feladattal küldött bennünket nyugatra, lovag uram, ezért folytatnunk kellett az utat. De embereim egy részét – több mint felét – már visszaküldtem.

– Jól van – mondta Iwein lovag. Aztán Tiurira nézett. – Te pedig – kérdezte – talán azon fiúk egyike vagy, akik rábukkantak a holttestre?

– Igen, uram – felelte Tiuri, és közben arra gondolt: remélem, a lovag nem kezd el kérdezősködni. Mintha mindenki, akivel csak találkozom, hátráltatni akarna...

Ám félelmei nem igazolódtak be. Iwein lovag nem kérdezett többet, csak annyit jegyzett meg:

– Van szerencsém beszámolni róla, hogy a gyilkost elfogtuk.

– Micsoda? Igazán? – kiáltott fel egyszerre Tiuri és Warmin.

– Igen – válaszolta Iwein lovag. – Jelenleg a hold-domboki fogadóban tartják fogva, míg el nem döntöm, mi legyen a sorsa. Az én birtokomon esett fogságba, úgyhogy én fogok ítélni fölötte.

– Mikor fogták el? – kérdezte Warmin.

– Tegnap este, nem sokkal az után, hogy ti távoztatok a fogadóból. Kora reggel hozta a hírt egy küldönc. Ő maga bővebben is el tudja mondani, mi történt.

Tiuri csak most vette észre, hogy még valaki tartózkodik a félhomályos helyiségben. Az illető a várúr intésére előrébb lépett, és tisztes távolban megállt. Parasztforma ember volt, de sodronyínget viselt, barna hajába sisakot nyomott.

– Ez a hírnök érkezett a fogadós által írt levéllel – mondta Iwein lovag –, melyet ő szóban kiegészített.

A követ meghajolt.

– A fogadós fizette a küldöncdíjamat – mondta a férfi de az üzenet, amelyet hoztam, a királyi vámszedő katonáinak is szól. Amit most mondok, azt Iwein lovagnak, a Fehér Hold urának, Warminnak, a katonák vezetőjének és a vele lévő két ifjúnak kell hallania.

– Folytasd – mondta Iwein lovag.

A küldönc ismét meghajolt.

– Tegnap este falumbeli férfiak, a királyi vámszedő négy katonájának segedelmével, elfogták azt az embert, aki a személyleírások szerint a gyilkosságot elkövette. Különös néven mutatkozott be... hogy is hangzott? Benne van a levélben, amelyet átadtam neked, lovag uram.

– Áspor – mondta Iwein lovag.

– Áspor... – ismételte a nevet Tiuri egészen halkán.

– Eleinte tagadta, hogy ő lenne a gyilkos – folytatta a küldönc. – De aztán amikor elfogtuk és megkötöttük és bezártuk a fogadó egyik szobájába, egyszer csak tombolni és üvölni kezdett. Átkozott bennünket, ezt az országot és a két fiatalembert...őrájuk kettejükre irtózatosságot szórt.

– Miért? – kérdezte a lovag.

– Épp ez a különös – halkította le a hangját a küldönc. – Nem árulta el, miért. Egyszerűen csak átkozta őket... ijesztő volt. Magam is ott voltam, hallottam minden szavát. Egyiküket a nevére is nevezte. Légy átkozott, Tiuri! – ezt üvöltötte. – Az ördög és a gonosz hatalmak törjék ki a nyakadat, te fattyú!

A küldönc elhallgatott, Tiurit pedig kirázta a hideg, mintha maga is jelen lett volna, amikor Áspor átkokat szórt a fejére. De aztán megnyugodott: semmi baj, hiszen Ásport fogva tartják!

– Ki az a Tiuri? – kérdezte Iwein lovag.

Warmin intett a kezével, de nem szólt.

– Te vagy Tiuri? – kérdezte a lovag a fiúhoz fordulva.

– Igen, uram – válaszolta emez.

– Mi az oka, hogy ez az Áspor ilyen szörnyűségeket kíván neked?

Tiuri elgondolkodott, s csak utána válaszolt.

– Valószínűleg az, hogy egyebek közt épp miattam esett fogságba.

Iwein lovag tűnődő pillantást vetett rá. Tiuri most úgy látta, hasonlít valakire, akit ismer, de meg nem tudta volna mondani, ki az.

A lovag újra a küldönchöz fordult.

– Van még mondanivalód számunkra?

– Nos, uram – felelte a küldönc –, csak az, ami benne áll a levélben. Hogy a királyi vámszedő katonái kérik vezetőjüket, minél előbb térjen vissza keletre embereivel együtt. Persze csak akkor, ha a két ifjú el tud tekinteni a jelenlétüktől.

– Miért kellene visszatérnem? – csodálkozott Warmin.

– Azt nem mondták.

– Van még valami? – kérdezte Iwein lovag, majd amikor a küldönc nemmel felelt, így folytatta: – Akkor elmehetsz. Szolgáim ellátnak étellel. Miután ettél, elviszed az üzenetemet a fogadóba.

A küldönc mélyen meghajolt, majd távozott.

– Ki vagy te? – kérdezte Tiuritól a lovag.

– Hiszen tudod, uram. A nevem Tiuri.

– Honnan jössz?

– Keletről, uram.

– Ugye nem Ardian szolgái közé tartozol?

– Nem, lovag uram – vette át a szót Warmin. – De a gazdám azzal bízott

meg engem és katonáimat, hogy kísérjük el a fiút és a barátját. Nyugatra tartanak, és nagyon kell sietniük.

– Így van, uram – mondta Tiuri.

Warmin elővett valamit a sodronyinge alól, és átnyújtotta a várúrnak.

– Ez bizonyítja, hogy Ardian királyi vámszedő megbízásából járok el – mondta. – Uram kesztyűje.

– Felismerem – dörmögte a lovag. Visszaadta Warminnak a kesztyűt. – Noha úgy tűnik, rend és béke uralkodik a birodalomban, bizonyos események erősen nyugtalanítanak. Ardian úr bizonyára nem ok nélkül küldi ki a katonáit! Nem tartóztatlak fel benneteket – amit tudnotok kellett, megtudtátok. Ami Ásport illeti, a foglyom marad, és ha visszatértek erre a vidékre, kérem, látogassatok meg, hogy tanúskodhassatok az ügyében. Ez rád is vonatkozik, Tiuri.

– Értettem, uram – mondta a fiú. Egyszerre nagyon megkönnyebbült. Ásport elfogták! Már nincs mitől félnie. Holnap estére eléri Unauwen városát, kevés híján teljesítve küldetésüket. Warminhoz fordult.

– Tovább már nem kell elkísérned – mondta neki. – Áspor többé nem árthat nekünk.

– Ki ez az Áspor? – kérdezte Iwein lovag.

– Nem ismerem – felelte Tiuri. – Csak annyit tudok róla, hogy rossz és veszélyes ember.

– Ezt eddig is sejtettük – közölte fanyar hangon a lovag. – Csak tudsz róla még valamit!

– Eviellanból jött – mondta Tiuri.

A válasz mintha meglepte volna a lovagot.

– Eviellanból? – kérdezte.

Warmin is döbbenten meredt Tiurira.

– Lovag uram – folytatta Tiuri. – Kérlek, engedd meg, hogy máris folytassam az utam. Nemsokára talán sokkal többet megtudsz majd annál, amennyit én tudnék mesélni.

– Titokzatos fiú vagy – állapította meg a lovag némi hallgatás után. – Ha jól hallom, a Nagy-hegység túloldaláról jössz. Igaz ez?

– Igen, uram – felelte Tiuri.

– Akkor esetleg nem... – kezdte a lovag, de nem fejezte be a kérdést, megcsóválta a fejét, és így folytatta: – Tökéletesen megbízom Ardianban, és tartom magam ahhoz, amit kért. Menjetek békével! Te pedig, Warmin, magad döntheted el, továbbmész-e a két fiúval, vagy visszatérsz keletre, a katonáidhoz. Isten veletek.

Tiuri és Warmin meghajolt, majd kisvártatva újra a belső udvaron álltak, ahol már türelmetlenül várták őket a többiek.

– Mit mondott a lovag? – faggatta a barátját izgatottan Piak.

– Jó hírt! – válaszolta Tiuri. – Ásport elfogták. Egy küldönc hozta a hírt.

– Ásport elfogták? Tényleg? – suttogta Piak.

– Igen – felelte Tiuri.

Piak ragyogó szemmel nézett rá.

– Ez tényleg remek hír! Akkor végre nem kell rettegnem minden árnyéktól, és nem kell bekukucskálnom az összes bokor mögé...

Warmin lépett oda hozzájuk, és halkán köhintett.

– Mi történt? – kérdezte Tiuri.

– Nos – kezdte a katona – akkor most mitévők legyünk? Menjek veletek, vagy ne?

– Most már nyugodt szívvel magunkra hagyhatsz bennünket – felelte Tiuri.

– Hát, ha te mondd... – dünnyögte Warmin. – Igaz, ami igaz, nagyon érdekelne, miért üzenték a katonáim, hogy térjek vissza mihamarabb. És ha azt mondd, már nincs szükségetek a segítségünkre, akkor szívesen élek a lehetőséggel. Valami készül ebben az országban, van valami a levegőben... Ha szeretnétek, örömmel elkísérlek titeket. Hangozzék bármilyen furcsán, hiszen annyival idősebb vagyok nálad, de megbízómként tekintek rád, Tiuri. Te döntesz.

Tiuri kezét nyújtott, és így szólt:

– Köszönöm a segítségedet, Warmin. És kérlek, uradnak is add át köszönetemet. Amint ismét a Szivárvány-folyónál járunk, személyesen is kifejezem majd neki végtelen hálámat.

– Rendben van – felelte Warmin. – De nem engedlek el titeket, míg alaposan fel nem vagytok fegyverezve. Lehet, hogy nem lesz rá szükség, de ártani nem árthat. A képzelt íjaddal nem mész sokra! Adok igazit, és, gondolom, tudnak nélkülözni a fegyverteremből két sodronyínget is.

Beletelt egy kis időbe, míg mindent összeszedtek és odaadtak a két barátoknak.

– Ezt most tényleg viselnem kell? – kérdezte Piak, miután – életében először – felvett egy sodronyínget. – Jobban szeretem az egyszerű öltözéket.

– Majd megszokod – nevetett Warmin. – Nagyon jól véd, és hidd el, a biztonságod megér ennyi áldozatot.

– Hát jó, akkor magamon hagyom – sóhajtott Piak. – De arra az újra igazán nincs szükségem. Még egy hegyet sem találnék el vele három láb távolságról!–Aztán meggondolta magát. – Vagy tudod, mit, add mégis ide! Ha lőni nem is tudok vele, legalább jól áll...

A két barát elbúcsúzott Warmintól és a lovasaitól, majd folytatták útjukat nyugat felé.

– Megint kettesben vagyunk – jegyezte meg Piak. – Hogy nézek ki? Olyan vagyok, mint egy igazi apród?

UNAUFEN VÁROSA; KOLDUS A KAPUNÁL

TIURINAK TERMÉSZETESEN TÖVIRŐL HEGYIRE el kellett mesélnie, mit mondott Iwein lovag.

– Még szerencse, hogy továbbengedett bennünket – sóhajtott Piak. – Már attól tartottam, hogy megint feltartóztatnak. Kezdtém sajnálni, hogy nem öltöztünk álruhába. Mondjuk, öregembernek, hosszú szakállal...

– És mégis, honnan szereztünk volna szakállt? – nevetett Tiuri.

– Most már nem kell rajta törnöm a fejemet – felelte Piak. – Nincs rá szükség. – Hátranézett. – Ezek a Hold-dombok hasonlítanak egy kicsit a hegyekre, és szépek is, azt hiszem, de azért boldog leszek, ha végre magunk mögött hagyjuk őket. És te?

– Én is – válaszolta Tiuri.

Igen, ha arra a vidékre gondol, Tiurinak mindig azok a rémisztő órák, a gonosz Áspor fenyegetése, és főképp a meggyilkolt ifjú írnok fog eszébe jutni.

Kívánságuk hamar teljesült, mert nemsokára maguk mögött hagyták a dombokat, és egészen másféle vidékre értek. Aranysárgán hullámzó búzaföldek és zöldellő legelők között vezetett az útjuk, melyeket itt-ott sötét facsoportok választottak el egymástól. Elég sok emberrel találkoztak, falvakat és tanyákat láttak, olykor pedig, a távolban, várak tornyait.

Délután esni kezdett az eső, de ez csöppet sem rontotta el a jókedvüket, s abban sem akadályozta őket, hogy az addigi iramban folytassák útjukat. Egy darabig még naplemente után is lovagoltak. Elállt az eső, bágyadt

holdfény világította meg őket, mely visszatükröződött az út tócsáiban. Egy láthatatlan árokban békák kuruttyoltak, a fűben fáradhatatlanul ciripeltek a tücskök.

– Akár egész éjjel mehetnénk – súgta Piak.

De Tiuri megrázta a fejét. Hátranézett: még látta a Hold-dombokat, amelyek között megküzdöttek a veszéllyel és a gonosszal. Mégis résen volt, akárha ellenséges területen lovagolna. Hogy miért? Hiszen nappal már elmúlt ez az érzés. Miként lehetséges, hogy most ismét úgy érezte, figyelni őket és kémkedik utánuk valaki? Órültség! Piaknak nem is tesz róla említést. De úgy döntött, minél előbb biztonságos szállást keresnek maguknak.

Elhaladtak egy üresnek tűnő csűr mellett, és úgy döntöttek, ott töltik az éjszakát. Alig léptek be az épületbe, csaholni kezdett egy kutya. Kisvártatva döngő lépteiket hallottak, és egy mély hang megkérdezte:

– Ki vagy?

Tiuri az ajtó egyik sarkán át kikukucskált a szabadba. Egy férfit látott, kezében lámpás. Lába körül hatalmas kutya tekergeti. Tiuri nem válaszolt, és egyelőre Piak is hallgatott. A kutya eltávolodott a gazdájától, és farkát csóválva nekiugrott a csűrnek.

– Jól van, Parwen, szóval vendégek vannak a csűrömben! – kiáltotta a férfi. – Jó volna tudni, kik azok, nem?

Tiuri végre erőt vett magán. Kiment, nyomában Piak.

– Adjon isten, jó estét – köszönt Tiuri. – Megengednéd, hogy itt éjszakázzunk?

– Szívesen – válaszolta a parasztember; nyilván övé volt a csűr. – De bejöhettek a házba is, van még egy szabad ágy. Az csak kényelmesebb. S az asszony talán még valami harapnivalót is kerít nektek.

Olyan kedvesen győzködte őket, hogy Tiuriék végül elfogadták a meghívást. Nemsokára ott ültek a parasztember és felesége konyhájában, és szalonnás palacsintát ettek.

– Hálásan köszönjük a vendéglátást – mondta Tiuri.

– Ugyan már – nevetett a paraszt. – Ti aztán későn csatangoltok. A városba tartotok?

– Unauwenbe? – kérdezte Piak.

– Hát persze, hova máshová? Habár, van más város is... – A paraszt elhallgatott. – Halljátok? – szólalt meg egy idő után. – Parwen megint ugat. Kimegyek, megnézem, ki az.

Fogta a lámpást, és kiment a házból.

– Honnan jöttök? – kérdezte a parasztasszony.

– Ó, nagyon messziről – felelte Tiuri.

– Keletről, a Nagy-hegységből – tette hozzá Piak.

– Nahát! – csodálkozott a parasztasszony. – Akkor jó sokat caplattatok! Jártatok Dangriában is, átkeltek a Szivárvány-folyón? Szedtetek virágot Ingewelben, láttátok a holdfényt a dombok között? De a legeslegszebb Unauwen városa!

– Messze van még? – kérdezte Piak.

– Dehogy! Ha a tyúkokkal keltek, holnap délutánra odaérhettek.

Belépett a parasztember.

– Senkit sem láttam. Különös. Ez a kutya sohasem ugat ok nélkül. – A két baráthoz fordult. – Nem tudom, holnap hánykor akartok kelni, de azt hiszem, ideje lefeküdnünk.

– Bizony, igen fáradtnak tűntök – bólintott a parasztasszony. – Gyertek velem, megmutatom az ágyatokat.

– Milyen kedves emberek! – suttogta Piak már az ágyban fekve.

– Nagyon – felelte Tiuri.

Odakint újra ugatott a kutya. Miért ugat?, gondolta Tiuri. Aztán elmosolyodott, és azt mondta magában: hadd ugasson! Itt biztonságban vagyunk, zárt ajtók mögött.

Piak hamar elaludt, de Tiuri még sokáig meredt maga elé a sötétben. A kutya már nem ugatott. Végül Tiurit is elnyomta az álom.

A két barát az első kakasszóra felkelt, még egyszer megköszönték a parasztnak és feleségének kedvességüket, majd útra keltek. Jó idő volt: heves nyugati szél fújt, de hét ágra sütött a nap. Eleinte az előző napihoz hasonló vidéken haladtak. Később az út egy erdőbe, majd egy dombra vezetett...és akkor meglátták maguk előtt Unauwen városát.

Igen nagy város lehetett: rengeteg tornyot láttak, sőt szinte csak tornyokat, fehéréket, ezüstösen csillogókat, melyek csak úgy ragyogtak a napfényben.

Megállították a lovakat, és egy darabig némán csodálták a látványt. Elérték hát úti céljukat!

Nem álldogáltak sokat, mentek is tovább. Egyre forgalmasabb lett az út: a főútba számos kisebb út csatlakozott, és Tiuriék csakhamar látták, hogy korántsem csupán ők igyekeznek a főváros felé. Még jókora út állt előttük, és nem kímélték a lovaikat. Egyre jobban vágytak rá, hogy beléphessenek a városkapun.

Unauwen alacsony dombokra épült; nem volt szürke, nem övezték falak – világos volt, és nyitott. Nagy területen feküdt, alacsony falak vették körül, számos kapuja volt, lépcsők és tornyok, tornyok mindenütt, tetejükön arany szélkakasok. Délről ragyogó folyó érkezett a falakhoz, mely eltűnt a városban: alighanem a Fehér-folyó. Valamivel távolabb, észak felé magasabb dombok sorakoztak, rozsdás fénybe vonta őket a napsütés; mögöttük újabb dombok magasodtak, s mint a szivárvány, némelyik eltűnt a ködben. Sok út vezetett a városba, széles utak, amilyenek épp a két barát is a kapuk felé vágatott.

– Ez a legszebb – jelentette ki Piak –, amit az egész utunk során láttam!

– Szerintem is – értett egyet Tiuri.

– Dagonaut is ilyen?

Tiun megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta. – Ez szebb.

– Valószínűleg ez a világ legszebb városa – vélte Piak.

Tiuri a levél tartalmát ismételte magában, majd halkán el is dúdolta a Piaktól hallott dallamra. Piak vele énekelt. Így közeledtek a városhoz. Ám amikor még közelebb értek, és a nap nyugaton megállt a város fölött, mindketten elnémultak.

Az út sokfelé ágazott, mindegyik elágazás – fűvel benőtt ösvények, kőutak és kőlépcsők – a város keleti részén lévő különböző kapukhoz vezetett. A kapuk nyitva voltak, de mindegyik előtt örök álltak – tekintélyt sugárzó katonák, fejükön tollas sisak, kezükben színes pajzs. Az alacsony, fehér falakon is katonák strázsáltak.

A két fiú sugárzó arccal pillantott egymásra.

– Itt vagyunk! – suttogta Piak.

– Majdnem – tette hozzá Tiuri.

Letértek az egyik kisebb útra, és önkéntelenül is lépésre fogták a lovaikat. Annyi látnivaló tárult eléjük! A lépcsők és utak mentén kőoszlopok sorakoztak a fűben, melyeket faragások és különös jelek díszítettek.

Ám akkor megpillantottak valakit, aki igencsak elütött a tetszetős összképtől. A földön, az egyik kapuhoz közeli oszlopnak dőlve, öreg koldus kuporgott. Szakadt, toldozott-foldozott, kámzsás köpenybe burkolózott, amely alól csak az orra kandikált ki, és hosszú, ősz, kusza haja és szakálla. Botja mellette feküdt, kezében tálka. Megszólította a két fiút, alamizsnát kérve tőlük.

Tiuri elővette a kis pénzes zacskót, melyet még a királyi vámszedőtől kapott. Már nem volt benne sok pénz, de azt mind beleszórta a tálkába. Piak is odaadta neki minden vagyonát: a lyukas garast.

A koldus köszönetféleséget mormolt, a két barát pedig továbblovagolt. Ám a koldus utánuk kiabált, mire megálltak.

– Talán – mondta az öreg – nem is kellene köszönetet mondanom!

– Hogy érted ezt? – kérdezte csodálkozva Tiuri; ő állt közelebb a férfihoz.

– Magas lovon ülsz, vándor! – mondta a koldus. – Olyan magasból aztán könnyű csak úgy odavetni nekem néhány garast anélkül, hogy a szemembe néznétek, úgy-e! Aztán már mehettek is tovább, és a következő sarkon arra sem emlékeztek, hogy a világon vagyok. Látom, majd szétvet a türelmetlenség, és a terhetekre vagyok. Igazatok is van, hiszen csak egy nyomorult koldus volnék, aki egy pillanatra feltartóztatja ugyan az utazót, de szerencsére hamar túl lehet lépni rajta!

Tiuri lepillantott lováról a koldusra, és hirtelenjében nem talált szavakat. Mégsem volt képes csak úgy továbblovagolni, pedig tudta, hogy valójában az lenne a legokosabb. De az öreg hangja olyan szomorú volt, olyan megkeseredett, olyan reménytelen.

– Na, mire vártok még? – folytatta a koldus. – Menjetez csak tovább, idegenek! Ez Unauwen városa, a királyé, a város, amelyben nem létezik szegénység. Lépjetez csak be a kapun, és felejtsetek el, ahogy mindenki elfelejt! Miért szállnátok le a lóról, s hajolnátok le egy olyan rongyos semmirekellőhöz, mint én?

– Ne haragudj rám! – szólalt meg Tiuri. – Nem akartalak megsérteni. Sajnálom, hogy a nagy sietségben elmulasztottam megállni melletted. Minden pénzemet odaadtam, és szívesen segítenék ezen kívül is, ha módomban állna.

– Ó – emelte fel a hangját a koldus. – Hálásan köszönöm! Segítenél...ha módodban állna! Hát ezzel sokra megyek. Többre nincs is szükségem. Isten veled. Kapd, amit megérdemelsz, jusson, amit én kívánok neked! Isten veled!

Elfordult, megragadta a botját, és megpróbált feltápászkodni.

Piak Tiuri karjára tette a kezét, és odasúgta neki:

– Gyere!

De Tiuri képtelen volt levenni a szemét a koldusról. Mélységes

szánalom ébredt benne iránta, és úgy érezte, nem tud belépni addig a városba, míg nem állt szemtől szemben ezzel az emberrel, s nem tudja meg, kinek dobott az előbb alamizsnát. Leugrott a lováról, meg sem hallva Piak suttogását. Kinyújtotta a kezét, hogy segítsen a koldusnak.

– Sietek, de nem annyira, hogy ne bizonyíthatnám be: igenis akarok segíteni, és igenis, akarom tudni, ki vagy.

A koldus rátámaszkodott a karjára, úgy-ahogy felegyenesedett, aztán megállt Tiuri előtt a botjára dőlve; arcát szinte egészen eltakarta a kámzsája és a haja.

– Köszönöm – mondta halkán. – Épp olyan vagy, mint reméltem. Nem a pénzed miatt mondok köszönetet, hanem amiért itt állsz előttem.

– Rám néznél? – kérdezte Tiuri.

A koldus még jobban lehajtotta a fejét, és nem válaszolt.

– Rám néznél? – ismételte meg a kérdést Tiuri. Kalapált a szíve. Nem értette, miért, de tudta, egy lépést sem tehet addig, míg a koldus rá nem nézett. Csak később fogja megérteni, pontosan mire utaltak akkori érzései. Együttérzése eltűnt, kíváncsiság lépett a helyébe. S közben megmagyarázhatatlan módon feszült lett, mintha tényleg minden azon múlna, ránéz-e ez a koldus, mintha ettől a pillanattól nagyon sok minden függene.

És akkor a koldus végre válaszolt:

– Hát persze... te bolond!

Tiuri hirtelen rádöbben, hogy veszélyben van. Nem is ijedt meg annyira, amikor a koldus ráemelte a tekintetét. Tudta, milyen szempár fog rápillantani.

Hideg, alattomos, mint a kígyóé... Áspor! Végre szemtől szemben állt az ellenséggel, akitől oly régóta tartott!

A koldus előrántott valamit a botjából, és felé döfött vele. De Tiuri felkészült a támadásra. Elhárította a tördöfést, a fegyver épp csak súrolta. Kiütötte a tört a koldus kezéből, aki erre azonnal a toroka köré fonta a kezét.

Piak felkiáltott:

– Áspor!

Tiuri birokra kelt Ásporral. Hamar rájött, hogy ellenfele erősebb nála, de nem félt. Kiszabadította magát a szorításából, és próbált a másik fölé kerekedni.

Ekkor segítség érkezett. Először Piak avatkozott közbe, aztán mások is – járókelők és kapuőrök. Áspor eleresztette Tiurit, és menekülőre fogta.

– Elszalad! – kiáltotta Piak. – Fogják meg! Fogják meg, gyilkos!

A kapuőrök előrántották kardjukat, és a férfi után vetették magukat. Piak a barátjához fordult.

– Nem esett bajod? Hiszen te vérzel!

Tiuri megtörölte a homlokát.

– Semmiség – mondta zihálva az iménti erőfeszítéstől.

– Annyira megijedtem – folytatta Piak. – Egyszer csak megláttam azt a tört, és azt hittem, azt gondoltam, hogy...

– Éreztem, hogy ez lesz – felelte Tiuri. – Amikor rám nézett, rögtön tudtam, ki az...nem is: azt hiszem, már előbb tudtam.

Nézte az Ásport üldöző kapuőröket. Igen, most elfogták! Csak most vette észre, hogy emberek állnak körülöttük, döbrent, ijedt arcok, és egyre kérdezgették őket, mi történt.

A kapuőrök visszatértek, a koldust közrefogva vezették.

– Most pedig szeretnénk tudni – mondták –, mit jelentsen ez az egész!

– Azt én is nagyon szeretném tudni! – rikácsolta a koldus. – Mit követtem el, hogy így bántok velem?

– Hogy mit? Megpróbáltad megölni a barátomat! – kiáltotta Piak, és karon ragadta Tiurit.

– Nem igaz! – felelte a koldus. – Ő támadott meg engem!

– Hazudsz! – ordította Piak. – Nézzék, itt hever a koldus törje a földön! És te ölted meg a követet is, a dangriai követet!

A koldus próbálta kitépni magát a kapuőrök szorításából, de azok

keményen fogták.

– Fogalmam sincs, miről beszél ez a fiú! – morogta.

– Dehogyan nincs! – mondta Tiuri higgadtan. – Régóta követsz minket, Áspor. A koldus gyűlölettel teli pillantást vetett rá. Egy pillanatra úgy tűnt, megint ki akar szabadulni a katonák markából, de végül nyugton maradt. Csak ennyit mondott:

– Légy átkozott, Tiuri! Vonulj hát be a városba, és add át a királynak fontos üzenetedet! Légy rá büszke, hogy olyan ügyesen teljesítetted küldetésedet! De ennek az országnak a sorsát úgysem változtathatod már meg. Viszály és háború sújtsa ezt az országot, tűz és vér borítsa el ezt a várost!

Tiuri megreszketett, nem is annyira a szavaktól, mint a koldus hangjától.

– Hallgass! – kiáltott Ásporra egyszerre dühösen és riadtan az egyik katona. Aztán a két baráthoz fordult: – Kik vagytok? Honnan ismeritek ezt az embert? És ki ez egyáltalán?

– Egy kém – válaszolta Tiuri. – Eviellani kém.

– A foglyunk vagy – mondta az őr Áspornak –, Unauwen király foglya. Most velünk jössz, a városba.

– Ha így áll a dolog – emelte fel a fejét Áspor –, ezentúl hallgatok, mint a sír. Az őr ismét a két baráthoz fordult.

– Újra kérdelem: ti kik vagytok?

– Dagonaut király birodalmából jöttünk – felelte Tiuri halkán –, és üzenetet hoztunk Unauwen királynak.

A katona csodálkozva, egyszersmind aggódva nézett a fiúkra.

– Akkor gyertek velem! Az embereim majd elkísérnek a palotába.

UNAUIWEN KIRÁLY

A KÉT BARÁT ÁTMENT A KAPUN, be a városba. Ásport elvitték, nemsokára el is tűnt a szemük elől. Csakhamar két őr kíséretében a palota felé tartottak.

Tiuri alig látott valamit a házakból, az utcákból, az emberekből. Egyenes háttal ült a nyeregben, szemét az előtte haladó őr hátra függesztette, és kizárólag az üzenet járt az eszében. Nemsokára teljesíti küldetését, megtartva a lovagnak tett ígérét. Néha oldalra pillantott, Piakra, aki ugyancsak komoly képpel ült a lován.

Csak akkor kezdett ismét a környezetére figyelni, amikor elérték a várost kettészelő Fehér-folyót. Szép folyó volt, tiszta, ezüstös vizű, de nem olyan széles, mint a Szivárvány-folyó. A túlparton magasodott Unauwen király palotája. Szürke és fehér kőből épült, kisebb magaslaton állt, kapukkal tagolt, alacsony falak, és teraszosan a vízig futó kertek vették körül.

Átlovagoltak egy fahídon, be egy kapun, majd megálltak egy második kapu előtt, ahol katonák őrködtek. A két fiú kísérői bebocsátást kértek.

- Kik ők? – kérdezték a katonák.
- Két követ, Unauwen királyhoz jöttek.
- Mehettek!

A következő kapunál le kellett szállniuk a lóról. Itt is katonák álltak, akik a kísérőikkel folytatott rövid beszélgetés után kinyitották a kaput. A két kísérő elköszönt a fiúktól, és visszalovagolt a városkapuhoz.

- Majd mi gondoskodunk a lovaitokról – mondta a fiúknak az egyik

palotaőr. – Menjetek be, és jelentkezzetek az őrség parancsnokánál!

Tiuri és Piak belépett a hatalmas udvarra, amelyen sok-sok ember járt-kelt. Magához a palotához széles lépcső vezetett. Fialat, fehér pajzsos lovag lépett hozzájuk: mint kiderült, az őrség parancsnoka.

– Mit kívántok? – kérdezte.

– Szeretnénk megjelenni Unauwen király színe előtt – válaszolta Tiuri.

A lovag meglepődött.

– Miért? – kérdezte. – Kik vagytok?

– Ő Piak, az én nevem Tiuri. Üzenetet hoztunk Unauwen királynak.

Fontos üzenetet.

– Ki küldött benneteket?

– Forèstèrrai Edwinem lovag.

Az ifjú lovag felhúzta a szemöldökét, de csak ennyit mondott:

– Kövessetek. – Felment előttük a lépcsőn, és egy nagy terembe vezette őket.

– Itt várjatok – mondta. – Jelentem a királynak jövedeteleket. Mi az üzenet?

– Azt csak a királynak mondhatom el – felelte Tiuri – minél előbb. Ha lehet, most azonnal!

– Vagy úgy – nézett rá a lovag. – Megmondom a királynak. De előbb még áruld el, hogy...

Tiuri előhúzta az inge alól a gyűrűt.

– Íme, a bizonyíték, hogy Edwinem lovag küldött – vágott a másik szavába.

– Azonnal vezess a királyhoz!

A lovag nagy szemeket meresztett rá.

– Jól van – mondta végül –, gyertek velem.

Átkeltek számtalan termen, s az ifjú lovag végül megállt egy ajtó előtt. Kopogott, majd belépett. A következő pillanatban megjelent, és közölte:

– Unauwen király vár benneteket.

Tiuri máris indult volna, de látta, hogy Piak nem akar vele tartani. Megállt az ajtóban, és odasúgta neki:

– Piak, gyere velem!

Piak a fejét rázta.

– Gyere már! – suttogta Tiuri.

– Nem – mondta Piak.

– Ott kell lenned! – mondta Tiuri; kezdte elveszíteni a türelmét.

– Nem – válaszolta Piak. – Egyedül mész. Hidd el, jobb lesz úgy.

– Unauwen király vár benneteket – szólt újra a lovag, most valamivel hangosabban.

– Menj már! – súgta Piak. – Ne várasd meg a királyt!

Tiurinak nem volt más választása, egyedül lépett be a király szobájába, bár igencsak bánta, hogy Piak nem akar vele tartani. Átlépte a küszöböt, és észrevette, hogy reszket a térde. Mögötte halkán becsukták az ajtót.

Nem volt túl nagy helyiség: fehérre és kékre festették, két oldalán oszlopsor futott végig. Aztán Tiuri máris ott állt Unauwen király előtt.

A király felállt székéből, és ránézett. Öreg volt, haja, szakálla ezüstfehér. Fehér volt hosszú ruhája is, és nem viselt semmilyen ékszert, kivéve egy keskeny aranypántot a fején. Mégsem férhetett hozzá kétség, hogy ő a király: tartása fejedelmi volt, arca nemességet és bölcsességet sugárzott. Tiurit Menauresre emlékeztette: főképp a szeme hasonlított a remetéére.

– Lépj közelebb, követ – mondta a király. Hangja jól illett a külsejéhez.

Tiuri odalépett, és letérdelt, ahogyan korábban Dagonaut előtt. Beletelt némi időbe, mire összeszedte magát, és meg tudott szólalni.

– Felség, a Fehérpajzsos Edwinem lovag üzenetét hozom. Először azonban el kell mondanom, hogy Edwinem lovag halott. Mielőtt meghalt, átadott egy levelet, hogy kézbesítsem, a gyűrűjével együtt, amely, íme, itt van...

Unauwen király elvette tőle a gyűrűt.

– Állj fel – szólt oda a fiúnak.

Tiuri engedelmeskedett.

A király egy pillanatig szótlanul nézte a gyűrűt.

– Szomorú hírt hoztál, követ – szólalt meg végül, lassan ejtve ki a szavakat. – Hogyan halt meg a lovagom?

– Meggyilkolták, felség – felelte Tiuri. – Az eviellani Vörös Lovasok.

– Edwinem lovagot meggyilkolták... az eviellani lovasok! – ismételte a király. – Tartok tőle, hogy nem ez az egyetlen rossz híred. Add át a levelet, követ!

– Felség, a levél már nincs meg – mondta Tiuri. – Edwinem lovag a lelkemre kötötte, hogy semmisítsem meg, ha fennáll a veszélye, hogy valaki megkaparinthatja. Így kellett tennem. De előtte megtanultam fejből.

A király gyanakodva nézte a fiút, aztán váratlanul nekiszegezte a kérdést:

– Ki vagy te, követ?

– A nevem Tiuri, felség.

– Értem. Tiuri, mondd hát el az üzenetet! Figyelek.

Tiuri szólásra nyitotta a száját, de ijedten vette észre, hogy nem tudja, mit akart mondani.

Egy szóra sem emlékezett a levélből! Egyetlenegyre sem, pedig hányszor elismételte! De hát ez lehetetlen! Csak egy picit gondolkodnia kell, és rögvest minden eszébe jut. Lehunyta a szemét, és lázasan törte a fejét. Hiába: a feje üres volt. A rémülettől kirázta a hideg. Elfelejtette az üzenetet!

Kinyitotta a szemét, és a királyra nézett. Vajon türelmetlen? Lehajtotta a fejét, és érezte, hogy elvörösödik a szégyentől. Emlékeznie kell... Muszáj!

Akkor hirtelen eszébe jutott valami. Hiszen Piak is tudja! Még dalt is írt rá. Egy dalocskát... Elkezdte dúdolni, mire azonnal felötlöttek benne az ezerszer elismételt szavak. Felemelte a fejét, és látta, hogy Unauwen király némileg csodálkozva nézi.

– Ez egy kis dal – kezdte. – Piak, a barátom, írt egy kis dalt a szövegre...

De előbb a levél! Vett egy mély levegőt, és lassan elismételte a titokzatos szavakat; lassan, de tisztán és tétovázás nélkül.

Látta hogy amit mond, mélyen megrendíti a királyt. Mintha rémületet látott volna a szemében, viszolygást, szomorúságot, végül pedig dühöt. Amikor befejezte, a király elfordult. Egyszerre jóval öregebbnek nézett ki. Hatalmas csönd telepedett a szobára.

– Ismételd el, amit mondtál! – parancsolta a király egy idő után. Tiuri újra felmondta a levél tartalmát. Unauwen király továbbra is elfordított arccal hallgatta. Utána egy darabig mozdulatlanul állt, fejét lehajtva, mintha töprengene valamin.

Tiuri nem mert megszólalni. Rá sem mert nézni a királyra. Úgy érezte, végtelenül sok idő telik el. Már arra gondolt, hogy a király elfeledkezett a jelenlétéről. Mit tegyen? Osonjon ki a szobából?

Ám akkor Unauwen felemelte a fejét, mintha meghozta volna döntését. Tiurira nézett, és így szólt:

– Bocsáss meg, Tiuri. Fel kellett dolgoznom ezt a hírt. Fölöttébb komoly üzenetet hoztál, nagy jelentőséggel bír az országra és minden lakójára nézve. Képes lennél le is írni a szavakat, ahogyan a levélben olvastad őket?

– Igen, felség – felelte Tiuri. – Nem...nem tudom, mit jelentenek, de kívülről megtanultam az egészet, a helyesírással együtt.

– Helyes – mondta a király. – Most pedig meséld el, hogyan bízott meg téged Edwinem lovag, hogy elhozod nekem az üzenetet. Gyere. – Átkarolta Tiuri vállát, és odavezette a szoba egyik sarkába, amelyben asztal állt, körülötte székek. Leült, és Tiurit is hellyel kínálta. – Mesélj! – biztatta.

És Tiuri mesélt. Mesélt az öregemberről, aki éjjel bekopogott a kápolna ajtaján, s arról, hogy a segítségkérése hogyan vezetett a haldokló Edwinem lovag által rábízott feladatig.

– És akkor útra keltél – bölintott a király. – Át Dagonaut birodalmán, a

hegyeken, a mi országunkon, egészen az én városomig. Nagy utazás volt, s, gondolom, veszélyes is. Az ellenség, aki megölte Edwinem lovagot, bizonyára téged is üldözött.

Tiuri bólintott.

A király rámosolygott – barátságos, szívet melengető mosoly volt. Aztán feléje nyújtotta a kezét:

– Mindent köszönök, Tiuri.

Tiuri egyszerre végtelenül boldognak és hálásnak érezte magát, hogy sikerült teljesítenie feladatát. Aztán eszébe jutott Piak.

– Felség – mondta. – Megtenné felséged, hogy barátomnak, Piaknak is köszönetet mond? Legalább annyit tett, mint jómagam. Nélküle felséged nem kaphatta volna meg az üzenetet. Ő, szóval, hogy neki...

Elhallgatott, mert a király ráütött az asztal mellett álló gongra. Belépett az ifjú lovag. Meghajolt, és megkérdezte:

– Mit parancsol felséged?

– Vezessétek elém a másik fiút is! – mondta a király.

A következő pillanatban belépett a szobába Piak. Végtelenül elfogódottan viselkedett. Az ifjú lovag kiment. Unauwen király felállt, odament Piakhoz, és kezét nyújtott neki. Ám a fiú letérdelt, és alig hallhatóan így szólt:

– Üdvözöllek, uram, királyom.

A király elmosolyodott.

– Állj fel, Piak – mondta –, hadd mondjak köszönetet felbecsülhetetlen szolgálataidért.

Piak felállt: igencsak meghatottnak tűnt. Tiuri is mérhetetlen meghatottságot érzett, még mindig alig tudta elhinni, hogy valóban elvégezte a rábízott feladatot.

A király megkérte Piakot, hogy ő is üljön oda hozzájuk, aztán feltett nekik még néhány kérdést. Kíváncsi volt, mikor indult útnak Tiuri, s arra is, amit Edwinem sorsáról tudott. Szerette volna tudni azt is, miért kellett

megsemmisítenie a levelet. A két barát igyekezett legjobb tudása szerint válaszolni a kérdésekre, utána pedig Tiurinak le kellett írnia a levél szövegét.

Miután végzett, a király így szólt:

– Hamarosan szeretném meghallgatni az egész kaland történetét, Tiuri és Piak. De most vannak előbbre való dolgok, sok a teendőm.

Újra ráütött a gongra, és azt mondta a belépő ifjú lovagnak:

– Iwein lovag, a fehér pajzs viselői, a bírák és minden nemes úr gyűljön össze azonnal a lovagteremben, hogy tájékoztassam őket, milyen híreket kaptunk keletről. A legidősebb tanácsurat és Tirillót azonnal kéretem. Ami pedig ezt a két ifjút illeti, ők becses vendégeink. Kérlek, vezesd őket Mirian asszonyhoz, és mondd meg neki, hogy gondoskodjék róluk! Utána gyere vissza hozzám.

A lovag meghajolt, a fiúk követték példáját. Unauwen király szálfegyenesen állt, most hatalmas volt, és tiszteletet parancsoló, erős és legyőzhetetlen.

– A mihamarabbi viszontlátásra – mondta.

A két fiú követte az ifjú lovagot.

Piak Tiuri füléhez hajolt.

– Szerinted Unauwen király nem hasonlít Menauresre?

– De, igen – felelte Tiuri –, nekem is feltűnt.

– A feladatunkat mindenesetre elvégeztük – sóhajtott Piak.

Tiurinak eszébe jutott, hogy még mindig nem tudja, miről szól az üzenet, amit elhozott a királynak annyi kalandon át.

IWEIN LOVAG ÉS TIRILLO

AZ IFJÚ LOVAG KICSI, oszlopsorral körülvett belső udvarra vezette őket. Ott belépett egy szobába, amelyben egy rokkánál egy öregasszony ült.

– Mirian asszony – mondta –, vendégeket hoztam, király urunk becses vendégeit.

A nő felállt, és odalépett hozzájuk. Egyszerű, szürke ruhát viselt, övén kulcsosomó függött, amely minden mozdulatára hangosan csilingelt. Barátságos arcát hófehér, redőzött fejkendő keretezte.

– Lennél szíves gondoskodni róluk? – kérdezte a lovag. Azzal a két fiúhoz fordult. – Most vissza kell mennem a királyhoz. De még találkozunk. Jó szívvel bízlak benneteket Mirian asszony gondjaira.

– Mi ez a sietség, Iwein lovag? – mosolygott Mirian asszony. – Hiszen még be sem mutattad nekem az ifjú vendégeket. Kik ők, s honnan valók?

– A nevük Tiuri és Piak – válaszolta a lovag. – Követek, messziről érkeztek.

– Isten hozott benneteket, Tiuri és Piak – köszöntötte őket szívélyesen a hölgy. – Remélem, nem rossz hírt hoztatok.

– Adná az Isten – mondta a lovag. – De nemsokára úgyis kiderül. Meghajolt, majd távozott.

Tiuri utánanézett. Iwein lovagnak hívják, akárcsak a Hold-dombok várurát. Vajon ugyanahhoz a családhoz tartozik? Könnyen lehet: meglehetősen hasonlít a Fehér Hold urára – de másvalakire még inkább...

– Szóval Tiuri és Piak – mondta a hölgy. – Honnan jöttök?

– Dagonaut király országából, hölgyem – válaszolta Tiuri.

– Az bizonyára messze van – mondta az asszony. – De nem akarlak lerohanni benneteket a kérdéseimmel. Hiszen most látom csak... Ejnye, biztosan jól elfáradtatok ebben a hosszú utazásban!

– Igen, hölgyem – felelte Piak. – Elfáradtunk, de közben különösen érezzük magunkat, csodálatosan, meglepetten...nem is tudom, hogyan.

– No, majd teszünk róla, hogy elmúljon az a sok, kavargó érzés – mosolyodott el Mirian asszony. – Gyertek velem!

Elrendelte, hogy a fiúk megfürödhessenek, majd új ruhákat hozott nekik. Egy-egy szürke nadrágot, fehér inget és rövid, szürke, hímzett zekét.

– Így, ni – nézett végig rajtuk Mirian asszony, amikor elkészültek. – Most éppúgy néztek ki, mint a kastélyban lévő apródok és fegyverhordozók.

– Fegyverhordozók – mormolta Piak.

– Nézzétek csak meg! – mondta a hölgy, és egy csiszolt fémtükörhöz vezette őket.

Tiuri csodálkozva nézegette a tükörképét.

Régóta nem látta magát. Rögtön észrevette, hogy megváltozott – szikárabb lett, arca cserzett, és a szeme is másmilyen volt. Talán... komolyabb?

Piak nagy szemeket meresztett.

– Nohát, életemben először tudom ilyen alaposan megnézegetni magamat – állapította meg. – Nos, ami azt illeti, meglehetősen bolondul festek, főleg ezekben a ruhákban. Lehet, hogy mégsem illenek hozzám igazán.

Aztán otthagyták a tükröt, és követték Mirian asszonyt az oszlopcsarnokba, ahol leültek egy padra. Az udvar kedves helynek tűnt: fehér margaréták és kék szarkalábak nőttek benne, közepén szökőkút csobogott.

– Ejha – sóhajtott Piak. – Úgy érzem magam, mintha álmodnék. Most

tényleg Unauwen király palotájában vagyunk?

– Ott bizony! – mosolygott Mirian asszony. – Iwein lovag kérdezteti, ennétek-e a társaságában. Meglátjátok, utána úgy érzitek majd magatokat, mint akit kicseréltek.

– Iwein lovag – mormolta Piak. – Több Iwein lovag is van ebben az országban?

– Igen – válaszolta a hölgy. – Ez a lovag az ifjabbik Iwein. A hold-domboki Iwein egyik fia. Nézzétek, az apródja már jön is értetek!

A két barát felállt. Tiuri megköszönte az asszonynak a kedvességét.

– Igazán nincs mit – mondta emez. – Előkészítették nektek egy szobát, és ha akartok, bármikor lefekhettek. Jó étvágyat.

Amikor a két fiú elindult Iwein lovag apródja után, Piak odasúgta barátjának:

– Tudod, min töprengek? Hogy Áspor vajon hogyan érhetett előbb a kapuhoz, mint mi... Hiszen elfogták a Hold-dombok között!

– Csitt! – szólt rá Tiuri. Úgy érezte, Áspor neve nem illik ebbe a környezetbe. Amúgy pedig most a legkevésbé sem érdekelte, a kém hogyan jutott a kapuig. Ásport legyőzték, és foglyul ejtették. Ha lehet, soha többé nem akar róla hallani, sem látni őt.

Iwein lovag egy tágas, vörösesharna fával bevont teremben várt rájuk, melynek egyik oldalán nagy ablakok sorakoztak. A lovag levette a sisakját, így Tiuri hirtelen rájött, kire hasonlít: Eweinre, a legfiatalabb Szürke Lovagra.

A fiatalember barátságosan üdvözölte őket, és helyet mutatott nekik az ablakok alatt álló asztal mellett. Az asztalt fehér lenvászon terítő borította, a teríték szép porcelántányérokból és mives üveg poharakból állt. Az ablakon át a dimbes-dombos palotakertre és a Fehér-folyóra láttak. Az apród étellel teli tálakat hozott, teletöltötte a poharakat, majd eltűnt. Iwein lovag is leült, de nem evett. Udvarias vendéglátó volt, ám úgy tűnt, valami aggasztja.

– Hallottam a hírt – szólalt meg egy idő után. – Edwinem lovag halott. A Legyőzhetetlen árulás áldozata lett. Sokan fogják gyászolni őt.

Nem tett fel kérdéseket, úgyhogy Tiuri arra gondolt, talán máris többet tud, mint ők maguk. Hiszen ők nem tudhatták, mit jelent az üzenet, amit hoztak! Hirtelen szomorú lett, és levert.

– Bizonyára fáradtak vagytok – mondta Iwein lovag. – Hallottam, hogy veszélyes út áll mögöttetek. Hiszen Dagonaut birodalmából... – Elhallgatott, majd így folytatta: – Talán nincs is kedvetek mesélni az utatokról, de valamit hadd kérdezzek mégis. Dagonaut országából jöttök, és...

– Kérdezz nyugodtan! – biztatta Tiuri.

– Van egy testvérem... Unauwen király nemrég az országotokba küldte egy üzenettel, melyben barátságáról biztosította Dagonaut királyt. Úgy volt, hogy még a nyári napforduló előtt odaér, utána pedig a lehető leggyorsabban visszaindul. De azóta nem hallottunk felőle.

– Ewein lovagról beszélsz? – kérdezte Tiuri.

– Igen, róla! Honnan tudod?

– Hasonlítasz hozzá – mosolyodott el Tiuri – vagy ő rád.

Aztán elmesélte, hogy Ewein lovag csatlakozott a Szürke Lovagokhoz, akik megesküdtek, hogy bosszút állnak Edwinem lovag haláláért. Miközben felelevenítette útja ezen szakaszát, egészen megfélekedezett iménti rosszkedvéről.

Iwein lovag figyelmesen hallgatta a beszámolót, és mindent meg akart tudni a Szürke Lovagokról, illetve Edwinem lovag haláláról.

– Örömmel hallom, hogy a fivérem jól van – sóhajtotta. – És atyánk is boldog lesz. Így legalább érthető, Ewein miért nem ért vissza még mindig.

Ekkor belépett az apród.

– Iwein lovag – mondta –, Unauwen király kéri, hogy fáradj be hozzá.

A lovag azonnal felállt.

– Elnézéseketek kell kérnem – mondta a két barátnek –, visszatérek,

amint módomban áll. Éreztétek otthon magatokat a palotában. Ha bármire szükségetek van, forduljatok Mirian asszonyhoz. Érkezősetek nyugtalanságot hozott magával, sok a teendők. Addig is, isten veletek!

Miután elment, Tiuriék egy darabig némán ültek az asztalnál, és kibámultak az ablakon. Közeledett a naplemente, mindent narancsszínű fény borított. Most kezdett feltűnni nekik az imént Iwein lovag által említett, számlájukra írható nyugtalanság. A hídon lovasok nyargaltak. A palotában mindenfelől léptek dobogása hallatszott, az emberek visszafojtott hangon hányták-vetették meg a történeteket, az udvar felől parancsszavak hangzottak.

– Vajon mi állhatott abban a levélben? – suttogta Piak.

– Ez még mindig titok – sóhajtott a Tiuri. – Gyanítom, hogy az Eviellan felől az országra leselkedő veszélyről volt benne szó, árulásról, ilyesmiről... De hogy pontosan mi állt benne, nem tudom.

– Mit csináljunk? – kérdezte Piak. – Körülnézünk a palotában? Úgysem hiszem, hogy el tudnék most aludni.

– Jobban jártok, ha a kertben sétáltok egyet – szólalt meg egy hang a hátuk mögül.

Riadtan fordultak hátra. A szoba túlsó végében a szivárvány minden színébe öltözött, törékeny fiú állt. Alighanem észrevétlenül surrant a helyiségbe.

– A kert szép – folytatta. – Felülhettek egy fal tetejére, s onnan gondtalanul bémézkodhattok. – Miközben beszélt, odalépett hozzájuk; lépteit halk csilingelés kísérte. A két fiú most látta, hogy bár valóban alacsony és sovány, nem fiú. Korát nehéz volt megbecsülni, ugyanúgy lehetett harminc-, mint ötvenéves. Hosszúkás, gunyoros arca volt, élénk, fekete szeme, fején pedig fehér, csörgős sipkát viselt. – Isten hozott titeket – hajolt meg szertartásosan. – Tirillo vagyok, Unauwen király udvari bolondja, a bölcsességet szolgáló bolondság. De most nincs helye tréfának és bolondozásnak! Szeretettel hívlak benneteket, hogy fogadjátok el

társaságomat, és üljetek ki velem a kertbe beszélgetni vagy hallgatni – ahogy jobban esik méltóságtoknak.

Odalépett az egyik ablakhoz, és, akár a macska, kiugrott rajta. Tiuri és Piak követte. Kisvártatva a bolond oldalán baktattak a kertben. Leültek egy falra, és egy darabig némán bámulták a folyót és a város túlparton fekvő részét. Lassan besötétedett, itt-ott kigyúltak a fények.

A bolond megmozdult, csilingeltek a sipkáján lévő csengettyűk.

– Volt egyszer egy ember, aki szivárványt látott – mondta –, pompás szivárványt. Úgy ívelt át az égen, mint egy magas, kecses híd, ám végei a földet érték. A férfi azt mondta magában: elballagok a szivárvány másik végéig! A hídon átsétálhatok a föld másik oldalára...

– Ezt régebben én is ki akartam próbálni – suttogta Piak. – És aztán mi történt?

– A férfi útra kelt – folytatta a bolond –, és hosszan vándorolt. Városok és falvak mellett haladt el, szántóföldeket és sivatagokat szelt át, átkelt háborgó folyókon és sűrű erdőségeken. És alig várta, hogy megpillantsa úti célját. Hiszen ott, ahol a szivárvány véget ér, bizonyára csodaszép, gyönyörűsége minden... Minél közelebb jutott céljához, annál inkább nőtt a vágy a szívében. Ám mire odaért, a szivárvány eltűnt, és az a hely, ahol a földre támaszkodott, éppúgy nézett ki, mint bármely más hely a földön. És a férfi akkor nagyon bánatos lett. Aztán eszébe jutott, mennyi szépséget látott útközben, mennyi élmény érte, mennyit tanult. És akkor megértette, hogy az út nem magáról a szivárványról szólt, hanem a szivárvány kereséséről. Elindult haza; ujjongott, s azt gondolta, biztosan jön majd még újabb szivárvány. És valóban, amikor hazaért, a háza fölött gyönyörű szivárvány húzódott.

– Vége a történetnek? – kérdezte Piak.

– Igen – felelte a bolond.

– És ezt miért mondtad el nekünk? – kérdezte Tiuri, aki úgy érezte, a bolondnak volt valami célja a történettel.

– Csak úgy – válaszolta emez. – Régi, közismert történet. De a bolondok már csak ilyenek: unos-untalan mesélik ugyanazt.

Egy darabig mindhárman hallgattak. Aztán a bolond halkán dúdolni kezdett. Tiuri nyomban felismerte a dallamot. Még Mistrinaut várában hallotta Lavinia kisasszonytól.

*Jött Edwinem északi széllel,
Birtoka neve Forèstèrra,
Fehér pajzsot markolt bal kezével,
Otthona messze, hazára hol lel?*

A bolond abbahagyta az éneklést.

– Most egy kicsit furcsán érzed magad, és elveszettnek, mert véghez vitted küldetésedet, újat azonban még nem kaptál. S azon töröd a fejed, vajon mi állhatott az üzenetben, amelyet oly sokáig hordoztál magaddal. De hidd el, nem számít, mi áll az üzenetben! Csak az számít, hogy híven elhoztad a királynak, megtartva ígéretedet, bátran és kitartón száz veszedelmen át.

Tiuri ránézett. Némileg csodálkozva állapította meg, hogy a bolondnak igaza van. Teljesen el is múlt az elveszettségérzés, amely korábban hatalmába kerítette: érezte, ahogy megnyugszik, elcsöndesedik a szíve.

– No – szólalt meg Piak most már, azt hiszem, el tudnék aludni...

A bolond leugrott a falról.

– Ez a legjobb, amit tehettek! – mondta. – Lehet, hogy nemsokára újra bőven akad tennivalótok. Menjetek aludni. Elkísérlek benneteket Mirian asszonyhoz.

A csaknem teljesen sötét kerteken át visszatértek a palotához.

– Mirian asszony kicsoda? – kérdezte a bolondtól Piak.

– Ő vezeti a háztartást – felelte a bolond. – Gondoskodik arról, hogy mindig időben az asztalon legyen az étel, hogy be legyenek vetve az

ágyak. Vagyis kétségkívül messze ő a legfontosabb személy az egész palotában.

A belső udvaron szembetalálkoztak Iwein lovaggal.

– Már kerestelek benneteket – fordult a két fiúhoz Iwein. – De látom, jó társaságban töltöttétek az időt. Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam. A király fontos feladattal délre küldött. Máris indulok.

– A trónörökshöz? – kérdezte a bolond.

– Igen, hozzá – válaszolta Iwein. Ismét Tiuriékhoz fordult. – Isten veletek. Ha előbb találkoznátok fivéremmel, mint jómagam, kérlek, adjátok át neki üdvözetemet. És, Tirillo, neked is a legjobbakat kívánom!

– Reméljük, hogy a legjobb egyben a legkellemesebb is – élcelődött a bolond. – A kettő nem mindig jár ám együtt! De a tréfát félretéve, Iwein, én is a legjobbakat kívánom neked, szikrázón ragyogjon a napsugár fehér pajzsodon!

Iwein lovag elment, Tirillo pedig Mirian asszonyhoz vezette a fiúkat. A hölgy mintha sírt volna, de egyetlen szóval sem tett említést esetleges bánatáról.

– A szobátok készen van – mondta. – Gyertek velem.

Tirillo jó éjszakát kívánt a fiúknak, Mirian pedig a szobájukba kísérte őket. Kisvártatva mindketten orrukig húzott, hófehér és ropogós paplanok közt feküdtek, és egyenletes szuszogásuk betöltötte a szobát.

MÉG EGYSZER, UTOLJÁRA: ÁSPOR

MÁSNAP REGGEL A VÁROSI székesegyházban ünnepi szentmisét tartottak Forèsterra ura, Edwinem emlékére. A misén részt vett Tiuri és Piak is.

Utána a palotában reggeliztek Mirian asszony, Tirillo és a királyi udvar más tagjainak társaságában. A palotában gyászt hirdettek a király egyik legderekabb vitézének halála miatt. Az udvaron nyugtalanság és aggodalom lett úrrá. A két barát hallotta, hogy az emberek Eviellan árulásáról beszélnek, de mintha senki sem tudta, vagy legalábbis senki sem akarta volna elmondani a teljes igazságot.

Evés után a két fiú a palotában bóklászott. Sok szépséget láttak: ilyen palotája, mondta Tiuri, még Dagonaut királynak sincs. Voltak termek, amelyekben díszes oszlopok sorakoztak, az égszínkék plafonon pedig aranycsillagok ragyogtak. Más termekbe hősök és szentek történeteivel telefestett, színes üvegablakokon áradt be a fény. Másutt színes mozaikpadlókon és márványlépcsőkön lépdeltek, szebbnél szebb fa-, bronz- és kőszobrok között. A legcsodálatosabb az egészben az volt, hogy az a sok pompa mindenhol illett egymáshoz, és sehol sem érezte túl soknak az ember.

Olykor csatlakozott hozzájuk egy várlakó, hogy csevegjen velük egy kicsit, de sosem túl hosszan: mindenkinek rengeteg dolga akadt. Továbbra is ki-bejártak a palotába az emberek: hírnökök, lovagok, katonák.

A két barát nemsokára a kertben találta magát, és leültek egy kőfal tetejére, ahogyan előző este Tirillótól tanulták. Nézték a teraszokban

végződő hatalmas kertet, a fákat, a virágokat, a lépcsőket, a szökőkutakat. Épp ráláttak a hídra és a palotába igyekvő emberekre: sok fehér pajzsos, szivárvány fegyverzetet viselő lovag volt köztük. Piaknak valósággal kiesett a szeme.

– Azt nézd! – kiáltott fel, és egy lovagra mutatott, aki egy lovagláshoz szinte túlságosan is tüzes mén hátán közeledett. De csak szinte...mert a lovag gyönyörűen kordában tartotta a szilaj állatot, és úgy száguldott át a hídon, mint a szélvihar, hajadonfőtt, karján fehér pajzssal, köpenye szivárványként lobogott utána.

– Hullámozó haja vörös, akár a nyugati napsütés, szeme kék, mint a tenger – szólalt meg váratlanul egy hang a hátuk mögül. Tirillo volt az.

– Ki ez? – kérdezte Piak a lovag után bámulva, míg annak lova egyetlen hatalmas ugrással el nem tűnt a palota udvarán.

– Idunai Marwen, akit a Tengeri Szél Fiának is neveznek – válaszolta a bolond. – Lovát Idanwennek hívják, egyike a birodalom legjobb lovainak. Ennek a testvérén lovagolt Edwinem lovag: Ardanwenen, más néven Éjjeli Szélen.

Tiuri arra gondolt, egykor alighanem Edwinem lovag is így festhetett lova nyergében, amikor átszáguldott Unauwen városán. Bár a két lovag igazából nem hasonlított, Tiurit valahogyan mégis egymásra emlékeztették.

– De nem azért jöttem, hogy ezt elmeséljem nektek – fűzte a szót tovább a bolond. – Három dolgot kell közölnöm veletek. Az első, hogy a király vár benneteket...

– Ó – kiáltott fel boldogan Tiuri. Piak és ő csak reggel, futólag látták a királyt a székesegyházban, ám Unauwen ezek szerint nem feledkezett meg róluk.

– Továbbá át kell adnom egy bizonyos Warmin, a Szivárvány-folyónál szolgálatot ellátó katona üdvözlését – folytatta Tirillo.

– Warmin? – néztek csodálkozva egymásra a fiúk.

– Igen, tegnap éjjel érkezett hosszú és kacifántos történetekkel. Szó esett valami követről is a Hold-dombok között, aki bejutott Iwein lovaghoz, de más volt, mint akinek kiadta magát... hallasz még róla szerintem. Szeretett volna beszélni veletek, de a király még napfelkelte előtt visszaküldte Ardianhoz egy fontos üzenettel.

– Hát ez az – töprengett Piak. – Az a küldönc a várban hogyan mondhatta, hogy Ásport elfogták, miközben ő már itt várt ránk a kapuk előtt?

– Áspor! – csapott a homlokára Tirillo. – Ez a harmadik, amit mondanom kell. El kell menetek a bíróhoz, hogy pontosan elmondjátok neki, mit tudtok erről az emberről. Ezt úgy hívják, tanúskodás... Nagy kedved, úgy látom, nincs hozzá – folytatta, miután Tiurira pillantott de muszáj meglennie. Éspedig most azonnal.

– Engedelmeskedünk – felelte Tiuri.

– Helyes – biccentett a bolond. – Tudjátok, mit? Odakísérlek. A bíró hivatala és a börtön a folyó túlsó partján van, a téren. Legalább mindjárt láttok valamit a városból is.

Elég nagy nyüzsgés volt a városban, és az utcákon rendre megállították őket. Az emberek persze Tirillóra voltak kíváncsiak. Szoros, szivárványszínű kabátjában és csengettyűs sipkájában eleve feltűnő jelenség volt.

– Ott a király bolondja! – kiáltották az emberek. – Van valami híred, Tirillo? Gondolom, semmi vidám!

– Ugyan miért ne lenne? – kérdezett vissza a bolond. – Nézz körül, s mondd meg igaz szívedre: nem gyönyörű ma a város? Tán még szebb is, mint máskor! S tudod miért? Mert érzed, hogy talán veszélyben van! Csak akkor fogod fel, valójában mennyire szeretsz valamit, ha az a valami veszélybe kerül...

– Igaz, amit beszélnek, Tirillo, hogy háború lesz? – kérdezte valaki.

– Megtudod, amit meg kell tudnod, majd a maga idejében! – felelte a

bolond. – Az igaz, hogy van egy ellenségünk, de a nevét még nem akarom kimondani.

– Eviellan – suttogták az emberek.

– Bízhatok királyunkban! – tanácsolta a bolond.

– Rajta, Tirillo, énekelj nekünk valamit! – nógatta valaki. – Szomorú a szívünk. Vidíts fel bennünket!

– A szomorúságokat úgysem tudom elűzni – válaszolta a bolond. – Az embernek olykor szomorúnak kell lennie, hogy jobban értékelhesse később a boldogságot. Ahogyan esőre is szükség van a napsütéses időszakok között. Isten veletek!

A két fiút egy szép téren álló, nagy épülethez kísérte.

– Menjete be – mondta. – Én kint megvárlak benneteket.

A fiúk tették, amit mondott, és a bíró máris fogadta őket. Kiderült, hogy a bíró nem más, mint Unauwen egyik lovagja. Már várta érkezésüket, és mindent tudott a küldetésükről. Most arról érdeklődött, mit tudnak még Ásporról. A fiúk minden kérdését megválaszolták, majd amikor végeztek, a bíró így szólt:

– Hálásan köszönöm. Áspor egyetlen szót sem hajlandó szólni. De talán megered a nyelve, ha meglát titeket. Idehozatom.

Behozták Ásport. Nem volt megláncolva vagy megkötözve, csak két fegyveres katona kísérte. Már nem emlékeztetett az öreg koldusra: ősz tincsei eltűntek, most rövid, gesztenyebarna haja volt. Csak a szeméről lehetett felismerni. Amikor meglátta a két fiút, összerázkódott:

– Jaj, nekem – szólalt meg éles hangon. – Hát nem elég, hogy rabul ejtettek? Muszáj idejönnötök, hogy szórakoztatok a legyőzött ellenség látványán? – Tiurira nézett. – Most persze azt hiszed, csoda okos legény vagy. Nézzétek, nézzétek, micsoda bátor lovag, hogy végrehajtotta ezt a veszélyes feladatot! De milyen feladatról is volt szó? Elvinni egy levelet Unauwen királynak! Megtenni sok-sok mérföldet, kockáztatni az életed... és miért? Mi áll abban a levélben, ami olyan rettentő fontos? Olyasmi, amit

Unauwen király még nem tudott? Ugyan már! Naponta jönnek hozzá a követek, egyik a másik után, s mind azt hiszi, hogy valami fontos üzenetet hoz. Nevetséges! Ha-ha-ha! – kacagott kellemetlen, fals hangon.

Tiuri kibillent a nyugalmából, s megszólalni sem tudott. A legszörnyűbb az volt, hogy úgy érezte, mintha Áspor szavaiban rejtőzne némi igazság. Hiszen való igaz: fogalma sem volt, mi állt abban a levélben...

– Nem tudod elviselni a vereséged! – szólt rá a kémre Piak. – Hát persze hogy fontos volt az az üzenet! Máskülönben miért loholtál volna végig a nyomunkban, és miért akartad annyira keresztülhúzni a számításainkat?

Áspor abbahagyta a nevetést, és elképedve bámult a fiúra. Tiuri a legszívesebben ott helyben magához ölelte volna Piakot. Mert Piaknak igaza volt! Egyébként pedig... megint eszébe jutottak Tirillo szavai: lehet, hogy neki személyesen nem is a levél volt a legfontosabb, hanem az, hogy megtartotta Edwinem lovagnak tett ígérését.

Áspor megint dühbe gurult.

– Nocsak – sipította –, nocsak, de okosak vagyunk! De tudod, mit? Igaz! Én is csak megbízatást teljesíttem, gazdám, a Vöröspajzsos Fekete Lovag parancsát.

A bíró azonnal a szavába vágott.

– Kicsoda a Vöröspajzsos Fekete Lovag?

Áspor gúnyos vigyorra húzta a száját.

– Hogy kicsoda? – kérdezte. – Nem tudom. És ha tudnám sem mondanám meg. De nemsokára úgyis találkozhatsz vele, amikor a vörös és fekete pajzsos lovagok idejönnek, hogy meghódítsák ezt az országot...

– Ugyan! Ezek csak meggondolatlan, gonosz és buta szavak – mondta a bíró szigorúan.

– Nem buták – vágta rá Áspor. – De gonoszak. Mert én gonosz vagyok!
– Újra a fiúhoz fordult. – Nem teljesíttem a feladatomat. Pedig sikerülnie kellett volna, mert erősebb vagyok nálatok. Igen, erősebb! Kik vagytok ti, mi? Az egyik egy apród, aki megszegi a kötelességét, és

meglóg a kápolnából, ahol egy éjszakán át kellene virrasztania, mielőtt lovaggá ütik. A másik meg egy pásztorfiú, aki életében mást sem tett, csak a hegyeken rohangált. Fogalmam sincs, hogyan tudtatok megszabadulni Jarótól; azt viszont tudom, hogy ő árulta el nektek a nevemet. Vigye el az ördög! Sejtettem amúgy, hogy ő nem tud megfogni, Tiuri. Jaro gyenge, még ha jobbnak is tartja magát nálam. Ezért kerültem meg a hegyeket, az Első Nagy Úton át, és küldtem postagalambokat jó barátomnak, Dangria polgármesterének. Arra kértem, tartson fogva benneteket, míg oda nem érek. De mire odaértem, te meg a barátod már megléptetek, Dangriában pedig állt a bál. Ez a vége, ha az ember másra bízza az ügyeit. De ne félj, attól fogva magam vettem kézbe a dolgokat! Láttalak titeket a királyi vámszedő foglyaként, amikor a Szivárvány-folyó hídján álltam. Ej, később aztán rossz embert követtem, de mindegy, nem kár érte sem!

A két fiú irtózva nézte a kémet.

– El kellett volna kapnom benneteket – folytatta Áspor egyre szaporábban. – Túljártam mindnyájatok eszén! Én voltam a pásztor, aki úgymond elvágatott a gyilkos lován, és én voltam a küldönc, aki üzenetet hozott Iwein lovagnak a gyilkos elfogásáról! És amit el akartam érni ezzel, azt el is értem: a kísérőitek, a vámszedő lovag tökkelütött szolgálai cserbenhagytak titeket, és visszatértek a folyóhoz. Épp ezt akartam: arra volt szükségem, hogy egyedül maradjatok, védtelenül. Követtelek benneteket, de, az isten verje meg, mintha minden és mindenki összeesküdött volna ellenem! A földeken mindenütt emberek dolgoztak, és mégsem akartalak titeket fényes nappal eltenni láb alól. Éjjel meg annál a parasztnál aludtatok, aki az orrom előtt reteszelte be az ajtót, a kutyája pedig megugatott. No, nem mintha ez elvette volna a kedvem. Mentem tovább, elétek kerültem, és szegény, öreg koldusként vártam rátok. Sikerülnie kellett volna. Erősebb vagyok nálatok. Ti szánalmat éreztek egy szegény, öreg koldus iránt, és ez gyengeség. Pfuj! – A földre köpött, aztán folytatta: – Tessék, most mindent tudtok, amit akartatok. De

figyelmeztetek, ne érezd most magad túl jónak, túl okosnak, túl erősnek! Mert a végén csúnyán pofára eshetsz. És még egy utolsó szót hozzád, Tiuri, Tiuri fia! Felfogtad, mit tettél, amikor elszöktél aznap éjjel, és elpackáztad a lovaggá ütésed lehetőségét? Talán azt hiszed, Unauwen király majd lovaggá üt? Ugyan már, ez nem a te országod, ő nem a te királyod. Remélem, Dagonaut király megjutalmaz majd, ahogy megérdemled, és életedben nem viselhetsz sem kardot, sem pajzsot!

– Csendet! – kiáltott rá a bíró. – Most már elég legyen!

Megparancsolta a katonáknak, hogy vezessék el Ásport.

– Megkapja megérdemelt büntetését – mondta a fiúknak. – Ne is gondoljatok rá többé. Most elmehettek. Köszönöm a segítségeteket.

Amikor kiléptek az épületből, Tiuri megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Azta! – mondta Piak. – Mekkora disznó! Tényleg nem szeretnék gondolni rá soha többé.

De Tiuri nem hitte, hogy valaha képes lesz elfelejteni Áspor gonosz szavait és álnok pillantását.

KARDOK ÉS GYŰRŰK

A FIÚK NEM AZONNAL VETTÉK ÉSZRE Tirillót. A bolond a tér közepén állt, körülötte rengeteg ember. Énekelt nekik, és közben úgy mozgatta a fejét és a kezét, hogy a sipkáján és kesztyűjén lévő csengettyűk zenei aláfestést szolgáltatottak a dalhoz. Amint megpillantotta a fiúkat, abbahagyta a műsort, és odasietett hozzájuk.

– Ne menj el, Tirillo! – kiabálták az emberek. – Rajta, énekelj nekünk még egyet!

– Most nem! – felelte a bolond. – A palotába kell kísérem ezt a két fiút, és a király vár.

Erre mindenki a barátokra nézett.

– Kik ezek? – kérdezgették.

– Dagonaut király országából jöttek – válaszolta Tirillo –, és jó sokat tudnának mesélni nektek. De nem mesélhetnek, mert most szépen eljönnek velem. – Belekarolt a két fiúba, és elindult velük a palota felé. – Csak énekeltem nekik egy kicsit – súgta oda pártfogoltjainak. – Ez a legkevesebb, amit tehetek értük.

A palotába visszaérve bekísérte őket a királyhoz. Emez nem volt egyedül: Marwen lovag is ott volt vele. A király bemutatta neki a fiúkat, majd helyet kínálta őket. Tirillo töltött öt kupa bort, és maga is letelepedett a király lábához. Tiuri látta, hogy Marwen lovag éppolyan gyűrűt visel, mint Edwinem, amiből rájött, hogy ő is a király leghűségesebb vitézei közé tartozik.

– Azért hívtalak benneteket – mondta Unauwen –, hogy újra beszéljünk, és további részleteket tudjak meg kalandos utatokról. Kérlek, ne legyetek szégyellősek, s vágjatok bele!

És a két barát mesélt, először szűkszavúan, később egyre bőbeszédűbben. A király figyelmesen hallgatta őket, és sok kérdést tett fel. Elérte, hogy többet elmondtak, mint később bárki másnak. Beszéltek az öregemberről is, aki kihívta Tiurit a kápolnából. Természetesen Vokia volt az, Edwinem lovag fegyverhordozója.

Unauwen király megkérdezte Tiurit, megpróbálná-e felkutatni az apród tartózkodási helyét, ha majd visszatér Dagonaut birodalmába.

– Legyen rá gondod, hogy Vokia megkapjon mindent, amire csak szüksége van – mondta. – Remélem, képes lesz visszatérni ide, vagy Forèstèrrába. Bár tartok tőle, hogy agg kora és a gazdája elvesztése miatti fájdalom igencsak legyöngíthette...

Aztán így folytatta:

– Még egyszer hálásan köszönök mindent, Tiuri és Piak. Szívesen megjutalmaználak benneteket azért, amit tettetek, de jelenleg semmilyen illő ajándékom nincs, amit odaadhatnék...

– Felség, erre semmi szükség – szólt Tiuri.

– Tudom – mondta a király. – Csak egy kis emlékekkel szolgálhatok, bár, gondolom, ami történt, azt emlékeztetők nélkül sem fogjátok soha elfelejteni. Marwen lovag, megmutatnád a kardokat?

A lovag átnyújtott a királynak két szép kardot.

– Mindkettőtöknek egy – mondta a király. – Ezeket a kardokat évszázadokon át nemzetségem tagjai forgatták.

– Több mint ezerévesek – fűzte hozzá Marwen lovag –, de még mindig olyan élesek, mintha tegnap kovácsolták volna őket.

A király odaadta a kardokat a fiúknak.

– Csak jó ügyért rántsátok elő – mondta. – És tessék, hozzá egy-egy gyűrű. Kicsi, keskeny gyűrűk csupán. Nem olyanok, amilyeneket kipróbált

vitézeim viselnek; ahhoz még túl fiatalok vagytok. Ilyen gyűrűt adok minden lovagomnak, akit lovaggá ütöttem, és bár ti nem az én lovagjaim vagytok, mégis kaptok egyet.

A két ifjú megköszönte az ajándékot.

– És még valami – folytatta a király. – Mesélted, Tiuri, hogy Ardanwen elfogadott gazdájának. Ezért mostantól Ardanwen a te lovad!

– Köszönöm, felség! – kiáltott fel boldogan Tiuri.

– Ne nekem köszönd – mondta a király. – Ardanwent nem ajándéku kapod: ő maga választja ki a gazdáját, nem igaz, Marwen lovag?

– De bizony, uram – válaszolta emez. – Akárcsak Idanwen, vagyis Reggeli Szél, az én lovam, Ardanwen testvére – mondta, majd barátságosan biccentett Tiuri felé.

Unauwen király felállt. Tiuri megértette, hogy a beszélgetésnek vége, és ő is felemelkedett a székről. Piak követte a példáját.

– Van még kérdésed? – nézett a király Tiurira.

Vajon honnan jött rá?, gondolta a fiú.

Aztán tétován, lassan megszólalt:

– I... igen, felség.

– És mi az?

– Felség, mi állt a levélben, amit elhoztam felségednek? – kérdezte Tiuri, de máris megbánta. Fölöttébb illetlen dolog rákérdezni olyasmire, amit nyilvánvalóan titokban akarnak tartani.

Ám a király nem tűnt dühösnek.

– Erről most még nem beszélhetek – felelte komolyan. – De hamarosan megtudod. Már holnap, alighanem.

– Egy kard! – kiáltotta Piak, áhítattal nézve a kezében lévő fegyvert. – Egy igazi kard! És nem is akármilyen!

– Nem bizony, hanem csodálatos – felelte Tiuri. – Nézd, különféle minták vannak belevésve, és Unauwen király neve.

– Igazából kicsit hátborzongatónak érzem, hogy magammal hordozzak egy ilyen – vallotta be Piak. – Való ez nekem? Az ilyesmit nem inkább az ágy fölé szokták felakasztani, hogy vessenek rá olykor egy-egy szeretetteli pillantást? De a gyűrűt örökké viselni fogom!

A kis belső udvar szökőkútjának peremén üldögéltek.

– Mit szólsz ehhez az egészhez? – kérdezte a barátjától Piak.

– Te mit szólsz hozzá, Piak?

– Hát, csodálatos és hihetetlen, de én azért kicsit idegenül érzem itt magam. Lehet, hogy kevés vagyok hozzá. Az a sok lovag a fehér pajzsokkal és a ragyogó gyűrűkkel! És maga a király, személyesen! Szerinted milyen ember?

– Nagy király – mondta lassan Tiuri. – Idős, mégis erős és bátor; hatalmas uralkodó, mégis közvetlen; tekintélyt sugároz, mégsem öntelt vagy gőgös.

– Engem továbbra is Menauresre emlékeztet – mondta Piak. – Ezért nem voltam olyan szégyenlős a jelenlétében. Máskülönben nyilván az lettem volna.

– Igen – vélte Tiuri. – A remete valóban hasonlít rá, vagy ő a remetére.

– Dagonaut király is olyan, mint ő? – kérdezte Piak.

– Nem – töprengett el Tiuri. – Dagonaut király fiatalabb. Harcias, szigorú, igazságos, de azt hiszem, nem olyan...talán nem olyan bölcs, mint Unauwen. De nehéz az ilyen embereket megítélni. Dagonaut az én királyom, az országom királya. Szeretem, tisztelem, és szeretnék a lovagja lenni.

– Az is leszel, nem? – kérdezte Piak.

Tiurinak eszébe jutott, mit mondott Áspor, de nem válaszolt.

– Vagy szeretnél inkább Unauwen lovagja lenni – kérdezte Piak –, és fehér pajzsot viselni?

– Igen – válaszolta Tiuri –, Unauwen lovagja is szívesen lennék. De ha valaha még lovagleszek, akkor inkább Dagonauté – én az ő országában

vagyok otthon.

– Én nem tudom, akarnék-e lovag lenni – tünődött Piak. – Csak egy egyszerű fiú vagyok. Esetlen vagyok sodronyíngben, karddal a kezemben pedig nevetséges. De talán, ahogy Warmin mondta, ehhez is hozzá lehet szokni...

Tirillo lépett oda hozzájuk.

– Azért jöttem, hogy kivigyelek titeket egy kicsit – mondta. – Lássatok mást is, mint ezt a lovagoktól és nagyuraktól hemzsegő, díszes palotát. – Miközben ezt mondta, Piakra kacsintott.

Tiuri eltöprengett, vajon Tirillo gondolatolvasó-e, vagy csak kihallgatta a beszélgetésüket?

– Gondolatolvasó vagyok – mondta a bolond. – Vigyázzatok velem: veszélyes vagyok! Van kedvetek velem jönni? A kardotokat vigyétek a szobátokba. Holnap lesz alkalmatok felcsatolni. Unauwen király nagy beszédet mond papjainak, vitézeinek, lovagjainak és bíráinak. Nektek is ott a helyetek.

– Hová megyünk? – kérdezte Piak.

– Szeretnék csónakázni egy kicsit a folyón.

Piak elgondolkodva vonta össze a szemöldökét.

– Ne félj, a Fehér-folyó nem olyan, mint a Szivárvány-folyó! – kacagott Tirillo. – És az én csónakom nem lyukas. Gyertek, süt a nap, kellemes nyugati szél fúj, tengeri szél. Készítettem harapnivalót: majd eszünk a vízen.

Nemsokára a két barát belépett Tirillo csónakjába. Csinos, tarka kis ladik volt.

– Folyásirányban én evezek – közölte Tirillo. – Ti majd evezhettek fölfelé. Ügyes legények vagytok, izmosak és erősek. Én meg? Csak egy gyöngé bolond.

Levette a kesztyűjét, és evezni kezdett. Tiuri fogta a kormányt; Piaknak, mondta a bolond, semmi teendője nincs, csak hogy legyőzze félelmeit.

– Egyáltalán nem félek! – csattant fel Piak. – Jól érzem magam.

Meg is volt rá minden oka: a víz ragyogott a napsütésben, a szél belekapott a hajukba. Tiuri boldog volt, megkönnyebbült, úgy érezte, végre megszabadult a rá nehezedő nyomástól, a feladatoktól.

A folyó enyhén elkanyarodva megkerülte a palotát, és nyugat felé fordult. Hidat láttak maguk előtt, a mögött egy nagy kaput.

– A Fehér-folyó azon a kapun át folyik ki a városból – magyarázta Tirillo –, a tenger felé.

– A tenger – merengett Piak. – Még sosem láttam! Hogy néz ki?

– Csupa víz – válaszolta Tirillo. – Sós víz. Hullámok, ameddig a szem ellát, sőt tovább, a világ végéig. Ha hagynánk, hogy ennek a folyónak a sodrása továbbvigyen bennünket, előbb-utóbb a nyílt tengerre érünk. Bár az eltartana néhány napig.

Tiuri arra gondolt: ő nem bánná. Még ő sem látta a tengert. A tenger partján áll Edwinem lovag kastélya, Forèsterra is...

Tirillóra nézett, és egyszer csak megpillantott valamit, ami mélyen megérintette. Egy gyűrű a bolond bal kezén, amelyben megcsillant a kő, valahányszor Tirillo felemelte a lapátot. Tiuri előrehajolt, és csodálkozva így szólt:

– Te is ugyanolyan gyűrűt viselsz... Mint Marwen lovag és Ardian, és amilyet Edwinem lovag!

Tirillo elmosolyodott.

– Hát persze – felelte. – Unauwen király azzal adta át nekem: nem kell ahhoz pajzsot és kardot hordani, hogy lovag legyen az ember...

– Vagy úgy – mormolta Tiuri –, értem...

Milyen igaz. Miért ne tartozhatnék egy bolond a király leghűségesebb vitézei közé? Ha valaki, Tirillo igazán méltó, hogy ilyen gyűrűt viseljen! Képes felvidítani a nekiszomorodókat, amit nem sokan mondhatnak el magukról.

MIT HIRDETETT KI UNAUWEN KIRÁLY

MÁSNAP MÉG TÖBB LOVAG érkezett a hídon át a palotába. Mindet Unauwen király rendelte a fővárosba. A két barát úgy hallotta, a király még legidősebb fiának, a trónörökösnek a székhelyéről, a Déli városból vár híradást. Az a hír járta, hogy maga a trónörökös is a fővárosba jön, de még eltarthat néhány napig, míg ideér.

Az érkező lovagok között volt egy, akivel Tiuri már találkozott: a Fehér Hold ura, Iwein és Ewein apja. Tiuri hosszan beszélgetett vele, különösképpen Ewein lovagról.

Délután lett, mire minden lovag és a birodalom nemes urai összegyűltek a palota legnagyobb termében, hogy meghallgassák Unauwen király beszédét. Tiurit és Piakot is meghívták az eseményre – ők pedig nagyon jelentéktelennek érezték magukat a sok hatalmas ember között. Most először láthatták a királyt teljes pompájában, fehér és bíbor ruhában, fején aranykoronával, kezében jogarral. Nem minden lovagja volt jelen: sokan még az ország más csücskeiben jártak, nem beszélve azokról, akik valószínűleg Eviellanban ragadtak. Ennek ellenére jó sokan eljöttek: csillogtak a sisakok, világítottak a fehér pajzsok, szikráztak a szivárványszínű köpenyek. Aztán ott voltak a bírák és a bölcsek hosszú köpenyükből, csúcsos sapkájukban. Csak Tirillo nézett ki ugyanúgy, mint mindig, csengettyűs sipkájában, színes öltözékében – ujján a ragyogó gyűrűvel.

Unauwen király felemelkedett trónjáról, és üdvözölte az egybegyűlteket.

Aztán így folytatta:

– Barátaim, lovagok, alattvalóim, hallgassátok, amit mondani akarok! Amint tudjátok, két ifjú elhozta nekünk Edwinem lovag halálhírét. Tiuri és Piak Dagonaut birodalmából utaztak országunkba megannyi veszedelmen át...

Tiuri le sem vette a szemét a királyról, de érezte, hogy a teremben lévők nagy része őt és Piakot figyeli.

– A szomorú hír mellett üzenetet is hoztak nekem – folytatta a király –, egy levelet, amelyet Edwinem lovag a halála előtt nyújtott át Tiurinak. Az írás Eviellanból származott, de az ottani uralkodó nem szerette volna, ha valaha is a kezünkbe kerül... Eviellan ura, mint tudjátok, békét kért tőlünk, és tavasszal küldöttséget menesztettem hozzá. Arról is értesültetek, hogy Edwinem lovagnak sikerült elmenekülnie Eviellanból, ám a Vörös Lovasok Dagonaut birodalmában is üldözték, megtámadták és megölték. Ebből is nyilvánvaló, hogy Eviellan valójában nem akar békét. Követeket küldtünk délre, hogy újabb híreket kapjunk, de beletelik egy kis időbe, mire visszatérnek. Mégis tudok újdonsággal szolgálni; olyan hírral, amely bizonyára fájdalommal tölti el szíveteket, de az imént elmondottak fényében talán különösebb riadalmat már nem okoz közöttetek. Ingeweli Andomar lovag soha többé nem tér vissza országunkba. A Déli Szelek hegyei között meggyilkolták Eviellan katonái!

Halálos csönd telepedett a teremre. Az arcokon szomorúság, rémület vagy düh tükröződött.

– Bátor lovag volt – folytatta halkán a király –, hú vitézem. Az örök világosság fényeskedjék neki!

Mindenki lehajtotta a fejét, és a derék lovagra emlékezett, aki már sohasem tér vissza szeretett Ingeweljébe. Tiuri látta maga előtt a gyönyörű erdőt, a tóparti kis falut. Balsejtelmei beigazolódtak: vajon a béketárgyalásokra csak azért volt szükség, hogy ezeket a lovagokat Eviellanba csalják?

A király újra megszólalt.

– Ezt a hírt egy órája kaptam, Déli városból érkezett egy postagalambbal. A trónörökös írta. Rövid levél, de, remélem, hamarosan többet is megtudhatunk. A fiam úton van a fővárosba. Andomar lovagot megölték, de a fegyverhordozójának sikerült megmenekülnie, és elérte Déli várost – ugyanaznap, amelyen Tiuri és Piak a mi városunkat. De másban is hasonlít, ami velük történt. Andomar lovag is úton volt országunk felé, talán épp ugyanazzal a hírrel, mint Edwinem lovag...

Halk moraj futott végig a termen, de amikor a király folytatta beszédét, mindenki elnémult.

– Most pedig hadd ejtsek szót bővebben az üzenetről – mondta Unauwen. – A levélről, amelyet Edwinem lovag Tiuri gondjaira bízott. Nem akartam ismertetni veletek a tartalmát, mielőtt a trónörökös nem ismeri. A levél ugyanis elsősorban őt és fivérét, Eviellan királyát érinti. De Iwein lovag már elvitte idősebbik fiannak, így most már ő is tudja, mi állt a levélben.

Elhallgatott, arcán szomorúság tükröződött.

– Mint már mondtam, kisebbik fiam – hiszen Eviellan ura is a fiam – valójában nem akart békét. De – folytatta a király – igenis békét akart *kötni*. És bizonyára meg is kötjük a békét, ha nincs Edwinem lovag!

A terem újra felbolydult. Tiuri a királyt bámulta. Mit jelentsen ez? Hiszen Edwinem lovag hűségéhez nem férhet kétség! Vagy mégis?

– Edwinem lovag elmenekült Eviellanból – folytatta a király –, feketébe öltözve, fekete pajzzsal. De a fekete alatt fehérret viselt. Megtudott valamit...nem tudjuk, hogyan, kitől, és soha nem is fogjuk megtudni, mert ő már nem mondhatja el nekünk. Egy eviellani lovag és a lovasai megölték, hogy ne tudja eljuttatni hozzánk a hírt. Ám az írás, amelyet magával hozott volna, megmenekült! Legalábbis a tartalma. A levél azon a régi nyelven íródott, amelyet már csak néhány beavatott ismer. Többek közt a kisebbik fiam is.

A király megint szünetet tartott.

– Elmondom, mi történt volna – folytatta –, ha nincs Edwinem lovag. Hogy ha az üzenet, amelyet el akart juttatni hozzám, elveszett volna. Akkor békét kötöttünk volna Eviellannal. Kisebbik fiam kibékült volna velem és a bátyjával, és visszatért volna hazájába és a szülői házba. Mi pedig mindannyian boldogok és önfeledtek lettünk volna, nem is sejtve, milyen veszély leselkedik ránk, milyen hatalmas szerencsétlenség küszöbén állunk. Beengedtük volna az ellenséget a kapukon. Mert mi történt volna?

A trónörökös rövid idő múlva meghalt volna! Értitek? A kisebbik fiam azt tervezte, hogy – amikor már senki sem feltételez róla semmi rosszat – *megöli* vagy megöleti a bátyját, és így végre megkapja, amire oly régóta vágyik: a hatalmat a birodalmam fölött! Hiszen a koronaherceg halála után nem más, mint ő lett volna a trónörökös. Hát ez az aljas terv húzódott meg békeajánlata mögött! Eviellan nem elég neki: az egész birodalmat akarja!

Unauwen király körülnézett a teremben. Szemében még mély szomorúság ült, de az arca már szigorú volt.

– Most már tudjátok, hogy Eviellan királya továbbra is az ellenségünk. Soha nem szabad megkaparintania ezt a birodalmat, mert rossz ember! A fiam, szeretem, de akkor is rossz ember. Bánat lenne az ország osztályrésze, ha valaha is ő uralkodna rajta!

Erről van hát szó!, gondolta Tiuri. A királyról a teremben összegyűlt emberekre vándorolt a tekintete. Arcukról riadalmat, dühöt és döbbenetet olvasott le. Aztán megint a királyra pillantott. Látta rajta, hogy őt is emészti a düh – de még inkább a szomorúság.

Unauwen király folytatta:

– Most már tisztában vagyunk vele, mit tervez, de agyafűrt tervét nem válthatja valóra. Hamar rájön majd, hogy megtudtuk, mit akar – ha rá nem jött máris. Megölte két lovagomat, hogy ne jusson el hozzám a tervezett testvérgyilkosság híre. Hogy a többiekkel – Argarath lovaggal, Marciannal

és Darowinnal – mi történt, még nem tudjuk, de a legrosszabbtól tartok. Akárhogy is, uraim, immár eleget tudunk. Eviellan uralkodójának terve kudarcot vallott; békét biztosan nem kér többé. Félek, hogy – miután csellel nem sikerült – erőszakkal akarja majd elvenni méltónak vélt jussát. Félek, hogy újra a fegyverekhez nyúl. Úgyhogy fel kell készülnünk a védekezésre!

A király végül így zárta beszédét:

– Szomorú dolgokról számoltam be nektek, de egyvalaminek legalább örülhetünk: most már legalább tudjuk, honnan leselkedik ránk a veszély. Ha szükséges, együtt fogunk harcolni ellene. Készen álltok?

Erre a lovagok előrántották a kardjukat, és a terem pillanatok alatt villogó pengék erdejévé változott. Hangosan éljenezték királyukat.

Utána megtárgyalták, hogyan készíthetik fel az országot a legjobban a védekezésre. Tiuri és Piak ezen a megbeszélésen már nem volt jelen, mindez nem tartozott rájuk.

Együtt hagyták el a palotát, és kimentek a városba. Nemsokára a Fehérfolyón átívelő egyik hídon álltak, és megbeszélték a hallottakat. Aztán elhallgattak, és gondolataikba mélyedve bámulták a folyó kristálytisza vizét.

Tiuri arra az ifjú fegyverhordozóra gondolt, aki Andomar lovag üzenetével jött Unauwen király birodalmába. Különös volt tudni, hogy nem csak ő járt be ilyen utat. Egy másik ifjú ugyanolyan megbízást kapott, talán ugyanazokon a félelmeken ment keresztül, és végül ugyanolyan boldogságot és megelégedettséget érzett. Vajon ismeretlen társa is szert tett útja közben olyan hű barátira, mint Piak? Tiuri oldalra pillantott. Barátja a folyón túl a távolba meredt.

– Ott van valahol a tenger – merengett. – Szívesen elmennék egyszer...

– Én is – felelte Tiuri. – Ha lenne rá időnk...

Amint kiejtette az utolsó szavakat, rádöbbsent, hogy egyáltalán nincs

ideje. Nem maradhat tovább: Dagonaut király várja! Most már nem volt semmi akadálya, hogy hazatérjen. Elvégezte a feladatát.

– Ha lenne időnk – mondta újra –, de nincs, mert vissza kell ténnem Dagonaut királyhoz.

– Igen – válaszolta Piak –, megértem. Mikor indulsz?

– Minél előbb, ha már úgyis muszáj – mondta Tiuri. – Holnap.

– Rendben – felelte Piak –, akkor holnap indulunk.

– Szeretnél még maradni? – kérdezte Tiuri.

– Veled tartok – jelentette ki Piak.

Megint hallgattak egy darabig.

Aztán Piak megkérdezte:

– Van kedved visszamenni?

– Van is, meg nincs is – felelte Tiuri. – Szívesen maradnék még egy kicsit, hogy jobban megismerjem a várost, de már haza is vágyom. Furcsa, igaz?

– Nem az – válaszolta Piak. – Én ugyanezt érzem. Az egyik részem maradna, a másik menne vissza a hegyek közé.

– Dagonaut király országa rémisztően messze van – töprengött Tiuri. – Néha arra gondolok, biztosan minden megváltozott ott, amióta eljöttem.

Mióta volt távol? Még egy hónapja sincs. Mennyi minden történt vele ez idő alatt!

Piak üdvözlésre emelte a kezét.

– Akkor hát, isten veled, Unauwen városa! – kiáltotta.

– Nem jó – mondta Tiuri. – Mondjuk inkább azt, hogy „viszontlátásra!”. Biztos vagyok benne, hogy eljutunk még ide egyszer.

Visszasétáltak a palotába. A megbeszélés véget ért, és az egyik teremben, a lovagok és apródok között rátaláltak Tirillóra.

– Hé, Tirillo! – kiáltott oda neki az egyik lovag. – Az imént jól beolvastál nekünk, amiért máris eljövendő nagy tetteinkről mertünk

ábrándozni! De azt hallottam, te is velünk tartasz, ha csatába vonulunk.

– Hát persze – válaszolta a bolond. – Kell valaki, aki vigyáz rátok!

– És milyen fegyvert hozol magaddal, Tirillo? – rikkantotta gúnyosan egy másik lovag.

– A bolondbotját, hogy a körmünkre csapjon vele – felelte Idunai Marwen –, meg a bolond beszédét, hogy megóvjon minket a kevélységtől.

Bár mosollyal a szája szegletében mondta, látszott, hogy komolyan beszél.

– Igazad van – szólt közbe egy másik –, Tirillónak velünk kell jönnie, amikor a gonosz ellen vonulunk!

– Jól beszélsz, lovag – mondta a bolond. – Csak azt jegyezzétek meg, hogy azért, mert a gonosz ellen harcoltok, még nem vagytok mindjárt jók! A jó és a gonosz egymás ellenségei, de igen közel is lehetnek egymáshoz. Jusson eszetekbe: koronahercegünk és Eviellan ura testvérek, akik ugyanattól az apától származnak... – Ekkor pillantotta meg Tiurit és Piakot. – Hohó! Itt a két jó barát! Már otthon érzitek magatokat városunkban?

– Igen, Tirillo – válaszolta Tiuri.

– De sajnos el kell menetek – folytatta a bolond.

– Igen – bólintott Tiuri. Már nem is lepődött meg annyira, hogy a bolond kitalálta a gondolatait. – Beszélhetnénk még ma a királlyal? – kérdezte.

– Gyertek velem – intett nekik Tirillo –, odavezetlek hozzá benneteket. Most épp ráér.

A két fiú követte a bolondot, és Tiuri arra gondolt, most már érti, Tirillo miért viseli ujján a szikrázó gyűrűt. Nemcsak azért, mert eszes és vidám, hanem mert megóvjá a lovagokat attól, hogy valaha is elbizakodottá váljanak.

A két barát elmondta Unauwen királynak, hogy úgy döntöttek, minél előbb útra kelnek hazafelé.

– Igazatok van – mondta a király – Dagonaut király alattvalói vagytok. Te pedig, Tiuri, most, miután megtartottad ígéretedet, és teljesítetted a rád szabott küldetést, mesélj el mindent királyodnak. Ezúttal az én követem leszel. Adok veled egy levelet Dagonaut király részére. Ne ijedj meg! Bár fontos üzenet áll benne, semmilyen veszéllyel nem jár.

Tiuri elmosolyodott.

– Szolgálatodra, felség.

– És te, Piak? – kérdezte a király. – Meddig kíséred el a barátodat? A Nagy-hegységig?

– N...nem, felség – hebegte Piak. – Azt beszéltük meg, hogy továbbmegyek, egészen Dagonaut városáig.

– Akárhogy is, Menaures remete kunyhója mellett el kell haladnotok. Adjátok át neki üdvözlétemet!

– Talán, ismeri, felség? – kérdezte Piak meglepve.

– Ismerem – bólintott a király. Barátságosan nézte a fiúkat, aztán így folytatta: – Sajnálom, hogy el kell mennetek, de ne búcsúzkodjunk, mert remélem, jártok még erre. Sőt: ezt kérem is. Bár otthonotok és feladatotok Dagonaut birodalmában van, most már az én országomhoz is örökre kötötök lesz.

NYOLCADIK RÉSZ

VISSZATÉRÉS DAGONAUT VÁROSÁBA

UNAUVENBŐL DANGRIÁBA

A KÉT BARÁT MÁSNAP REGGEL elhagyta Unauwen városát. Elbúcsúztak a királytól és az ismerőseiktől, majd megindultak a felkelő nap felé. Szemük előtt bíbor, rózsaszín, vörös és arany színben játszott az ég, de lassan lovagoltak, és gyakran hátrapillantottak a városra, azon töprengve, vajon mikor láthatják viszont. Csak miután hátranézve már az épületek körvonalait sem látták, ösztökélték gyorsabb iramra a lovakat, és minél távolabb jutottak a várostól, annál sebesebben vágattak.

– Most már jó lenne hamar hazaérni – jegyezte meg Piak.

Tiuri ugyanígy érzett. Úgyhogy szaporán haladtak, bár olykor máris honvágy gyötörte őket „a világ legszebb városa” után.

Hazaútjuk első éjszakáját szabad ég alatt töltötték, második éjszaka a Fehér Hold kastélyában szálltak meg. Másnap átvágtak a Hold-dombokon – ezúttal napsütésben. Későre járt, mire Ingewelbe értek, ahol visszaadták a lovakat az Első Éjszaka fogadásának.

A fogadás új lovakat adott nekik, amellyel a vámig utazhattak. Szemlátomást a vámszedő jó barátjaként és a király fontos szolgálóiként tekintett rájuk.

Az ebédlőben ezúttal sok falusi volt jelen. Nem jókedvükben gyűltek össze, hanem hogy megtárgyalják a megrendítő híreket, melyek nemrégiben idáig is elértek. Főképp Andomar lovag halála váltott ki döbbenetet.

Tiuri és Piak hallgatták a beszélgetéseket anélkül, hogy bármit is

hozzátettek volna, míg a fogadás el nem árulta vendégeinek, hogy a két fiú épp most érkezett Unauwen városából. Erre megrohmozták őket kérdéseikkel. Igaz, hogy Eviellan királya saját kezűleg ölte meg Andomar lovagot? Igaz, hogy Forèstèrrai Edwinemet is legyőzték? Mi a legfrissebb hír a városból? Látták a királyt? Mit mondott az uralkodó, lesz háború? Igaz, hogy a trónörökös ki fogja hívni az öccsét párbajra?

Unauwen király búcsúzaskor azt mondta a fiúknak, hogy mostantól semmit sem kell titokban tartaniuk. Tiuri és Piak tehát legjobb tudása szerint válaszolt a kérdésekre, de – mint azt előre megbeszélték – saját, történektekben játszott szerepükről nem tettek említést.

Amikor másnap reggel kiléptek az udvarra, ahol a fogadás már várta őket az új lovakkal, a tó partján megpillantottak egy kisebb lovascsapatot. A lovasok nemsokára elhaladtak a fogadó mellett: az út mellett álló emberek tisztelettudó meghajlással köszöntötték őket. Az első lovas Tiurival nagyjából egyidős fiatalember lehetett; szomorúnak és komolynak látszott, tartása azonban büszke és kevély volt. Szürke öltözéket viselt – a gyász jele –, és nem volt nála fegyver. Kíséretét néhány katona alkotta.

– Ingeweli Andomar lovag – mondta a fogadás, miután a kis csapat elvágtatott nyugat felé.

– Andomar lovag? – kérdezte meglepetten Tiuri.

– A fia – felelte a fogadás. – Ugyanúgy hívják, mint az édesapját, és fölöttébb hasonlít is rá. Unauwen városába tart. Azt hiszem, a király lovaggá fogja ütni, hogy legyen ismét, aki Ingewelt kormányozza. Ebből is látszik, ha valaki meghal, mindjárt terem más, hogy a helyébe lépjen.

– Mindjárt terem más, hogy a helyébe lépjen... – tűnődött Tiuri.

– Miért, nem így van? – kérdezte a fogadás. – Ezért sem kell annyira szomorkodni...

Amikor a barátok kisvártatva Ingewel erdejében lovagoltak, mindketten szótlanok voltak. A virágok ugyanúgy illatoztak, mintha mi sem történt volna. Reméljük, gondolta Tiuri, hogy ezt a gyönyörű erdőt soha, semmi

nem pusztítja el... De ha mégis, fűzte hozzá magában, előbb-utóbb teremnek újabb virágok, hogy a régiek helyébe lépjenek. Különös gondolatok voltak, még sohasem töprengett ilyesmin.

Ingewel erdeje után már nem volt messze a Szivárvány-folyó. Átkeltek a hídon, és Tiuri szólt a katonáknak, hogy szeretne beszélni a királyi vámszedővel. Volt nála pénz, Unauwentől kapta, hogy kifizethesse a vámot, amellyel tartoztak.

A vámőrök nem ismerték fel azonnal a két fiút. Csak akkor döbbsentek rá, kik állnak előttük, amikor megjelent Warmin, és szívélyesen üdvözölte Tiuriékat.

– Nem hittem, hogy ilyen hamar visszajöttök! – mondta a katona. – Máris jelentem uramnak érkezésetek. – Intett nekik, hogy kövessék a kastélyba. – Most már tudom, kik vagytok – tette hozzá. – Fontos hírt hoztatok a királynak. A részleteket még nem tudom, de a gazdám nemrég megkezdte a gyakorlatozást a katonáival. Azt mondja, előfordulhat, hogy kastélya ismét erődde változik, éppúgy, mint sok száz évvel ezelőtt. Igencsak komor egyébként. Estéknént áll a hídon, és a folyó vizét bámulja, s nem szól egy szót sem.

Ardian azonban csöppet sem tűnt komornak, amikor meglátta a fiúkat. A szemében ott volt a szokásos mélabú, ám az mintha egyébként is a lényéhez tartozott volna. A sokat látott, sokat megélt ember mélabúja volt, aki tapasztalatai miatt sosem lehet már igazán gondtalan. Szívélyesen üdvözölte a két barátot, és máris kijelentette, hogy a vendégei. A vámpénzt nem akarta elfogadni: már megfizette utánuk valaki, bizonygatta. Alighanem ő maga.

A fiúknak el kellett mesélniük, mik a hírek Unauwen városában, bár ezeket nagyjából valószínűleg már Ardian is hallotta. Vacsora után hosszan ültek a várúr hídra és folyóra néző szobájában. Megkérdezte Tiurit, rokona-e Merész Tiurinak. (Az ifjú előzőleg elárulta neki a valódi

nevét.) Kiderült, hogy meglehetősen jól ismeri Dagonaut birodalmát, járt is ott néhány ízben, évekkal ezelőtt, még mielőtt kinevezték volna királyi vámszedőnek. Ám még ennél is jóval többet tudott saját országáról, és a barátok kérésére örömmel mesélt is róla. Az ország különböző vidékeiről, folyókról és kastélyokról, Unauwen királyról és a lovagjairól, meg a két hercegről.

– Azért különös – töprengett fennhangon Piak –, hogy a két fivér ilyen ádáz ellensége egymásnak. Hiszen úgy tartják, az ikrek jobban szeretik egymást, mint az egyszerű testvérek.

– Igen – felelte Ardian. – Másképp is alakulhatott volna. Unauwen királynak is volt egy testvére, aki ugyanaznap született, és szinte ugyanúgy nézett ki, mint ő. Ám az a herceg sohasem tartott igényt a trónra. Sőt mi több, lemondott előjogairól, és vándorolni kezdett. Később visszavonult a hegyekbe, és remeteként éli életét.

– Remeteként? – meresztett nagy szemeket Piak.

Tiuri is meg volt lepve. Mindjárt Menaures, a Kék-folyó forrásánál élő remete jutott eszébe.

– És a király testvére... ez a remete, még él? – kérdezte Piak.

– Él, hogyan – válaszolta a lovag.

– S hogy hívják?

– Amikor lemondott királyi előjogairól, új nevet is választott magának – mondta az uraság. – De nem tudom, meg szabad-e mondanom a nevét... A Nagy-hegység túloldalán él, és jó pár éve nem fordult már meg errefelé. Ám többször is megesett, hogy zarándokok és lovagok azért indultak útnak innen, átkelve a hegyeken, mert hozzá akartak eljutni. Talán találkozotok is vele: végül is te a hegyekből jössz, nem? – mosolygott Piakra.

– Igen, onnan – motyogta a fiú –, és talán találkoztunk, igen...

Később, amikor már ágyban feküdtek, Piak így szólt Tiurihoz:

– Ehhez mit szólsz? Lehet, hogy Menaures Unauwen király testvére?

– Nagyon is elképzelhető – válaszolta Tiuri.

– Elképzzelhető? Majdhogynem bizonyos! Jóságos ég, ezt sosem hittem volna! De ha belegondolok, valójában nem is olyan meglepő. Hiszen már a városban is mondtam, Unauwen és Menaures mennyire hasonlít egymásra.

Bár későn feküdtek le, a fiúk másnap reggel korán kipattantak az ágyból, mert estére Dangriába akartak érne. Miután szívélyes búcsút vettek a vámszedő uraságtól, a tőle kapott lovakon folytatták útjukat. Warmin és egy katona elkísérte őket: megegyeztek, hogy Dangriáig velük mennek, utána visszaviszik a lovakat.

Amikor utoljára visszapillantottak a hídra, Piak hirtelen megszólalt:

– Jó ég, valamit elfelejtettünk!

– Mit? – kérdezte Tiuri.

– Meg akartam keresni Fermant, hogy jól megmossam a fejét a rozoga csónakja miatt!

Tiuri nevetett. Úgy tűnt, Piak nehezen tudta túltenni magát azon a kis éjszakai fürdőn a Szivárvány-folyóban.

De nevetett Warmin is.

– Szóval mégiscsak Ferman lélekvesztőjével próbálkoztatok! Jobb is, hogy örökre elnyelték a habok.

Délután újra ott álltak Dangria főterén. Éppúgy festett, mint legutóbb, tele volt sátrakkal és bódékkal, a vevők alkudoztak, az árusok hangosan kínálták portékájukat.

– Mintha ki sem tettük volna a lábunkat – jegyezte meg Piak, amikor megálltak a városháza előtt.

– Azért sok minden változott – szólalt meg egy hang a hátuk mögül. Ki más lett volna, mint Iruwen. Kedvesen rájuk mosolygott, majd így folytatta: – Nagyon is sok minden! Most Dirwin úr a polgármester. Amint megérkezik a hivatalos királyi kinevezés, ünnepélyesen is beavatjuk. – Beállt a két fiú közé, majd bizalmas hangon hozzáfűzte: – Először engem kértek fel, de nekem nem fűlött a fogam a polgármesterséghez. Én szeretek

bóklászni a városban, nyitva tartani a szemem, a fülem. És szerintem Dirwin nagyon is jó polgármester lesz. No de, milyen udvariatlan vagyok, nem is kérdeztem még, milyen utatok volt! Azt mindenesetre látom, hogy sikeresen teljesítettétek a küldetéseket. De kíváncsi vagyok a részletekre is! – A városházára mutatott. – Vagy szeretnétek előbb üdvözölni Dirwin urat? Végtére is ő a polgármester.

– Igen – felelte Tiuri. – Unauwen király megbízott bennünket, hogy adjuk át üdvözlését Dirwin úrnak, egyúttal számoljunk be neki a legfrissebb hírekről.

– Nos – komorult el Iruwen – a derék lovagok haláláról már értesültünk, ahogy szegény írnökünkéről is. Jártak már itt hírnökök a fővárosból. De a hírekből sosem elég. Én mindig mondtam, hogy Eviellan az ellenségünk volt, s az is marad, béketárgyalások ide vagy oda.

A városháza lépcsőjéig kísérte a két jó barátot.

– Utána átjöttök a Fehér Hattyúba? – kérdezte. – Ardoc is ott lesz. Szerencsés egybeesés, ma épp a városban van. Ezenkívül odavittem a holmitokat, amit legutóbb a városházán hagytatok. Szólok a fogadósnak, hogy jöttök. Viszlát!

A fiúk meglátogatták Dirwin urat, majd, ahogy Iruwen indítványozta, átmentek a Fehér Hattyúba. Ott volt Iruwen, Ardoc, Doalwen és sok más ismerős. Velük vacsoráztak, és közben megvitatták a legfrissebb híreket. És valóban szerencsés egybeesés volt, hogy Ardoc is a városban tartózkodott, mert felajánlotta, hogy másnap reggel elviszi őket kocsin a Nagy-hegység árnyékában álló házáig.

DANGRIÁBÓL MENAURESIG

MÁSNAP REGGEL TEHÁT a fiúk Ardockal tartottak, ezúttal mellette, a bakon foglalva helyet.

– Vajon lesz háború? – kérdezte Piak, és körbenézett a tájon.

– Messze vagyunk Eviellantól – felelte Ardoc –, és sok időbe telhet, mire bármit is észlelünk belőle. De délen valószínűleg hamar megindulnak a támadások. Ám hiába törnek be az országba Eviellan katonái, a Szivárvány-folyón biztosan nem jutnak át, amíg ott vannak a vámszedő urak. És Dangriát sem fogják bevenni. A város már több ostromot túlélte, és ismét ellenáll, ha kell. A falakon belüli veszélyt hála istennek idejekorán felfedezték, és a mostani polgármester okos, megbízható férfi. – Nézte a fiúkat, előbb az egyiket, aztán a másikat. – Ezt sem hittem volna, amikor legutóbb elhoztalak benneteket – csóválta a fejét. – Emlékeztek, hogy azt mondtam, mindenre magatoknak kell rájönnötök? És közben ti rég tudtatok valami olyasmit, amiről nekem még sejtelmem sem volt!

– Nono – mondta Piak –, olyan rettentő sokat azért mi sem tudunk. Akadt még felfedeznivalónk bőven.

– De mégiscsak fontos szerepet játszottatok az utóbbi idők történéseiben – felelte Ardoc. – Ti vittétek a fővárosba az első hírt Eviellan árulásáról.

Piak az egyre közeledő hegyeket nézte.

– Holnap vagy holnapután odaérünk – sóhajtotta. – Alig hiszem el! A hegyen majd leveszem a sodronyingemet, és otthagynom, mi, Tiuri? Így is elég cipelnivalónk van. A kardunk, például. Ilyet se csináltam még: hegyet

mászni karddal az oldalamon!

– Azért remélem, a kardodat nem akarod hátrahagyni – mosolygott Tiuri.

– Isten ments! – vágta rá Piak.

– Nagy bűn is lenne – vélte Ardoc. – Nem egy lovag elirigyelné tőled azt a kardot! Nemsokára előremutatott az ostorával.

– Amott már látszik a házam – mondta. – Remélem, vendégeim lesztek holnap reggelig. Akkor mindjárt megismerkedhettek a gyerekeimmel és az unokáimmal is. Nagy családom van – borzasztóan élvezem!

A két fiú örömmel tett eleget a meghívásnak.

Másnap reggel elbúcsúztak a Nagy-hegység nyugati oldalán élő utolsó ismerősüktől, és nekivágtak a hegyi emelkedőknek.

– Végre megint ismerős terepen járok! – mondta másnap Piak, miután elhagyták Filament. – Csodálatos volt az egész utazás, de azért én itt érzem magam igazán otthon.

Természetesen most is útba ejtették Takit és Iliát, akik szívélyesen, bár némi csodálkozással fogadták őket.

– Ne bolondozz! – mondta Piaknak Taki. – Mégis mit követtél el, és hol jártál, hogy karddal az oldaladon térsz vissza, mintha valami lovag lennél?

– Az azért még nem vagyok – nevetett Piak. – De a barátom igen!

Ám Tiuri megrázta a fejét, és halkán mormolta:

– Még nem, Piak.

– Úgy néztek ki, mint akik rengeteg mindenben mentek keresztül – állapította meg Taki. – Remélem, van időtök mesélni egy kicsit. Főleg Iliá kedvéért...

– Ha megint azt mered állítani, hogy kotnyeles vagyok, Taki – fenyegette meg a férjét Iliá –, nem kapsz kenyérfelfűjtat!

– Egy szót sem szólok! – nevetett Taki.

– És, ígérem, mesélünk, nénikém! – mondta Piak. – Nem először,

elhihetitek. És most, hogy itt vagyok, igazából el sem hiszem, hogy mindez velünk esett meg!

Piak megismételte ezt a mondatot, amikor Tiurival néhány nappal később a „kilátótornyan” álltak, hogy vessenek egy utolsó pillantást Unauwen birodalmára.

– Mennyi idő telt el azóta, hogy legutóbb itt álltunk? – kérdezte Piak.

– Úgy három hét – felelte Tiuri némi fejszámolás után.

– Akkor még sejtelmünk sem volt róla, mennyi kalandban lesz részünk, és hogy közelről milyen ez a birodalom...

– Ráadásul messzebb jártunk, mint ami innen látható – tette hozzá Tiuri. Egy darabig még gyönyörködtek a látványban, aztán folytatták útjukat a hegycsúcsok felé.

– Jókor tértünk vissza – mondta Piak. – Nemsokára kezdődnek az őszi viharok, olyankor nehéz átkelni a hegyeken.

Egy nap múlva elérték a hágót, éjjel pedig a hetedik szikla alatti barlangban aludtak. Onnantól nem volt hosszú az út. Jó volt az idő – sokkal jobb, mint legutóbb –, és az út majdnem végig lefelé vezetett.

Piak örömmel üdvözölte az ismerős helyeket. Ám ahogy közeledtek a remetelak felé, egyre nagyobbakat hallgatott. Ez meglepte Tiurit. Nem látta barátján, hogy elfáradt volna.

Már sötét volt, mire leereszkedtek a kunyhóhoz, de a házikónál fény pislákol, mely mutatta nekik az utat. Kis lámpás állt a kunyhó mellett a földön. Menaures kilépett a házból. Már várta őket.

– Egész nap éreztem, hogy nemsokára megérkeztek. És lám, itt vagytok! Isten hozott! – üdvözölte őket.

A fiúk hamarosan ott ültek az asztalnál, és elmesélték, hogy sikerrel teljesítették küldetésüket.

– Ezt örömmel hallom – mondta a remete –, és annak is örülök, hogy

ilyen jól összebarátkoztatok. Bízom benne, de akkor is.

– Számítottál rá, hogy elmegyek Tiurival? – kérdezte Piak.

– Igen – válaszolta Menaures. – Nem lepett meg, amikor nem jöttél vissza. Piak szólásra nyitotta a száját, de meggondolta magát. Egy darabig némán nézte a remetét, aztán így szólt:

– Unauwen király megkért, hogy adjam át neked szívélyes üdvözetét. Menaures lehajtotta a fejét.

– Köszönöm – mondta.

Megint csend lett. Tiuri a remetéről Piakra nézett, és azt gondolta, vajon Menaures tényleg a király testvére? Kétségtelenül hasonlítanak egymásra. De nem merte megkérdezni.

Piak sem volt hozzá elég bátor, mert csak ennyit mondott:

– Ismered Unauwen királyt?

– Hiszen tudod, hogy ismerem – felelte a remete mosolyogva.

– És jól ismered? – faggatózott tovább Piak.

– Meglehetősen – válaszolta Menaures még mindig mosolyogva.

Különös fény gyúlt a szemében.

– És te miért nem bíztál meg, hogy adjuk át neki az üdvözetet? – tette fel a kérdést Piak.

– A fivérem anélkül is tudja, hogy sokat gondolok rá – felelte a remete.

– Igen, a fivérem! Erre voltál kíváncsi, nem, Piak?

– De, igen – vörösödött el a fiú.

– Megkérdezhetted volna egyenesen is – folytatta Menaures. – Nem tudom, hogy jöttél rá, de most, hogy tudod, nem fogom letagadni.

– Nagyon hasonlítasz a királyra! – bökte ki Piak.

– De te ezentúl is úgy láss magad előtt, ahogy mindig is láttál – mondta Menaures. – Hegyi remeteként, ne pedig hercegeként vagy uralkodóként!

Tiuri megállapította magában, hogy a remetében valóban van valami uralkodói. Egyszerű ruhái és sovány alakja mit sem változtatott ezen.

– Most meséljete az utatokról! – kérte őket Menaures.

A fiúk meséltek, de ezúttal Tiuri beszélt többet. Piak alig-alig szólalt meg. Tiuri néha rápillantott, s azon törte a fejét, vajon mi lelte barátját.

Valamivel később, amikor a két fiú megágyazott magának a padlón szalmával és takarókkal, Piak hirtelen megszólalt:

– Hiányoztam, Menaures?

– Hát persze hogy hiányoztál – felelte kedvesen a remete.

– Azért kérdelem – folytatta a fiú –, mert, mint Tiuri mondta, szeretném elkísérni Dagonaut királyhoz. De ha nem boldogulsz nélkülem, akkor természetesen nem megyek.

– Hogy hiányoztál, nem jelenti azt, hogy nem boldogulok nélküled – válaszolta Menaures. – Az baj lenne, ha így lenne. Úgyhogy nyugodtan menj el a barátoddal. Egyébként sem maradtál volna örökké mellettem.

– Én... – kezdte Piak, de aztán elhallgatott. Inkább másra terelte a szót.
– Történt itt valami érdekes, míg távol voltunk?

Tiuri pedig hozzátette:

– Tudod, mit tett Jaro? Járt még nálad később?

– Igen – felelte a remete. – Hosszan beszélgettünk. Azt hiszem, Tiuri, hogy Jaro soha többé nem fogja szolgálni Eviellan urát.

Többet azonban nem mondott a dologról.

Utána jó éjszakát kívánt a fiúknak. Ő maga még nem feküdt le, hanem kiment, és nyitva hagyta az ajtót, épp, mint legutóbb.

Tiuri álmos volt, hamar elaludt. Aztán úgy érezte, Piak fölé hajol, és suttogva kérdez tőle valamit. Kinyitotta a szemét, de Piak ott feküdt mellette mozdulatlanul. Átfordult a másik oldalára, és majdnem újra elaludt, amikor hallotta, hogy Piak halkán felkel. Odanézett, és látta, hogy a fiú kimegy a házból. Utána hallotta, ahogy a barátja beszélget a remetével, de nem értette, mit. Menaures válasza viszont tisztán és világosan hallatszott.

– Nem kell elmenned, Piak – mondta a remete. – Ha jobban szeretnél a hegyek közt maradni, maradj.

Tiurinak azonnal kiment az álom a szeméből.

Piak először mormolt valamit, aztán jól hallhatóan így felelt:

– Megígértem neki, Menaures, hogy elmegyek veled. Sőt, én kértem! És eleinte akartam is. Apród akartam lenni. De most, hogy visszatértem a hegyek közé, úgy érzem, nekem ez az otthonom.

– Az ember valójában sehol sincs otthon ezen a földön – mondta a remete. – De értem, mire gondolsz. Azt érzed, itt a helyed.

– Még ebben sem vagyok biztos – sóhajtott Piak. – Azt hiszem, nem tudom, mit akarok. Néha úgy érzem, már soha nem fogom úgy érezni magam a hegyek között, mint korábban. Mert már tudom, mi van a hegyeken túl. Azt azonban nem tudom, szeretnék-e máshol élni. Nem tudom, el akarok-e menni Dagonaut országába, hogy ott apród legyek.

Tiuri hallgatta a beszélgetést. Végre megértette, miért volt olyan hallgató Piak: ez nyomta a lelkét. Megbánta, hogy úgy döntött, vele tart Dagonaut városába.

– Mit tegyek, Menaures? – kérdezte Piak.

Tiurinak hirtelen büntudata támadt, hogy kihallgatja őket. Másfelől viszont nem bánta, hogy hallja. Piak ezt neki úgysem mondaná el soha.

– Azt neked kell eldöntened, Piak – hangzott a remete válasza.

– De ha egyszer nem tudok dönteni! – fakadt ki a fiú. – Illetve, valójában tudom, mit kell tennem. Megígértem neki.

– Mondd meg, de őszintén – mondta a remete. – Szívesebben maradnál a hegyek közt?

Rövid csend következett.

– Igen – hallatszott végül Piak halk válasza. – De – folytatta – én kértem meg, hogy vigyen magával. És nem akarom, hogy azt higgye, cserbenhagyom, mert...

– Mert? – kérdezte a remete nyugodt hangon.

– Fél, hogy Dagonaut király nem fogja lovaggá ütni – mondta Piak –, és lehet, hogy azt hiszi, ezért nem akarok vele tartani...

– Dehogysis hisz ilyesmit – felelte a remete.

Dehogysis, ismételte magában a szót Tiuri.

– De nem is csak erről van szó – folytatta Piak. – Olyan...de ezt már mondtam. Olyan boldog voltam, amikor visszaértem a hegyek közé, hogy rájöttem, itt akarok maradni. Mégis, és ez nagyon furcsa, Menaures, közben mégis szeretnék lemenni a hegyről. A gondolattól is megrémülök, hogy el kell búcsúznom Tiuritól, és könnyen lehet, hogy meg is fogom bánni. Ha viszont elmegyek, biztosan kibírhatatlan vágy fog majd el a hegyek után.

– Igen – mondta Menaures –, mindig lesz valami, amit hiányolsz, ha elmész, ha maradsz. Az életünk búcsúzásokból áll. De ha szeretnél itt maradni, ha úgy érzed, itt a helyed, mondd meg Tiurinak őszintén. Nem szabad, hogy rossz néven vegye, és biztos vagyok benne, hogy nem is fogja.

Nem, persze hogy nem, tette hozzá magában Tiuri. Furcsa is lenne, ha emiatt megharagudna Piakra! Ugyanakkor mélységes szomorúságot érzett. Tudta, ha Piak marad, szörnyen hiányozni fog neki. Vajon igaz, amit a remete mond, hogy az ember élete búcsúzásokból áll?

Amikor Piak kis idő múltán visszatért, és lefeküdt mellé a földre, Tiuri úgy tett, mintha aludna. De valójában még jó darabig ébren feküdt, pedig azt már korábban eldöntötte, mit mond másnap a barátjának.

BÚCSÚ PIAKTÓL

FIGYELJ CSAK, PIAK – mondta másnap reggel Tiuri tudom, hogy te jobban szeretnél itt maradni, a hegyek között...

– Honnan veszed, hogy... – kezdte Piak, de Tiuri a szavába vágott.

– Ha velem jössz, ha maradsz, mi mindenképpen jó barátok maradunk! Neked a hegyekben van a helyed, nekem pedig Dagonaut király országában. Ez így van. Hiszen én sem maradok itt a kedvedért, nem?

– De – mondta Piak – úgy volt, hogy az apródod leszek!

– Az akartál lenni, igen. De egyáltalán nem veszem rossz néven, ha időközben megváltozott a véleményed. Be kell vallanom valamit: tegnap este hallottam a beszélgetésedet Menauresszel.

– Vagy úgy – mormolta Piak. Lehajtotta a fejét, és hallgatott. Aztán ezt mondta: – Ha mindent hallottál, nem kell újra elmondanom. Hidd el, Tiuri, szörnyen szégyellem, de tényleg úgy gondolom, hogy inkább itt szeretnék maradni!

– Miért szégyelled? – kérdezte Tiuri nyugodtan. – Nagyon is megértem.

– Nem, te ezt nem értheted! – felelte Piak. – Ugyanis ugyanolyan borzasztónak érzem, hogy nem megyek veled. Biztos, hogy örökké vágyódnai fogok Dagonaut városába, pedig még sosem jártam ott, és olyan szép biztosan nem lehet, mint Unauwené. Ott viszont a hegyek után vágyódnék. Nem érezném otthon magam a sok lovag és apród között... Te igen, te odatartozol...

– Ne félj, hamar hozzászoknál – mondta Tiuri. – De még egyszer: ne

érezd kötelességednek, hogy velem gyere.

– Bárcsak tudnám, mit akarok! – sóhajtott Piak. Körülnézett, végigjártatta tekintetét a völgyeken és a hegycsúcsokon. Arcáról szomorúság sugárzott.

A két barát a Kék-folyó forrásánál ült egy kövön.

– Te idetartozol – jelentette ki Tiuri határozottan. – És ez a lényeg. Úgyhogy itt maradsz. Ez igazán egyszerű, nem?

Ekkor Menaures kiabált ki a kunyhóból, hogy jöjjenek reggelizni.

– Beszélgettetek? – kérdezte a remete. – Piak, meghoztad a döntésedet?

– Igen – válaszolta a barátja helyett Tiuri. – Piak itt marad, a hegyek között.

A remete egyikükről a másikra nézett, szája körül rejtélyes mosollyal.

– Értem – mondta. – Ez tehát eldőlt. Mikor indulsz, Tiuri?

– Maradj még egy napot! – kérte Piak.

Tiuri megrázta a fejét.

– Nem, jobb, ha nem. Reggeli után elmegyek.

A remete bólintott.

Piak nagyot sóhajtott, és így szólt:

– De azt azért ugye nem bánod, ha elkísérlek egy darabon?

– Dehogya! – felelte Tiuri.

Tiuri elbúcsúzott Menaurestől, ő pedig megáldotta. Aztán, Piak kíséretében, elindult a Kék-folyó mentén vezető úton. A két barát keveset beszélt, mindkettejükre ránehezedett a közelgő búcsú pillanata.

Alig hagyták el a hasadékot, amelybe Jaro kis híján belezuhant, Tiuri megállt.

– Nem gondolod, Piak – fordult barátja felé –, hogy ideje búcsút vennünk egymástól? Haza kellene érned sötétedés előtt.

– De igen... – válaszolta bizonytalan hangon Piak. – Pedig szívesen elmennék még veled, akár Dagonaut városáig.

– Nem, ne gyere tovább.

– Miért ne?

– Jobb, ha most elbúcsúzunk, mint ha halogatjuk a dolgot. Később bármikor eljöhetsz Dagonautba. De az már más lesz. Én is tervezem ám, hogy meglátogatlak egyszer. De mennyire!

Piak máris vidámabb képet vágott.

– Igen, mindenképp gyere majd!

– Jövök, ne félj!

Egy darabig csak nézték egymást, aztán szinte egyszerre kapták el a tekintetüket.

– Akkor hát – szólalt meg végül Tiuri –, minden jót. Úgysem tudom megköszönni mindazt, amit értem tétél...

– Jaj, fogd már be a szád! – förmedt rá kedvesen Piak.

– Akkor minden jót – mondta Tiuri újra. – Nem akarok igazán elbúcsúzni tőled.

– Ne is, kérlek.

Megszorították egymás kezét.

– Viszontlátásra!

Azzal Tiuri sarkon fordult, és szapora léptekkel lefelé indult. Csak néhány perc után pillantott hátra. Piak felmászott egy dombtetőre, onnan integetett neki. Az arcát már nem láthatta. Vajon könnyes a szeme?, gondolta Tiuri. Visszaintett.

Amikor aztán nemsokára újra hátranézett, már sehol sem látta Piakot.

Tiuri újra magára maradt. Magányosnak és rosszkedvűnek érezte magát. Rendesen kilépett, de mindjárt eszébe jutott, vajon hová siet annyira. Már csöppet sem vágyott Dagonautba, sem haza. Mi várhat rá ott, amiért érdemes rohannia? A király biztosan nem üti lovaggá, és ha mégis, akkor mi van? Aztán eszébe jutott, hogy egyvalamiért mégiscsak sietnie kell: mindent el kell magyaráznia királyának, és át kell nyújtania neki Unauwen király levelét. Igen, gondolta. Sietni fogok.

Délután elment a fészület mellett, s nemsokára megállt ott, ahol utoljára hallotta Ristridin kürtjét. Nézte az Első Nagy Utat, két pontot látott rajta, két nyugat felé haladó lovast. Amikor továbbment, eszébe jutottak a Szürke Lovagok. Vajon az összes Vörös Lovast sikerült elfogniuk és megbüntetniük? Hát a Vöröspajzsos Fekete Lovagot?

Befelhősödött az ég, éppoly sötét lett, mint Tiuri kedve. Most valahogy még a Kék-folyó csobogását is olyan bánatosnak hallotta. Most látta igazán, milyen sokat volt távol: időközben beköszöntött az ősz.

A Kék-folyó mentén vezető utat Tiuri szinte kibírhatatlanul hosszúnak érezte, valószínűleg azért, mert most már egyedül vándorolt, ráadásul nem lóháton, hanem gyalog. De azért három nap alatt sikerült odaérnie a Naplemente fogadóhoz. A fogadós nem ismerte meg, azóta a szolgál is lecserélődött. Tiuri nem érdeklődött Leor után. A Szürke Lovagokat sem hozta szóba. Róluk úgyis hall majd nemsokára, Mistrinaut várában.

MISTRINAUT VÁRA

NAPFELKELTE ELŐTT TIURI ismét úton volt. Szeretett volna még aznap odaérni Mistrinautba, de ezúttal nem volt alatta a gyors léptű Ardanwen. Bár egy darabon egy paraszt magával vitte a szekeren, végül sötétben ért oda a kastélyhoz. Esett az eső, védekezésésképpen újra felhúzta régi csuháját.

– Isten hozott, tiszteletre méltó barát – köszöntötte a kapuőr. – Nagyon megáztál?

Épp, mint legutóbb!, gondolta Tiuri. Ráadásul az őr is ugyanaz...

A kapu melletti szobában is ugyanaz a jelenet várta: a másik őr meredten bámulta a sakktáblát. Tiuri egy pillanatra el is feledkezett róla, milyen fáradt és rosszkedvű volt az imént, és mennyire megázott; elnevette magát.

– Nahát, áruld el, barát, min szórakozol olyan jól? – kérdezte az első őr.

– Ez még ugyanaz a parti? – nézett rá Tiuri.

– Hogy érted ezt? – kérdezte az őr, miközben elővette a vastag könyvet, és oldalba bökte a bajtársát.

– Amikor több mint egy hónapja itt jártam, pontosan ugyanígy sakkoztatok – felelte Tiuri.

A másik őr felpillantott a tábláról.

– Most, hogy mondod, tiszteletre méltó barát, olyan ismerős vagy...

– Tarmin barát vagyok – mondta Tiuri.

– Tarmin barát! – visszhangozta a két katona. Aztán az első folytatta: – De akkor te valójában nem Tarmin barát vagy. Tarmin ugyanis nem volt

barát, és még csak nem is Tarminnak hívták!

– Ez igaz – mondta Tiuri, és lehúzta a fejéről a kámzsát.

– Felismerlek! – kiáltott fel az első őr. – Isten hozott Mistrinautban! Sokat beszéltek, jobban mondva, suttogtak rólad itt azóta... Mi a valódi neved?

– A valódi nevem – válaszolta az ifjú – Tiuri. Tiuri fia.

– Gyorsan fel is körmölöm – mondta a második őr. – Azt hiszem, a várúr örül majd, hogy lát. – Áthelyezte a táblán az egyik bábut. – A lovam – mormolta elégedetten. – Erről eszembe is jut valami, Tiuri, Tiuri fia! Neked volt valami közöd ahhoz a lóhoz, a fekete lóhoz, amit a Szürke Lovagok hoztak ide, ugye?

– Ardanwen! – kiáltott fel Tiuri. – Ardanwen itt van?

– Bizony, itt – felelte az első őr. – Pompás jószág. Mindennap kicsaptuk legelni, de senki sem ülhetett a hátára... Gyere velem! Bekísérlek a várúrhoz. Gondolom, szeretnéd üdvözölni.

Az őr a lovagterembe vezette Tiurit, ahol, bár már jócskán túl voltak a vacsoraidőn, még mindig sok ember tartózkodott. A várúr az egyik asztalnál állt, néhány apródjával beszélgetett. Neje a kandallónál ült, s elmerült a hímzésben. Lavinia kisasszony az édesanyja lábánál álló zsámolyon foglalt helyet: színes fonalgombolyagok szétválogatásával foglalatoskodott. Kedves, idilli jelenet.

Az őr hangosan jelentette be Tiuri érkezését.

– Uram, úrnőm, vendéget hoztam! Mindketten ismerni méltóztatnak őt.

A várúr kinyújtott karral szaladt az ifjú elé.

– Isten hozott újra nálunk! – mondta.

Rendkívül szívélyesen fogadták. Lavinia elejtette az összes gombolyagot – Tiuri persze már térdelt is le, hogy összeszedje őket.

– Állj fel, kérlek, állj fel! – nógatta a várúr. – Hát így kell üdvözölni a becses vendéget?

Máris kerítettek Tiurinak egy széket. A várúr kérte, hogy foglaljon

helyet, aztán fürkésző pillantást vetett rá. Nem csak ő, egyszer csak a teremben az összes szempár az ifjúra meredt.

– Eltelt egy kis idő legutóbbi találkozásunk óta – mondta a várúr. – Úton vagy hazafelé? De bocsáss meg, nem kérdezősködöm, ha terhedre vagyok vele!

Tiuri kioldotta az övét, és, miközben lehúzta csuháját, így válaszolt:

– Kérdezz, amit csak akarsz, Rafox uram! Többé nincs titkom előtted. Valóban hazafelé tartok, jobban mondva, Dagonaut királyhoz.

– Hol jártál? – kérdezte Lavinia.

– Unauwen királynál – felelte Tiuri.

– Ó – pillantott rá döbbenet a kisasszony.

– Akkor messziről jössz – állapította meg a várúr. – De akárhogy is, nem túl kedves dolog, hogy mindjárt kérdésekkel zaklatunk. Vacsoráztál már?

Amikor Tiuri nemleges választ adott, a várúr rögvest megparancsolta az egyik szolgájának, hogy mihamarabb kerítsen valami kiadós harapnivalót. Tiuri közben röviden beszámolt küldetéséről, majd – immár elégedetten falatozva – ki kellett térnie a részletekre is. Hallott azért híreket a Szürke Lovagokról is, akik a várban hagyták Ardanwent.

– Azzal a kéréssel, hogy gondozzuk, míg vissza nem térsz – magyarázta a várúr. – Kár, hogy nem néhány nappal korábban érkeztél. Akkor még találkozhattál volna Ewein lovaggal és a fegyverhordozójával.

– Ewein lovaggal? – csodálkozott Tiuri. – És a többiek?

– A Szürke Lovagok társasága immár nem létezik – mesélte a várúr. – Ewein lovag visszatért a hazájába. Nem találkoztatok az Első Nagy Úton?

– Én másik úton vágtam át a hegyeken – válaszolta Tiuri. – De miért oszlott fel a Szürke Lovagok társasága? Talán kézre kerítették az összes Vörös Lovast?

– Ha az összeset nem is, a legtöbbet igen – felelte a várúr –, ám a Vöröspajzsos Fekete Lovagnak nem sikerült nyomára bukkanniuk.

– És feladták a keresést? – kérdezte Tiuri.

– Kénytelenek voltak – bólintott a várúr. – Ha nem is örökre. Most csak felfüggesztették az üldözést. A Vöröspajzsos Lovag nyomai keletre vezettek. Akkor jártak mifelénk is, és hagyták hátra Ardanwent. A legfrissebb híreket Eweintől tudom. Ő mondta el, hogy egy idő után elvesztették a Vöröspajzsos Fekete Lovag nyomát. Attól tartottak, visszatért Eviellanba. Eleinte azt tervezték, hogy oda is követik, ám Dagonaut király megbízása miatt erről kénytelenek voltak lemondani. Pontosabban, elhalasztani. De a Szürke Lovagok hamarosan újra összegyűlnek, hogy bosszút álljanak.

– És miért kellett elhalasztaniuk a további üldözést? – kérdezte Tiuri.

– A királynak szüksége van legkipróbáltabb kóbor lovagjaira – válaszolta a várúr – különösen Ristridinre. A király megbízása sürgősebb volt, mint amit a lovagok magukra szabtak ki. Egyébként nem tudok sokat. Ewein azt mesélte, kezdetben egyedül is le akart menni délre, hogy folytassa a kutatást a Vöröspajzsos Lovag után. Ám végül úgy döntött, jobb, ha előbb elmegy Unauwen királyhoz. Már így is tovább volt távol a tervezettnél, márpedig elmenni Eviellanba még nagyon sok időt vett volna igénybe. Ideje volt beszámolni hosszú távolléte okairól, nem szólva arról, hogy nem ártott volna, ha végre tájékoztatja királyát Edwinem lovag haláláról. Nem tudhatta biztosan, hogy te már jóval előbb megviszed a hírt – mindvégig csak sejtette, mi a valódi úti célod, így történt, hogy végül mégis nyugatnak indult, és egy éjszakát töltött nálunk.

– Valóban kár, hogy nem találkozhattunk – mondta Tiuri. – Megismerkedtem a testvérével Unauwenben.

És most újra Tiurié volt a szó: főleg Lavinia kérdezett sokat.

Tiuri félszegen, ugyanakkor büszkén mosolygott. Aztán mesélt Piakról, aki olyan sok dalt ismer, és aki még a levél szövegére is kitalált egy kis dallamot. Ó, Piak! Még most is hiányzott neki, de búskomorsága tovaszállt ebben az érdeklődő, kedves környezetben.

Bár jócskán eljárt az idő, szeretne volna még üdvözölni Ardanwent. A lovát! A várúr azt mondta, szívesen elkíséri az istállókhoz. A fekete ló azonnal felismerte Tiurit, ő is, gazdája is nagyon örült a viszontlátásnak. Tiuri a hűséges hátsó orrát simogatta, és alig várta, hogy együtt menjenek tovább. Kóbor lovag lesz – igen, lovag! –, és bejárja a világot, oldalán Unauwen kardjával.

Tiuri majdhogynem loagnak érezte magát, amikor másnap reggel útra kelt Ardanwen hátán. Egy kicsit sajnálta, hogy nem maradhat tovább Mistrinaut várában (pedig marasztalták), de muszáj volt mielőbb Dagonaut király elé járulnia. A várúr és Lavinia elkísérte egy darabon, egészen az erdő kezdetéig mentek vele. Volt ott egy kis fogadó, ahol ettek néhány falatot, mielőtt elbúcsúztak volna.

– Ígérd meg, hogy meglátogatsz még bennünket! – kötötte a lelkére a várúr.

Tiuri megígérte. Utána Laviniától is elbúcsúzott. Amikor kinyújtotta a kezét a lány felé, az elejtette a kesztyűjét. Tiuri felkapta, és már épp vissza akarta volna adni a hölgynek, ám hirtelen jobb ötlete támadt.

– Megtarthatom a kesztyűdet, Lavinia kisasszony?

– Minek? – kérdezte a hölgy.

– Hogy a sisakomon viselhessem a lovagi tornákon – felelte Tiuri. – Már ha egyszer lovag leszek...

Elhallgatott, és érezte, hogy elvörösödik.

Lavinia is elpirult.

– Persze hogy lovag leszel – mondta kedvesen a lány. – És tartsd meg a kesztyűt, Tiuri.

Ekkor vették észre, hogy a várúr is figyel a jelenetet, mire újra fülig pirultak.

A várúr nézte őket, és mosolygott a szakála mögött.

– Nos – mondta –, lehet, hogy egyszer ellátogatunk a fővárosba,

mondjuk, nyáron, a lovagi tornák idején. Úgyhogy úgy búcsúzom, Tiuri, a viszontlátásra, és addig is minden jót kívánok neked!

Tiuri nemsokára úton volt kelet felé. Valahányszor rápillantott Lavinia kesztyűjére, maga előtt látta az ifjú hölgyet. Remélte, hogy tényleg eljön nyáron a városba. Ha így, ha úgy, de mindenképp szeretne volna hamar viszontlátni: amint lehetősége lesz rá, határozta el, eljön Mistrinaut várába. A vár lakói jó barátai lettek – kiváltképp Lavinia kisasszony.

Mennyi baráttra leltem utam során!, gondolta egy idő után. Itt is, és Unauwen birodalmában is. Felsóhajtott. Újra egyedül volt: mindenkitől búcsút vett már. Piak sem volt vele, akivel pedig annyi kalandot élt át. Megsimogatta Ardanwen nyakát.

– De te itt vagy velem, Éjjeli Szél – mondta. – És nemsokára a többieket is újra láthatom.

AZ ERDŐ

TIURI MOST SZÁMÁRA ISMERETLEN úton járt. Idefelé elkerülte a Nagy Utat. Úgy számolta, Ardanwen hátán hat nap alatt odaérhet a fővárosba. Szép idő volt. A levegőben már érezni lehetett az ősz illatát, a fák vörösbe és aranyba öltöztek. Csendes volt a vidék, alig találkozott valakivel.

Egyik délután, három nappal Mistrinautból való távozása után, odaért az egyik út mentén felállított faépülethez: ezen a gyéren lakott vidéken alig volt fogadó, a vándorok és lovaik ilyen alkalmi hajlékokban pihenhettek meg. Tiuri elindult a kis házikó felé, és közben azon töprengett, töltsé-e itt az éjszakát, vagy menjen még valamivel tovább. Még elég korán volt, és, ha úgy adódik, éjszakázhat a szabad ég alatt is. Láta, hogy a szállás nem üres: az istállónak kialakított rész felől egy ló prüszkölését hallotta, a bejárat mellett pedig egy pajzs lógott. Ez azt jelentette, hogy egy lovag tart itt pihenőt. Tiuri megpróbálta eszébe idézni, Dagonaut birodalmában melyik lovag címere ezüst, szürke és zöld színű, ám mielőtt rájöhetett volna, valaki odakiáltott neki:

– Csak nem Tiuri az, Tiuri fia?

Hátrafordult, és az úton megpillantott egy lovagot. Csak amikor közelebb lépett, ismerte fel: Déli Ristridin volt az. Most – könnyű sodronyingben, zöld kabátban – egészen máshogy nézett ki, mint Szürke Lovagként. Szívélyesen üdvözölték egymást, és Tiuri természetesen rögtön eldöntötte, hogy ott marad éjszakára, beszélgetni Ristridinnel, és meghallgatni, milyen hírei vannak.

– Találkoztál Eweinnel? – kérdezte Ristridin.

Tiuri nemmel felelt.

– Kis híján rólam is lemaradtál – mondta a lovag. – Arwautot és az embereit várom. Amint megérkeznek, bevetem velük magam az erdőbe. Már itt kellene lenniük, most is azért voltam kint, hogy megnézzem, nem ők jöttek-e meg.

– És Bendu lovag hol van? – kérdezte Tiuri. – Mistrinaut várában hallottam, hogy a Szürke Lovagok társasága feloszlott.

– Így van – bólintott Ristridin. – De egyszer még össze fogunk állni, hogy megbüntessük az egyetlen embert, akit eddig nem sikerült: a Vöröspajzsos Fekete Lovagot. No, de előbb mesélj te! Vagy még most sem szabad?

– De, már szabad, Ristridin lovag – felelte Tiuri. – Megtettem, amivel Edwinem lovag megbízott, és eljuttattam egy levelet Unauwen királyhoz. Ennyi az egész.

– Kevés szóval sikerült leírnod egy hosszú utazást – mosolyodott el Ristridin. Figyelmes tekintettel fürkészte a fiút. – De bármin mentél is keresztül, javadra vált, nem hátrányodra, Tiuri, Tiuri fia! Találkoztam édesapáddal Dagonaut városában. Sokat gondol rád, és nagyon bízik benned. Édesanyád azonban nagyon aggódott miattad, és nem kíván visszatérni Tehuriba addig, míg vissza nem érsz a fővárosba.

– Ristridin lovag – kiáltott fel Tiuri –, kérlek, mesélj el mindent!

– Szívesen válaszolok a kérdéseidre – mondta a lovag. – Gyere, menjünk be, együnk valamit. Az apródommal és néhány katonámmal vagyok. Nézd csak, Ilmar épp ott jön!

Ilmar is meglepődött, hogy látja Tiurit.

– Visszakaptad Ardanwent? – kérdezte.

– Igen, most már az én lovam – felelte Tiuri büszkén.

– És segített a kis cselünk?

– Igen is, meg nem is – felelte Tiuri. – Nem egészen. De végül minden

jól alakult.

– Arra magunktól is rájöttünk – mondta Ristridin. – De most már mesélj egy kicsit bővebben, te! Szeretném hallani, mi van Unauwen birodalmában, és mit lehet tudni Eviellanról.

Ristridin lovag is sokat mesélt. Tiuri meghallgatta, a Szürke Lovagok hogyan üldözték és büntették meg a Vörös Lovasokat, s hogyan tértek vissza keletre, a Vöröspajzsos Lovag nyomában, hogy végül Dagonaut városának közelébe érjenek. Amikor a király meghallotta, hogy a környéken járnak, magához hívatta őket. Kiderült, hogy szüksége van kóbor lovagjai szolgálatára.

– Különösen Benduéra vagy az enyémre – mondta Ristridin. – Öreg, tapasztalt harcosok vagyunk, és egyébként is terveztük, hogy bevetjük magunkat a Nagy Vadonba.

– A Nagy Vadonba? – kérdezett vissza Tiuri.

– Igen – felelte Ristridin. – Dagonaut király azt mondta nekünk: Furesa híreket hallok a Nagy Vadon felől, napfénytől irtózó útonállókról, kíméletlen vadászokról és rejtélyes, zöld ruhás emberekről. Szeretném, ha megnéznéd, mi zajlik ott. S ha lehet, most azonnal, mert ki tudja, miféle veszélyek fenyegetnek onnan bennünket. Bosszúálló hadjáratodat csak ez után folytathatod: országunk érdeke előbbre való. El kellett ismernem, hogy királyunknak igaza van, miközben persze roppantul sajnáltam, hogy a Vöröspajzsos Lovagot még nem sikerült kézre kerítenünk. A király azonban beleegyezett, hogy egyikünk, Bendu vagy én, folytassa a hajsztát. Ezért ment Bendu délre (úgy gondoljuk, a Vöröspajzsos Lovag Eviellanba menekült), én pedig úton vagyok a Nagy Vadon felé. Arwaut nemsokára megérkezik a katonáival, hogy elkísérjen. Az Útonálló erdején át megyünk, aztán átkelünk a Zöld-folyón.

– Magad választottad a Nagy Vadont? – kérdezte Tiuri.

Ristridin bólintott.

– Eszembe jutott, amit még Edwinem mondott nekem: Tedd, amit elterveztél, nézd meg a Nagy Vadont! Az embernek ismernie kell a hazáját... – Ristridin elhallgatott, majd hozzáfűzte: – Dombot emeltünk Edwinem sírja fölé, a Yikarvara fogadó közelében; keresztet állítottunk, mellé tettük a fehér pajzsot. A lovag sírja mellett van egy másik sír is, Vokiáé, az apródjáé. Dagonaut városában még talákoztunk vele, nem sokra rá meghalt. Nem bírta elviselni mestere halálát.

– Az ismeretlen... – mormolta Tiuri. Rövid csend után azt kérdezte: – Mikor találkozol a többiekkel?

– Megbeszéltük, hogy tavasszal mind a négyen Ristridin várában leszünk. Addigra talán Bendu is hoz friss híreket Eviellanból. Eleinte úgy volt, hogy Ewein elkíséri Bendut, de aztán úgy döntött, jobb, ha előbb hazamegy, és elmondja a királyának, mi történt.

– Így váltak szét a Szürke Lovagok – mondta Tiuri.

– Igen, Bendu délre ment, Ewein nyugatra, Arwaut és én a Nagy Vadonba. Kár, hogy Dagonaut királyhoz kell menned, velünk jöhettél volna.

– Lenne is hozzá kedvem – felelte Tiuri.

– Tavasszal gyere el te is Ristridin várába. De korábban is jöhetsz, ha az időjárás engedi.

– Nagyon szívesen – mondta Tiuri. – Jövök, ha tudok.

– Persze könnyen lehet, hogy Dagonaut király megbíz valamilyen feladattal – mondta Ristridin. – Gondolom, ha értesül tőled a fejleményekről, meg akarja majd erősíteni a déli határt. Eviellan uralkodója egyelőre csak Unauwen birodalmára feni a fogát, mert ott a királyt és a trónörököszt is gyűlöli, ráadásul azt az országot talán jobban megéri meghódítani, mint a miénket. De a mi országunkat csak a Szürkefolyó választja el Eviellantól, így jóval könnyebb prédának tűnhetünk...

Felemelte a fejét, fülét hegyezte.

– Hallod? Lódobogás. Ez biztos Arwaut a katonáival.

Valóban Arwaut jött meg, így Tiurinak még őt is volt alkalma üdvözölni. Másnap azonban el kellett búcsúznia a lovagoktól, de bízott benne, hogy legkésőbb tavasszal viszontláthatja őket Ristridin fivérének a várában.

Tiuri további útja eseménytelenül telt, ám egyszer csak – már egész közel járt Dagonauthoz – eszébe jutott valami. Egy korábbi ígérete!

Mariusnak tette, az Erdei Kunyhó Bolondjának, az első embernek, akivel útja kezdetén találkozott. Megígérte a Bolondnak, hogy hazafelé jövet felkeresi, és mesél neki az élményeiről, amelyeket abban az országban szerzett, „ahol lemegy a nap”. Nem akart csalódást okozni neki.

Tiuri az első ösvénynél letért az útról, de nem találta meg mindjárt a helyet, ahol a Bolonddal találkozott. Egy darabig bolyongott az erdőben, és már azon töprengett, vajon jófelé keresgél-e, amikor kiáltást hallott:

– Hahó, délceg paripa és lovasa! Mit keresel?

Ő volt az, a Bolond, személyesen. Előlépett a bozótból, és boldogan bámulta Tiurit, miközben vadul csavargatta a szakállát.

– Lovas, vándor és délceg, fekete paripa – mondta –, kit keresel, és hová igyekszel? Tudod, ki vagyok?

– Téged kereslek, Marius – felelte Tiuri, és leszállt a lováról. – Hiszen megígértem, hogy visszajövök, és elmesélem, merre jártam. Emlékszel?

– Azt tudom, merre jártál – mondta a Bolond. – Ott, ahol lemegy a nap. De nem mondtam el senkinek. Senkinek! Titok volt. Jöttek a Vörös Lovasok, aztán a Szürke Lovagok, és a titokról faggattak. De nem mondtam el nekik. Anyámnak se, még a testvéreimnek se!

– Köszönöm – mosolygott Tiuri.

– Most pedig visszatérel, vándor, és megváltoztál, mégis ugyanolyan vagy. Akkor most eljössz velem az Erdei Kunyhóba beszélgetni?

– Természetesen – felelte Tiuri.

A Bolond megsimogatta Ardanwen orrát, és vidáman nézett Tiurira.

– Vendégségbe jössz hozzám – mondta. – Hozzám! Anyám főz majd

neked. Apámnak meg a testvéreimnek pedig azt mondom: hozzám jött, nektek idegen, nekem a barátom. Ott járt, ahol lemegy a nap. Egyébként hol megy le a nap?

– Odáig végül el sem jutottam – válaszolta Tiuri. – De úgy hallottam, hogy a tengerbe bukik le.

– A tengerbe? Az meg mi?

– Vízből van.

– Mint egy patak, vagy egy forrás?

– Sokkal nagyobb annál.

– Mint egy folyó? Egy tó?

– Még annál is nagyobb – felelte Tiuri. – A tenger olyan hatalmas, hogy nem látsz mást, csak vizet, amerre nézel. A világ határáig.

– És akkor abba bukik le a nap?

– Igen.

A Bolond elgondolkodott.

– Az jó – állapította meg végül. – Akkor a nap le tud hűlni egy picit, úgyis egész nap csak izzik szegény. De este lebukik a vízbe, a tengerbe. Majd elmondom a testvéreimnek, ők nem tudják. Vagy ez is titok?

– Nincs több titok – mondta Tiuri, miközben ment a Bolonddal az Erdei Kunyhó felé.

A Bolond megállt, és összeráncolta a homlokát.

– Nincs több titok? – kérdezte. – Engem úgy hívnak, a Bolond, de azt nem hiszem el, hogy nincs több titok.

Tiuri ránézett, és hirtelen valamiféle tiszteletet érzett a fura szerzet iránt.

– Igazad van – mondta. – Az én titkomat már elmondhatom, de attól még sok titok létezik a világon. A Nagy Vadon titkai például, meg még temérdek más titok. Olyanok is, amelyekről talán még csak nem is hallottunk. És akad köztük, amit soha nem is fogunk megérteni.

– Nem tudlak követni – mondta a Bolond.

Tiuri ránevetett.

– Menjünk az Erdei Kunyhóba! Ott aztán beszélgetünk, amennyit csak akarsz.

– Leülünk, és beszélgetünk – mondta a Bolond. – Mindennap vártalak. Tudtam, hogy vissza fogsz jönni. Most méysz vissza oda, ahol felkel a nap. Egyébként hol kel fel?

– Azt nem tudom – felelte Tiuri. – Látod, milyen igazad van: sok titok van még.

DAGONAUT KIRÁLY

TIURI AZ ERDEI KUNYHÓBAN töltötte az éjszakát, másnap pedig továbbment a Yikarvara fogadóig. Meglátogatta Forèstèrrai Edwinem és apródja, Vokia sírját is.

A yikarvarai fogadós felismerte Ardanwent, és róla Tiurit.

– Te vagy a fiú, aki beszélni akart a Fehérpajzsos Fekete Lovaggal, Isten nyugtassa szegényt – mondta. – Hogy lehet, hogy most az ő lován térsz vissza ide?

– Már az én lovam – felelte Tiuri.

– Tényleg? – kérdezte a fogadós gyanakodva. – Ki vagy te tulajdonképpen? Vörös Lovasok és Szürke Lovagok kérdezősködtek utánad... elég régen volt, de még jól emlékszem.

– Követ vagyok – válaszolta Tiuri – Dagonaut királyhoz tartok Unauwen király üzenetével.

Úgy gondolta, ezzel kielégítette a fogadós kíváncsiságát.

A fogadóban aludt, jobban mondva csak feküdt az ágyon, mert szinte le sem hunyta a szemét egész éjjel.

A városig már rövid volt az út. Kora reggel volt, amikor Tiuri megpillantotta úti célját. Különös kedve támadt. Már-már csodálkozott, hogy a király városa pontosan úgy néz ki, mint korábban. Nézte a kápolnát, ahol a kalandja több mint másfél hónappal korábban kezdetét vette. Bámulta a városfalak fölé nyúló tornyokat. A palota tornyain csattogott a királyi lobogó, jelezve, hogy az uralkodó otthon tartózkodik.

Tiuri Piakra gondolt, és arra, vajon mit szólna most, ha eljött volna vele. Dagonaut városa sem tetszene neki, hasonlóan Dangriához? Ez a város némelyest emlékeztetett Dangriára, csak jóval nagyobb volt.

Megállította a lovát, előhúzta a nyeregtáskából a régi csuhát, és felvette. Szeretett volna feltűnés nélkül bejutni a városba; nagyon sokan ismerték itt, de ő minél előbb Dagonaut színe elé akart kerülni. A nyugati kapu nyitva állt, azt vette célba.

A kapun éppen akkor vonult ki egy lovasoszlop. Két lovag vezette a menetet, apródok és íjászok követték őket. A lovagok fiatalok voltak, és ragyogók: fegyvereik villogtak, színes köpenyük lobogott a szélben, karjukon sólyom ült. Tiuri döbbenetesen ismerte fel bennük Armant és Jusziput. Elnyargaltak mellette anélkül, hogy figyelemre méltatták volna, ő pedig bámult utánuk, míg el nem tűntek egy domb mögött.

Köztük lehetnék!, gondolta Tiuri. Ha annak idején nem hallgatok arra a hangra, most mehetnék velük vadászni a király erdejébe. De a szíve mélyén tudta, csöppet sem bánja, hogy így alakult. Semmiért sem cserélné el az élményeit és a tapasztalatait.

A kapuőrök továbbengedték, bár nem bírták megállni megjegyzés nélkül.

– Szébb a lovad, mint a csuhád, barát! – kiáltották oda neki.

– Nem vagyok szerzetes – mondta Tiuri. – Hírnök vagyok, nyugatról jöttem, Dagonaut királyhoz.

Végiglovagolt az ismerős utcákon, és hamar odaért a palota terére. A palotával szemben fogadó állt, az ajtó mellett kék és arany pajzs függött: Merész Tiuri címere. Tiuri egy pillanatra elbizonytalanodott, belépjen, és üdvözlje a szüleit? Nem, először a királyhoz kell mennie, az most fontosabb.

A palotaőrök megkérdezték, mi járatban van.

– Hírnök vagyok, Dagonaut királynak hoztam üzenetet – felelte.

– Ki küldött, és mi a neved?

– Unauwen király küldött, a nevem pedig Tiuri.

Az örök erre felismerték, és beengedték. Tiuri az udvaron a szolgák gondjaira bízta Ardanwent, és nemsokára a nagy csarnokban volt, ahol a király látogatói várakoztak. Remélte, hogy a király gyorsan tudja fogadni.

A terembe hamarosan egy lovag lépett be, és meglepetten felkiáltott.

Tiuri odakapta a fejét.

– Apám! – kiáltotta.

Odaszaladtak egymáshoz, és összeölelkeztek.

– Apám! – mondta újra Tiuri.

Tiuri lovag párás szemmel méregette a fiát.

– Jól vagy, fiam? – kérdezte.

– Igen...nagyon is, édesapám!

– Te vagy Unauwen király hírnöke?

– Igen, apám – felelte Tiuri. – Hogy vagy? És édesanyám?

– Mindenki jól van – nyugtatta meg az apja. – A király már vár. Bekísérlek hozzá. – De még nem indult el, előbb jól megnézte a fiát. – Megnőttél – mondta. Aztán Tiuri vállára tette a kezét. – Gyere, menjünk a királyhoz! Utána lesz időnk beszélgetni.

Nemsokára Tiuri Dagonaut király előtt állt. Nézte az uralkodó ismerős arcát. Markáns arc, világos szem, szúrós tekintet; sűrű, barna haj és rövid szakáll. Senki más nem volt a teremben, Tiuri apját kivéve, aki megállt az ajtónál.

Tiuri tiszteletteljesen köszöntötte a királyt, és átadta neki Unauwen levelét. Aztán így szólt:

– Felség, szeretném elmondani azt is, miért tűntem el a kápolnából a nyári napforduló éjszakáján.

– Természetesen – felelte Dagonaut király. – Egy s mást hallottam már Ristridin lovagtól, de szeretném meghallgatni a történetet a te tolmácsolásodban is. Váratlanul, magyarázat nélkül távoztál, és sokáig távol maradtál. Pedig önmagában elutazni Unauwen birodalmába nem vesz

igénybe ennyi időt.

Éppoly figyelmesen méregette a fiút, mint nem sokkal korábban Tiuri lovag.

– Köszöntöted már apádat? – kérdezte.

– Igen, felség.

– És édesanyádat?

– Őt még nem, felség – felelte Tiuri.

– Jól van.

A király feltörte a levélpecsétet. Unauwen levele több, sűrűn teleírt oldalból állt. Futó pillantást vetett rá, majd ismét a fiúhoz fordult.

– Kíváncsian várom a történetedet és a magyarázatodat, Tiuri, Tiuri fia – mondta – de először elolvasom, mit írt nekem a nagy nyugati király. Addig menj el apáddal, várlak vissza egy óra múlva.

Tiuri meghajolt.

– Így lesz, felség.

Apjával a fogadóba siettek, ahol Tiuri végre újra találkozott az édesanyjával. Gyorsan elrepült az egy óra, és még korántsem tudott mindent elmesélni, amikor, apja kíséretében, visszaindult a palotába. Ezúttal kettesben maradt a királlyal.

Tiuri végre elmondhatta, miért tűnt el a kápolnából ahelyett, hogy reggel hét óráig ott virrasztott volna.

– Az ismeretlen a segítségemet kérte – magyarázta –, és nem tudtam neki nemet mondani. Aztán amikor megígértem Edwinem lovagnak, hogy kézbesítem a levelet, már muszáj volt teljesítenem a megbízatást...

– Ez igaz – felelte Dagonaut király. – Nehéz feladatnak bizonyult a levél kézbesítése?

– Néha igen – bólintott Tiuri. – De szerencsére sokan segítettek útközben.

A király rákoppintott a kezében tartott levélre.

– Unauwen király is említést tesz erről a levelében – mondta. Újra végignézett Tiurin. – Jutalmul lett egy kardod, egy gyűrűd és egy lovad – folytatta – de még nem vagy lovag.

– N...nem, felség – dadogta Tiuri, és közben nem tudta, mire vélje a király szavait. Vajon Dagonaut helyesli, amit tett, vagy sem? Olyan különösen mosolygott.

A király hallgatott egy darabig. Tiuri sem szólt.

– Nos – törte meg végül a csendet a király – nincs más mondani- vagy mesélnivalód?

– Nincs, felség – válaszolta Tiuri. Mit mondhatna még? Nem sorolhatta fel újra a kalandjait. Amire a király kíváncsi volt, azt már tudta.

– És kérdésed sincs, Tiuri, Tiuri fia?

Az éppenséggel volt!

– Felség – kezdte tétován. – Az imént azt mondtad, még nem vagyok lovag. Megtenné felséged... megtenné, hogy lovaggá üt?

Dagonaut király felállt a trónról.

– Hogy üsselek lovaggá? – ismételte lassan. – Hiszen elszaladtál, mielőtt megtehettem volna... saját, szabad akaratodból. Gondolod, hogy most, több mint másfél hónappal később, úgy kezelem a dolgot, mintha mi sem történt volna? A nyári napforduló rég elmúlt. Miért szeretnéd, hogy most mégis lovaggá üsselek?

– Én... én csak azt hittem, hogy hajlandó lenne megtenni felséged – dadogta Tiuri.

– Négyévente egyszer kiválasztunk fiatalembereket, akiket aztán lovaggá ütünk – válaszolta a király. – Előzőleg kiállják a próbát, és számos szabályt kell betartaniuk. Egyik kötelességük, hogy a lovaggá ütésük előtti éjszakát elmélkedve, virrasztva töltsék, és közben teljesen kizárják a külvilágot. Ha erre képtelenek, vagy nem hajlandók, megszegik az egyik szabályt, bizonyítva, hogy nem áldoznak fel mindent a lovaggá ütésük érdekében. Veled pontosan ez történt, Tiuri.

– De... – motyogta Tiuri. Nem tudta folytatni. De hát nem volt más választásom!, ezt akarta mondani.

– Mondd meg őszintén, Tiuri – folytatta a király –, ha lenne lehetőség újra virrasztva eltölteni egy éjszakát a kápolnában, és ha ismét meghallanál egy hangot, amely a segítségedet kéri... Akkor mit tennél?

Tiuri a királyra nézett. Hirtelen teljesen higgadtnak érezte magát.

– Ugyanezt – válaszolta.

Dagonaut király bólintott.

– Épp ez az – mondta. – Ugyanezt tennéd, miközben tudod, ez milyen következményekkel jár. Nos, ezeket a következményeket vállalnod kell.

Tiuri felemelte a fejét.

– Értettem, felség – mondta tisztán és jól érthetően.

– Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy nem ütlek lovaggá.

– Akkor is, ha azt jelenti, hogy nem üt lovaggá felséged – ismételte Tiuri határozott hangon.

Dagonaut király újra bólintott, majd így szólt:

– Most elmehetsz, Tiuri. Ma este gyere vissza a palotába. Továbbra is engedelmességgel tartozol nekem, nem csupán azért, mert a királyod vagyok, hanem mert fegyverhordozóként a szolgálatomban állsz.

Tiuri bólintott, majd távozott.

Elhagyta a palotát, és visszament a fogadóba, ahol az édesanyja várta. Valamivel később az apja is megérkezett. Kérték, hogy részletesen számoljon be az élményeiről, de Tiuri gondolatai máshol jártak. A palotában, a Dagonauttal folytatott beszélgetésnél. Rájött, hogy az utóbbi napokban biztos volt benne, a király lovaggá fogja ütni. S lám, Áspor gonosz átka mégis teljesült.

– Valami baj van? – kérdezte az anyja két történet szünetében.

– Tiuri biztosan álmos – szólt az apja. – Hiszen annyi élmény érte rövid időn belül, hogy újra hozzá kell szoknia a városhoz, hozzánk.

Elmondjam nekik?, töprengett Tiuri. Szerette volna, mert azt azért látta,

hogy a szülei kifejezetten büszkék rá. Talán vele éreznének együtt, a király döntését pedig igazságtalannak tartanák – bár az apjában nem volt biztos. Ő végtelenül nagyra tartotta Dagonautot, akaratát törvénynek tekintette. Végül nem tett említést a dologról. Először a saját gondolatai közt szeretett volna rendet tenni – kusza, ellentmondásos érzések kavaroztak benne. A szülei pedig úgymint megtudják hamarosan, hogy a fiukból nem lesz lovag.

Délután képtelen volt tovább a fogadóban maradni. Felnyergelte Ardanwent, és kiment lovagolni a városon kívülre. Itt alkalma volt mindent alaposan és nyugodtan végiggondolni.

Nem bánta meg, hogy elszökött a kápolnából, és ha úgy alakulna, ismét ugyanúgy cselekedne. Dagonaut királynak igaza van, viselnie kell döntése következményeit. Abba is bele kell törődnie, hogy marad, ami eddig volt – ahelyett, hogy lovaggá ütnék. Dagonaut királyra gondolt. Csalódott benne. Vajon Unauwen király ugyanezt tette volna?

Ez, jött rá aztán, helytelen gondolat. Az ő királya Dagonaut, neki tartozik engedelmességgel. Dagonaut szigorú, de nem igazságtalan. Könnyen lehet, hogy a király a viselkedését elfogadta ugyan, ám ennek ellenére úgy gondolta, a következményeket viselnie kell.

Tiuri megállította Ardanwent. Nézte a várost. Esteledett, ideje volt visszatérnie. Jót tett neki a lovaglás, képes volt beletörődni a megmásíthatatlanba. Amikor visszaért a városba, Tirillo szavai csengtek a fülében: „Nem kell ahhoz pajzs és kard, hogy lovag legyen az ember!”

Ez az!, mondta magában. Nem számít, lovag vagyok-e, vagy sem. Tiuri vagyok, és kard meg pajzs nélkül is mindig lehetőségem lesz rá, hogy helyesen cselekedjek!

EGY FEHÉR PAJZSOS LOVAG

A FOGADÓBAN MÁR IZGATOTTAN VÁRTÁK a szülei. Dagonaut király vacsorát rendez a palotában, oda kell érniük. Jelen lesz az összes városban tartózkodó lovag, feleségeikkel és fegyverhordozóikkal.

– A király rád is számít – közölte a fiával Tiuri lovag.

– Csatold fel a kardodat – mondta, miután elkészültek.

– Még nem viselhetek kardot – válaszolta Tiuri. – Tudja, apám, hogy a király nem üt lovaggá?

– Tudom – felelte az apja nyugodtan. – Mégis kösd fel. És tessék, vidd a pajzsomat.

– Nem lehetnék újra édesapám apródja? – kérdezte Tiuri.

– Erről a király dönt – közölte az apja.

– Melyik lovag lesz ott ma este? – kérdezte a fiú. – Armant és Jiusziput láttam ma reggel.

– A barátaid közül már csak ők vannak a városban. Wilmo visszatért apja birtokára, Foldót délre küldték egy megbízással. Az idősebb lovagok közül sem sokan vannak most itt. Nemsokára édesanyád és én is elmegyünk. Csak azért halasztottuk el mindig a hazatérést Tehuriba, mert reméltük, hogy hírt kapunk felőled.

Tehuri vára! Tiuri hirtelen hevesen vágyódni kezdett a családi fészekre, ahol több mint egy éve nem járt. Azon töprengett, mi lesz most vele. Szolgálnia kell a királyt, éppúgy, mint azelőtt? És akkor újabb vágy fogalmazódott meg benne. Bárcsak Unauwenben lehetne, a világ legszebb

városában, a Fehér-folyó partján, nyugaton, a tengernél!

A palotában a legkisebb, a király és lovagjai által gyűlésekre használt teremben terítették meg az asztalokat. De azért ez is elég nagy terem volt, gyönyörű oszlopsorral. Az oszlopokon függtek a lovagok pajzsai, kijelölve a helyüket. Tiuri felakasztotta apja pajzsát a megfelelő helyre, és megállt valamivel hátrébb. De azért mindenki láthatta. Arman és Jiuszipu rögtön odament hozzá. Teljes díszben, amint az lovagokhoz illik. Fialat, vidám arcuk azonban mit sem változott.

– Hallottuk, hogy visszatértél – mondták, és megrázták a kezét. – De nem tudtuk, igaz-e a hír. Hogy vagy?

– Jól – felelte mosolyogva Tiuri. – Azt meg sem kérdezem, ti hogy vagytok.

A két ifjú lovag félig kíváncsian, félig félszegen pillantott rá.

– Messzi tájakon jártál, ugye? – kérdezte végül Arman. – Láttam aznap éjjel, ahogy kiosonsz a kápolnából.

– Miért tetted? – kérdezte Jiuszipu.

– Hogy miért osontam el?

– Igen. Elég buta ötlet volt.

– Gondolom, megvolt rá az oka – nézett lovagtársára Arman bosszúsan.

Tiuri megint elmosolyodott. Arman mindig jó barátja volt.

– Valóban megvolt rá az okom – felelte.

Akkor meghallották az udvarmester hangját: megkérte a vendégeket, hogy foglalják el a helyüket. Nemsokára megérkezik a király.

– Gyere – szólt oda Tiurinak Arman.

Tiuri megrázta a fejét. Ilyen alkalmakkor csak a lovagok és asszonyaik ültek az asztalnál. Ő azonban továbbra is a szolgák és apródok közé tartozott. Ezért az ő csoportjukhoz csatlakozott, hogy üdvözlje néhány régi ismerősét. Ám az udvarmester megállította.

– Tiuri, Tiuri fia, a te helyed ott van.

– Az asztalnál? – csodálkozott Tiuri. – Nem, Muldo, szerintem tévedsz.

– A te helyed az asztalnál van – nézett rá az udvarmester –, Arman lovag és Jiuszipu lovag között. Nekem ezt mondták.

Tiuri nem kérethette magát tovább, mert trombitaszó jelezte, hogy a király érkezik.

Így hát a lovagokkal és feleségeikkel együtt a patkó alakban felállított nagy asztalok egyikénél állt. Amikor a király belépett, meghajolt, és megvárta, míg az uralkodó köszönti vendégeit. A vendégek elvileg csak az után foglalhattak helyet, hogy a király is leült.

Dagonaut azonban állva maradt, és egyenként végigjártatta tekintetét a jelenlévőkön. Pillantása Tiurin is megállt, amitől ő nem érezte különösebben kényelmesen magát, mert továbbra is azt hitte, nincs joga ott állni, mintha maga is lovag lenne.

A király köszöntötte lovagjait és feleségeiket. Aztán így szólt:

– Bizonyára észrevettétek, hogy ma este először körünkben van egy ifjú lovag is... mindannyiótok között a legifjabb. Őt külön is szeretném köszönteni. Tiuri lovag, Tiuri fia!

Tiuri döbbenten meredt a királyra.

Dagonaut király elnevette magát.

– Nézzétek, hogy bámul! – kiáltotta. – Tiuri lovag, üdvözöllek körünkben! Lépj közelebb, hogy alkalmunk legyen köszönteni egymást, s hogy e köszöntéssel nyomatékot adhassak iméanti szavaimnak!

Tiuri engedelmeskedett.

– Felség – mondta, amikor ott állt a király előtt. – Bocsásson meg felséged, de én azt hittem...

– Azt hitted, nem akarlak lovaggá ütni! – fejezte be a mondatot nevetve a király. Aztán elkomolyodott, és így folytatta: – Félreértettél, Tiuri, bár meg kell vallanom, szántszándékkal zavartalak össze. Azt akartam, hogy jól értsd, akkor is úgy cselekedtél volna, ahogy, ha tisztában vagy velem, hogy azzal hátrányt okozol saját magadnak.

– Értem – mondta halkan Tiuri.

– Ám annak, hogy azt mondtam, nem akarlak lovaggá ütni, más oka is volt – folytatta a király. – Valójában már nincs rá szükség. Ha azon az éjszakán nem hallod meg a segítségkérést, most lovag lennél. Ám mivel meghallottad, azután pedig teljesítetted a feladatodat, és beváltottad az Edwinem lovagnak tett ígéretedet, az netán azt jelentené, hogy nem vagy lovag? Igaz, nem ütöttelek lovaggá, de bebizonyítottad, hogy anélkül is lovag vagy. Lovaggá ütötted magad, Tiuri, és attól, hogy megpaskolom a nyakad egy karddal, semmivel sem leszel lovagabb lovag, mint amilyen máris vagy!

A termen halk morajlás futott végig. Tiuri meghatottan bámulta a királyt. Meg volt lepve, büszke volt, boldog és elfogódott egyszerre.

– Add ide a kardodat – mondta a király.

Tiuri odaadta.

– Térdelj le! – parancsolta a király.

Tiuri engedelmeskedett. Dagonaut hozzáértette a nyakához a kard lapját, majd így szólt:

– Állj fel, Tiuri lovag!

Miután Tiuri felállt, Dagonaut király a derekára csatolta a kardot, majd – ez volt a szokás – megcsókolta. Utána intett az egyik szolgának, aki előhozott egy pajzsot. Fehér volt, mint a hó.

– Tiuri lovag – mondta a király – mindjárt megesküszöl nekem, hogy hű szolgám leszel. De Unauwen király kérésére fehér pajzsot kapsz, annak jeléül, hogy Unauwen szolgája is vagy. Másrészt pedig annak a lovagnak az emlékére, akinek feladatát átvette.

Tiuri átvette a pajzsot, és reszkető hangon elmondta az esküt, amelyet minden ifjú lovagnak el kell mondania.

– Esküszöm, hogy lovagként hűségesen szolgálom felségedet, minden alattvalóját és mindenkit, aki segítségemet kéri. Esküszöm, hogy kardomat csak a jó érdekében használom, s mindig a gonosz ellen, és pajzsommal megvédem mindazokat, akik gyengébbek nálam...

Erre a teremben lévők egy emberként kiáltottak fel:

– Éljen a Fehérpajzsos Tiuri lovag!

De Tiuri lehajtotta a fejét, mert a szeme megtelt könnyel.

Kezdődhetett a vacsora. A szolgák és az apródok behordták a tálakat, és teletöltötték a poharakat. Tiuri látta, hogy a legtöbben őt nézik: boldogan, meglepetten, kíváncsian. Nem ült le, hanem a királyhoz fordult, és odasúgta neki:

– Felség, kérdezhetek valamit?

– Tessék, Tiuri lovag.

– Megengedi felséged, hogy elmenjek? – kérdezte Tiuri olyan halkán, hogy csakis a király hallja.

– Miért? – kérdezett vissza a király ugyanolyan halkán.

– Felség... még nem fejeztem be az éjszakai virrasztásomat... – kezdte Tiuri.

A király szerencsére rögtön megértette.

– Menj csak, Tiuri. Holnap találkozunk.

Tiuri feltűnés nélkül kiosont a teremből, és kilépett a palotából. Felült Ardanwen hátára, és a kihalt utcákon a városkapuhoz lovagolt.

A kápolna kőpadlóján térdelt, és az előtte lobogó gyertya lángját bámulta. Most minden, amit átélt, álomszerűnek tűnt. Mindjárt körülnéz, és látja, hogy ott vannak a barátai is: Arman, Foldo, Wilmo és Jiuszipu. És akkor biztos lesz benne, hogy a hangot, amely arra kérte, nyissa ki az ajtót, csak képzelte, ahogyan mindazt, ami az után történt.

De amikor körülnézett, még mindig egyedül volt a kápolnában, és az oltár fölött ott függött fehér pajzsa.

Tehát mégiscsak megtörtént. A most virrasztó Tiuri más ember volt, mint a hosszú napokkal ezelőtti. Csak most értette meg egészen, mint jelent az, lovagnak lenni. És még csak az útja elején járt. Amin

keresztülment, azt próbatételnek is tekinthette. Végiggondolta, mi mindent élt át, az emberekre gondolt, akikkel találkozott közben, és megesküdt magában, hogy igyekszik jó lovag lenni.

Így töltötte az éjszakát, és csak akkor állt fel, amikor az első napsugarak színesre festették a kis kápolna ablakait.

VISZONTLÁTÁSRA NAPFELKELTEKOR

TIURI KILÉPETT A KÁPOLNÁBÓL; a hűséges Ardanwen ott várta őt. A nap lassan felkúszott az égre a város tornyai mögött; Dagonaut városa csodálatos látványt nyújtott a reggeli fényben – majdnem olyan szép volt, mint Unauwen városa. Tiuri felült Ardanwen hátára, és lassan leléptetett a dombról.

Amikor már majdnem leért, látta, hogy nyugat felől fiatalember közeledik az úton; ruhája kopottas ugyan, de kard függött az oldalán.

Hasonlít Piakra, gondolta Tiuri, aztán döbbenetesen állapította meg, hogy a közelgő fiú valóban nem más, mint ő: Piak!

Az megállt, és kezét a szeme fölé tartva a várost nézte. Nem vette észre Tiurit. Tiuri megrántotta a gyeplőt, és odavágtatott hozzá.

Piak még most sem ismerte fel, és ijedten hátrahőkölt.

– Piak – kiáltotta Tiuri. – Piak!

Leugrott a nyeregből.

– Tiuri... hát te... – dadogta meglepetten a barátja.

Kezet szorítottak, vállon veregették egymást.

– Szóval tényleg te vagy az! – mondta Piak. – Azt hittem, egy lovag...
Vagy már az is vagy?

– Igen, igen – felelte Tiuri. – De te hogy kerülsz ide?

– Meggondoltam magam – felelte Piak elfogódottan. – Rájöttem, hogy szeretnék, hogy inkább, hogy mégis inkább az apródod akarok lenni...

– Apród! – mondta utána Tiuri. – Barát, útitárs, hegyi vezető, és ki tudja,

egyszer talán a király lovagja!

– Azért ne ess túlzásokba – szabadkozott Piak. – Nekem elég, ha a barátod és a fegyverhordozód lehetek. Már ha egyáltalán szükséged van fegyverhordozóra.

– Senki másra, mint rád! – felelte Tiuri.

– Milyen remekül nézel ki! – ámuldozott Piak, tetőtől talpig végigmérve barátját. – Először meg sem ismertelek. Szólíthatlak még egyáltalán Tiurinak?

– Kapsz is egy pofont, ha máshogy mersz szólítani! – nevetett Tiuri.

– És fehér pajzsod van! Hogy lehet ez? Én azt hittem, fehér pajzsot csak Unauwen lovagjai viselnek.

– Majd elmesélem – válaszolta Tiuri.

– És ez a fekete lovad? – kérdezte Piak, óvatosan megsimogatva Ardanwen orrát.

– Ő az, igen. Szerintem nincs ellene kifogása, hogy te is felülj a hátára. De most meséld el, hogy lehet, hogy ilyen hamar ideértél? Mikor gondoltad meg magad, és miért?

– Nagyon hamar megbántam a döntésemet – felelte Piak. – Elindultam vissza a hegyre, Menaureshez, és minden egyes lépésnél azt gondoltam, hogy már megint növekedett a távolság közted és köztem. Aztán, mire felértem a hegyre, és nekiláttam a mindennapi teendőimnek, és egyre többet töprengtem a dolgokon, már biztos voltam benne: megbántam! Végül nem bírtam ki, elmondtam Menauresnek, ő meg somolygott, és azt mondta: tudtam én... Menj gyorsan a barátod után!

– De hát akkor miért nem mondta rögtön? – kérdezte Tiuri.

– Ezt kérdeztem én is. Tudod, mit válaszolt? Hogy azért nem mondta, mert most már legalább biztosan tudom, hogy utánad akarok menni, akármennyire fognak is hiányozni a hegyek. És ebben igaza volt. Hiszen csak az után szűnt meg bennem a kétely, hogy elbúcsúztunk egymástól. Akkor elbúcsúztam Menaurestől, és rohantam le a hegyről. Azta, ha

tudnád, hogy futottam! Vagy egy nap alatt odaértem Mistrinaut várához. Emlékeztem, mit meséltél róla, úgyhogy bekopogtam. Persze kérdezősködtem, tudnak-e rólad valamit. Mondták, hogy igen. Mindenki körém gyűlt, a várúr, a felesége, a lánya. Az a várkisasszony nagyon kedves és szép amúgy. És azt hiszem, eléggé tetszel neki. – Piak nevetve pillantott Tiurira. – Ő is neked? – kérdezte.

– Finoman szólva – felelte Tiuri, és elvörösödött.

Piak megint nevetett.

– Nagyon kedvesek voltak hozzám – folytatta. – Még egy lovat is kölcsönadtak. Egy apród elkísért egy darabon, ő vitte vissza. Csak az út legvégén kellett gyalogolnom. – Elhallgatott. – Ez minden. De most te mesélj, mi történt, mit mondott Dagonaut király?

– Elmondom majd, ne félj! – mondta Tiuri. – De most mindenekelőtt gyere velem a városba! Bemutatlak a szüleimnek, Dagonaut lovagjainak és a királynak!

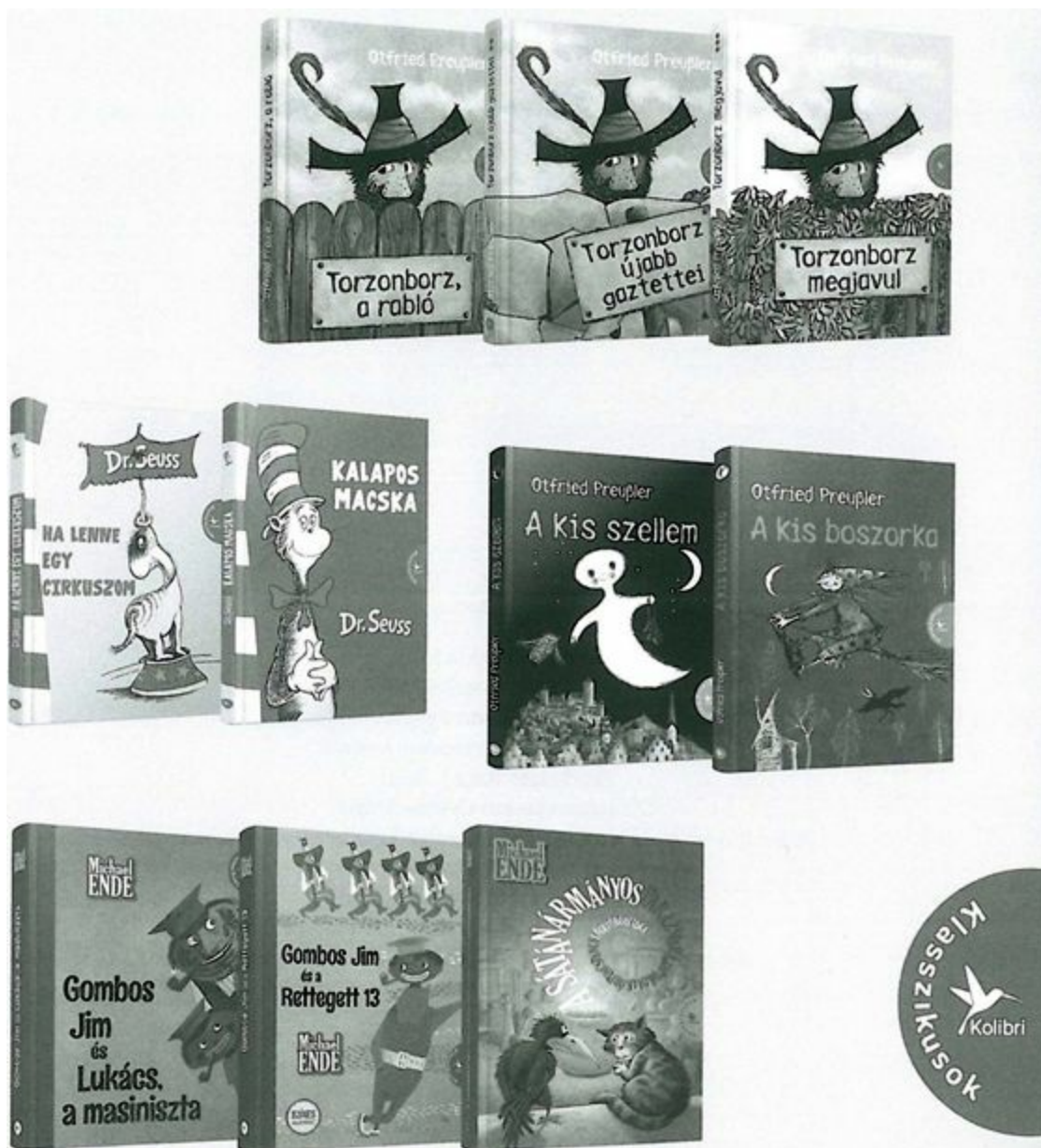
– És utána? – kérdezte Piak.

– Azt majd meglátjuk – felelte Tiuri. – Biztosan akad majd valami dolgunk. És Tiuri, oldalán Piakkal, Ardanwent kantáron vezetve lassan elindult kelet felé, Dagonaut városába.

A Kolibri Klasszikusok-sorozat 2013-ban indult azzal a céllal, hogy a világ mesekincsének fontos részét képező alkotásokat juttasson el a magyar olvasókhoz, olyan kiváló fordítók tolmácsolásában, mint Tapodi Rika, Szabó T. Anna, Wekerle Szabolcs és Nádori Lídia, aki munkája elismeréseként IBBY-díjban részesült. A sorozatban eddig megjelent művek (Otfried Preußler, Dr. Seuss és Michael Ende írásai) olyan örökzöldek, amelyeken nem fog az idő, híven tükrözik az adott nyelvterület ma is élő irodalmi tradícióit, mégis univerzálisak.

Míg az eddig megjelent kötetek elsősorban kisiskolásoknak és nagycsoportos óvodásoknak szóltak, Tonke Dragt holland klasszikusát, a *Levél a királynak* című lovagregényt a tizenéveseknek ajánljuk.

www.kolibrikiado.hu

www.facebook.com/kolibrikiado

Felelős kiadó a Kolibri Kiadó ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Vereckei Andrea

Szerkesztő Rácz I. Péter

Olvasószerkesztő Györke Mária

A borítót Jeffrey Alan Love terve alapján készítette Oláh Gábor

A térképet magyarította Baksa Gáspár

Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

Nyomdai előkészítés Kaposvári Franciska

Készült 2017-ben a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben

Felelős vezető Fazekas Péter vezérigazgató

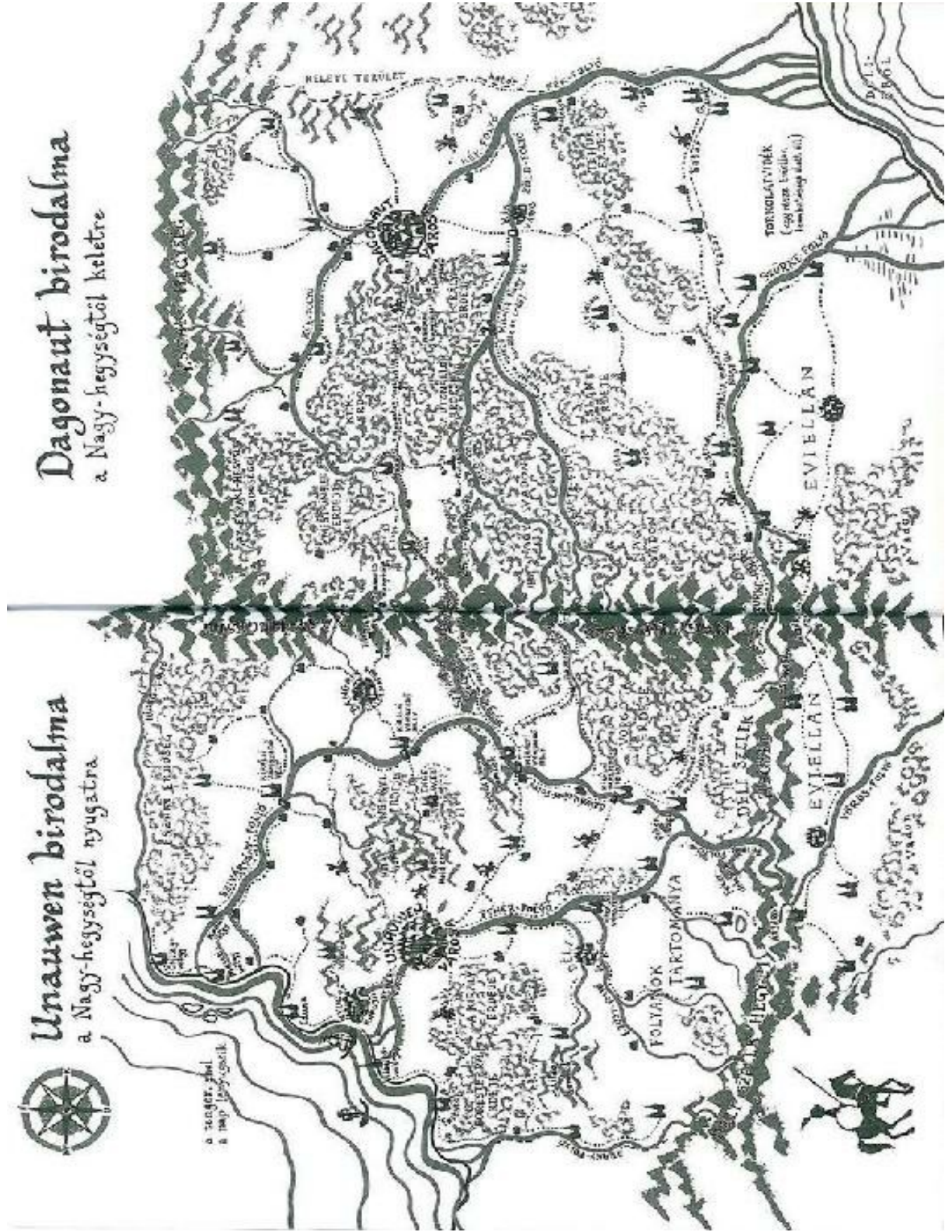
ISBN 978-615-5501-65-4

Unauwen birodalma

a Nagy-hegyestől nyugatra

a tenger felé
a nagy hegyektől

Dagonaut birodalma

a Nagy-hegyestől keletre

TORNYOLATVÖRÖK
(egy város, Evellan, tornyolatvörökkel)

Table of Contents

Bevezetés

Dagonaut király lovagjai

ELSŐ RÉSZ

A megbízatás

MÁSODIK RÉSZ

Az erdőn át

HARMADIK RÉSZ

Mistrinaut vára

NEGYEDIK RÉSZ

A Kék-folyó mentén

ÖTÖDIK RÉSZ

A hegyek közt

HATODIK RÉSZ

A Szivárvány-folyótól keletre

HETEDIK RÉSZ

A Szivárvány-folyótól nyugatra

NYOLCADIK RÉSZ

Visszatérés Dagonaut városába